MICHAEL CONNELLY

TURA DE NOAPTE

MICHAEL CONNELLY

Tura de Noapte

Traducere din limba engleză
Cristina-Mihaela Tripon

EDITURA RAO
2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României CONNELLY, MICHAEL
Tura de noapte / Michael Connelly; trad, din lb. engleză: Cristina-Mihaela Tripon prin Lingua Connexion. - Bucureşti: RAO Distribuţie, 2019 ISBN 978-606-006-309-4
I. Tripon, Cristina-Mihaela (trad.)
821.111
RAO Distribuţie
Str. Bârgăului nr. 9-11, sect.l, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro
MICHAEL CONNELLY
The Late Show
Copyright © 2017, Hieronymus, Inc.
Această ediţie a fost publicată prin înţelegere cu
Little, Brown and Company, New York,
New York, USA
Toate drepturile rezervate
Traducere din limba engleză
Cristina-Mihaela Tripon
prin Lingua Connexion
© RAO Distribuţie, 2019
Pentru versiunea în limba română
2019
ISBN 978-606-006-309-4

În onoarea sergentului Steve Owen Biroul Şerifului din Los Angeles executat, împuşcat prin insignă, 5 octombrie 2016

Ballard şi Jenkins ajunseră la casa de pe El Centro cu puţin timp înainte de miezul nopţii. Era primul apel din tura lor. În faţa casei se afla deja o maşină de poliţie, iar Ballard îi recunoscu pe cei doi poliţişti în uniformă care se aflau pe veranda bungaloului împreună cu o femeie căruntă, în halat de baie. John Stanley era ofiţerul superior al turei, iar partenerul său era Jacob Ross.

— De data asta te ocupi tu, zise Jenkins.

În cei doi ani de când erau parteneri, îşi dăduseră seama că Ballard se pricepea cel mai bine să lucreze cu victimele de sex feminin. Asta nu însemna că Jenkins era un bădăran, dar Ballard înţelegea mai bine stările emoţionale ale victimelor de sex feminin. Rolurile se inversau atunci când aveau pe mână un caz în care victima era bărbat.

— Recepţionat, zise Ballard.

Coborâră din maşină şi se îndreptară spre veranda luminată. Ballard ţinea aparatul de emisie-recepţie în mână. În timp ce urcau cele trei trepte, Stanley le-o prezentă pe femeie. O chema Leslie Anne Lantana şi avea şaptezeci şi şapte de ani. Ballard nu credea că vor pierde prea mult timp acolo. Majoritatea spargerilor se rezumau la un raport, poate o cerere de prelevare de amprente, dacă aveau noroc şi găseau vreun indiciu că hoţul atinsese suprafeţe de pe care se putea preleva ceva.

— Doamna Lantana a primit în seara aceasta un e-mail de alertă de fraudă prin care era înştiinţată că cineva a încercat să achiziţioneze ceva de pe Amazon cu cardul ei de credit.

— Şi nu aţi fost dumneavoastră, spusese Ballard, confirmând ceea ce era deja evident.

— Nu, este vorba despre un card pe care îl ţin pentru situaţii de urgenţă şi pe care nu îl folosesc niciodată pentru achiziţii pe internet, răspunse femeia. Tocmai de aceea achiziţia a fost semnalată. Folosesc un alt card pentru Amazon.

— În regulă, zise Ballard.

— Aţi sunat la compania de carduri de credit?

— În primul rând, am verificat să văd dacă nu mi-am pierdut cardul şi am descoperit că nu mai am portofelul în geantă. Mi-a fost furat.

— Ştiţi cumva unde şi când a fost furat?

— Ieri mi-am făcut cumpărăturile la Ralphs, deci ştiu că atunci îl aveam. După aceea, am venit acasă şi n-am mai ieşit. Aţi plătit cu un card?

— Nu, cu numerar. Întotdeauna plătesc cu numerar la Ralphs. Dar am scos cardul magazinului ca să obţin reducere.

— Credeţi că este posibil să vă fi uitat portofelul la Ralphs? Poate la casa de marcat, atunci când aţi scos cardul?

— Nu, nu cred. Am mare grijă de lucrurile mele. De portofel şi de geantă. Şi nu sunt senilă.

— Nu am vrut să sugerez asta, doamnă. Doar vă întreb.
Ballard schimbă direcţia, deşi nu era convinsă că femeia nu îşi uitase portofelul la Ralphs, de unde l-ar fi putut şterpeli oricine.
— Cine locuieşte cu dumneavoastră, doamnă? o întrebă ea.
— Nimeni, răspunse Lantana. Locuiesc singură. Cu excepţia lui Cosmo, câinele meu.
— De când v-aţi întors de la Ralphs, a bătut cineva la uşa dumneavoastră sau a intrat în casă?
— Nu, nimeni.
— Nu v-au vizitat prieteni sau rude?
— Nu, dar nu mi-ar fi luat portofelul dacă ar fi trecut pe la mine.
— Desigur, nici nu vreau să sugerez altceva. Încerc doar să îmi dau seama ce s-a întâmplat ieri. Aşadar, spuneţi că aţi fost acasă tot timpul de când aţi venit de la Ralphs?
— Da, am fost acasă.
— Dar Cosmo? Îl plimbaţi pe Cosmo?
— Desigur, de două ori pe zi. Dar încui uşa atunci când ies, şi nu merg prea departe. Este bătrân, şi nici eu nu întineresc.
Ballard zâmbi înţelegător.
— Ieşiţi la plimbare la aceeaşi oră în fiecare zi?
— Da, ne ţinem de program. Este mai bine pentru câine.
— Cât timp vă plimbaţi?
— Treizeci de minute dimineaţa şi, de obicei, puţin mai mult după-amiază. Depinde cum ne simţim.
Ballard încuviinţă. Ştia că un hoţ care s-ar fi plimbat prin zona de sud a oraşului Santa Monica nu trebuia decât să o zărească pe femeie plimbându-şi câinele şi să o urmărească până acasă. Ar fi verificat dacă locuia singură, apoi s-ar fi întors în ziua următoare, la aceeaşi oră, când ea ar fi scos din nou câinele la plimbare. Majoritatea oamenilor nu îşi dădeau seama că de multe ori cele mai simple obiceiuri pe care le aveau îi făceau vulnerabili în faţa prădătorilor. Un hoţ experimentat ar intra şi ar ieşi din casă în mai puţin de zece minute.
— Aţi verificat să vedeţi dacă vă mai lipseşte ceva? o întrebă detectivul.
— Încă nu, răspunse aceasta. Am sunat la poliţie de îndată ce am văzut că îmi lipseşte portofelul.
— Haideţi să intrăm, să aruncăm o privire în jur şi să vedem dacă că vă mai lipseşte ceva, zise detectivul.
În timp ce Ballard o însoţea pe Lantana prin casă, Jenkins se duse să verifice dacă nu cumva cineva umblase la încuietoarea uşii din spate.
În dormitorul femeii, pe pernă se afla un câine. Era un metis de boxer cu faţa albă de bătrâneţe. Ochii săi lucioşi o urmăreau pe Ballard, dar nu se ridică. Era prea bătrân. Scoase un mârâit din adâncul pieptului.

— Totul este în regulă, Cosmo, îl linişti femeia.
— Ce este, boxer corcit cu ce? fu curioasă Ballard.
— Ridgeback, răspunse Lantana. Aşa credem noi.
Ballard nu era sigură dacă prin „noi“ se referea la ea însăşi şi la câine sau la altcineva. Poate că era vorba de femeie şi de doctorul veterinar.
Femeia termină verificările scotocind prin sertarul cu bijuterii şi îi spuse că nu lipsea nimic în afară de portofel. Acest lucru o făcu pe Ballard să se gândească din nou la Ralphs sau la faptul că hoţul crezuse că avea mai puţin timp la dispoziţie decât avusese în realitate, ca să scotocească prin casă.
Jenkins li se alătură şi spuse că nu părea să se fi umblat la încuietorile uşilor sau că fuseseră forţate.
— În timp ce v-aţi plimbat câinele, aţi observat ceva neobişnuit pe stradă? o întrebă pe bătrână Ballard. Pe cineva care nu avea ce căuta acolo?
— Nu, nimic neobişnuit, răspunse femeia.
— Se construieşte ceva pe stradă? Există muncitori în zonă?
— Nu, nu aici.
Ballard îi ceru femeii să îi arate e-mailul de la compania de carduri. Se duseră într-un colţ al bucătăriei, unde Lantana avea un laptop, o imprimantă şi un suport de documente doldora de plicuri. Era evident „biroul“ de unde îşi plătea facturile şi făcea comenzi pe internet. Bătrâna luă loc şi deschise notificarea pe ecranul computerului. Ballard se aplecă peste umărul ei ca să îl citească. Apoi o rugă pe femeie să sune din nou la compania de carduri.
Lantana sună de pe telefonul din perete, care avea un fir lung, ce se întindea până la celălalt colţ al camerei. Îi dădu receptorul lui Ballard, care ieşi pe hol împreună cu Jenkins, întinzând firul la maximum. Vorbea cu un specialist în prevenirea fraudelor, care avea accent indian. Ballard se prezentă ca fiind detectiv în cadrul Departamentului de Poliţie din Los Angeles şi ceru adresa de livrare care fusese introdusă pentru achiziţia făcută cu cardul de credit înainte ca aceasta să fie respinsă ca posibil frauduloasă. Specialistul îi spuse că nu putea să îi divulge această informaţie fără mandat.
— Cum adică? dori Ballard să afle. Doar sunteţi specialist în prevenirea fraudelor, nu? Este vorba despre o fraudă, iar dacă îmi veţi da adresa, aş putea face totuşi ceva în această privinţă.
— Îmi pare rău, răspunse specialistul. Nu pot. Cei de la departamentul nostru juridic trebuie să îmi dea undă verde şi n-au făcut-o.
— Faceţi-mi legătura cu departamentul juridic.
— E închis acum. E ora prânzului şi e închis.
— Atunci vreau să vorbesc cu superiorul dumneavoastră.
Ballard se uită la Jenkins şi scutură frustrată din cap.
— Dimineaţă va ajunge la biroul de furturi, spuse Jenkins. Ce-ar fi să-i

laşi pe ei să se ocupe de asta?
— Nu se vor ocupa, răspunse Ballard. Cazul va fi dat uitării. Nu îl vor căuta pe infractor şi nu e corect faţă de ea.
Arătă cu capul spre bucătărie, unde femeia stătea pe un scaun având o privire deznădăjduită.
— N-a zis nimeni nimic de corectitudine, continuă Jenkins. Asta este situaţia.
După cinci minute, la telefon se auzi vocea supraveghetorului. Ballard îi explică faptul că era vorba de o situaţie ce putea evolua rapid şi că trebuia să se mişte repede ca să prindă persoana care furase cardul de credit al doamnei Lantana. Supraveghetorul îi spuse că încercarea de a folosi cardul de credit nu se materializase, prin urmare sistemul de alertare a fraudei funcţionase.
— Nu mai este vorba despre o „situaţie ce poate evolua rapid“, aşa cum o numiţi dumneavoastră, îi spuse el.
— Sistemul funcţionează doar dacă îl prindem pe individ, îi zise Ballard. Nu înţelegeţi? Blocarea utilizării cardului este doar un aspect, deoarece acest lucru protejează doar persoanele juridice. Nu o protejează şi pe doamna Lantana, în casa căreia a intrat cineva.
— Îmi pare rău, explică supraveghetorul. Nu vă pot ajuta fără ordin judecătoresc. Acesta este protocolul nostru.
— Cum vă numiţi?
— Numele meu este Irfan.
— Unde eşti, Irfan?
— Cum adică?
— Eşti în Mumbai? Delhi? Unde?
— Da, sunt în Mumbai.
— De aceea nu-ţi pasă. Pentru că individul acesta nu va intra niciodată în casa ta din Mumbai şi nu-ţi va fura portofelul. Mulţumesc foarte mult.
Ea intră din nou în bucătărie şi puse receptorul la loc, înainte ca supraveghetorul să apuce să răspundă. Se întoarse spre partenerul ei.
— În regulă, ne întoarcem la sediu, scriem raportul şi-l dăm celor de la biroul de furturi, zise ea. Să mergem.

Ballard şi Jenkins nu mai ajunseră la sediu ca să scrie raportul referitor la furtul din casa doamnei Lantana. Fură trimişi de comandantul de serviciu la Centrul Medical Prezbiterian din Hollywood ca să verifice o agresiune. Ballard parcă maşina pe un loc rezervat ambulanţelor, aflat lângă accesul la Urgenţă, lăsă girofarul pornit, apoi intrară pe uşile batante. Ballard notă ora pe care urma să o scrie ulterior în raport. Era 12.41, conform ceasului de deasupra geamului de la recepţie.
Acolo se afla un ofiţer începător, cu pielea la fel de albă ca a unui

vampir. Ballard îi făcu un semn din cap, iar acesta se apropie să le dea raportul. Era un simplu agent de poliţie şi prea nou în departament pentru ca ea să îi ştie numele.
— Am găsit-o într-o parcare din Santa Monica, lângă Highland, spuse agentul de poliţie. Se pare că a fost abandonată acolo. Făptaşul a crezut, probabil, că era moartă. Dar era în viaţă şi chiar semiconştientă timp de câteva minute. Cineva a cotonogit-o destul de bine. Unul dintre paramedici a zis că s-ar putea să aibă o fractură craniană. Au dus-o în spate. Superiorul meu e acolo.
Era posibil ca agresiunea să se fi transformat într-un caz de răpire, lucru care îi stârni curiozitatea lui Ballard. Se uită la ecusonul poliţistului şi văzu că îl chema Taylor.
— Taylor, eu sunt Ballard, zise ea, iar el este detectivul Jenkins. Când ai intrat în Secţia 6?
— E prima misiune, de fapt, răspunse Taylor.
— Direct din academie? Bun-venit! Te vei distra la Secţia 6 aşa cum nu te-ai mai distrat niciodată. Cine este supraveghetorul tău?
— Ofiţerul Smith, doamnă.
— Nu sunt mama ta. Nu-mi spune „doamnă“.
— Îmi cer scuze, doamnă. Adică...
— Eşti pe mâini bune cu Smitty. E de treabă. Aţi identificat victima?
— Nu, nu i-am găsit geanta sau altceva, dar am încercat să vorbim cu ea în timp ce aşteptam paramedicii. Ba se trezea, ba leşina şi vorbea fără noimă. Parcă a spus că o cheamă Ramona.
— A mai spus şi altceva?
— Da, a pronunţat „casa răsturnată“.
— „Casa răsturnată?“
— Da. Ofiţerul Smith a întrebat-o dacă îl cunoaşte pe agresorul ei, iar ea a răspuns că nu. A întrebat-o unde a fost atacată, iar ea a spus „casa răsturnată“. După cum spuneam, nu era foarte coerentă.
Ballard dădu aprobator din cap şi se gândi la ce s-ar fi putut referi victima.
— În regulă, spuse ea. Vom merge acolo şi vom verifica zona.
Ballard îi făcu un semn din cap lui Jenkins şi se îndreptară spre uşa care ducea către zona de tratament a Urgenţelor. Purta un costum Van Heusen gri-închis cu dungi subţiri şi albe. Credea că aerul oficial pe care i-l dădea costumul se potrivea cu tenul ei măsliniu şi cu părul blond. În plus, îi conferea un aer autoritar care compensa faptul că era minionă. Îşi trase sacoul suficient pentru ca recepţionera din spatele geamului să îi vadă insigna prinsă la curea şi să deschidă uşa automată.
Centrul de primire era compus din şase separeuri de evaluare şi tratare a pacienţilor, ascunse după draperii. Doctori, asistente şi tehnicieni mişunau în jurul recepţiei din mijlocul încăperii. Domnea

un haos organizat, fiecare cu sarcina sa, de parcă totul ar fi fost coordonat de nişte mâini invizibile. Era o noapte agitată, aşa cum erau toate nopţile la Centrul Medical Prezbiterian din Hollywood.
Un alt ofiţer de poliţie stătea în faţa unei draperii ce ascundea separeul 4, iar Ballard şi Jenkins se duseră direct la el. Avea trei trese pe mâneci — cincisprezece ani în departament iar Ballard îl cunoştea bine.
— Smitty, doctorul e aici? vru să ştie Ballard.
Ofiţerul Melvin Smith se opri din scris şi îşi ridică ochii din telefon.
— Ballard, Jenkins, care-i treaba? zise Smith. Nu, e singură, adăugă el. Vor s-o ducă în blocul operator. Fractură craniană, edem cerebral. Au spus că trebuie să îi deschidă craniul ca să elibereze presiunea.
— Cunosc senzaţia, zise Jenkins.
— Deci, nu vorbeşte? întrebă şi Ballard.
— Acum, nu, răspunse Smith. Au sedat-o şi i-am auzit spunând că vor să îi inducă starea de comă până când se micşorează edemul. Hei, Ballard, ce mai face Lola? N-am mai văzut-o de mult.
— Lola este bine, răspunse Ballard. Aţi găsit-o voi sau aţi primit un telefon?
— A fost un pont, răspunse Smith. Cineva trebuie să fi sunat, dar a dispărut până am ajuns noi acolo. Victima zăcea singură în parcare. Am crezut că era moartă.
— Aţi chemat pe cineva să izoleze perimetrul? întrebă imediat Ballard.
— Nu, nu e nimic altceva acolo decât sânge pe asfalt, Ballard, răspunse Smith. Trupul a fost aruncat acolo.
— Haide, Smitty, astea-s prostii. Trebuie să cercetăm locul. Ce-ar fi să plecaţi şi să supravegheaţi parcarea până când vom trimite o echipă acolo. Puteţi sta în maşină ca să vă întocmiţi rapoartele sau ceva.
Smith aşteptă aprobarea lui Jenkins, care era detectivul-şef.
— Are dreptate, spuse Jenkins. Trebuie să stabilim perimetrul.
— Recepţionat, zise Smith, cu tonul unui om convins că este o pierdere de timp.
Ballard dădu draperia la o parte şi intră în separeu. Victima stătea întinsă pe spate pe pat, acoperită cu un halat verde de spital. Avea tuburi în ambele braţe şi în nas. Ballard văzuse multe victime ale violenţei în cei paisprezece ani de când se afla în breaslă, dar acesta era unul dintre cele mai grave cazuri pe care le văzuse, iar victima încă trăia. Femeia era minionă şi nu părea să aibă mai mult de cincizeci şi cinci de kilograme. Ambii ochi îi erau umflaţi şi închişi şi era evident că globul ocular drept era spart. Partea dreaptă a feţei, deformată din cauza umflăturii, avea pielea jupuită. Era limpede că fusese bătută cu brutalitate şi târâtă cu faţa în jos pe o suprafaţă dură — probabil parcarea — cu faţa în jos. Ballard se aplecă deasupra

patului şi privi cu atenţie rana de pe buza de jos. Era o muşcătură urâtă care îi despicase buza. Ţesutul sfâşiat era prins de două suturi temporare. Va avea nevoie de un chirurg plastician. Dacă va supravieţui.
— Dumnezeule! exclamă Ballard.
Scoase telefonul şi deschise camera foto. Începu să fotografieze, mai întâi întregul chip al victimei, şi apoi detaliat, fiecare rană. Jenkins privea fără să facă vreun comentariu. Ştia cum proceda ea.
Ballard desfăcu nasturii halatului pentru a verifica dacă existau răni pe piept. Pe partea stângă a trunchiului, observă câteva vânătăi pronunţate care erau delimitate şi drepte, părând să fi fost provocate mai degrabă de un obiect decât de un pumn.
— Uită-te aici, zise Ballard. Boxuri?
— Aşa arată, spuse el. Poate.
Se retrase, dezgustat de ceea ce vedea. John Jenkins lucra de douăzeci şi cinci de ani în breaslă, iar Ballard ştia că nu mai avea de mult empatie. Era un detectiv bun — atunci când voia. Dar, asemenea multora aflaţi în branşă de atât timp, nu dorea decât să fie lăsat în pace ca să îşi poată face treaba. Sediul poliţiei din centrul oraşului se numea PAB[1]. Indivizii ca Jenkins credeau că iniţialele veneau de la „politică şi birocraţie“ sau de la „politică şi rahat“, după preferinţe.
De obicei, tura de noapte era „premiul“ celor care intrau în conflict cu politica şi cu birocraţia departamentului. Însă Jenkins era o raritate, deoarece prefera tura de la 23.00 la 7.00. Soţia lui avusese cancer, iar el prefera să lucreze în intervalul în care ea dormea, astfel încât să poată fi acasă în fiecare zi când ea era trează şi avea nevoie de el.
Ballard făcu alte poze. Sânii victimei erau plini de vânătăi, iar sfârcul drept fusese sfâşiat, la fel ca buza, de nişte dinţi nemiloşi. Sânul stâng era rotund şi tare, iar cel drept, mai mic şi turtit. Erau implanturi, iar unul se spărsese în interior. Ballard ştia că impactul trebuie să fi fost extrem de puternic ca să se întâmple asta. Mai văzuse o singură dată un asemenea caz, dar victima murise.
Trase cu blândeţe halatul la loc şi îi verifică mâinile pentru răni defensive. Unghiile îi erau rupte şi însângerate. Încheieturile îi erau pline de vânătăi pronunţate şi zgârieturi, ceea ce însemna că victima fusese legată şi ţinută captivă suficient de mult timp ca să rămână cu urme. Ballard credea că era vorba de ore, nu de minute. Poate chiar de zile.
Continuă să facă poze şi atunci observă degetele lungi şi articulaţiile late ale victimei. Santa Monica şi Highland — trebuia să-şi fi dat seama. Apucă uşor tivul halatului şi-l ridică. Din punct de vedere biologic, victima era bărbat.
— La naiba, nu ţineam morţiş să văd asta, zise Jenkins.
— Dacă Smitty a ştiut şi nu ne-a spus, atunci e un ticălos nenorocit,

conchise Ballard. Lucrurile se schimbă.
Îşi alungă furia şi îşi reveni.
— Înainte să plecăm de la sediu, ai observat dacă cineva lucra la Moravuri în seara asta? întrebă ea.
— Da, lucrau la ceva, răspunse Jenkins. Nu ştiu la ce. L-am văzut pe Pete „Pistolul“ în camera de recreere, punând de cafea.
Ballard se îndepărtă de pat şi glisă pozele de pe telefon până când ajunse la cea cu faţa victimei. I-o trimise lui Pete Mendez, de la biroul de Moravuri, de la secţia din Hollywood, însoţită de textul:
„Îl recunoşti? Ramona? Din Santa Monica?“
Mendez era vestit la Secţia 6, dar nu din cele mai bune motive, îşi petrecuse cea mai mare parte din carieră ca poliţist sub acoperire la Moravuri şi, fiind mai tânăr, era adeseori trimis să pozeze drept prostituat. În timpul acestor operaţiuni sub acoperire, purta microfon, deoarece înregistrarea era cea pe care se construia cazul şi, pe baza acesteia, de obicei, suspectul pleda vinovat la acuzaţiile ulterioare. O înregistrare din timpul întâlnirilor lui Mendez era în continuare vedeta petrecerilor de pensionare şi a reuniunilor unităţii. Mendez se afla pe Santa Monica Boulevard atunci când îl abordase un posibil client. Înainte să plătească pentru servicii, individul îl întrebase pe Mendez mai multe chestii, inclusiv cât de mare îi era penisul în erecţie, deşi nu se exprimase în termeni atât de politicoşi.
— Cam cincisprezece centimetri, îi răspunsese Mendez.
Individul nu fusese impresionat şi plecase fără să mai spună ceva. După câteva secunde, un sergent de la Moravuri îşi părăsise ascunzătoarea şi se apropiase cu maşina de Mendez. Şi conversaţia lor fusese înregistrată.
— Mendez, eşti aici ca să faci arestări, îl admonestase sergentul. Data viitoare când un tip te întreabă cât e de mare, *exagerează,* pentru numele lui Dumnezeu.
— Asta am şi făcut, îi răspunsese Mendez, spre ruşinea lui eternă.
Ballard trase draperia ca să vadă dacă Smith mai era acolo, însă el şi Taylor plecaseră. Ea se apropie de recepţie şi o abordă pe una dintre asistente. Jenkins o urmă.
— Ballard şi Jenkins, LAPD[2], zise ea. Vreau să vorbesc cu doctorul care s-a ocupat de victima din separeul 4.
— E în separeul 2 chiar acum, răspunse asistenta. De îndată ce va termina acolo.
— Când va intra pacienta în operaţie?
— De îndată ce sala va fi liberă.
— Au făcut un test de viol? Au prelevat mostre anale? De asemenea, trebuie să prelevăm probe de sub unghii. Cine ne poate ajuta cu toate acestea?
— În primul rând, au încercat să îi salveze viaţa. Va trebui să vorbiţi

cu doctorul în ceea ce priveşte restul.
— Exact asta vreau. Să vorbesc cu...
Telefonul îi vibră în mână şi Ballard se întoarse cu spatele la asistentă. Era un mesaj de la Mendez. Îi citi lui Jenkins răspunsul cu voce tare: „Ramona Ramone, dragon. Nume adevărat Ramón Gutiérrez. L-am arestat acum câteva săptămâni. Antecedente mai mişto decât înainte de operaţie.“
— Frumoasă exprimare.
— Având în vedere dimensiunile lui Mendez, zise Jenkins.
În general, cei de la Moravuri îi numeau „dragoni“ pe travestiţi şi pe transsexuali. Nu se făcea nicio diferenţă. Nu era frumos, dar era acceptat. Ballard făcuse şi ea parte timp de doi ani dintr-o echipă care desfăşura operaţiuni sub acoperire. Ştia despre ce era vorba şi cunoştea jargonul. Acesta nu avea să dispară niciodată, indiferent la câte ore de sensibilizare erau obligaţi poliţiştii să participe.
Ea se uită la Jenkins, dar nu apucă să deschidă gura.
— Nu, zise el.
— Nu, ce? îl întrebă ea.
— Ştiu ce-ai de gând să spui. Ai de gând să spui că vrei să te ocupi de cazul acesta.
— Este un caz nocturn — trebuie rezolvat noaptea. Dacă îl vom da pe mâna celor de la biroul de violuri, se va întâmpla ca în cazul spargerii — va ajunge într-o stivă de dosare. Se vor ocupa de el de la 9.00 la 17.00 şi nu vor rezolva nimic.
— Răspunsul este tot nu. Nu e treaba noastră.
Acesta era mărul discordiei dintre ei. Lucrau în tura de noapte, „ultimul spectacol“, trecând de la un caz la altul, erau chemaţi oriunde era nevoie de un detectiv care să întocmească raportul iniţial sau să înregistreze sinuciderile. Dar nu păstrau niciun caz. Întocmeau rapoartele iniţiale, apoi dimineaţa predau cazurile departamentelor de investigaţii aferente. Jaf, agresiune sexuală, spargere, furt auto şi aşa mai departe. Uneori, Ballard ar fi vrut să se ocupe de un caz de la început până la sfârşit. Însă acest lucru nu era scris în fişa postului, iar Jenkins nu era niciodată dispus să se abată de la asta. Tura de noapte în care lucra el era echivalentul programului de la 9.00 la 17.00. Avea acasă o soţie bolnavă şi voia să ajungă la ea în fiecare dimineaţă, înainte ca aceasta să se trezească. Nu îi păsa de ore suplimentare sau de bani.
— Haide, ce altă variantă avem? îl imploră Ballard.
— Vom verifica zona, ca să ne lămurim dacă intr-adevăr există o scenă a crimei, răspunse Jenkins. Apoi ne întoarcem la sediu şi întocmim rapoarte pentru cazul acesta şi pentru cel cu spargerea casei bătrânei. Dacă avem noroc, poate nu vom mai fi chemaţi nicăieri şi vom putea întocmi documentele până dimineaţă. Să mergem!

Dădu să plece, dar Ballard nu îl urmă. El se întoarse şi se îndreptă spre ea.
— Ce e? vru el să ştie.
— Indiferent cine-o fi, făptaşul e malefic, Jenks, zise ea. Şi tu ştii asta.
— Nu mai deschide subiectul acesta, pentru că n-am să-ţi ţin isonul. Am mai văzut asta de nenumărate ori. Un individ se plimbă cu maşina, nu cunoaşte zona, vede o gagică pe trotuar şi trage pe dreapta. Cad la învoială, o duce cu maşina într-o parcare, apoi regretă când dă de un crenvurst sub fusta mini. Îl bate măr pe tip şi îşi vede mai departe de drum.
Ballard scutură din cap înainte ca el să termine de prezentat popria versiune a cazului.
— Nu şi cu muşcăturile alea, zise ea. Nu şi cu boxurile. Asta demonstrează că a avut un plan, e ceva mai profund. A stat legată mult timp. Un om malefic este în libertate, iar eu vreau să păstrez cazul şi să fac ceva.
Teoretic, el era şeful. El lua deciziile referitoare la astfel de lucruri. Ajunşi la secţie, Ballard putea să facă apel la comandant dacă dorea, dar decizia trebuia luată între ei doi, pentru a păstra unitatea parteneriatului.
— Mă duc până la locul faptei şi apoi mă apuc de întocmit rapoartele, zise Jenkins. Cazul de spargere va ajunge la biroul de furturi, iar cazul acesta va ajunge la Centru. Poate chiar la biroul de omucideri, pentru că puştiul ăla nu este într-o stare prea bună. Şi cu asta, basta!
Odată luată decizia, se întoarse spre uşă. Lucra de atât timp în această breaslă, încât numea departamentele individuale de combatere a infracţiunii în continuare „birouri“. În anii ’90, aşa erau, birouri lipite unele de celelalte pentru a crea mese lungi. Biroul de furturi, biroul de infracţiuni contra persoanei şi aşa mai departe.
Ballard dădu să îl urmeze, dar îşi aminti ceva. Se apropie din nou de asistenta de la recepţie.
— Unde sunt hainele victimei? întrebă ea.
— Le-am pus în pungi, răspunse asistenta. Aşteptaţi!
Jenkins stătea lângă uşă şi o privea. Ballard ridică un deget, făcându-i semn să aştepte. Asistenta scoase dintr-un sertar o pungă de plastic transparentă care conţinea obiectele găsite asupra victimei. Nu erau cine ştie ce. Câteva zorzoane şi haine cu paiete. Prins de brelocul de care erau legate două chei se afla un pulverizator mic. Nu existau portofel, bani sau telefon. Femeia îi întinse punga lui Ballard.
Ballard îi dădu asistentei o carte de vizită şi o rugă să îi transmită doctorului să o sune. Se apropie de partenerul ei, iar când ieşiră pe uşile automate şi ajunseseră pe hol, telefonul îi începu să vibreze. Se uită la ecran. Era comandantul de serviciu, locotenentul Munroe.
— Domnule locotenent...

— Ballard, tu şi Jenkins mai sunteţi la spital?
Simţi agitaţia din vocea lui. Se întâmplase ceva. Se opri din mers şi îi făcu semn lui Jenkins să se apropie.
— Tocmai plecam. De ce?
— Pune pe difuzor.
Ea făcu întocmai.
— În regulă, spuneţi, continuă ea.
— Avem patru victime într-un club pe Sunset, zise Monroe. Un individ dintr-un separeu a început să tragă în oamenii cu care era.
0 ambulanţă e în drum spre spital cu a cincea victimă, care este în stare critică. Ballard, vreau să rămâi acolo şi să vezi ce poţi afla. Jenkins, îi trimit pe Smitty şi pe recrutul lui după tine. Fără îndoială, cei de la RHD[3] vor prelua cazul, dar vor avea nevoie de ceva timp ca să se mobilizeze. Poliţiştii au izolat perimetrul, au stabilit un post de comandă şi încearcă să reţină martorii, dar cei mai mulţi au luat-o la fugă când au început împuşcăturile.
— Unde sunt? întrebă Jenkins.
— The Dancers, lângă Hollywood Athletic Club, răspunse Munroe. Îl ştiţi?
— Da, afirmă Ballard.
— Bine. Atunci, Jenkins, du-te acolo. Ballard, tu vii de îndată ce termini cu cea de-a cincea victimă.
— Domnule locotenent, trebuie să stabilim locul faptei pentru cazul acesta de agresiune, zise Ballard. I-am trimis pe Smitty şi...
— Nu în seara asta, o opri Munroe. The Dancers este ancheta principală. Toate echipele de criminalistică disponibile vor merge acolo.
— Renunţăm pur şi simplu la cazul acesta? întrebă Ballard.
— Predă-l celor din tura de zi, Ballard, lasă-i pe ei să-şi bată capul cu el mâine, zise Munroe. Trebuie să plec. Ştiţi ce sarcini aveţi.
Munroe închise fără alte comentarii. Jenkins îi aruncă lui Ballard o privire de genul „ţi-am spus eu ce o să zică despre locul crimei“. Sunetul unei sirene ce se apropia se auzi în noapte. Ballard ştia diferenţa dintre sirena unei ambulanţe şi cea a unei maşini de poliţie. Erau Smitty şi Taylor care veneau după Jenkins.
— Ne vedem acolo, spuse Jenkins.
— Da, zise Ballard.
Sirena tăcu atunci când maşina de poliţie se apropie de intrarea în spital. Jenkins urcă pe bancheta din spate, iar maşina porni, lăsând-o pe Ballard singură, cu punga de plastic în mână.
Acum auzea sunetul îndepărtat al altei sirene ce venea înspre ea. Era ambulanţa care aducea şi cea de-a cincea victimă. Ballard privi prin uşa de sticlă şi văzu ceasul de la Urgenţe. Era 1.17, iar ea îşi începuse tura abia de două ore.

Sirena tăcu atunci când ambulanţa opri la intrarea în spital. Ballard aştepta şi privea. Uşile duble din spatele ambulanţei se deschiseră, iar paramedicii scoaseră o targă pe care era întinsă cea de-a cincea victimă. Era deja ventilată pe balon.
Ballard auzi echipajul transmiţându-le celor de la Urgenţă că victimei i se oprise inima în ambulanţă şi că ei o resuscitaseră şi o stabilizaseră, dar inima acesteia se oprise din nou chiar înainte să ajungă. Echipa de la Urgenţe preluă targa, apoi traversă încăperea şi se îndreptă spre un lift care ducea la blocul operator. Ballard îi urmă şi fu ultima care intră în lift înainte să se închidă uşile. Se retrase într-un colţ în timp ce echipa alcătuită din patru medici în uniforme chirurgicale albastru-deschis încercau să o menţină în viaţă pe femeia de pe targă.
Ballard privi cu atenţie victima în timp ce liftul se zdruncină şi începu să urce încet. Femeia purta blugi rupţi, ghete Converse şi un top negru îmbibat cu sânge. Ballard observă capătul a patru pixuri ieşind din buzunarul blugilor. Probabil că victima era chelneriţă la clubul unde avuseseră loc împuşcăturile.
Fata fusese împuşcată în piept. Faţa îi era ascunsă sub masca de oxigen, însă Ballard bănuia că avea cam douăzeci şi cinci de ani. Se uită la mâini, dar nu văzu nici inele, nici brăţări. Pe interiorul încheieturii stângi avea un tatuaj mic, făcut cu cerneală neagră, reprezentând un unicorn.
— Cine sunteţi?
Ballard îşi luă privirea de la victimă, dar nu îşi dădu seama cine i se adresase, deoarece toată lumea purta mască. Fusese o voce de bărbat, dar trei dintre cele patru persoane din faţa ei erau bărbaţi.
— Ballard, Poliţia din Los Angeles, răspunse ea.
Îşi scoase insigna de la curea şi o ridică în aer.
— Puneţi-vă o mască. Intrăm în sala de operaţie.
Femeia luă o mască dintr-un suport prins pe peretele liftului şi i-o întinse. Ballard şi-o puse imediat.
— Şi staţi deoparte.
Într-un final, uşa se deschise, iar Ballard ieşi repede şi se dădu la o parte. Targa fu scoasă în viteză din lift şi intră direct într-o sală de operaţie care avea o fereastră. Ballard rămase afară şi privi prin geam. Echipa medicală făcu tot posibilul să resusciteze victima şi să o pregătească pentru operaţie, însă după cincisprezece minute de încercări, renunţară şi constatară decesul. Era 1.34, iar Ballard îşi notă ora.
După ce echipa medicală părăsi sala şi se duse să se ocupe de alte cazuri, Ballard rămase singură cu femeia decedată. În curând, trupul va fi scos din sala de operaţie şi dus într-o sală de aşteptare până când un medic legist şi echipa lui vor veni să îl preia, dar, până atunci,

Ballard avea ceva timp la dispoziţie. Intră în sală şi o privi cu atenţie pe femeie. Cămaşa îi fusese tăiată, iar pieptul îi era descoperit.
Ballard îşi scoase telefonul şi fotografie rana de glonţ din stern. Observă că nu existau reziduuri de praf de puşcă, ceea ce însemna că se trăsese de la o distanţă de peste un metru şi jumătate. Părea să fie mâna unui profesionist, a unui lunetist care nimerise ţinta, chiar dacă poate o făcuse în mişcare şi copleşit de un val de adrenalină. Era un lucru pe care va trebui să îl ia în considerare în cazul în care ar ajunge faţă în faţă cu ucigaşul, oricât de puţin probabil ar fi părut în acel moment.
Ballard observă ceva în jurul gâtului femeii decedate. Nu era nici lanţ, nici alt fel de bijuterie. Era un şnur. Dacă era un pandantiv, atunci ea nu îl vedea, deoarece şnurul se pierdea în părul încâlcit şi îmbibat de sânge. Ballard aruncă o privire spre uşă, apoi se întoarse din nou spre victimă. Îi trase şnurul din păr şi văzu că de el era prinsă o cheie. Văzu un bisturiu pe o tavă cu instrumente chirurgicale, îl luă, tăie şnurul, şi îl trase. Scoase o mănuşă de latex din buzunarul hainei şi o folosi pe post de pungă de dovezi pentru cheie şi şnur.
După ce băgă mănuşa în buzunar, Ballard privi cu atenţie faţa victimei. Avea ochii întredeschişi, iar în gură îi rămăsese un dispozitiv din cauciuc pentru eliberarea căilor respiratorii. Acest lucru o deranjă pe poliţistă. Din cauza lui, faţa îi părea umflată, iar Ballard să gândi că fata s-ar fi simţit stânjenită dacă ar fi fost în viaţă. Vru să i-l scoată, dar ştia că era împotriva protocolului. Medicul legist trebuia să primească trupul aşa cum fusese în momentul decesului. Întrecuse deja măsura când luase cheia, însă umilinţa provocată de dispozitivul din cauciuc o afecta. Tocmai întindea mâna spre el, când o voce din spate o întrerupse.
— Doamnă detectiv?
Ballard se întoarse şi văzu că era unul dintre paramedicii care aduseseră victima la spital. Ţinea în mână o pungă de plastic.
— Acesta este şorţul ei, zise el. Conţine bacşişul primit.
— Mulţumesc, spuse Ballard. Îl voi lua eu.
El îi întinse punga, iar ea o ridică la nivelul ochilor.
— Aţi reuşit să o identificaţi? îl întrebă ea.
— Nu cred, răspunse paramedicul. Era chelneriţă, aşa că probabil îşi ţinea actele în maşină sau în vestiar.
— Corect.
— Dar o cheamă Cindy.
— Cindy?
— Da, am întrebat la club. Ştiţi, ca să putem vorbi cu ea. N-a mai contat. A murit.
Bărbatul se uită la cadavru. Lui Ballard i se păru că vede tristeţe în ochii lui.

— Mi-aş fi dorit să fi ajuns acolo cu câteva minute mai devreme, zise el. Poate am mai fi reuşit să facem ceva. E greu de spus.
— Sunt convinsă că aţi făcut tot ce v-a stat în putere, zise Ballard. V-ar fi mulţumit dacă ar fi putut.
El îşi întoarse privirea la Ballard.
— Acum, dumneavoastră veţi face tot ce vă va sta în putere, nu-i aşa? vru el să se convingă.
— Da, deşi ştia că nu ea va investiga cazul odată ce îl vor prelua cei de la RHD.
La scurt timp după ce paramedicul ieşi, intrară doi infirmieri ca să scoată cadavrul, astfel încât sala de operaţii să poată fi sterilizată şi pusă în funcţiune — era o noapte agitată la Urgenţă. Acoperiră trupul cu o folie de plastic şi împinseră targa afară. Braţul stâng al victimei era dezvelit, iar Ballard văzu din nou tatuajul cu unicornul de la încheietură. Ieşi în urma tărgii, ţinând strâns în mâini punga ce conţinea şorţul victimei.
Străbătu coridorul, aruncând câte o privire prin geam în celelalte săli de operaţie. Observă că Ramón Gutiérrez fusese adus sus şi era supus unei operaţii de eliberare a presiunii din creierul umflat. Privi operaţia timp de câteva clipe, până când telefonul începu să vibreze şi verifică mesajul. Era locotenentul Munroe, care întreba despre starea celei de-a cincea victime. Ballard scrise răspunsul în timp ce se îndrepta spre lift.
„KMA — Mă duc la faţa locului.“
„KMA“[4] era un termen vechi, folosit de poliţia din Los Angeles la terminarea unei comunicări prin staţia radio. Unii ziceau că însemna „Ţine-mă la curent“, dar, de obicei, era echivalentul lui „a terminat“. De-a lungul timpului, această expresie ajunsese să însemne „sfârşitul turei“ sau, în cazul acesta, „victima a decedat“.
În timp ce liftul cobora încet, Ballard îşi puse o mănuşă de latex şi deschise punga de plastic pe care i-o dăduse paramedicul. Scotoci în buzunarele şorţului. Într-unul găsi câteva bancnote îndoite, iar în celălalt, un pachet de ţigări, o brichetă şi un carneţel. Ballard fusese la The Dancers şi ştia că luase numele unui club dintr-un roman vestit în L.A.: „Marea despărţire“. Mai ştia că aveau un meniu cu băuturi speciale, botezate după alte romane cunoscute în L.A., cum ar fi: *Black Dahlia, Blonde Lightning şi Indigo Slam.* Chelneriţele ar fi avut nevoie de un carneţel.
Când ajunse la maşină, Ballard deschise portbagajul şi aşeză punga într-una dintre cutiile de carton pe care ea şi Jenkins le foloseau pentru a strânge probele. Indiferent de tură, ei puteau strânge probe legate de mai multe cazuri, prin urmare delimitau spaţiul din portbagaj cu aceste cutii din carton. Mai devreme, aşezase lucrurile lui Ramón Gutiérrez într-una dintre cutii. Puse punga ce conţinea şorţul

într-o altă cutie, o sigilă cu o bandă roşie şi închise portbagajul.
Când Ballard ajunse la club, locul arăta ca la circ. Nu genul de circ Barnum & Bailey, ci genul poliţienesc, cu trei cercuri concentrice care indicau dimensiunea, complexitatea şi interesul arătat de mass-media. Cercul din mijloc era locul crimei, unde lucrau anchetatorii şi criminaliştii. Era zona roşie. Aceasta era împrejmuită de un al doilea cerc, unde se aflau echipa de comandă, agenţii în uniformă şi posturile de comandă care controlau mulţimea şi mass-media. Al treilea şi ultimul cerc era locul unde se strângeau reporterii, cameramanii şi gură-cască.
Benzile de circulaţie ale Sunset Boulevard ce duceau spre est fuseseră deja închise, pentru a permite accesul nenumăratelor vehicule ale poliţiei şi mass-mediei. Benzile care duceau spre vest erau aglomerate, formând un şir lung de lumini roşii, deoarece şoferii încetineau ca să vadă ce făceau poliţiştii. Ballard găsi un loc de parcare la un cvartal distanţă şi se întoarse pe jos la club. Îşi scoase insigna de la curea, scoase şi şnurul înfăşurat în jurul clamei şi şi-l trecu peste cap, astfel încât insigna să fie la vedere, în jurul gâtului.
Odată ajunsă la locul faptei, îl căută pe ofiţerul de poliţie ce ţinea evidenţa celor care se aflau la locul crimei şi la care trebuia să se înregistreze. Primele două cercuri erau delimitate de banda galbenă a poliţiei. Ballard ridică prima bandă şi trecu pe sub ea, apoi zări un ofiţer de poliţie cu o mapă în mână, stând de gardă lângă cea de-a doua bandă. Îl cunoştea, numele lui era Dunwoody.
— Woody, notează-mă, îi spuse ea.
— Detectiv Ballard, zise el, începând să scrie. Credeam că RHD se ocupă de caz.
— Aşa este, dar eu am fost la spital cu cea de-a cincea victimă. Cine se ocupă de anchetă?
— Locotenentul Olivas şi aproape toată lumea.
Ballard oftă. Robert Olivas conducea una dintre echipele speciale de omucideri de la RHD. Ballard nu era în relaţii bune cu el de când fusese repartizată în echipa lui, în urmă cu patru ani, când el venise de la Narcotice la conducerea unităţii. Tocmai din această cauză ea ajunsese în tura de noapte a secţiei din Hollywood.
— L-ai văzut pe Jenkins pe-aici? întrebă ea.
Mintea ei încerca să coacă un plan care să îi permită să nu îi raporteze direct lui Olivas despre cea de-a cincea victimă.
— De fapt, chiar l-am văzut, răspunse Dunwoody. Oare unde? A, da, vor aduce un autobuz pentru martori. Vor fi duşi la sediul central. Cred că Jenkins se ocupă de asta. Ştii, ca să se asigure că niciunul dintre ei nu va încerca s-o şteargă de-aici. Se pare că au fost ca nişte şobolani pe un vapor care se scufundă atunci când au început împuşcăturile. Cel puţin asta am auzit.

Ballard făcu un pas spre Dunwoody, ca să vorbească în şoaptă cu el. Îşi plimbă privirea peste marea de maşini de poliţie, ale căror girofaruri erau pornite.
— Ce-ai mai auzit, Woody? îl întrebă ea. Ce s-a întâmplat înăuntru? A fost ca în Orlando anul trecut?
— Nu, nu e vorba de terorism, răspunse Dunwoody. Am auzit că e vorba despre patru tipi dintr-un separeu şi că ceva a mers prost. Unul a început să tragă cu arma şi i-a omorât pe ceilalţi. Apoi, în drum spre ieşire, a mai împuşcat o chelneriţă şi un paznic.
Ballard încuviinţă din cap. Era un punct de plecare pentru a înţelege ce se întâmplase.
— Şi unde-i ţine Jenkins pe martori?
— Sunt în grădina de alături. Unde era mai demult Cat and Fiddle.
— Am înţeles. Mersi!
The Dancers se afla lângă o clădire veche în stil spaniol, cu o curte interioară şi o grădină. Fusese terasa barului englezesc Cat and Fiddle, unde se strângeau poliţiştii de la secţia din Hollywood, din apropiere, care ieşeau din tură şi, uneori, chiar şi cei care erau în timpul serviciului. Dar barul dăduse faliment în urmă cu cel puţin doi ani — din cauza creşterii chiriilor în zonă — şi spaţiul rămăsese gol. Acum devenise ţarc pentru martori.
În faţa porţii arcuite ce dădea în grădina de vară era postat un poliţist. Acesta încuviinţă din cap, iar Ballard împinse poarta de fier forjat şi intră. Îl găsi pe Jenkins şezând la o masă veche din piatră, notând ceva în carneţel.
— Jenks, zise Ballard.
— Hei, partenere! o salută Jenkins. Am auzit că fata ta n-a supravieţuit.
— A decedat în ambulanţă. N-au reuşit să o resusciteze, iar eu n-am apucat să vorbesc cu ea. Ai aflat ceva aici?
— Nu prea multe. Cei deştepţi s-au aruncat la pământ când au început împuşcăturile. Cei şi mai deştepţi au fugit, deci nu sunt aici. În ceea ce mă priveşte, putem pleca de aici de îndată ce vor trimite un autobuz după oamenii aceştia. E treaba celor de la RHD.
— Trebuie să vorbesc cu cineva despre victimă.
— Adică Olivas sau unul dintre oamenii lui, şi cred că nu vrei să faci asta.
— Am de ales? Tu eşti blocat aici.
— Nu e ca şi când aş fi vrut asta.
— Ţi-a spus cineva de-aici dacă a văzut când a fost împuşcată chelneriţa?
Jenkins îşi plimbă privirea peste mese, unde stăteau şi aşteptau cam douăzeci de oameni. Era o pleiadă de hipsteri şi petrecăreţi din Hollywood. Multe tatuaje şi piercinguri.

— Nu, dar din ce-am aflat, ea servea la masa unde au început împuşcăturile, răspunse Jenkins. Erau patru bărbaţi într-un separeu. Unul a scos un pistol şi i-a împuşcat pe loc pe ceilalţi. Oamenii au început să fugă în toate părţile, inclusiv cel care a tras cu arma. A împuşcat-o pe chelneriţă în drum spre ieşire. A nimerit şi un paznic.
— Şi nimeni nu ştie despre ce a fost vorba?
— Nimeni de aici, cel puţin.
Flutură mâna spre martori. Gestul fu interpretat ca o invitaţie de către unul dintre petrecăreţi, care şedea la o altă masă de piatră. Acesta se ridică în picioare şi se apropie. Lanţul portmoneului era legat de o gaică şi se întindea până la buzunarul din spate al blugilor lui negri, zornăind la fiecare pas.
— Hei, omule, când terminăm aici? îl întrebă el pe Jenkins. N-am văzut nimic şi nu ştiu nimic.
— V-am spus, zise Jenkins. Nimeni nu pleacă până când nu dă o declaraţie oficială. Mergeţi la locul dumneavoastră, domnule.
Jenkins rosti aceste cuvinte pe un ton ameninţător şi autoritar, care submină complet cuvântul „domnule“. Petrecăreţul se zgâi o clipă la Jenkins, apoi se întoarse la masa lui.
— Nu ştiu că vor ajunge într-un autobuz? îl întrebă în şoaptă Ballard.
— Încă nu, răspunse Jenkins.
Înainte să apuce să mai spună ceva, Ballard simţi telefonul vibrându-i în buzunar şi îl scoase ca să vadă cine era. Era un număr necunoscut, dar ea răspunse, ştiind că era, probabil, un apel de la vreun coleg.
— Ballard.
— Doamnă detectiv, sunt locotenentul Olivas. Mi s-a spus că ai fost cu cea de-a cincea victimă la spital. N-ar fi fost alegerea mea, dar am înţeles că te aflai deja acolo.
Ballard ezită înainte să răspundă, cuprinsă de un sentiment de teamă.
— Corect, zise ea într-un final. Victima a decedat, iar trupul ei urmează să fie preluat de medicul legist.
— Ai reuşit să îi iei vreo declaraţie? o întrebă el.
— Nu, au declarat decesul la sosire. Au încercat să o resusciteze, dar nu au reuşit.
— Înţeleg.
El rosti aceste cuvinte pe un ton care sugera că era oarecum vina ei că victima murise înainte ca ea să apuce să o interogheze. Ballard nu răspunse.
— Întocmeşte rapoartele şi adu-mi-le dimineaţă, zise Olivas. Asta e tot.
— Păi, sunt aici, la locul crimei, explică Ballard înainte ca el să închidă. în clădirea de alături, cu martorii. Cu partenerul meu.
—Şi?
— Şi victima nu a fost identificată. Era chelneriţă. Probabil că are un

dulap undeva în club unde îşi ţine portmoneul şi telefonul. Aş vrea să...
— Cynthia Haddel — managerul barului mi-a spus.
— Vreţi să confirm acest lucru şi să îi iau lucrurile sau se ocupă oamenii dumneavoastră de asta?
Olivas ezită înainte să răspundă. Era ca şi când ar fi cugetat la ceva ce nu avea legătură cu cazul.
— Am o cheie care cred că este de la un dulap, zise Ballard. Paramedicii mi-au dat-o.
Era departe de adevăr, dar Ballard nu voia ca locotenentul să ştie cum intrase în posesia cheii.
— Bine, ocupă-te tu de asta, zise el într-un final. Oamenii mei au treabă în altă parte. Dar să nu te entuziasmezi prea tare, Ballard. Ea e victimă colaterală — s-a aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Poţi să îi anunţi rudele apropiate, ca să-i scuteşti pe oamenii mei de asta. Numai să nu mă încurci.
— Am înţeles.
— Şi vreau raportul pe biroul meu mâine dimineaţă.
Olivas închise înainte ca Ballard să apuce să răspundă. Ea ţinu încă o secundă telefonul la ureche, gândindu-se la ceea ce spusese el: că Cindy Haddel era victimă colaterală şi că se aflase în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Ballard ştia cum era.
Puse telefonul deoparte.
— Deci? o întrebă Jenkins.
— Trebuie să mă duc alături, să-i verific dulapul şi să îi caut actele de identitate, răspunse ea. Olivas ne-a spus să ne ocupăm de rudele ei.
— Rahat!
— Nu-ţi face griji, mă ocup eu de asta.
— Nu, nu merge aşa. Dacă te-ai băgat în asta, m-ai băgat şi pe mine.
— Nu m-am oferit să îi anunţ rudele. Ai auzit convorbirea.
— Te-ai oferit să te implici. Bineînţeles că avea să-ţi dea sarcina cea mai neplăcută.
Ballard nu voia să se certe. Se întoarse, se uită la oamenii care stăteau la mesele de piatră şi văzu două tinere care purtau blugi rupţi şi cămăşi, una albă, iar cealaltă neagră. Se apropie de ele şi le arătă insigna. Cea cu cămaşă albă vorbi înaintea lui Ballard.
— Nu am văzut nimic, zise ea.
— Am auzit, răspunse Ballard. Vreau să vă întreb despre Cindy Haddel. Aţi cunoscut-o?
Cea cu cămaşă albă dădu din umeri.
— Da, eram colege, răspunse cea cu cămaşă neagră. Era drăguţă. A scăpat?
Ballard dădu negativ din cap şi ambele chelneriţe îşi duseră mâinile la gură în acelaşi timp, de parcă ar fi primit comandă de la acelaşi creier.

— Dumnezeule! zise cea în cămaşă albă.
— Ştie careva dintre voi ceva despre ea? le întrebă Ballard. Era căsătorită? Avea iubit? Colegă de apartament? Orice?
Nu ştiau nimic.
— Există vestiar în club? Poate un loc unde îşi ţinea portofelul şi telefonul? le întrebă iar pe amândouă.
— Există dulapuri în bucătărie, răspunse cea cu cămaşă albă. Acolo ne ţinem lucrurile.
— În regulă, zise ea. Mulţumesc. Voi trei aţi vorbit înainte să înceapă împuşcăturile?
— Am vorbit doar despre chestii legate de muncă, răspunse cea în cămaşă neagră. Cine lasă bacşiş, cine nu lasă. Cine este obraznic — chestii obişnuite.
— A ieşit cineva în evidenţă în seara aceasta? vru Ballard să ştie.
— Nu, răspunse cea în cămaşă neagră.
— Ea s-a lăudat că cineva i-a lăsat bacşiş cincizeci de dolari, zise cea în cămaşă albă. Eu cred că a fost cineva din separeul unde au început împuşcăturile.
— De ce crezi asta? vru să afle Ballard.
— Pentru că ea servea la masa aceea, iar indivizii erau nişte şmecheri.
— Adică se dădeau în stambă? Erau tipi cu bani?
— Da, şmecheri.
— În regulă. Altceva?
Cele două chelneriţe schimbară o privire, apoi o priviră Ballard. Dădură negativ din cap.
Ballard se îndepărtă şi se apropie la partenerul ei.
— Mă duc alături.
— Să nu te pierzi, îi spuse el. De îndată ce voi termina cu dădăcitul, mă duc să vorbesc cu rudele, apoi voi face raportul. Am terminat aici.
Asta însemna că restul turei va fi dedicat întocmirii de rapoarte.
— Am înţeles, zise ea.
Îl lăsă pe banca de piatră. Când intră în club, se întrebă dacă va putea ajunge în bucătărie fără să îi atragă atenţia locotenentului Olivas.

Interiorul clubului era înţesat de detectivi, tehnicieni criminalişti, fotografi şi cameramani. Ballard zări o femeie din departamentul arhitectural al LAPD, care instala o cameră de filmare de 360 de grade, ce urma să redea imagini tridimensionale ale întregului perimetru după ce toate probele vor fi fost marcate, iar anchetatorii şi tehnicienii criminalişti se vor fi retras. Ea putea construi o machetă a locului faptei, ce putea fi folosită ca probă în instanţă în cazul unui eventual proces. O procedură costisitoare şi era pentru prima oară când Ballard vedea că era pusă în aplicare într-un caz în care nu fusese implicat un ofiţer de poliţie. Cel puţin în acel moment, era

evident, nu precupeţeau niciun efort în acest caz.
Ballard numără în club nouă detectivi de la departamentul de omucideri. Îi cunoştea pe toţi, iar pe câţiva îi simpatiza. Fiecare dintre ei se ocupa de un anume sector al perimetrului şi făceau verificările sub atenta supraveghere a locotenentului Olivas. Pe pardoseală erau răspândite indicatoare galbene ce marcau probele: cartuşe goale, pahare de martini sparte şi alte resturi.
Victimele, toate în afară de Cynthia Haddel, fuseseră lăsate acolo pentru a fi fotografiate, filmate şi examinate de echipa medicului legist înainte de a fi luate pentru a li se face autopsia. Medicul legist, Jayalalithaa Panneerselvam, se afla la faţa locului. Acest lucru era o raritate şi sublinia importanţa pe care o avea ancheta. Doctor J., cum i se spunea, stătea în spatele fotografului ei şi îi spunea ce voia să fie fotografiat.
Clubul era vast, cu pereţi negri şi două niveluri. Barul era aşezat la parter, de-a lungul peretelui din spate, fiind prevăzut cu un ring de dans înconjurat de palmieri şi de separeuri din piele neagră. Palmierii, împodobiţi cu lumini albe, se înălţau până la atriul din sticlă de la etajul doi. În dreapta şi în stânga barului se aflau două aripi, mai înalte cu şase trepte faţă de etajul principal, prevăzute cu separeuri care aparţineau de baruri mai mici.
Într-un separeu de la etajul principal se aflau trei cadavre. în jurul acestuia erau aşezate încă trei-patru separeuri în formă de trifoi. Doi dintre bărbaţii decedaţi fuseseră surprinşi în poziţia şezut. Cel din stânga era de culoare şi avea capul lăsat pe spate. Bărbatul caucazian de lângă acesta stătea uşor înclinat spre el, ca şi când s-ar fi îmbătat şi ar fi adormit. Cel de-al treilea bărbat era răsturnat pe o parte, iar capul şi umerii îi atârnau pe culoar, în afara separeului. Era caucazian, iar părul cărunt, legat în coadă de cal, îi atârna, ajungând în balta de sânge de pe pardoseală.
Un al patrulea cadavru zăcea întins pe jos, şase metri mai încolo, pe culoarul dintre separeuri. Era un bărbat de culoare, masiv, căzut cu faţa în jos pe pardoseală, cu mâinile pe lângă corp, iar articulaţiile degetelor atingeau gresia. La şoldul drept avea prins de curea un toc gol de pistol paralizant. Ballard zări dispozitivul din plastic galben sub o masă din apropiere.
La câţiva metri de cel de-al patrulea cadavru se afla o pată de sânge înconjurată de indicatoare de probe şi câteva obiecte lăsate de paramedicii care încercaseră să îi salveze viaţa Cynthiei Haddel. Printre obiectele de pe jos se afla o tavă rotundă din oţel inoxidabil.
Ballard urcă treptele care duceau la cel de-al doilea etaj, apoi se întoarse ca să vadă mai bine locul. Locotenentul McAdams spusese că împuşcăturile începuseră dintr-un separeu. Plecând de la această informaţie, era uşor să îţi faci o impresie generală despre ce se

întâmplase. Trei bărbaţi fuseseră împuşcaţi în locurile unde stătuseră. Agresorul îi luase în vizor şi îi împuşcase eficient, pe rând. Apoi ieşise din separeu şi o luase de-a lungul coridorului dintre separeuri. Acolo se lovise de paznicul care se îndrepta spre locul faptei, cu pistolul cu electroşocuri în mână. Acesta fusese împuşcat, cel mai probabil murind pe loc, şi căzuse cu faţa în jos pe pardoseală.
În spatele lui se aflase Cynthia Haddel.
Ballard şi-o imagină stând încremenită locului, incapabilă să se mişte, în timp ce ucigaşul venea spre ea. Poate că ridicase tava ca să se apere. Deşi ucigaşul se aflase în mişcare, el reuşise să o împuşte în mijlocul pieptului. Ballard se întrebă dacă ucigaşul o împuşcase pur şi simplu pentru că ea se aflase în calea lui sau pentru că ar fi putut să îl identifice. Oricum ar fi fost, dăduse dovadă de sânge rece. Toate acestea ofereau un indiciu despre făptaş. Ballard se gândi la ceea ce îi spusese mai devreme lui Jenkins despre persoana care o agresase pe Ramona Ramone. Era malefică. Nu încăpea îndoială că ucigaşul din acest caz era la fel de diabolic.
Ballard îl observă pe detectivul Ken Chastain. Acesta ţinea un carneţel de notiţe cu coperte din piele într-o mână şi un stilou în cealaltă, aşa cum îi era obiceiul când se afla la locul crimei. El se aplecă pentru a se uita mai atent la bărbatul decedat, care atârna pe jumătate afară din separeu, apoi notă ceva, fără să observe că Ballard se afla la etajul superior şi îl urmărea. I se părea tras la faţă, iar ea spera să fie măcinat de vină. Fuseseră parteneri aproape cinci ani în departamentul de omucideri, până când Chastain alesese să nu o susţină când depusese plângere împotriva lui Olivas. Fără confirmarea sa privind comportamentul locotenentului — la care fusese martor direct — cazul nu exista. Cei de la Afaceri Interne concluzionaseră că plângerea era nefondată. Olivas îşi păstrase postul, iar Ballard fusese transferată la secţia din Hollywood. Căpitanul din Hollywood, coleg de academie cu Olivas, o pusese în tura de noapte cu Jenkins. „Ultimul spectacol.“ Şi asta fusese tot.
Ballard îşi luă privirea de la fostul ei partener şi privi spre tavan şi spre colţurile de sus ale clubului. Era curioasă dacă existau camere de supraveghere şi dacă acestea înregistraseră incidentul. Obţinerea înregistrărilor video din club şi de pe străzile alăturate ar trebui să fie o prioritate în timpul unei anchete. Însă nu se vedea nicio cameră de supraveghere şi ştia că multe cluburi din Hollywood nu le foloseau, deoarece clienţii lor, în special celebrităţile, nu doreau să le fie înregistrat comportamentul nocturn. Înregistrările care ajungeau pe reţelele de socializare sau pe paginile de internet cu bârfe erau o reţetă de faliment pentru cluburile de lux. Aveau nevoie de celebrităţi, pentru că acestea atrăgeau clienţii, cei care aşteptau afară la coadă. Dacă nu mai veneau celebrităţile, atunci nu mai veneau nici clienţii.

Simţindu-se expusă pe trepte, Ballard coborî la parter şi căută din priviri masa pe care se afla echipamentul criminaliştilor. Se afla într-un loc retras, lângă cealaltă scară. Se duse acolo şi luă dintr-un suport câteva pungi de plastic pentru probe, apoi se îndreptă spre barul principal. Uşa dublă din dreapta părea să ducă în bucătărie.

Bucătăria era mică şi pustie, iar Ballard observă că unele dintre ochiurile aragazului rămăseseră încă aprinse. Clubul The Dancers nu era cunoscut pentru deliciile sale culinare. Aici se serveau preparate de bază, gătite pe grătar sau prăjite. Ballard se duse în spatele tejghelei din oţel inoxidabil lustruit şi stinse ochiurile aragazului. Când dădu să ocolească tejgheaua, fu cât pe ce să alunece pe o pată de grăsime, din cauza botoşilor de hârtie pe care şi-i trăsese peste încălţăminte înainte să intre în club.

Într-un colţ al bucătăriei, observă o nişă unde, pe un perete se afla un şir de dulăpioare, iar lângă celălalt, o masă şi două scaune. Pe masă, chiar sub indicatorul „Fumatul interzis“, era o scrumieră plină cu mucuri de ţigară. Ballard avu noroc. Pe fiecare dulăpior era lipită o bucată de hârtie cu numele posesorului. Nu apărea numele „CINDY“, dar găsi un dulăpior pe care scria „CINDERS“, şi bănui că acesta îi aparţinea Cynthiei Haddel. Bănuiala îi fu confirmată când cheia pe care o luase de la cea de-a cincea victimă deschise lacătul.

Dulăpiorul conţinea o geantă mică, marca Kate Spade, o jachetă subţire, un pachet de ţigări şi un plic maro. Ballard îşi puse mănuşile înainte să scoată obiectele din dulăpior şi să le examineze. Ştia că acestea vor fi catalogate drept bunuri personale şi nu probe, dar era o procedură potrivită, în caz că descoperea ceva ce ar putea schimba cursul anchetei.

Geanta conţinea un portofel în care se afla un permis de conducere care confirma numele de Cynthia Haddel şi vârsta acesteia, douăzeci şi trei de ani. Adresa de pe permis era cea a unui apartament sau a unui complex de apartamente de pe La Brea Boulevard. Locuia la douăzeci de minute de mers pe jos de club. În portofel avea 383 de dolari, pe care Ballard o consideră a fi o sumă frumuşică, un card de debit Wells Fargo şi un card de credit Visa. Mai găsi un breloc cu două chei, care nu păreau a fi de maşină. Cel mai probabil erau cheile de la apartament. În geantă mai era un telefon mobil. Acesta era pornit, dar avea funcţia Touch ID activată. Ballard avea nevoie de amprenta lui Haddel ca să poată accesa telefonul.

Ballard deschise plicul maro şi văzu că acesta conţinea fotografii în prim-plan, de 8 x 10, cu Haddel, care zâmbea languros. Numele din partea de jos a fotografiei era Cinders Haden. Ballard întoarse prima fotografie şi văzu un CV scurt şi o listă cu apariţiile lui Haddel/Haden în producţii de film şi de televiziune. Erau chestii mărunte, majoritatea personajelor interpretate de ea neavând nici măcar un

nume. „Fata de la bar“ părea să fie cel mai frecvent rol pe care îl interpretase. Jucase acel rol intr-un episod al serialului de televiziune *Bosch,* despre care Ballard ştia că se baza pe aventurile unui detectiv pensionat, din Poliţia din Los Angeles, care activase anterior în cadrul Brigăzii Furturi şi Omucideri şi al Departamentului de Poliţie din Hollywood. Echipa de producţie filma uneori la secţie şi organizase petrecerea de Crăciun a secţiei la hotelul W.

În CV scria că Haddel/Haden se născuse şi crescuse în Modesto, Central Vally. Erau enumerate contribuţiile ei la teatrul local, profesorii de actorie şi diverse aptitudini care ar fi putut-o face eligibilă de către producători. Acestea includeau plimbări cu rolele, yoga, gimnastică, călărie, surfing, fluenţă în limba franceză, experienţă ca barman şi chelneriţă. Mai scria că accepta roluri care conţineau scene de nuditate parţială.

Ballard întoarse fotografia şi privi cu atenţie chipul lui Haddel. Era evident că slujba ei de la The Dancers era ceva temporar. Ea păstra fotografiile în dulăpior, în caz că întâlnea vreun client care ar fi întrebat-o dacă era „din branşă“ şi s-ar fi oferit să o ajute. Era una dintre cele mai vechi invitaţii de la Hollywood şi funcţiona întotdeauna în cazul tinerelor care aveau planuri măreţe.

— Modesto, pronunţă Ballard cu voce tare.

Ultimul lucru pe care îl scoase din dulăpior fu pachetul de ţigări Marlboro Lights, care era însă prea greu ca să conţină doar ţigări. Deschise capacul şi văzu ţigările grupate într-o parte, iar în partea cealaltă, un flacon. Scoase flaconul şi văzu că era pe jumătate plin cu pastile alb-gălbui, imprimate cu inimioare. Ballard bănui că era vorba despre „Molly“, un drog sintetic, devenit preferatul petrecăreţilor în ultimii ani, înlocuind „Ecstasy“. Probabil că Haddel îşi sporea câştigurile vânzând drogul în club, cu sau fără ştiinţa şi permisiunea conducerii. Ballard va scrie despre acest lucru în raport, iar Olivas şi echipa lui vor hotărî dacă acest aspect avea vreo legătură cu masacrul care avusese loc în noaptea aceea. Era oricând posibil ca probele indirecte să devină relevante.

Ballard puse obiectele din dulăpior, în afară de breloc, într-o pungă de dovezi şi încuie lacătul. Apoi puse cheia în pungă, o sigilă şi se semnă pe ea. Într-un final, ieşi din bucătărie şi reveni în club.

Chastain stătea în continuare ghemuit în faţa cadavrului care atârna pe jumătate afară din separeu. Însă acum era împreună cu Dr. J, care stătea aplecată peste umărul lui drept ca să vadă mai bine cadavrul, în timp ce Olivas privea peste umărul lui stâng. Chastain găsise sau observase ceva care merita examinat, iar Ballard îşi dădu seama de asta. În ciuda faptului că o trădase, Ballard ştia că fostul ei coleg, Chastain, era un detectiv bun. Ei rezolvaseră câteva cazuri în perioada în care ea lucrase la RHD. Era fiul unui detectiv care fusese ucis la

datorie şi purta mereu în jurul insignei o panglică neagră de doliu. Era priceput, fără îndoială, şi merita să fie mâna dreaptă a locotenentului. Singura problemă era că, în afara serviciului, busola lui morală nu arăta întotdeauna nordul. Făcuse alegeri în funcţie de oportunităţile politice şi birocratice, nu în funcţie de ceea ce era bine sau rău. Ballard învăţase acest lucru pe pielea ei.
Dr. J îl bătu pe umăr pe Chastain, ca să se dea la o parte şi să îi permită să se apropie de cadavru. Când cei doi schimbară locurile, Ballard văzu mai bine bărbatul mort care atârna din separeu. Avea o rană de glonţ între sprâncene. Murise pe loc, apoi căzuse în partea stângă. Cămaşa îi era descheiată, lăsându-i la vedere pieptul lipsit de păr. Ballard nu observă o altă rană, însă medicul legist examina cu atenţie cadavrul, desfăcând şi mai mult cămaşa.
— Renée.
Chastain o observase pe Ballard stând în afara perimetrului.
—Ken.
— Ce cauţi aici?
Părea mai degrabă mirat decât acuzator.
— Am prins a cincea victimă la spital, răspunse Ballard. Eram deja acolo.
Chastain se uită în carneţelul lui.
— Cynthia Haddel, chelneriţă, spuse el. Declarată moartă la sosire.
Ballard ridică punga de plastic care conţinea lucrurile personale ale lui Haddel.
— Corect, zise ea. I-am verificat dulapul. Ştiu că este o victimă colaterală, dar...
— Da, mulţumesc, doamnă detectiv.
Era Olivas, care se întorsese de la separeu. Cuvintele lui îl făcură pe Chastain să tacă.
Veni spre Ballard, iar ea se uită la el fără să clipească. Aceasta era prima oară când se afla faţă în faţă cu Olivas, de când depusese plângere împotriva lui, în urmă cu doi ani. Simţea un amestec de teamă şi furie în timp ce îi privea trăsăturile ascuţite ale feţei.
Chastain, ştiind probabil ce urma să se întâmple, se îndepărtă de ei, se întoarse cu spatele şi îşi văzu de ale lui.
— Domnule locotenent, zise ea.
— Cum îţi merge în tura de noapte? o întrebă Olivas.
— Bine.
— Cum se comportă Jerkins?
— Se comportă bine.
— Ştii de ce i se spune aşa, nu? Jerkins[5]?
— Eu...
Nu-şi termină fraza. Olivas îşi lăsă bărbia în jos şi se apropie încă un centimetru de ea. Lui Ballard i se păru un metru. El îi vorbi pe un ton

atât de şoptit, încât să îl audă doar ea.
— Tura de noapte, zise el. Acolo ajung toţi nemernicii.
Olivas făcu un pas în spate.
— Ştii ce sarcină ai de îndeplinit, nu-i aşa, doamnă detectiv? întrebă el, vocea revenindu-i la normal.
— Da, răspunse Ballard. Voi anunţa familia.
— Atunci, fă-ţi treaba. Acum! Nu-ţi mai băga nasul pe-aici.
Peste umărul lui, Ballard o văzu pe Dr. J privind scena, apoi cum se întoarse cu spatele. Ballard îi aruncă o privire lui Chastain, sperând la o reacţie solidară din partea lui, dar acesta îşi vedea de treabă, stând pe vine şi punând într-o pungă de plastic ceea ce părea a fi un nasture negru.
Ballard se întoarse cu spatele la Olivas şi se îndreptă spre ieşire, cu obrajii roşii din cauza umilinţei.

Jenkins încă se afla în clădirea alăturată, împreună cu martorii. Când Ballard se apropie de el, îşi ţinea mâinile în sus, cu degetele răsfirate, ca şi când ar fi încercat să îi ţină la distanţă. Unul dintre petrecăreţi vorbea pe un ton piţigăiat, plin de frustrare.
— Trebuie să merg la serviciu dimineaţă, omule, zise el. Nu vreau să-mi petrec toată noaptea aici, mai ales că n-am văzut nimic.
— Înţeleg asta, domnule, vorbi Jenkins pe un ton mai ridicat decât de obicei. Vă vom lua tuturor declaraţiile cât mai repede posibil. Cinci oameni au murit. Gândiţi-vă la asta.
Bărbatul frustrat făcu un gest a lehamite din mână, apoi se întoarse la locul lui. Altcineva înjură şi ţipă:
— Nu ne puteţi ţine aici!
Jenkins nu răspunse, dar adevărul era că, practic, îi puteau reţine pe toţi petrecăreţii din club până când anchetatorii decideau care erau potenţiali martori şi care posibili suspecţi. Era o chestiune delicată, deoarece bunul simţ zicea că niciunul dintre aceşti oameni nu era suspect, însă acest lucru trebuia luat în considerare.
— Eşti bine? îl întrebă amuzată Ballard.
Jenkins se întoarse de parcă ar fi crezut că urma să fie atacat, apoi văzu că era partenera lui.
— Nu prea, răspunse el. Nu îi condamn. Îi aşteaptă o noapte lungă. Vor trimite un autobuz pentru transportul deţinuţilor după ei. Aşteaptă până când vor vedea gratiile de la geamuri. O vor lua razna.
— Mă bucur că nu voi fi aici ca să văd.
— Unde mergi?
Ballard ridică în aer punga de plastic cu lucrurile personale ale Cynthiei Haddel.
— Trebuie să trec pe la spital. I-au găsit şi alte lucruri. Mă întorc în douăzeci de minute, vom anunţa familia, apoi ne vom ocupa de rapoarte.
— Anunţarea familiei va fi o nimica toată comparativ cu animalele astea. Cred că jumătate dintre ei sunt drogaţi. Situaţia se va înrăutăţi când vor ajunge la secţie.
— Nu este problema noastră. Revin imediat.
Ballard nu îi spusese partenerului ei adevăratul motiv pentru care se întorcea la spital, deoarece ştia că n-ar fi fost de acord cu planul ei. Dădu să se întoarcă la maşină, dar Jenkins o opri.
— Hei, partenere!
— Ce e?
— Poţi să-ţi scoţi mănuşile acum.
Observase că ea purta încă mănuşile de latex. Ballard îşi ridică o mână de parcă ar fi observat pentru prima oară acele mănuşi.
— Corect, zise ea. De îndată ce voi găsi un coş de gunoi.
Când ajunse la maşină, Ballard păstră mănuşile şi puse lucrurile

personale ale Cynthiei Haddel în aceeaşi cutie de carton în care se afla şi şorţul acesteia. Dar, mai întâi, luă telefonul mobil al victimei şi îl băgă în buzunar.
Îi luă zece minute ca să se întoarcă la spital. Se baza pe faptul că împuşcăturile şi victimele multiple de la clubul The Dancers încetiniseră munca echipei medicului legist şi că trupul lui Haddel aştepta în continuare să fie preluat. I se confirmă acest lucru atunci când intră la Urgenţă, şi fu condusă într-o încăpere unde se aflau două cadavre acoperite, care aşteptau să fie transportate la medicul legist. Îi ceru infirmierei să se intereseze dacă doctorul care încercase să o resusciteze pe Haddel era disponibil.
Ballard nu îşi dăduse jos mănuşile. Ridică cearşaful ce acoperea unul dintre cadavre şi văzu faţa unui bărbat tânăr care nu cântărea mai mult de patruzeci şi cinci de kilograme. Îi acoperi repede faţa şi se duse la celălalt cadavru. Era Haddel. Ridică cearşaful de pe mâna dreaptă a victimei. Scoase telefonul mobil şi apăsă degetul mare ale femeii moarte pe iconiţa care deschidea ecranul.
Telefonul nu se deblocă. Ballard încercă apoi cu degetul arătător, dar nici acesta nu deblocă telefonul. Ocoli targa şi procedă la fel cu degetul mare de la mâna stângă. De data aceasta, telefonul se deblocă, iar Ballard intră în aplicaţii.
Fu nevoită să îşi scoată o mănuşă ca să poată folosi ecranul. Nu-şi făcea griji că va lăsa amprente, deoarece telefonul era un bun personal, nu o probă, deci şansele ca amprentele să fie prelevate de pe el erau infime.
Deoarece avea şi ea un iPhone, ştia că telefonul se va bloca în câteva secunde dacă ecranul nu era activ. Accesă aplicaţia GPS şi căută destinaţiile anterioare. Găsi o adresă din Pasadena, dădu clic pe ea şi stabili o rută. Aplicaţia menţinea ecranul activat, chiar dacă Ballard ignora direcţiile şi alegea o altă rută. Astfel, telefonul rămânea deblocat, iar ea îi putea accesa conţinutul după ce pleca de la spital. Verifică nivelul bateriei şi văzu că mai avea 60%, ceea ce însemna că îi rămânea timp suficient să umble în telefon. Puse telefonul pe „mut“, astfel încât aplicaţia GPS să nu se audă atunci când o va corecta că nu îi urma indicaţiile spre Pasadena.
Tocmai trăgea cearşaful peste cadavru când uşa se deschise, iar unul dintre doctorii de la Urgenţă îşi băgă capul înăuntru.
— Mi s-a spus că mă căutaţi, zise el. Ce faceţi aici?
Ballard recunoscu vocea ca fiind cea din lift, când urcase spre blocul operator.
— Aveam nevoie de o amprentă, răspunse Ballard, arătându-i telefonul. Dar voiam să vă întreb despre un alt pacient. Am observat că v-aţi ocupat şi de Gutiérrez — victima cu fractură craniană. Cum se simte?

Avu grijă să nu specifice sexul. Chirurgul, însă nu. El continuă în termeni medicali.
— L-am operat şi este la terapie intensivă, răspunse doctorul. Îi vom induce coma, apoi va fi o loterie. Cu cât se va retrage mai repede umflătura, cu atât va avea şanse mai mari de supravieţuire.
Ballard încuviinţă din cap.
— În regulă, mersi, zise ea. Voi reveni mâine. Aţi prelevat cumva probe pentru a stabili dacă a fost vorba de viol?
— Doamnă detectiv, prioritatea noastră a fost să salvăm viaţa victimei, răspunse doctorul. Restul mai poate aştepta.
— Nu prea, dar înţeleg.
Doctorul dădu să iasă din încăpere, când Ballard arătă cu degetul spre celălalt cadavru.
— Care-i povestea lui? întrebă ea. Cancer?
— De toate, răspunse doctorul. Cancer, HIV, i-au cedat toate organele.
— De ce este dus la medicul legist?
— Sinucidere. Şi-a scos tuburile, s-a deconectat de la aparate. Bănuiesc că vor să se asigure.
— Corect.
— Trebuie să plec.
Doctorul dispăru din prag, iar Ballard se uită la celălalt cadavru, gândindu-se la bărbatul care îşi folosise ultima fărâmă de putere pentru a scoate tuburile. Credea că era o dovadă de eroism.
Când ajunse în maşină, înlătură ecranul GPS-ului din telefonul Cynthiei Haddel şi accesă lista cu contacte favorite. Primul era etichetat „Acasă“, iar Ballard verifică numărul de telefon. Avea prefixul 209, iar ea bănui că era numărul de telefon din Modesto, unde crescuse. Mai existau patru numere de telefon favorite, toate doar prenume: Jill, Cara, Leon şi John, toate cu prefix de L.A. Ballard îşi spuse că deţinea suficiente informaţii ca să poată ajunge la părinţii lui Haddel în cazul în care numărul de telefon notat „Acasă“ nu funcţiona.
În mesagerie existau două mesaje recente. Unul era către Cara.
„Cindy: Ghici cine a primit o bancnotă de 50 pe un rând de martini?
Cara: Bravo, fată!“
Haddel răspunsese cu un emoticon ce reprezenta o faţă zâmbăreaţă. Mesajul anterior începea cu o întrebare de la cineva care nu apărea pe lista ei de favoriţi.
„DP: Mai ai nevoie?
Cindy: Cred că nu. Poate mâine.
DP: Să mă anunţi.“
Nu existau mesaje anterioare care să indice dacă era o cunoştinţă nouă sau dacă mesajele anterioare fuseseră şterse. Mai existau câteva conversaţii, dar niciun contact nu fusese activ de când Haddel venise

la muncă. Ballard o catalogă pe Cara ca fiind probabil cea mai bună prietenă a lui Haddel, iar pe DP ca fiind traficant de droguri. Accesă e-mailul şi descoperi că mesajele primite erau în mare parte notificări generale sau mesaje nesolicitate. Se părea că Haddel nu prea folosea poşta electronică. Contul de Twitter nu conţinea nimic neaşteptat. Urmărea o serie de artişti, în principal din industria muzicală, contul clubului The Dancers, fluxul de ştiri privind infracţiunile al secţiei de poliţie din Hollywood şi pe fostul candidat la preşedinţie, Bernie Sanders.

Ultimul lucru pe care îl accesă fu aplicaţia de poze. Erau 662 de poze. Se uită la cele mai recente şi văzu multe poze cu Haddel împreună cu prietenii, făcând exerciţii fizice, la plajă şi cu actori şi membri ai echipei de pe platourile de filmare unde îşi găsise de lucru ca actriţă.

Telefonul lui Ballard începu să vibreze, iar pe ecran apăru poza lui Jenkins. Răspunse la telefon cu o întrebare.

— A ajuns autobuzul?

— Tocmai a plecat. Scoate-mă de-aici.

— Sunt pe drum.

Ballard restabili ruta GPS către Pasadena, astfel încât ecranul telefonului să rămână activ şi se întoarse la The Dancers. După ce îl luă pe Jenkins, se duseră la adresa din La Brea, ce figura în permisul de conducere al Cynthiei Haddel. Primul pas din procesul de anunţare era să meargă acasă la victimă, să vadă dacă aceasta avea un soţ sau o rudă cu care locuia.

Era o clădire cu apartamente, recent construită, aflată la o jumătate de cvartal de Melrose, spre nord, într-o zonă cu magazine şi restaurante preferate de tineri. Intrarea în clădire se afla între un restaurant cu supă ramen cu tăiţei şi un local unde îţi puteai prepara singur pizza.

Conform permisului de conducere, Haddel locuia în apartamentul 4B. Ballard folosi una dintre cheile prinse de brelocul luat din dulăpior, ca să deschidă uşa de securitate şi să ajungă la liftul din hol. Urcară până la etajul patru şi găsiră apartamentul 4B la capătul holului care ducea în spatele clădirii.

Ballard bătu de două ori la uşă, dar nu răspunse nimeni. Asta nu însemna că nu exista un alt locatar. Ea ştia din proprie experienţă că cineva putea dormi înăuntru. Folosi a doua cheie ca să deschidă uşa. Conform legii, detectivii ar fi trebuit să aibă un mandat de percheziţie, dar ştiau că puteau invoca circumstanţe deosebite în cazul în care ar fi apărut o problemă. Aveau cinci persoane decedate, niciun suspect şi niciun motiv. Trebuiau să verifice dacă posibilii colegi de apartament ai victimei erau în siguranţă, indiferent dacă aceasta era o victimă colaterală.

— LAPD! E cineva acasă? strigă Ballard din prag.

— Poliţia! adăugă Jenkins. Intrăm.

Ballard îşi ţinu mâna pe tocul armei de la şold când intră, dar nu o scoase. O singură lumină era aprinsă în camera de zi, care se afla după un hol mic. Cercetă din priviri bucătăria liniară din dreapta, apoi merse spre un alt hol care ducea în partea din spate a apartamentului. Acolo erau o baie şi un dormitor. Uşile fiind deschise, Ballard aprinse repede lumina şi se uită înăuntru.

— Liber! strigă ea atunci când fu sigură că nu mai era nimeni înăuntru.

Se întoarse în camera de zi, unde o aştepta Jenkins.

— Se pare că locuia singură, concluzionă ea.

— Da, zise Jenkins. Nu ne ajută cu nimic.

Ballard privi în jurul ei, fiind atentă la detaliile personale din micul apartament: mărunţişuri, fotografiile de pe rafturi, teancul de facturi lăsat pe măsuţa de cafea.

— E un apartament frumos pentru o chelneriţă, remarcă Jenkins. Clădirea n-are mai mult de un an.

— Vindea droguri în club, îi zise Ballard. I-am găsit rezerva în dulăpior. Poate mai are şi aici.

— Asta explică multe.

— Scuze, am uitat să-ţi spun.

Ballard intră în bucătărie şi găsi mai multe poze pe frigider. Multe dintre ele erau în genul celor din telefonul Cynthiei — ieşiri cu prietenii. Câteva erau dintr-o vacanţă în Hawaii, înfăţişând-o pe Haddel pe o placă de surf sau călărind de-a lungul unei cărărui care ducea prin craterul unui vulcan. Ballard recunoscu conturul vulcanului Haleakalā în fundal şi ştiu că era vorba de insula Maui. În copilărie, petrecuse mulţi ani pe insulă, iar forma vulcanului la orizont făcuse parte din viaţa ei cotidiană. Cunoştea insula aşa cum oamenii din L. A. cunoşteau conturul neuniform al semnului Hollywoodului.

Pe frigider mai exista o poză parţial ascunsă de altele, însă Ballard văzu o femeie cam de cincizeci de ani, care avea aceeaşi formă a feţei precum Haddel. O desprinse cu grijă de pe frigider şi o văzu pe Cynthia Haddel stând la o masă, între un bărbat şi o femeie, de Ziua Recunoştinţei, cu un curcan gătit în prim-plan. Cel mai probabil era o poză cu Haddel şi părinţii ei, asemănarea dintre ei fiind vizibilă.

Jenkins intră în bucătărie şi se uită la poza pe care Ballard o ţinea în mână.

— Vrei s-o faci acum? o întrebă el. Şi să termini cu asta?

— Aş putea.

— Cum vrei să procedezi?

— O voi face pur şi simplu.

Jenkins se referise la alegerea pe care o aveau de făcut în acel moment. E greu să afli prin intermediul unui apel telefonic că cineva drag a fost ucis. Ballard ar fi putut suna la Departamentul de Poliţie

din Modesto şi să le ceară lor să anunţe familia. Însă dacă ar fi procedat astfel, Ballard nu ar mai fi fost implicată în acest proces şi nu ar mai fi avut ocazia să ceară informaţii despre victimă sau despre posibilii suspecţi. Nu o singură dată, de-a lungul carierei sale, când înştiinţase rudele apropiate, descoperise piste noi în anchetă. Puţin probabil în cazul Cynthiei Haddel, având în vedere faptul că cel mai probabil nu ea fusese mobilul masacrului. După cum spusese Olivas, ea era o victimă colaterală, jucase un rol secundar în cele întâmplate. Aşadar, întrebarea lui Jenkins era îndreptăţită, dar Ballard ştia că va avea mustrări de conştiinţă dacă nu va suna. Se va simţi ca şi când s-ar fi eschivat de la o responsabilitate sacră a unui detectiv de la Omucideri.
Ballard scoase telefonul lui Haddel. Aplicaţia GPS menţinuse ecranul activ. Accesă lista de contacte, căutând numărul de telefon de acasă, şi apelă de pe telefonul personal. După câteva apeluri intră mesageria vocală ce confirma că sunase acasă la familia Haddel. Ballard lăsă un mesaj prin care se prezenta şi cerea să fie sunată înapoi pe telefonul ei mobil, zicând că era urgent.
Nu era un lucru neobişnuit ca oamenii să nu răspundă în toiul nopţii atunci când vedeau apeluri cu număr ascuns, însă Ballard spera ca mesajul ei să îi determine să o sune înapoi cât mai repede posibil. Se duse din nou la frigider şi, în timp ce aştepta, mai aruncă o privire peste poze. Se gândea la Cynthia, care crescuse în Modesto şi apoi se mutase în sud, în marele oraş, unde rolurile de nuditate parţială erau în regulă şi unde vânzarea de droguri petrecăreţilor din Hollywood îi aducea un venit în plus.
Trecuseră cinci minute şi nu primise niciun telefon. Jenkins se plimba de colo-colo, iar Ballard ştia că voia să se pună în mişcare.
— Chemăm poliţia aici? întrebă el.
— Nu, ar putea dura toată noaptea, răspunse Ballard.
Apoi, un telefon începu să vibreze, dar nu era al lui Ballard. Telefonul Cynthiei arăta un apel telefonic de acasă. Ballard bănui că părinţii ei auziseră mesajul lăsat de ea şi aleseseră să o sune mai întâi pe fiica lor, ca să se asigure că nu păţise nimic.
— Sunt ei, îi spuse ea lui Jenkins.
Răspunse la telefon.
— Detectivul Ballard de la Departamentul de Poliţie din Los Angeles. Cu cine vorbesc?
— Nu, am sunat-o pe Cindy. Ce se întâmplă?
Era o voce de femeie, deja sugrumată de disperare şi frică.
— Doamnă Haddel?
— Da, cine sunteţi? Unde este Cindy?
— Doamnă Haddel, sunteţi împreună cu soţul dumneavoastră?
— Spuneţi-mi, este bine?

Ballard se uită la Jenkins. Detesta când trebuia să facă asta.
— Doamnă Haddel, zise ea. Regret să vă anunţ că fiica dumneavoastră a fost ucisă într-un schimb de focuri care a avut loc în clubul din Los Angeles unde lucra.
Se auzi un ţipăt puternic, urmat de un altul, apoi sunetul telefonului care căzuse pe pardoseală.
— Doamnă Haddel?
Ballard se întoarse spre Jenkins şi acoperi telefonul cu mâna.
— Sună la poliţia din Modesto şi vezi dacă pot trimite pe cineva, îi zise ea.
— Unde? întrebă Jenkins.
Apoi Ballard îşi dădu seama. Nu avea o adresă, doar un număr de telefon. Auzea gemete şi plânsete, dar erau mai îndepărtate de telefonul care părea să zacă în continuare pe jos, undeva în Modesto.
Brusc, se auzi o voce aspră de bărbat.
— Cine sunteţi?
— Domnule Haddel? Sunt detectiv în cadrul LAPD. Soţia dumneavoastră se simte bine?
— Nu, nu se simte bine. Ce se întâmplă? De ce aveţi telefonul fiicei noastre? Ce s-a întâmplat?
— A fost împuşcată, domnule Haddel. Îmi pare atât de rău că trebuie să vă anunţ telefonic. Cynthia a fost împuşcată şi ucisă la clubul unde lucra. V-am sunat ca să...
— Oh, Iisuse... Iisuse Hristoase! Glumiţi? Nu se face aşa ceva, m-aţi auzit?
— Nu glumesc, domnule. Îmi pare foarte rău. Fiica dumneavoastră a fost nimerită de un glonţ când cineva a început să tragă cu arma în club. A luptat pentru viaţa ei. A fost dusă la spital, dar doctorii nu au reuşit să o salveze. Sincere condoleanţe!
Tatăl nu răspunse. Ballard o auzi pe mamă plângând din ce în ce mai tare şi ştiu că bărbatul se dusese la soţia lui, ţinând încă telefonul în mână. Acum erau împreună. Ballard se uită la poza pe care o ţinea în mână şi şi-i imagină pe părinţi sprijinindu-se unul pe altul în timp ce se luptau să facă faţă celei mai proaste veşti din viaţa lor. Nu ştia cât de mult să forţeze lucrurile în acel moment, cât de mult să îi deranjeze în agonia lor cu întrebări care puteau fi fără însemnătate în ceea ce privea ancheta.
Dar apoi auzi:
— E doar vina nenorocitului ăluia de iubit al ei, zise tatăl. El ar fi trebuit să moară. A pus-o să lucreze acolo.
Ballard se hotărî.
— Domnule Haddel, trebuie să vă pun câteva întrebări, zise ea. Ar putea avea importanţă pentru anchetă.

Când se întoarseră la secţia din Hollywood, împărţiră între ei întocmirea rapoartelor. Jenkins se ocupă de jaful Lantana, cu care îşi începuseră tura, iar Ballard, de Ramona Ramone şi Cynthia Haddel. Era o împărţeală inegală, dar aşa Jenkins era sigur că va putea pleca de la secţie în zori, ca să fie acasă atunci când se va trezi soţia lui.
Deşi i se spunea „documentaţie“, totul era făcut electronic. Ballard începu cu Haddel, astfel încât să fie sigură că raportul era întocmit înainte ca Olivas să îl ceară. De asemenea, plănuia să tragă de timp în ceea ce privea cazul Ramone. Intenţiona să se ocupe de el şi, cu cât întârzia mai mult întocmirea raportului, cu atât avea şanse mai mari să obţină ce îşi dorea.
Cei doi parteneri nu deţineau birouri în departamentul detectivilor, dar fiecare îşi alesese un loc preferat unde lucra în acea sală mare care, de obicei, noaptea era pustie. Aceste alegeri erau dictate în principal de confortul pe care îl oferea scaunul de la birou şi nivelul de uzură al computerului. Ballard preferă un birou din departamentul de Furturi de Autovehicule, în timp ce Jenkins se aşeză în partea cealaltă a sălii, care aparţinea departamentului de Omoruri. Un detectiv din tura de zi îşi adusese un scaun cumpărat din magazinul „Relax the Back“, iar Jenkins îl adora. Scaunul era prins de birou cu un lanţ lung de bicicletă, prin urmare nu îl putea mişca de acolo.
Ballard scria repede. Avea o diplomă în jurnalism de la Universitatea din Hawaii şi, chiar dacă nu profesase prea mult timp în acest domeniu, pregătirea şi experienţa o ajutau foarte mult în acest aspect al muncii de poliţist. Reacţiona bine în condiţiile de stres impuse de termenele limită şi îşi compunea în gând rapoartele privind infracţiunile şi rezumatele cazurilor înainte să le scrie. Folosea propoziţii scurte şi clare, care confereau relatării anchetelor un ritm alert. Juraţii o plăceau, deoarece era o povestitoare pricepută.
În urmă cu cincisprezece ani, cursul vieţii lui Ballard se schimbase dramatic într-o sală de judecată. Prima ei slujbă, după ce ieşise de pe băncile Universităţii din Hawaii, fusese aceea de jurnalist de investigaţie pentru *Los Angeles Times.* Fusese repartizată într-un birou din cadrul tribunalului din Van Nuys, de unde scria despre cazuri penale, precum şi despre cele şase departamente ale LAPD ce acopereau partea de nord a oraşului. Un caz particular îi atrăsese atenţia: uciderea unei fete de paisprezece ani, care fugise de acasă şi fusese răpită într-o noapte de pe plaja din Venice. Dusă în casa unor traficanţi de droguri din Van Nuys, fusese violată în mod repetat timp de câteva zile, apoi strangulată şi aruncată într-o maşină de gunoi aflată într-un şantier de construcţii.
Poliţia construise cazul şi trimisese doi bărbaţi în instanţă, acuzându-i de crimă. Ballard scrisese despre audierea preliminară a cazului împotriva acuzaţilor. Detectivul-şef depusese mărturie privind

ancheta, amintind tortura şi umilinţele la care fusese supusă victima înainte să fie ucisă. Detectivul începuse să plângă în boxă. Nu de spectacol. Nu existau juraţi, doar un judecător care trebuia să decidă dacă va exista un proces. Detectivul plânsese, iar în acel moment Ballard îşi dăduse seama că nu mai voia să scrie despre crime şi investigaţii. În ziua următoare, se înscrisese la Academia de Poliţie a LAPD. Voia să devină detectiv.

Era ora 4.28 când Ballard se apucă de scris. Deşi Cynthia Haddel trebuia să fie identificată în mod oficial de medicul legist, nu exista nicio îndoială că ea era victima. Ballard îi scrise numele în rapoarte şi îi notă adresa de pe La Brea Boulevard. Mai întâi întocmi raportul privind decesul, în care Haddel era considerată victima unui omor prin împuşcare şi incluse informaţiile de bază privind crima. Apoi scrise o cronologie, o redare pas cu pas a activităţilor pe care ea şi Jenkins le desfaşuraseră de îndată ce primiseră apelul locotenentului Munroe pe când se aflau încă la Centrul Medical Prezbiterian din Hollywood.

După ce scrise cronologia, o folosi ca schiţă pentru declaraţia pe care trebuia să o facă, şi anume un rezumat mai detaliat referitor la activitatea pe care ea şi Jenkins o desfaşuraseră în timpul nopţii cu privire la caz. După aceea, începu să înregistreze şi să claseze obiectele personale pe care le strânsese de la spital şi din vestiarul de la The Dancers.

Înainte să înceapă, numără obiectele personale pe care urma să le înregistreze, apoi sună la laboratorul de criminalistică şi vorbi cu Winchester, ofiţerul de serviciu.

— Au început să înregistreze probele luate de la cei patru din clubul din Hollywood? întrebă ea. Am nevoie de un număr de înregistrare.

Fiecare probă înregistrată avea un număr.

— Localul e vraişte, răspunse Winchester. Toţi se află la locul crimei şi probabil că vor strânge probe toată noaptea şi toată ziua. Nu cred că se vor apuca să înregistreze probele până la amiază. Apropo, acum sunt cinci victime. Cinci cadavre.

— Ştiu. În regulă, mă descurc eu cu numerele. Mersi, Winchester.

Se ridică în picioare şi se îndreptă spre Jenkins.

— Mă duc să iau nişte numere din registru. Tu ai nevoie?

— Da, de unul.

— Revin imediat.

Ea o luă pe holul din spate care ducea la încăperea cu probe. Ştia că nu exista niciun funcţionar de serviciu. Nu era niciodată la ora aceea. Noaptea, încăperea cu probe era la fel de pustie ca biroul detectivilor. Dar exista un registru pe tejghea, ce conţinea o listă actualizată, cu numere de înregistrare pentru bunuri personale şi probe. Toate erau trimise la FSD[6] pentru a fi analizate ca potenţiale probe. Având în

vedere că laboratorul nu putea furniza numere succesive pentru cazul RHD, obiectele personale pe care Ballard şi Jenkins le strânseseră din cazurile lor urmau să primească numere de înregistrare de la secţia din Hollywood şi să fie trimise apoi departamentului de criminalistică pentru a fi sortate.

Ballard luă o bucată de hârtie de pe tejghea şi notă un număr din registru pentru Jenkins, apoi şapte numere consecutive pentru ea. Toate numerele începeau cu anul şi cu codul 06, al secţiei din Hollywood. În timp ce străbătea holul pustiu care ducea către biroul detectivilor, auzi un râset îndepărtat ce răsuna din biroul de supraveghere ce se afla în partea opusă. Printre chicoteli, identifică râsul molipsitor al locotenentului Munroe şi zâmbi în sinea ei. Poliţiştii nu erau oameni lipsiţi de simţul umorului. Chiar şi într-o tură de noapte plină de violenţă ei găseau întotdeauna motive să râdă.

Îi dădu numărul de înregistrare lui Jenkins, dar nu se obosi să îl întrebe unde ajunsese cu întocmirea raportului. Vedea că tastează cu două degete şi că era tot la raportul privind incidentul. Era atât de încet, încât te apuca disperarea. De obicei, Ballard se oferea să se ocupe ea de întocmirea documentelor, astfel încât să nu fie nevoită să aştepte până când termina el.

După ce se întoarse la biroul ei de împrumut, îşi puse mănuşile şi se apucă de treabă. Avu nevoie de o jumătate de oră ca să prelucreze totul — conţinutul dulăpiorului, cheia pe care victima o purta la gât, banii pe care îi avea în portmoneu şi bacşişul din şorţ. Toate trebuiau numărate şi înregistrate. Pentru siguranţa ei, Ballard îl chemă pe Jenkins să fie martor atunci când numără banii, apoi sigilă fiecare pungă şi le fotografie cu telefonul.

Luă toate pungile de plastic şi le băgă într-o pungă mare de hârtie maro pe care scrise numărul de înregistrare şi o sigilă cu bandă roşie. Apoi o duse în încăperea cu probe şi o puse într-un dulap, unde va rămâne până când cineva de la RHD, care se ocupa de caz, va veni după ea sau până când va fi transportată de curier la laboratorul de criminalistică.

Când Ballard se întoarse în birou, ceasul de deasupra ecranelor de televizor indica ora 6.11. Tura se termina la ora 7.00 şi erau slabe şanse să facă ore suplimentare, deoarece era mijlocul lunii şi probabil că nu mai existau bani pentru asta. Nu voia să facă ore suplimentare. Nu voia decât să prelungească puţin cazul Ramona Ramone până când intra din nou în tură.

În ceea ceea ce privea cazul The Dancers, mai avea încă de scris rezumatele discuţiilor cu părinţii lui Haddel şi cu celelalte chelneriţe. Ştia că nu va termina până când va ieşi din tură. Se aşeză la computer, deschise un fişier nou şi vru să înceapă să redacteze sinteza discuţiei cu Nelson Haddel, când telefonul începu să-i vibreze şi văzu numele

locotenentului Munroe.

— Domnule locotenent.

— Ballard, unde eşti?

— Sunt în biroul detectivilor. Întocmesc rapoartele. V-am auzit râzând cu puţin timp în urmă.

— Ah, da, ne distrăm de minune. Vreau să iei o declaraţie.

— Cui? Mai am de lucru aici, şi, în plus, de cazul privind agresiunea nici nu m-am atins încă.

— A venit aici un tip care zice că se afla în clubul The Dancers când au început împuşcăturile. Susţine că are poze.

— Sunteţi sigur? Era interzisă fotografierea în local.

— A reuşit să-şi facă şi el câteva selfie-uri.

— Se vede ceva în ele?

— Sunt întunecate, dar a surprins ceva. Seamănă cu focul de la capătul ţevii. Poate că vor reuşi să mărească imaginea în laborator. De aceea vreau să vorbeşti cu tipul ăsta, să vezi ce are şi ce ştie. Stă pe un scaun în hol. Du-te la el, înainte să se răzgândească şi să plece.

— Mă duc. Dar, domnule locotenent, eu plec peste o oră. Semnaţi verzile pentru seara aceasta? Încă nu m-am atins de cazul privind agresiunea, iar acum trebuie să mă ocup de acest martor.

Se referea la fişele verzi pe care trebuia să le semneze şeful de tură, pentru a autoriza orele suplimentare.

— Ai o oră la dispoziţie, doar atât, răspunse Munroe. Nu pot să dau toţi banii într-o noapte. Vei avea timp suficient să vorbeşti cu tipul şi să termini de întocmit raportul referitor la The Dancers. Cazul privind agresiunea îl poţi lăsa pe mâine — atât timp cât victima mai e în viaţă. Nu pot amâna o crimă.

— Din câte ştiu eu, victima a supravieţuit operaţiei.

— În regulă, atunci ia-mi-l de pe cap pe tipul ăsta.

— Am înţeles.

Ballard închise telefonul. Era mulţumită că nu va preda cazul Ramona Ramone celor de la CAP[7] la sfârşitul turei. Acest lucru era mai important pentru ea decât orele suplimentare. În drum spre holul de la intrare, trecu pe lângă biroul lui Jenkins şi îl văzu tastând în continuare cu două degete. Îi spuse despre martor şi că vor face o oră suplimentară, dacă voia. El îi răspunse că nu era interesat, că trebuia să ajungă acasă.

Martorul era un obişnuit al cluburilor de noapte, avea douăzeci şi trei de ani şi îl chema Zander Speights. Ballard îl conduse în biroul detectivilor şi îl invită într-o sală mică de interogatoriu. Era un tip slăbuţ, îmbrăcat cu un hanorac albastru-închis şi pantaloni de trening gri. Îşi ţinu mâinile în buzunarele hanoracului, chiar şi atunci când se aşeză.

— Zander — acesta este numele tău adevărat? începu Ballard.
— E prescurtarea de la Alexander, răspunse Speights. Îmi place mai mult Zander.
— În regulă. Cu ce te ocupi, Zander?
— Oh, cu una-alta. În prezent, vând pantofi.
— Unde?
— Pe Melrose Boulevard. E un magazin numit „Slick Kicks". Ballard nu lua notiţe. Când intraseră în cameră, potrivise termostatul care pornea, de fapt, aparatele de înregistrare din cameră. Era plină de camere de supraveghere cu sunet.
— Aşadar, te aflai în club când au început împuşcăturile? îl întrebă ea.
— Corect, răspunse Speights. Eram acolo.
— Erai singur?
— Nu, cu amicul meu, Metro.
— Care este numele adevărat al lui Metro?
— Habar n-am. Pentru mine e doar Metro.
— Unde l-ai cunoscut?
— Lucrează la „Kicks". Acolo l-am cunoscut.
— Când ai ajuns la The Dancers?
— Pe la miezul nopţii.
— Şi ai văzut împuşcăturile?
— Nu, s-a întâmplat în spatele meu. Mai încolo cu două separeuri, deci eram cu spatele. Dar când au început, eu îmi făceam un selfie şi am surprins primul foc de armă. E o nebunie.
— Arată-mi!
Speights îşi scoase iPhone-ul din buzunarul hanoracului şi accesă galeria foto.
— Am făcut trei cu aplicaţia Live Photos, zise el. Puteţi verifica.
Puse telefonul pe masă, între ei şi îl împinse spre Ballard. Ea se uită la poza de pe ecran. Speights era poziţionat faţă-centru, dar peste umărul lui drept Ballard putea vedea conturul întunecat al celorlalte separeuri pline. Nu reuşea să distingă alte feţe. Rămânea în seama celor de la departamentul video al laboratorului să încerce să mărească imaginea.
— Continuaţi, o îndemnă Speights. Am surprins focul de armă.
A doua poză era similară cu prima, însă a treia îi stârni interesul.
Camera foto surprinsese un fascicul de lumină în al doilea separeu, care se vedea peste umărul lui Speights. Într-adevăr, făcuse poza exact în momentul în care începuseră împuşcăturile. Surprinsese focul de la capătul ţevii. Deoarece camera foto a telefonului avea caracteristica Live Photos, aceasta surprinsese o secundă de acţiune până când imaginea rămăsese fixă. Ballard derulă de câteva ori imaginea şi observă că, în decurs de o secundă, ucigaşul îşi ridicase mâna în care ţinea arma şi trăsese.
Ballard încercă să mărească imaginea cu degetele şi să aducă în prim-

plan fasciculul de lumină. Imaginea era neclară, dar putea observa că agresorul stătea cu spatele la camera foto. Putea vedea conturul nedesluşit al cefei acestuia şi umărul său drept. Braţul drept îi era ridicat, iar în mână ţinea arma îndreptată spre bărbatul care, peste câteva clipe, se va prăbuşi în partea stângă, atârnând din separeu. Faţa victimei era neclară, deoarece încercase să se ferească la vederea armei.
— Pun pariu că vor putea mări imaginea asta, zise Speights. Există vreo recompensă sau ceva de genul ăsta?
Ballard îşi dădu seama de ce Speights venise la secţie şi se uită la el peste telefon.
— O recompensă? întrebă ea.
— Da, ca atunci când ajuţi la rezolvarea unui caz, răspunse Speights.
— Nu ştiu să existe vreo recompensă.
— Atunci, ar trebui să existe. Viaţa mi-a fost pusă în pericol.
— Ne vom ocupa de asta mai târziu. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat când au început împuşcăturile. Ce-ai făcut?
— Eu şi Metro ne-am ascuns sub masă, răspunse Speights. Apoi agresorul a fugit pe lângă masa noastră şi-a mai împuşcat câţiva oameni. Am aşteptat până când a plecat şi ne-am cărat naibii de-acolo.
Ballard îşi trimise pe telefon poza cu fasciculul de lumină.
— Domnule Speights, ştii unde locuieşte Metro? îl întrebă ea.
— Habar n-am, răspunse Speights. A fost prima oară când am ieşit împreună şi-am venit fiecare cu maşina lui.
— În regulă, îl vom căuta la „Slick Kicks“, dacă va fi nevoie.
— Va fi acolo.
— Îmi pare rău, dar va trebui să vă reţinem telefonul un timp.
— Ce naiba, tocmai ţi-ai trimis poza pe telefon, nu? Ai poza.
Arătă cu degetul spre telefonul lui.
— Înţeleg, zise Ballard. Dar telefonul tău are Live Photos, iar cei de la laborator ar putea să selecteze cadre din imaginile pe care le-ai surprins în timpul împuşcăturilor. Se pare că arma se vede mai bine înainte de recul. Ar putea fi foarte util şi cred că vor vrea aparatul foto care a fost folosit, nu doar o copie a fotografiei. Trebuie să îţi verifice telefonul.
— Să fiu al naibii. Pentru cât timp?
— Nu ştiu, dar să sperăm că va fi vorba doar de câteva zile.
Minţea. Probabil că el nu îşi va mai recupera telefonul, deoarece va fi păstrat ca probă. Hotărî să îi lase pe cei de la RHD să îi explice.
— Şi eu ce telefon folosesc între timp? întrebă Speights.
— Ai putea împrumuta unul de la cineva sau ai putea folosi un telefon cu cartelă, îi propuse Speights.
— Fir-ar să fie!
— Vreau să stai aici până când voi lista o dovadă de predare-primire.

— La naiba! Ar fi bine să existe o recompensă sau ceva de genul.
Ballard se ridică în picioare.
— Voi întreba. Mă întorc imediat cu chitanţa.
Ballard ieşi din încăpere cu telefonul şi se duse la Jenkins, care tasta în continuare.
Ea îi arătă telefonul şi apăsă pe poză, pornind înregistrarea de o secundă.
— Sfinte Sisoe! exclamă Jenkins.
— Da, zise Ballard. Un instantaneu de milioane.
— Ai identificat pe cineva?
— Pe agresor nu — stă cu spatele la aparatul foto. Dar cred că laboratorul va putea identifica arma.
— Drăguţ. Îi vei spune lui Olivas?
— Asta voiam.
Când se întoarse la biroul ei, Ballard îşi dădu seama că îşi lăsase staţia în maşină şi nu avea numărul de telefon al locotenentului Olivas. Când o sunase mai devreme, fusese cu număr ascuns. Îi putea trimite un e-mail, dar era posibil să nu-l vadă imediat. Îşi deschise telefonul şi căută în agendă până când găsi numele Ken Chastain. Îi păstrase numărul de telefon chiar dacă el o trădase, iar ea fusese transferată din RHD. Îi trimise un mesaj.
„Spune-i lui Olivas: a venit un martor care se afla în separeul alăturat. Are poze din momentul împuşcăturilor. Cei de la laborator le-ar putea mări“.
După ce trimise mesajul, listă pentru Speights. Se duse să o ia din imprimantă, apoi trecu pe la oficiu ca să îşi facă o cafea. Bea o ceaşcă de cafea pe noapte, iar acum era momentul potrivit. Aceasta o va revigora suficient de mult încât să îşi termine tura şi apoi să vâslească o oră în apele golfului. După aceea, va trage un pui de somn ca să îşi revină. Ballard îl întrebă din mers pe Jenkins dacă voia şi el o cafea, dar acesta refuză.
Ajunse în oficiu şi puse de cafea când telefonul o atenţionă că primise un mesaj de la Chastain.
„Cine eşti?“
Nici măcar nu-i păstrase numărul în telefon. Ea răspunse cu vechiul indice de la RHD — „King 65“ — şi îi trimise poza cu fasciculul de lumină de la capătul ţevii armei. Dacă Chastain ar fi avut un iPhone mai nou, ar fi putut vedea videodipul de o secundă şi ar fi realizat cât de valoros era.
Când reveni la biroul ei, telefonul începu să îi vibreze şi văzu pe ecran un număr ascuns. Se aşteptă să fie Chastain, dar era Olivas.
— Martorul mai este acolo?
— Da, e în sala de interogatoriu. Probabil că se întreabă pe unde am umblat în ultimele douăzeci de minute.

— Reţine-l! Chastain e pe drum şi va ajunge acolo în cinci minute. Are şi alte fotografii?
— Nu ca aceea pe care i-am trimis-o lui Chastain.
— Telefonul e la tine?
— Este pe biroul meu, iar eu sunt pe punctul să îi dau o chitanţă individului.
— Bine. Chastain va prelua şi telefonul.
— Am înţeles.
— Ai întocmit rapoartele, detectiv?
— Asta urmează să fac. Am înregistrat obiectele personale ale victimei şi mai am de redactat câteva rezumate privind interogatoriile.
— Termină-le şi îndosariază-le.
Din nou, Olivas închise înainte ca ea să apuce să răspundă. Când îşi ridică privirea, văzu că Jenkins venise la ea.
— Ce se întâmplă?
— Chastain se va ocupa de telefon şi de martor. Am scăpat.
— Bine. Eu aproape am terminat cu cazul referitor la spargere.
Dădu să se întoarcă la locul lui din colţul sălii.
— Nu ţi-ai dorit niciodată să rezolvi un caz cap-coadă? îl întrebă curioasă Ballard.
Jenkins nu se întoarse.
— Nu îmi mai doresc, răspunse el.
Îşi văzu mai departe de drum. Ballard auzi bătăi în uşa sălii de interogatoriu. Zander Speights tocmai descoperise că fusese încuiat înăuntru. Ballard se apropie de sală şi descuie uşa.
— Ce naiba? M-ai închis aici de parcă aş fi reţinut?
— Nu eşti reţinut, domnule Speights. Aceasta este o secţie de poliţie. Nu le putem îngădui civililor să se plimbe de colo-colo.
— Ce se întâmplă? Unde mi-e telefonul?
— Telefonul tău este la mine, iar un alt detectiv va veni să stea de vorbă cu tine. El se ocupă de caz şi crede că ai putea fi un martor destul de important. De fapt, cu el ar trebui să vorbeşti despre recompensă. Sunt sigură că te poate ajuta în această privinţă.
— Serios?
— Da, serios. Aşadar, te rog să iei loc şi să te calmezi. Iată chitanţa pentru telefonul tău. Vreau să semnezi o copie şi s-o păstrezi pe a doua. Detectivul Chastain ar trebui să ajungă aici în câteva minute.
Îi arătă scaunul, iar el se îndepărtă de uşă. Se aşeză şi semnă chitanţa cu pixul pe care i-l dădu ea. Ballard luă copia semnată şi se retrase, închizând uşa şi încuind-o din nou.
Chastain ajunse în cinci minute, venind dinspre holul din spate. Se îndreptă direct spre Ballard, care stătea la biroul ei.
— Unde este martorul meu?
— În camera doi. Îl cheamă Zander Speights. Acesta este telefonul lui.

Îl băgase deja într-o pungă de plastic. I-o întinse, iar el o luă.
— În regulă, mă duc să vorbesc cu el.
— Succes!
El se întoarse şi o luă spre camera doi. Ballard îl opri.
— Ah, am înregistrat şi obiectele personale ale victimei, dacă le vrei, zise ea. Când am vorbit adineauri cu părinţii ei, tatăl mi-a spus că iubitul ei era traficant de droguri. A obligat-o să le vândă în club.
Chastain dădu afirmativ din cap.
— Interesant, dar probabil că n-are nicio legătură, zise el.
— Nici nu credeam, accentuă Ballard. Dar drogurile sunt împreună cu obiectele personale. Dacă nu le iei, vor fi trimise prin curier.
Chastain dădu din nou să plece spre sala de interogatoriu, apoi se răzgândi şi se apropie de ea.
— Ce mai face Lola?
— E bine.
— Mă bucur.
Apoi, nimic. Dar Chastain nu se clintea din loc. Într-un final, Ballard îşi ridică privirea la el.
— Altceva? întrebă ea.
— Da, zise el. Ştii, Renée, chiar îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat atunci.
Ballard îl privi o clipă înainte să răspundă.
— Ai avut nevoie de doi ani ca să spui asta? zise ea în cele din urmă.
El ridică din umeri.
— Cred că da.
— Ai uitat complet ceva ce mi-ai spus atunci.
— La ce te referi?
— Mi-ai spus să-mi retrag plângerea. Mi-ai spus că Olivas trecea printr-un divorţ urât şi că îşi pierdea jumătate din pensie, că nu proceda bine şi toate rahaturile alea, de parcă toate acestea ar fi îndreptăţit comportamentul pe care l-a avut faţă de mine.
— Nu înţeleg ce legătură are asta cu...
— Nici măcar nu mi-ai păstrat numărul în telefon, Kenny. Mi-ai întors spatele. Nu-ţi pare rău de nimic. Ai văzut o oportunitate atunci şi ai profitat de ea. Trebuia să te descotoroseşti de mine şi n-ai ezitat să faci asta.
— Nu, te înşeli.
— Ba nu mă înşel. În cel mai bun caz te simţi vinovat, dar nu regreţi.
Se ridică de la birou ca să ajungă la acelaşi nivel cu el.
— Ce naiba m-o fi făcut să cred că vei lua decizia corectă şi îţi vei susţine partenera? zise ea. Am fost o proastă că am avut încredere în tine, şi-acum, iată-mă aici. Dar ştii ceva? Prefer să lucrez în tura de noapte cu Jenkins decât cu tine la RHD. Măcar din partea lui ştiu la ce să mă aştept.

Chastain se holbă la ea o clipă, înroşindu-se. Ballard îşi aminti că se vedea pe faţa lui atunci când cineva îl înfuria. Iar ea îl înfuriase. Chastain zâmbi stânjenit şi îşi şterse gura. Fosta lui parteneră atinsese o coardă sensibilă.

— Bine, atunci, zise el într-un final. Mersi pentru martor.

Se întoarse spre sala de interogatoriu.

— Oricând! strigă Ballard în urma lui.

Luă cana goală de cafea de pe birou şi se îndreptă spre ieşire. Nu voia să se afle în preajma lui Chastain.

Din cauza orei suplimentare, Ballard prinse traficul intens de dimineaţă, care se deplasa spre vest, către plajă

Angajaţii din industria serviciilor mergeau dinspre est spre locurile lor de muncă din hoteluri şi restaurante, plătite cu salariul minim sau mai puţin, aflate în cartiere unde ei nu îşi permiteau să locuiască. Lui Ballard îi luă o oră ca să ajungă în Venice. Se opri ca să o ia pe Lola de la persoana care avea grijă de ea pe timpul nopţii, apoi se duseră împreună pe plajă.

Singurul avantaj al traficului intens din oraş era faptul că ceaţa de pe mare se ridicase deja când ajunse ea la plajă, iar apa din golf, de o culoare albastru-cobalt, era calmă. Ballard opri într-una dintre parcările din capătul de nord al falezei şi se duse în spatele dubiţei. O lăsă pe Lola afară, luă o minge de tenis din coşul de lângă roata de rezervă şi o aruncă în partea cealaltă a parcării goale. Câinele o luă la fugă după ea şi o prinse în trei secunde. I-o aduse ascultătoare înapoi, iar Ballard o mai aruncă de câteva ori, înainte să o pună la loc în coş. Câinele scheună, pentru că joaca fusese atât de scurtă.

— Ne jucăm mai târziu, îi promise Ballard.

Voia să iasă în larg înainte să se înteţească vântul. Duba albă a lui Ballard era un Ford Transit Connect cumpărat la mâna a doua de la un spălător de geamuri care voia să se pensioneze şi să îşi închidă afacerea. Avea peste 128.000 de kilometri la bord, dar fostul proprietar avusese mare grijă de ea. Ballard păstrase suportul de deasupra ca să îşi poată transporta placa de surf şi, la fel ca în cazul maşinii de serviciu pe care o împărţea cu Jenkins, partea din spate a dubei era compartimentată cu ajutorul unor cutii din carton.

Înainte să plece de la Secţia din Hollywood, Ballard îşi luase o pereche de blugi prespălaţi şi un hanorac roşu peste un costum de baie întreg şi îşi lăsase costumul în vestiar. Se dezbrăcă până rămase în costumul de baie şi îşi puse celelalte haine într-un rucsac, împreună cu lenjeria intimă, şosete şi adidaşi New Balance. Apoi, luă un costum de neopren de pe un umeraş agăţat pe peretele interior al dubei. Îl îmbrăcă şi îi trase fermoarul din spate. Luă un prosop mare de plajă dintr-o cutie şi îl îndesă în rucsac. Prinse sacul în care se afla cortul de partea laterală

a rucsacului, apoi şi-l puse în spate.
În cele din urmă, luă un baton energizant cu cereale şi ciocolată dintr-o ladă frigorifică în care păstra mâncare. Închise şi încuie duba, apoi îşi luă placa de pe suportul de pe maşină. Era o placă *One World,* lungă de doi metri şi jumătate, iar de clemele de pe suprafaţa acesteia era prinsă o padelă. O dădu cu greu jos de pe acoperişul dubei şi avu grijă să nu lovească înotătoarea de asfalt. Îşi băgă degetele în orificiul din mijloc şi îşi aşeză placa la subraţul drept, muşcând din batonul energizant pe care îl ţinea în mâna stângă. Se îndreptă încet spre apă în picioarele goale, păşind cu grijă până când ieşi din parcare şi călcă pe nisip. Lola o urmă ascultătoare.
Instală cortul aproape de mal. Asamblarea lui nu îi luă mai mult de cinci minute. Îşi puse rucsacul în cort, ca să nu îl ia vântul, apoi trase fermoarul. îngropă cheia de la maşină în nisip, lângă colţul drept din faţa cortului, apoi arătă locul cu degetul până când câinele se postă acolo.
— Stai de pază, îi spuse ea.
Câinele îşi plecă o dată capul. Ballard ridică din nou placa de cincisprezece kilograme şi o cără până la apă. Îşi înfăşură cureluşa în jurul gleznei drepte şi o fixă cu o chingă Velcro, apoi împinse placa în faţa ei.
Ballard cântărea doar 56 de kilograme şi putea păşi pe placă fără să îşi piardă echilibrul. Dădu de câteva ori din padelă ca să treacă de valurile mici, apoi, într-un final, începu să alunece uşor prin rămăşiţele ceţii de dimineaţă. Îi aruncă o privire câinelui, deşi ştia că nu era nevoie. Lola stătea pe poziţie, lângă colţul drept din faţa cortului. Nu se va mişca de acolo până la întoarcerea stăpânei.
Ballard începuse să vâslească la scurt timp după ce fusese transferată în tura de noapte. Crescuse făcând surfing în apele din vestul insulei Maui, între Wailea şi Lahaina, şi călătorise împreună cu tatăl ei în căutarea celor mai bune valuri în Fiji, Australia şi în alte locuri, însă renunţase când se mutase ca să urmeze o carieră în poliţie. Apoi, într-o noapte, ea şi Jenkins fuseseră chemaţi în zona rezidenţială de pe dealurile de lângă Doheny Drive, unde avusese loc o spargere. Soţii se întorseseră acasă după ce luaseră cina la restaurantul Spago şi găsiseră uşa casei lor, în valoare de cinci milioane de dolari, întredeschisă, iar interiorul acesteia răscolit. Patrula de poliţie sosise prima, apoi veniseră Ballard şi Jenkins, deoarece comandantul considerase că victimele erau persoane importante. El voia ca detectivii să îşi desfăşoare activitatea acolo, în acelaşi timp cu echipa de criminalişti.
La scurt timp după sosire, Jenkins supraveghea echipa de criminalişti la intrare, iar Ballard verifica locuinţa împreună cu stăpâna casei, încercând să determine ce anume fusese furat. În dormitorul matrimonial se afla un dressing uriaş, ascuns în spatele unor oglinzi de

la podea până în tavan, iar poliţiştii care verificaseră prima oară casa nu-l văzuseră. Pe jos fusese întinsă o haină de blană. Adunate grămadă pe căptuşeala de mătase a hainei se aflau mai multe bijuterii şi trei perechi de pantofi cu talpă roşie şi tocuri înalte. Ballard ştia că fiecare pereche costa mai mult de o mie de dolari.

În acel moment, Ballard realizase că hoţul putea fi încă în casă. Chiar în acel moment, intrusul se năpustise asupra ei, de după nişte haine, şi o doborâse la pământ. Stăpâna casei se lipise de un perete de sticlă şi încremenise locului, amuţind, în timp ce Ballard se lupta cu bărbatul care cântărea cu aproape 45 de kilograme mai mult decât ea.

Intrusul înşfăcase un pantof şi încerca să îi bage tocul ascuţit în ochi. Ballard îi împinse braţul, dar ştia că era prea puternic ca să îl poată imobiliza mai mult timp. Reuşise să îl strige pe Jenkins când tocul se apropiase de faţa ei. Îşi întoarse capul în ultimul moment, iar tocul îi zgâriase obrazul. Când intrusul încercase să îi nimerească din nou ochiul, fusese brusc lovit din spate de Jenkins, înarmat cu o statuetă din bronz pe care o luase din dormitor. Bărbatul se prăbuşise inconştient peste ea, iar statueta se spărsese în două.

Intrusul se dovedise a fi fiul schizofrenic al celor doi soţi, care dispăruse de acasă cu câţiva ani în urmă şi despre care se bănuia că ar fi locuit pe străzile din Santa Monica. Ballard se procopsise cu patru copci pe obraz, la spitalul Cedars-Sinai, iar Jenkins şi departamentul fuseseră daţi în judecată de soţi şi de fiul acestora pentru că folosiseră forţa excesivă şi distruseseră o operă de artă valoroasă. Tribunalul stabilise o amendă de un sfert de milion de dolari, iar Ballard se apucase de vâslit în picioare pe placă pentru a-şi întări muşchii din partea superioară a corpului şi ca să scape de amintirea că un toc ascuţit se aflase la doar câţiva centimetri de ochiul ei.

Cerul se făcu cenuşiu pe măsură ce soarele se ascunse în spatele norilor, iar apa deveni de un albastru-închis, impenetrabil. Lui Ballard îi plăcea să întoarcă lama vâslei într-o parte şi să o privească atent cum lasă o dâră subţire în apă până când vârful său alb dispărea în întuneric. Apoi întorcea padela şi începea să vâslească, placa şi padela abia lăsând o urmă pe suprafaţa apei în timp ea aluneca. Ballard numea această manevră „vâslit pe furiş".

Vâsli cu putere până când se îndepărtă la aproape trei sute de metri de ţărm. Din când în când, arunca o privire spre cort, dar nu vedea pe nimeni apropiindu-se sau deranjând cortul ori câinele. Chiar de la depărtare, îl putea vedea pe salvamar la postul său, aflat la vreo şaptezeci de metri depărtare, pe plajă. Aaron Hayes era unul dintre preferaţii ei. Era paznicul ei, după Lola. Ştia că el îi supraveghea lucrurile şi că, probabil, îi va face o vizită mai târziu.

În timp ce vâslea, mintea îi rătăci la confruntarea pe care o avusese mai devreme cu Chastain în biroul detectivilor. Nu era mulţumită de

cum reacţionase. Aşteptase doi ani ca să-şi prezinte scuzele, însă nu fusese nici momentul, nici locul potrivit. Fusese prea afectată de trădarea lui, ca să îşi amintească singurul lucru important în prezent — uciderea a cinci persoane, inclusiv Cynthia Haddel.

Întoarse placa şi vâsli şi mai în larg. Se simţea vinovată. Nu conta că Haddel era o victimă colaterală — Ballard simţea că o dezamăgise prin faptul că pusese pe primul loc răfuiala ei cu Chastain. Era vorba despre legătura sacră care exista între victimele unei crime şi detectivii care vorbeau în numele lor. Deşi Ballard nu se ocupa de caz, Haddel era victima ei, iar acea legătură exista.

Ballard se lăsă brusc în genunchi şi vâsli de câteva ori cu putere în timp ce voia să-şi alunge din minte discuţia avută cu Chastain. În schimb, se străduia să se gândească la Ramona Ramone şi la ofiţerul Taylor, care afirmase că acesta fusese în casa răsturnată. Ballard se întreba despre ce era vorba, iar acest gând deveni noua ei preocupare.

După o oră petrecută pe apă, Ballard simţi cum transpiră sub costumul de neopren. Transpiraţia îi ţinea de cald, dar simţea cum muşchii încep să i se încordeze. Umerii, coapsele şi tendoanele o dureau, iar între omoplaţi simţea o durere ascuţită, ca şi când acolo ar fi avut înfipt vârful unui creion. Se întoarse spre ţărm şi termină plimbarea cu mişcări rapide şi lungi de vâslă. Ieşi din apă atât de epuizată, încât îşi smulse legătoarea de la gleznă şi târî placa prin nisip până la cort, chiar dacă ştia că încălca primul lucru pe care o învăţase tatăl ei: „Nu târî placa după tine. Afectează sticla".

Lola nu se mişcase din postul ei de santinelă din faţa cortului.

— Bravo, Lola! zise Ballard. Bravo, fetiţo!

Aşeză placa lângă cort şi mângâie câinele. Trase fermoarul cortului şi scoase rucsacul şi o gustare pentru Lola. După ce îi dădu recompensa, îi spuse căţeluşei să aştepte, apoi merse până la primul rând de duşuri publice din spatele terenurilor de tenis. Îşi dădu jos costumul de neopren şi făcu duş în costumul de baie, fiind cu băgare de seamă la bărbaţii fără adăpost care începuseră să se trezească şi să mişune în apropierea falezei. Faptul că ajunsese mai târziu interfera cu programul lor. De obicei, termina cu vâslitul şi cu duşul înainte să apară cineva pe faleză.

Când se asigură că îşi scosese toată sarea din păr, opri apa şi se şterse cu prosopul mare de plajă pe care îl avea în rucsac. Trase de pe umeri bretelele costumului de baie, apoi se înfăşură în prosop. Se dezbrăcă de costumul de baie, lăsându-l să cadă pe jos, apoi îşi trase lenjeria intimă pe sub prosop. Se îmbrăca astfel pe plajă de pe vremea când făcea surfing înainte să înceapă orele la Liceul Lahainaluna. Când desfăcu prosopul, avea deja blugii şi hanoracul pe ea. Îşi uscă părul în timp ce traversa plaja spre cort, o mângâie din nou pe Lola pe cap, apoi se furişă în adăpostul de nailon.

— Uşurel, fetiţo, zise ea.
Lola se întinse cu botul pe labe, pe locul unde era îngropată cheia. Ballard scoase o altă gustare pentru câine şi i-o aruncă. Câinele o prinse din aer, apoi îşi reluă poziţia. Ballard zâmbi. O cumpărase pe Lola de la un om al străzii de pe faleză, în urmă cu doi ani. Animalul era costeliv şi legat cu un lanţ de un cărucior de cumpărături. Avea răni deschise, cu care părea să se fi pricopsit în urma încăierărilor cu alţi câini. Ballard îşi dorise doar să o salveze, însă între ele se formase repede o legătură, iar căţeluşa rămăsese cu ea. Participaseră împreună la câteva cursuri de dresaj şi, în scurt timp, devenise clar că Lola părea să ştie că Renée o salvase. Îi era loială lui Ballard, iar femeia nutrea acelaşi sentiment faţă de câine.
Ballard se pregăti de culcare şi trase fermoarul cortului. Era ora 11.00. De obicei, dormea până la asfinţit, dar de data aceasta potrivi alarma ceasului la ora 14.00. Îşi făcuse planuri pentru ziua aceea înainte să intre în tură la ora 23.00.
Spera să doarmă trei ore, dar abia reuşi să doarmă două. La scurt timp după ora 13.00, fu trezită de mârâitul Lolei, care o avertiza că cineva pătrunsese în zona interzisă. Ballard deschise ochii, dar nu se mişcă.
— Haide, Lola. Nu mă mai iubeşti?
Deşi era buimacă de somn, Ballard recunoscu vocea. Era Aaron Hayes.
— Lola, zise ea. E în regulă. Care-i treaba, Aaron? Dormeam.
— Scuze. Ai nevoie de companie? Sunt în pauza de masă.
— Azi nu, Aaron. Trebuie să mă trezesc în curând şi să mă apuc de treabă.
— În regulă. Scuze că te-am trezit. Apropo, astăzi ai fost fantastică. De parcă ai fi umblat pe apă. Mişcări lungi de vâslă.
— Sunt extenuată, dar mersi, Aaron. Noapte bună!
— Mda, noapte bună!
Ea îl auzi chicotind în timp ce se îndepărta pe nisip.
— Bravo, fetiţo! îi spuse ea Lolei.
Ballard se întoarse pe spate şi privi acoperişul cortului. Soarele era sus pe cer şi atât de strălucitor, încât îl putea vedea prin nailon, închise ochii şi încercă să îşi amintească dacă visase înainte să o trezească Aaron. Nu îşi putu aminti nimic, dar se gândi că existase ceva în tenebrele somnului. Avusese un vis. Doar că nu îşi amintea ce. Încercă să-l reia, dar ştia că un ciclu de somn normal dura nouăzeci de minute. Pentru a adormi din nou şi a intra într—un ciclu complet era nevoie de mai mult timp decât avea ea la dispoziţie. Alarma urma să sune în mai puţin de o oră, iar ea intenţiona să se trezească şi să descopere cine o lovise cu boxuri pe Ramona Ramone în casa răsturnată şi o lăsase aproape moartă într-o parcare din Hollywood.
Ieşi din cort, îl strânse şi-l împachetă, apoi se întoarse la maşină. Puse totul la loc şi atârnă costumul de neopren pe umeraş. Era mai greu să

pună placa pe maşină decât să o dea jos. Ballard avea 1,70 m şi fu nevoită să deschidă portierele laterale şi să se urce pe prag ca să o poată prinde cu curelele. Cea de-a doua curea trecea peste sigla *One World,* care se afla în partea interioară a plăcii. Aceasta reprezenta silueta întunecată a unui surfer care stătea pe partea din faţă a plăcii, cu mâinile şi braţele deasupra capului, ca şi când ar fi plonjat de pe un val uriaş şi abrupt. Această siglă îi amintea mereu de tatăl ei şi de ultimul val pe care acesta îl „călărise". Cel care îl înghiţise, iar pe ea o făcuse să fugă încolo şi-ncoace pe plajă, neştiind ce să facă şi încotro s-o ia, şi să strige neajutorată înspre mare.

Ea şi Lola străbătură pe jos faleza până la toneta *Poke-Poke,* unde Ballard comandă o supă Aloha cu alge pentru ea şi o porţie de *teriyaki* cu carne de vită şi orez pentru căţeluşă. În timp ce aşteptau, Lola bău apă din castronul pentru câini de sub fereastra tonetei, iar bărbatul din spatele tejghelei îi dădu lui Ballard şi o gustare pentru ea.

După masa de prânz, merseră pe plajă şi îi aruncă Lolei mingea de câteva ori. Însă era pierdută în gânduri. Nu se mai ocupa oficial de cazul The Dancers, dar nu putea să nu se gândească la Cynthia Haddel. Ballard avea numele şi numărul de telefon ale traficantului care, conform spuselor părinţilor ei, o pusese să vândă droguri în club. În cazul în care cei de la RHD nu erau interesaţi, poate că cei de la Narcotice din cadrul secţiei Hollywood s-ar fi arătat interesaţi de pont şi ar lua măsuri în această privinţă. Îşi puse în gând să nu uite să treacă pe la departament atunci când se va întoarce la secţie.

Când plecă de pe plajă, Ballard trecu pe la pensiunea canină ca să o lase pe Lola. Se scuză pentru acea zi scurtă şi îi promise că se va revanşa faţă de ea. Lola îşi plecă o dată capul, semn că o ierta.

În drum spre Hollywood, Ballard verifică pe telefon ştirile din *Los Angeles Times* de fiecare dată când prindea lumina roşie a semaforului. Abia trecuseră douăsprezece ore de la împuşcăturile din The Dancers, prin urmare ziarul avea informaţii insuficiente. Ballard avea un avantaj faţă de mass-media, deşi nici ea nu reuşise să strângă prea multe informaţii în timpul turei. Cu toate acestea, ziarul menţiona că, din ultimele informaţii primite de la LAPD, nu existau arestări sau suspecţi în cazul masacrului. Articolul îi asigura pe cititori că poliţia nu considera acest incident ca fiind un atac terorist, precum în cazul celor petrecute în alte cluburi de noapte din ţară sau din străinătate.

Ballard fu dezamăgită că ziarul nu făcuse publice numele celor trei bărbaţi împuşcaţi mortal în separeu. La acest aspect se gândea ea. Cine erau aceştia? Ce se întâmplase în separeu?

După ce citi ştirile îşi verifică e-mailul, dar nu găsi niciun răspuns din partea locotenentului Olivas referitor la rapoartele pe care le trimisese. Din câte se părea, acestea fuseseră acceptate sau, poate, trecuseră neobservate. Oricum ar fi fost, ora la care trimisese e-mailul

ar fi scutit-o de orice plângere din partea lui Olivas, cum că nu ar fi întocmit rapoartele la timp.
Folosind conexiunea prin Bluetooth din dubă, Ballard sună la Centrul Medical Prezbiterian din Hollywood şi ceru să i se facă legătura cu asistenta de gardă de la secţia de terapie intensivă. Răspunse o femeie care se prezentă ca fiind asistenta Randall, iar Ballard se prezentă şi ea, spunând şi numărul insignei.
— Victima unei agresiuni, Ramona Ramone, a fost adusă la spital noaptea trecută. Eu sunt detectivul care a supravegheat-o. A suferit o operaţie pe creier şi am sunat să văd care este starea ei.
Ballard fu pusă în aşteptare, iar când asistenta reveni, îi spuse că nu exista niciun pacient cu numele de Ramona Ramone în spital şi că probabil se înşela.
— Aveţi dreptate, zise Ballard. Puteţi verifica un alt nume? Ramón Gutiérrez. Am uitat că acesta este numele adevărat al victimei.
Randall o puse din nou în aşteptare, dar, de data aceasta, reveni mai repede pe fir.
— Da, e aici, iar starea lui este stabilă după operaţie, zise asistenta.
— Ştiţi cumva dacă este conştient? o întrebă repede Ballard.
— Această informaţie v-o poate oferi doar doctorul curant al pacientului.
— Doctorul este disponibil?
— În acest moment, nu. Îşi face vizitele.
— Doamnă, eu investighez acest caz şi încerc să descopăr cine l-a atacat pe domnul Gutiérrez. Dacă este conştient, trebuie să las totul deoparte şi să vin să vorbesc cu el. Dacă nu este conştient, atunci trebuie să continuu investigaţia. Agresorul este periculos şi umblă liber. Sunteţi sigură că nu mă puteţi ajuta prin a-mi răspunde la această întrebare simplă? Şi-a recăpătat cunoştinţa?
Se lăsă o tăcere lungă, timp în care Randall se gândea dacă să încalce sau nu regulile.
— Nu, nu şi-a recăpătat-o. Se află în continuare în comă indusă.
— Mulţumesc. Îmi puteţi spune dacă au vizitat-o membri ai familiei sau prieteni? Dacă l-au vizitat, pardon.
— Nu scrie nimic aici despre asta. Nu a fost înregistrat niciun membru al familiei, iar la terapie intensivă nu sunt permise vizite din partea prietenilor.
— Mulţumesc, doamnă asistentă Randall.
Ballard închise. Hotărî să meargă direct la secţia din Hollywood.

Ballard îşi ţinea toate costumele de lucru în vestiarul de la secţie şi se îmbrăca acolo în fiecare seară înainte să intre în tură. Avea patru costume cu aceeaşi croială şi în acelaşi stil, dar în culori şi cu modele diferite. Ducea la curăţătorie câte două costume deodată, astfel încât

avea întotdeauna un costum disponibil şi altul de rezervă. Sosi cu aproape opt ore înainte să intre în tură. Se schimbă în costumul gri, care era preferatul ei, şi îl asortă cu o bluză albă. În dulap avea patru bluze albe şi una albastru-închis.
Era vineri, iar acest lucru însemna că Ballard urma să lucreze singură. Ea şi Jenkins trebuiau să acopere şapte ture pe săptămână, prin urmare Ballard alesese să lucreze de marţi până sâmbătă, iar Jenkins, de duminică până joi, ceea ce însemna că lucrau împreună trei zile. Atunci când îşi luau vacanţă, de obicei nu erau înlocuiţi de nimeni. Dacă era nevoie de un detectiv din secţie la primele ore ale dimineţii, atunci cineva era chemat de acasă.
Lui Ballard îi plăcea când lucra singură, deoarece nu trebuia să se consulte cu partenerul ei înainte de a lua vreo decizie. În acea zi, dacă ar fi ştiut ce planuri avea Ballard, Jenkins ar fi încercat să o oprească. Dar, pentru că era vineri, şi urmau să lucreze împreună abia marţea viitoare, era liberă să acţioneze cum voia.
După ce se îmbrăcă, Ballard se privi în oglinda de deasupra chiuvetelor din vestiar. Îşi trecu degetele prin păr. De obicei, doar atât trebuia să facă. Din cauza sării din apă şi a expunerii constante la soare de-a lungul anilor, părul i se deteriorase şi, de nevoie, îl păstra lung până la bărbie. Părul i se potrivea bine cu pielea bronzată şi îi dădea un aer băieţesc, îi împiedica pe ceilalţi poliţişti să îi facă avansuri. Olivas fusese o excepţie.
Ballard îşi puse în ochi câteva picături de Visine, deoarece i se înroşiseră din cauza apei sărate, şi fu gata de plecare. Se duse în oficiu ca să îşi pregătească un espresso dublu la aparatul Keurig. Urma să lucreze din acel moment până a doua zi dimineaţă, după mai puţin de trei ore de somn aşa că trebuia să facă plinul cu cafeină. Era atentă la ceasul de pe perete, deoarece voia să ajungă la biroul detectivilor cu puţin timp înainte de ora 16.00, când ştia că detectivul-şef al departamentului se va uita şi el la ceas, pregătindu-se să plece.
Deoarece avea cel puţin cincisprezece minute la dispoziţie, urcă la etaj, unde se aflau birourile departamentului de Narcotice, alături de Moravuri. Sediul central al departamentului de Narcotice era situat în centrul oraşului, dar fiecare secţie avea propria sa echipă care acţiona rapid şi răspundea cetăţenilor la plângerile referitoare la locurile unde se vindeau droguri. Nu avea legături cu agenţii din acel departament, aşa că se duse neinvitată. Sergentul de serviciu notă informaţiile pe care le deţinea cu privire la iubitul/traficantul de droguri al Cynthiei Haddel. Sergentul îi spuse că numele pe care i-l dăduse tatăl Cynthiei le era cunoscut, individul fiind un traficant de droguri mărunt, care acţiona în cluburile din Hollywood. Ballard se simţi prost atunci când sergentul îi spuse că avea câte o iubită care lucra şi vindea droguri pentru el în aproape toate cluburile. Ieşi din birou întrebându-se dacă

Haddel ştiuse acest lucru sau crezuse că ea era singura lui iubită.
La ora 15.50, Ballard intră în biroul detectivilor şi căută un birou la care să lucreze. Biroul la care lucrase în noaptea precedentă era liber şi se gândi că poate detectivul care îl folosea de obicei plecase mai devreme sau lucra în ture de 10 cu 4 şi era liber vinerea. Când se aşeză pe scaun, îşi plimbă privirea prin încăpere şi şi-o fixă asupra celor patru birouri care formau departamentul CAP. Observă că toate birourile erau libere în afară de cel al Maxinei Rowland, şefa departamentului, care însă se pregătea şi ea de plecare.
Ballard se apropie încet de ea.
— Salut, Max! zise ea.
— Renée, răspunse Rowland. Ai venit mai devreme. Trebuie să mergi la tribunal?
— Nu, am venit mai devreme pentru că mai am ceva de terminat. Am un caz pentru tine de azi-noapte, dar incidentul de la The Dancers a luat proporţii şi totul a fost amânat.
— Am înţeles. Despre ce caz este vorba?
— Răpire şi agresiune. Victima este un bărbat transsexual, găsit aproape mort într-o parcare de lângă Santa Monica Boulevard. Este în comă la Centrul Medical Prezbiterian din Hollywood.
— Rahat!
Rowland îşi dădu seama că weekendul îi era ratat. Exact pe asta se baza şi Ballard.
— A existat agresiune sexuală? întrebă Rowland.
Ballard îşi dădu seama ce încerca să facă: să arunce cazul în cârca celor de la departamentul de agresiuni sexuale.
— Foarte probabil, dar victima şi-a pierdut cunoştinţa înainte să fie interogată, răspunse ea.
— Rahat! exclamă din nou Rowland.
— Uite, tocmai am venit să întocmesc raportul referitor la acest caz. Mă gândeam că, înainte să intru în tură, voi avea ceva timp la dispoziţie ca să dau nişte telefoane. Ce-ar fi s-o ştergi de-aici şi să mă laşi pe mine să mă ocup de asta? Sunt de serviciu şi mâine, aşa că m-aş putea ocupa de el şi în weekend şi să îţi dau informaţiile necesare săptămâna viitoare.
— Eşti sigură? Dacă-mi tragi ţeapă, nu vreau să am nimic de-a face cu asta.
— N-am s-o fac. Mă ocup eu. De când sunt în tura de noapte, n-am mai putut să rezolv cazuri. În cazul acesta, există nişte piste, îţi aminteşti vreun caz recent în care erau implicate boxuri?
— Boxuri... Nu.
— Dar răpiri de pe bulevard? Victima a fost dusă undeva şi legată, apoi adusă înapoi. Nu cred că au trecut mai mult de două zile.
— Nu-mi amintesc, dar ar trebui să vorbeşti cu cei de la Moravuri.

— Ştiu. Ar fi următoarea mea oprire, în caz că eşti de acord să preiau cazul. Dar „casa răsturnată“? îţi spune ceva?
— La ce te referi?
— Victima le-a menţionat-o agenţilor de poliţie. Şi-a recăpătat pentru câteva clipe cunoştinţa în timp ce aşteptau ambulanţa. A spus că a fost atacată la casa răsturnată.
— Îmi pare rău. N-am auzit niciodată de ea.
— În regulă, ai mai avut cazuri asemănătoare? A mai fost cineva răpit de pe bulevard?
— Mă voi gândi, în momentul acesta nu-mi vine nimic în minte.
— Voi căuta în arhiva electronică. Să văd ce găsesc.
— Eşti sigură că vrei să preiei cazul? Pot chema de-acasă câţiva oameni de-ai mei. Nu vor fi încântaţi, dar asta este situaţia.
— Da, îl preiau eu. Du-te acasă. Nu chema pe nimeni. Dacă vrei, te voi ţine la curent în weekend.
— Să fiu sinceră, mai bine o lăsăm pe luni. Îmi voi petrece weekendul în Santa Barbara, împreună cu copiii. Cu cât mai puţine griji, cu atât mai bine.
— S-a făcut.
— Să nu-mi tragi ţeapă, Renée.
— Hei, ţi-am spus că n-o voi face.
— Bine.
— Weekend plăcut!
Rowland era mereu directă, iar Ballard nu se supăra. Faptul că se ocupa de cazuri de agresiuni sexuale o făcuse insensibilă.
Ballard o lăsă să îşi termine de strâns lucrurile şi coborî la etajul doi, intrând de data aceasta la departamentul de Moravuri. Asemenea poliţiştilor de la Narcotice, şi cei de la Moravuri aveau un program de lucru ciudat şi nu aveai niciodată garanţia că vei găsi pe cineva în departament. Intră şi se aplecă peste tejghea ca să vadă în încăperea unde stăteau sergenţii. Avu noroc. Pete „Pistolul“ Mendez stătea la unul dintre birouri şi mânca un sandvici. Era singur.
— Ce vrei, Ballard? întrebă el. Vino pe dincolo.
Era modul lui obişnuit şi necioplit de a saluta. Ballard îşi întinse mâna peste uşa olandeză şi pipăi după încuietoare, apoi o deschise. Intră în încăpere şi îşi trase un scaun în faţa biroului lui Mendez.
— Ramón Gutiérrez, zise ea. Eu anchetez cazul. Aţi auzit ceva despre el noaptea trecută?
— Nimic, răspunse Mendez. Eram în East Hollywood, dar e o cu totul altă mâncare de peşte faţă de bulevardul „dragonilor“
— Corect. De când n-ai mai fost pe Santa Monica Boulevard?
— Cam de-o lună, pentru că nu s-a mai întâmplat mare lucru pe-acolo. Ăştia-s ca gândacii. Poţi să-i afumi, că tot se strâng.
— Ai auzit de vreun impostor care răpeşte prostituatele şi le

torturează?
— N-am mai auzit de mult timp.
— Ramone a fost bătut cu boxuri. Agresorului îi place şi să muşte.
— Îi avem şi noi pe „muşcătorii“ noştri, dar nu-mi amintesc nimic despre boxuri. Victima va supravieţui?
— Asta rămâne de văzut. Pentru moment, e în comă la Centrul Medical Prezbiterian din Hollywood, dar o vor muta la spitalul de stat de îndată ce îşi vor da seama că n-are bani.
— Aşa funcţionează lucrurile. E o ea?
— Da, e o ea. Ai un dosar despre *Ramona,* pe care mi l-ai putea împrumuta?
— Da, ţi-l aduc. Dar era denumit *Ramón* Gutiérrez, ultima oară când am verificat. Ce te-ar mai interesa?
— Ai auzit de un loc numit „casa răsturnată“? Ramona le-a pomenit despre ea primilor poliţişti care au răspuns la apel.
La fel ca Rowland, Mendez căzu pe gânduri, apoi scutură din cap.
— Nu ştim nimic despre asta aici, răspunse el. Există un club clandestin de masochism numit Vértigo. Îşi schimbă mereu locaţia.
— Nu cred că este vorba despre el, zise Ballard. Vértigo înseamnă ameţit, nu răsturnat. În plus, nu cred că este vorba despre un club. E mai mult de-atât. Victima este norocoasă că a rămas în viaţă.
— Nu-mi vine altceva în cap. Mă duc să caut dosarul.
Se ridică de la birou, în timp ce Ballard rămase pe scaun. În lipsa lui, privi cu atenţie orarul de pe avizierul de lângă birou. Departamentul de Moravuri părea să desfăşoare operaţiuni în aproape fiecare noapte, în diferite zone din Hollywood. Puneau agenţi sub acoperire pe post de momeală şi îi arestau pe cei care ofereau bani pentru sex. După cum spunea şi Mendez, erau precum gândacii, nu dispăreau niciodată. Nici măcar internetul, care oferea conexiuni rapide pentru sex gratuit sau plătit, nu reuşea să distrugă prostituţia de stradă. Va exista mereu.
Îl auzea pe Mendez deschizând şi închizând sertarele cu dosare în timp ce îl căuta pe cel al lui Gutierrez.
— Aţi rezolvat ceva azi-noapte? întrebă ea.
— Nimic, răspunse Mendez din partea cealaltă a încăperii. Cred că incidentul din clubul de pe Sunset i-a speriat pe oameni. Am patrulat pe străzi toată noaptea.
Reveni la birou şi aruncă un dosar maro în faţa lui Ballard.
— Asta-i tot ce avem, zise el. Probabil că ai fi găsit informaţiile astea şi în arhiva electronică.
— Prefer să le am pe hârtie, spuse Ballard.
Prefera oricând un dosar de hârtie în schimbul unui fişier din computer. Exista mereu posibilitatea să găseşti mai multe informaţii pe hârtie, adnotări, numere de telefon mâzgălite pe dosar, mai multe fotografii de la locul crimei. Nu era niciodată cazul fişierelor din

computer.
Ballard îi mulţumi lui Mendez şi îi spuse că îl va anunţa dacă va apărea ceva nou referitor la caz. El îi promise că va fi cu ochii în patru pe străzi.
— Sper să-l prinzi pe făptaş, zise el.
Când se întoarse la primul etaj, Ballard mai avu de făcut o oprire înainte să se poată apuca de caz. Locotenentul care conducea departamentul detectivilor avea un birou în capătul celălalt al încăperii. Acesta era prevăzut cu trei ferestre care dădeau spre încăpere, iar prin ele, Ballard îl văzu pe locotenentul Terry McAdams şezând la biroul lui, cufundat în muncă. Adeseori treceau săptămâni la rând fără ca ea să îşi vadă şeful direct din cauza turei în care lucra. De obicei, McAdams lucra de la 8.00 la 17.00, deoarece îi plăcea să sosească după ce veneau detectivii lui şi îşi stabileau programul pe ziua respectivă şi să plece ultimul de la lucru.
Bătu în uşa deschisă a biroului, iar McAdams o invită înăuntru.
— Nu te-am mai văzut de mult, Ballard, zise el. Am auzit că ai avut o tură distractivă azi-noapte.
— Depinde ce înţelegeţi prin „distractiv“, zise ea. Am avut mult de lucru, asta-i clar.
— Da, am văzut în jurnal că înainte ca incidentul de la The Dancers să ia amploare, tu şi Jenkins v-aţi ocupat de un caz de răpire, dar n-am văzut niciun raport.
— Pentru că nu există. Despre asta voiam să vă vorbesc.
Îi povesti pe scurt despre cazul Ramonei Ramone şi îi spuse că primise undă verde de la Maxine Rowland să se ocupe de el câteva zile. Practic, Ballard ar fi trebuit să înceapă prin a obţine aprobarea de la McAdams, însă ştia că, în calitate de administrator, lui McAdams îi plăcea să i se prezinte situaţia deja frumos ambalată. Îi uşura munca. Nu trebuia decât să pronunţe „da“ sau „nu“.
McAdams spuse ceea ce Ballard ştia deja.
— În regulă, dă-i bătaie, doar să nu-ţi ignori sarcinile de serviciu, zise el. Dacă se va întâmpla asta, atunci vom avea o problemă, iar mie nu-mi plac problemele.
— Nu se va întâmpla asta, domnule locotenent. Îmi cunosc priorităţile.
Când ieşi din biroul locotenentului, Ballard văzu un grup mic de detectivi adunaţi în faţa celor trei ecrane de televizor montate pe peretele din spate al biroului. De obicei, televizoarele mergeau fără sonor, dar unul dintre bărbaţi dăduse volumul mai tare la ecranul din mijloc, ca să audă relatările referitoare la focurile de armă trase în clubul The Dancers, incident care deschisese ştirile de la ora 17.00.
Ballard se apropie încet să privească. Pe ecran rula înregistrarea unei conferinţe de presă ţinută mai devreme în ziua aceea. Şeful poliţiei se

afla pe podium, flancat de Olivas şi de căpitanul Larry Gandle, comandantul Biroului Furturi şi Omucideri. Şeful poliţiei asigura presa şi publicul că incidentul de la clubul The Dancers nu fusese un act de terorism intern. Deşi mobilul acestui masacru era încă necunoscut, detectivii îşi concentrau atenţia asupra circumstanţelor care duseseră la acest act de violenţă extremă.

Când imaginea se mută înapoi la prezentatoarea de ştiri, aceasta relată că biroul medicului legist nu făcuse încă publice numele victimelor, dar că surse ale Canalului 9 afirmaseră că trei dintre victime, despre care se credea că fuseseră ţintele directe ale atacatorului, aveau antecedente penale, începând cu trafic de droguri şi terminând cu şantaj şi acte de violenţă.

Apoi prezentatoarea trecu la următoarea ştire, privind o altă conferinţă de presă ţinută de LAPD, care anunţa arestări făcute în cadrul unei anchete privind traficul de carne vie din portul oraşului, unde, la începutul anului, fusese interceptat un container maritim folosit pentru a aduce femei tinere răpite din Europa de Est. Fu prezentată o înregistrare care arăta interiorul containerului şi voluntari care ofereau victimelor apă şi pături în timp ce acestea erau duse într-un loc sigur. Înregistrarea fu urmată de o alta care înfăţişa câţiva bărbaţi încătuşaţi, conduşi de detectivi spre un autobuz de închisoare. Însă ştirea nu era despre Hollywood, iar detectivul cu telecomanda în mână îşi pierdu interesul. Apăsă pe butonul „mut“. Nimeni nu obiectă, iar cei strânşi în faţa televizoarelor începură să se risipească; unii se întoarseră la birourile lor, iar alţii plecară de la secţie, fiind liberi în weekend.

Când se întoarse la biroul ei, Ballard răsfoi dosarul pe care i-l împrumutase Mendez. Existau câteva rapoarte de arestare întocmite în urmă cu trei ani, precum şi poze din momentul arestării, care arătau schimbările fizice din timpul transformării Ramonei Ramone. Nu erau doar transformări de natură cosmetică, de genul pensării sprâncenelor. Din pozele frontale şi din profil era evident că avea buzele mai pline şi că îşi răsese mărul lui Adam.

În interiorul dosarului erau prinse trei cartonaşe ce conţineau notiţe scrise de mână fie de agenţii de patrulare, fie de cei de la Moravuri, în momentul în care o opriseră pe Ramone pe bulevard şi o întrebaseră ce facea acolo. Denumite oficial „fişe de interogare“ sau FI, acestora li se zicea adeseori „cartonaşe“, deoarece Uniunea Libertăţilor Civile Americane se plânsese în nenumărate rânduri că interogările neautorizate ale persoanelor suspectate de poliţie erau, de fapt, percheziţii. Poliţiştii de rând se încadrau în această descriere şi continuau această practică de a opri şi a interoga posibili suspecţi, notând detalii referitoare la descrierea lor, tatuaje, apartenenţa la vreo bandă sau locuri frecventate.

Fişele despre Ramona Ramone conţineau, în general, acelaşi lucru şi cele mai multe aveau informaţii pe care Ballard le ştia deja. Unele notiţe dezvăluiau mai multe despre personalitatea poliţistului decât despre Ramona. Unul dintre poliţişti scrisese: „Sfinte Sisoe, e bărbat!“ Singura informaţie utilă pe care Ballard o găsi pe acele fişe fu aceea că Gutiérrez/Ramone nu avea permis de conducere, prin urmare nu avea o adresă care putea fi verificată. În rapoartele oficiale apărea doar locul unde avusese loc arestarea, de cele mai multe ori acesta fiind pe Santa Monica Boulevard. Însă, în timpul interogatoriilor la faţa locului, ea dăduse de două ori o adresă de pe Heliotrope Street. Pe cea de-a treia fişă scria: „Locuieşte în rulotă, îşi face veacul prin zona 6“. Această informaţie era utilă, iar Ballard se bucură că apelase la Mendez.

După ce termină cu verificarea dosarului şi a trecutului Ramonei, Ballard porni computerul şi se apucă de lucru, căutând suspectul. Planul ei era să înceapă cu paşi mărunţi — să caute cazuri locale asemănătoare cu atacul asupra Ramonei. Dacă nu găsea nimic, atunci avea de gând să îşi extindă căutarea pe computer pentru cazuri similare în statul California, apoi în ţară, ulterior chiar şi în străinătate.

Verificarea arhivelor electronice ale departamentului era o formă de artă. Oficial, sistemul purta numele DCTS[8]. 0 singură introducere greşită a unor parametri de căutare putea genera cu uşurinţă un răspuns de genul „niciun rezultat găsit“, chiar dacă exista un caz oarecum asemănător undeva în baza de date. Ballard făcu o listă scurtă cu detalii, pe care voia să le introducă până când obţinea un rezultat. Transsexual Muşcătură Boxuri Masochism Prostituată Santa Monica Boulevard.

Le incluse în căutarea tuturor cazurilor din arhivă, dar primi repede răspunsul „niciun rezultat găsit“. Elimină „Santa Monica Boulevard“ şi căută din nou, dar primi acelaşi răspuns. Continuă căutarea, introducând cuvintele pe rând şi încercând diferite combinaţii, adăugând variabile, folosind cuvinte ca: „legări“ şi „legat“ în loc de „legători“, „escortă“ în loc de „prostituată“. Dar nicio combinaţie nu generă vreun rezultat în baza de date.

Simţindu-se frustrată şi începând să resimtă efectele lipsei de somn, Ballard se ridică de la birou şi începu să se plimbe pe culoarele biroului, care acum era pustiu, pentru a-şi pune sângele în mişcare. Deoarece voia să evite o durere de cap din cauza cofeinei, renunţă la ideea de a merge în oficiu ca să îşi mai facă o cafea. Se opri o clipă în faţa ecranelor de televizor şi îl urmări pe bărbatul care stătea în faţa unei hărţi meteorologice ce nu prezenta niciun semn de vreme rea în L.A.

Era timpul să extindă căutarea în afara oraşului. Acest lucru însemna

multă muncă de birou pentru a căuta cazuri din zone îndepărtate care puteau avea legătură cu al ei. Era o sarcină anevoioasă, iar perspectiva, descurajantă. Reveni la birou şi sună din nou la spital ca să verifice dacă nu cumva victima îşi revenise în mod miraculos şi putea fi interogată, însă nu era nicio schimbare. Ramona Ramone se afla tot în comă indusă.
Ballard închise şi se uită la lista de cuvinte care nu generase niciun rezultat în baza de date.
— Cuvinte-cheie, pe naiba, zise ea cu voce tare.
Hotărî să mai încerce o variantă.
California era unul dintre cele patru state unde posesia de boxuri de alamă — sau boxuri de metal, cum apăreau în legislaţie — era ilegală. În alte state existau restricţii de vârstă şi legi împotriva folosirii acestora în comiterea unei infracţiuni, dar în California acestea erau ilegale peste tot, iar încălcarea legii putea fi considerată infracţiune.
Ballard tastă încă o căutare în baza de date a LAPD, cerând afişarea tuturor cazurilor din ultimii cinci ani, în care fuseseră făcute arestări pentru posesie de boxuri de alamă, infracţiune sau delict.
Primi paisprezece răspunsuri despre cazuri separate, număr pe care îl consideră surprinzător de mare, având în vedere faptul că arma apăruse atât de rar în cazuri la care lucrase sau despre care auzise în cei zece ani de când era detectiv.
Ballard se uită la ceasul de pe perete şi începu să acceseze rapoartele detaliate despre cazuri, ca să vadă dacă în rapoartele de sinteză exista ceva care să aibă o vagă legătură cu modul de operare din cazul ei. Parcurse repede majoritatea cazurilor, deoarece acestea se refereau la arestări ale bandelor din sudul oraşului Los Angeles, unde, după părerea lui Ballard, boxurile de alamă erau folosite în loc de arme de foc de către membrii acestora care, probabil, nu ştiau că erau ilegale.
Mai existau şi alte cazuri în care fuseseră arestaţi proxeneţi şi membri ai mafiei pentru posesie de boxuri de metal, intenţia lor de a le folosi pe post de armă fiind evidentă. Apoi, Ballard dădu peste un caz vechi de trei ani care îi atrase imediat atenţia.
Un bărbat numit Thomas Trent fusese arestat pentru posesie de boxuri de alamă de către echipa de la Moravuri a Biroului din Valley. Cazul nu apăruse în timpul căutării anterioare, deoarece niciunul dintre cuvintele-cheie din combinaţiile folosite de Ballard nu se potrivise. Trent fusese acuzat de posesie ilegală de boxuri de alamă.
Cu toate acestea, cazul aparţinea departamentului Moravuri. Această contradicţie îi atrăsese atenţia lui Ballard. Când accesă fişierul electronic al cazului, află că Trent, care avea treizeci şi nouă de ani la vremea respectivă, fusese arestat în timpul unui flagrant la un motel de pe Sepulveda Boulevard. În raport scria că bătuse la uşa unei camere de la Tallyho Lodge, lângă Sherman Way, unde echipa de la

Moravuri îi trimitea pe bărbaţii care luau legătura pe internet cu un agent ce se dădea drept un minor hispanic dispus să joace rolul de supus. Trent nu făcuse nicio rezervare la motel, iar agenţii de la Moravuri nu putură să stabilească nicio legătură între el şi bărbaţii care participaseră la conversaţiile online.

Deşi detectivii credeau că se număra printre pretendenţii din spaţiul virtual, neavând nicio dovadă, nu putuseră să îl acuze că abordase un minor. Însă nu mai fuseseră nevoiţi să încerce să stabilească o legătură între el şi flagrant, deoarece îi găsiseră în buzunar boxurile de alamă. Fusese arestat pentru posesie ilegală de armă albă şi trimis la închisoarea din Van Nuys.

În raport, ofiţerul sub acoperire care îl arestase pe Trent apărea doar cu numărul de identificare. Ballard listă raportul la imprimanta din birou şi sună de pe fix la departamentul de resurse umane al unităţii. Primi repede un nume care corespundea numărului de identificare al ofiţerului de la Moravuri. Era Jorge Fernandez şi activa încă în echipa de Moravuri a Biroului din Valley. Ballard sună la departamentul Moravuri din Valley şi află că Fernandez era liber. Lăsă numărul de mobil şi un mesaj, să o sune indiferent de oră.

Scotoci şi mai adânc în arhiva electronică şi selectă un rezumat despre cazul Trent. După ce fusese arestat, Trent ajunsese la o înţelegere cu Procuratura, în care acceptase să nu conteste acuzaţia de posesie ilegală a unei arme albe, plătise o amendă de cinci sute de dolari şi fusese pus sub supraveghere timp de trei ani. Această înţelegere făcea parte dintr-un program de intervenţie înainte de proces, care permitea ştergerea cazierului lui Trent, dacă acesta nu era arestat din nou în perioada de probă.

În registrul tribunalului, adresa de domiciliu a lui Trent figura pe Wrightwood Drive, în cartierul Studio City. Ballard căută adresa pe Google şi găsi o hartă care arăta că Wrightwood deriva din Mulholland Drive, de pe versantul de nord al munţilor Santa Monica. Mută imaginea pe vedere stradală şi observă ceva ce semăna cu o casă de fermieri contemporană, prevăzută cu un garaj cu două uşi. Însă îşi dădu seama de pe hartă că acea casă se afla în pantă şi că era foarte probabil să aibă unul sau două niveluri. Era o arhitectură tipică pentru multe case construite pe dealuri. La etajul superior se afla zona comună — bucătăria, sufrageria, camera de zi şi aşa mai departe — în timp ce la etajele inferioare se aflau dormitoarele. Existau scări sau, în unele cazuri, un lift care ducea la etajele inferioare.

Ballard îşi dădu seama că unora le-ar putea părea neobişnuite aceste case de pe versanţii muntelui, deoarece dormitoarele se aflau la etajele inferioare. În acest sens, casa lui Trent putea fi considerată ca fiind o casă răsturnată.

Odată cu această revelaţie, pe Ballard o inundă un val de adrenalină.

Se apropie de ecranul computerului ca să privească mai atent poza lui Trent şi raportul privind arestarea lui. Potrivit detaliilor personale din raport, Trent era vânzător de maşini şi lucra la reprezentanţa Acura de pe Van Nuys Boulevard. Prima întrebare care îi veni în minte în acel moment fu cum de îşi permitea un vânzător de maşini o casă pe deal, al cărei preţ era format din şapte cifre.
Alese un alt motor de căutare, ce conţinea arhivele publice şi introduse numele şi data de naştere a lui Trent. În scurt timp, găsi informaţii despre un divorţ ce avusese loc la şapte luni după arestarea lui. În cererea de divorţ, Béatrice Trent invocase diferenţe ireconciliabile şi se părea că Trent nu contestase acest lucru. Căsătoria de trei ani fusese dizolvată.
Mai exista un proces din 2011, în care Trent era reclamantul într-un caz de vătămare corporală împotriva unei companii numite Island Air şi al asigurătorului acesteia. Dosarul conţinea doar plângerea — pentru leziuni suferite în urma unui accident de elicopter survenit în Long Beach — dar nu şi soluţionarea cazului. Ballard bănui că acest lucru însemna că se ajunsese la o înţelegere înainte de proces.
Ballard listă toate aceste rapoarte, apoi ridică receptorul şi sună la reprezentanţa auto unde lucra Trent. Ceru cu el, şi aşteptă transferarea apelului.
O voce zise:
— Sunt Tom. Cu ce vă pot ajuta?
Ballard ezită, apoi închise. Se uită la ceas şi văzu că era puţin trecut de ora 18.00, aproape de ora de vârf. I-ar fi luat o veşnicie să ajungă din Hollywood până în Valley.
Nu exista nicio garanţie că Trent ar mai fi fost la serviciu când ajungea ea acolo, dar hotărî să încerce. Voia să îl vadă.

Reprezentanţa Acura, unde lucra Thomas Trent, se afla la capătul unui şir lung de alte reprezentanţe concurente ce se întindeau spre nord, de-a lungul Van Nuys Boulevard, spre centrul cartierului Valley. Lui Ballard îi luă aproape o oră să ajungă acolo. Alesese să meargă cu duba ei, deoarece maşina pe care o foloseau ea şi Jenkins aproape că striga POLIŢIA! din cauza vopselei maro, a capacelor de roţi simple şi a girofarului. Voia doar să îl vadă pe Trent şi să îl observe, nu să îl alerteze şi să îl facă să creadă că poliţia era interesată de el.
Ballard descărcase pe telefon poza lui Trent, de la arestarea din urmă cu trei ani, şi o afişă pe ecran. Parcă lângă bordură, pe Van Nuys Boulevard, o privi îndelung, apoi se uită cu atenţie la vânzătorii din parcarea cu maşini noi şi folosite. Nu-l găsi. Mai exista o posibilitate, să fie înăuntru, dar, având în vedere faptul că birourile din separeuri erau aliniate de-a lungul peretelui din spate, nu îi putea vedea pe ocupanţii acestora. Sună la numărul de telefon al reprezentanţei auto

şi ceru din nou să vorbească cu Trent, doar ca să se asigure că acesta nu îşi terminase programul. El răspunse din nou în acelaşi mod, dar de data aceasta Ballard nu închise.
— Sunt Tom, cu ce vă pot ajuta?
Vocea lui era încrezătoare, ca a oricărui comerciant.
— Voiam să vin şi să mă uit la modelul RDX, dar din cauza traficului s-ar putea să îmi ia ceva timp, zise Ballard.
Citise denumirea modelului de pe parbrizul unui SUV ce se afla pe un piedestal la intrarea în parcare.
— Nicio problemă! exclamă Trent. Sunt aici până la ora închiderii. Cum te cheamă, scumpo?
— Stella.
— Ei, bine, Stella, vrei să cumperi sau să închiriezi?
— Să cumpăr.
— Atunci, ai noroc. Oferim un procent reducere luna aceasta, îmi aduci ceva la schimb?
— Ah, nu. Mă interesează doar să cumpăr.
Prin vitrina showroomului, Ballard văzu un bărbat ridicându-se în picioare de la unul dintre birourile din spate. Ţinea la ureche receptorul unui telefon fix. Îşi puse braţul pe peretele despărţitor al separeului în timp ce vorbea la telefon.
— Avem tot ce te interesează, zise el.
Ballard auzi cuvintele în acelaşi timp în care le rosti bărbatul din showroom. Era Trent, deşi se schimbase de când fusese arestat pe Sepulveda Boulevard. Acum era chel şi purta ochelari de vedere. Din câte vedea ea, se mai îngrăşase puţin. Materialul cămăşii cu mânecă scurtă i se întindea pe umeri, şi părea că avea gâtul prea gros, deoarece primul nasture îi era descheiat sub cravată.
Ballard observă ceva, băgă repede mâna în compartimentul din consola centrală şi scoase un binoclu.
— Deci, când crezi că vei ajunge aici? întrebă Trent.
— Ăăă..., se bâlbâi Ballard.
Îşi puse telefonul în poală şi se uită prin binoclu. Focaliză imaginea şi îl văzu pentru prima oară clar pe Trent. Părea să aibă vânătăi pe articulaţiile degetelor mâinii cu care ţinea receptorul la ureche.
Luă telefonul în mână.
— Ajung în douăzeci de minute, zise ea. Ne vedem.
— Foarte bine, conchise Trent. Voi pregăti un RDX.
Ballard conduse două cvartale de-a lungul Van Nuys Boulevard, apoi viră la dreapta, pătrunzând în cartierul cu case din timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Parcă în faţa uneia care avea luminile stinse şi urcă în spatele dubei. Îşi scoase arma, insigna şi staţia radio şi le puse în seiful sudat de deasupra roţii. Tot acolo puse şi portmoneul scos din geantă — indiferent ce avea să se întâmple la reprezentanţa auto, nu

avea de gând să îi dea lui Trent permisul de conducere. Îi dăduse deja un nume fals şi nu voia să rişte ca el să îi afle numele adevărat şi adresa.
Se dezbrăcă repede de costum şi îşi trase pe ea o pereche de blugi care să se potrivească cu bluza. Blugii erau evazaţi, astfel încât putea să pună arma de rezervă în tocul de la gleznă, fără ca aceasta să iasă în evidenţă.
După ce încălţă o pereche de adidaşi, se aşeză din nou la volan. Se întoarse la reprezentanţa auto, dar de data aceasta intră în curte şi parcă în faţa showroomului.
Înainte să apuce să coboare din maşină, un RDX argintiu apăru în spatele dubei ei şi se opri — era un truc al vânzătorilor. O împiedica să plece. Trent coborî zâmbind din maşină şi arătă cu degetul spre Ballard când aceasta coborî din dubă.
— Stella, corect?
Fără să aştepte confirmarea, el îşi ridică mâna ca să îi prezinte maşina.
— Iat-o!
Ballard se duse în spatele dubei. Se uită la RDX, deşi voia să-l privească pe Trent.
— E frumoasă, zise ea. Este singura culoare pe care o aveţi?
— Pentru moment, răspunse el. Dar pot să-ţi fac rost de orice culoare doreşti. În cel mult două zile.
Se uită la Trent şi îi întinse mâna.
— Bună! zise ea.
El îi luă mâna, iar ea i-o strânse tare, cercetându-i cu atenţie faţa în timp ce îi apăsa articulaţiile degetelor. Zâmbetul nu dispăru de pe buzele lui, însă îi citi durerea în obraji. Vânătăile erau proaspete. Ea ştia că boxurile de alamă, dacă erau largi, puteau lăsa uşor vânătăi.
— Vrei să o conduci? o întrebă Trent.
— Sigur, răspunse Ballard.
— Perfect. Trebuie doar să fac o copie după permisul tău de conducere şi după asigurare.
— Nicio problemă.
Îşi deschise geanta şi începu să scotocească prin ea.
— La naiba! exclamă ea. Mi-am lăsat portofelul la birou. A fost rândul meu să plătesc pentru cafeaua de la Starbucks şi cred că l-am uitat pe masă. Fir-ar să fie!
— Nicio problemă, zise Trent. Ce-ar fi să mergem cu RDX-ul până la biroul tău, apoi vom face copii după acte şi conduci tu la întoarcere?
Ballard luase în considerare că el ar putea propune asta şi îşi pregătise un răspuns.
— Nu, biroul meu este în Woodland Hills, iar eu locuiesc în Hollywood, explică ea. Ar dura prea mult. Soţia mea mă va aştepta deja să ajung la cină. Ieşim în oraş în fiecare vineri.

— Soţia..., zise Trent surprins. Păi...
Aruncă o privire prin geamul showroomului, ca şi când ar fi căutat pe cineva.
— Uite cum facem, propuse el. Vom face o excepţie de la regulă, dacă vrei să o conduci un pic. Apoi vom face o programare pentru mâine şi poţi reveni cu permisul de conducere, cu asigurarea... şi cu carnetul de cecuri. În regulă?
— În regulă, dar nu sunt prea convinsă că vreau maşina, zise Ballard. În plus, nu-mi place argintiul. Speram să găsesc pe alb.
— Pot să-ţi fac rost de una albă duminică, cel târziu luni. Haide să dăm o tură!
Ocoli repede maşina spre locul pasagerului, legănându-şi braţele de parcă ar fi alergat. Ballard se urcă la volan, scoase maşina pe Van Nuys Boulevard şi o luă spre nord.
Trent îi spuse s-o ia pe Sherman Way apoi să vireze spre vest, pe autostrada 405 până la ieşirea pe Burbank Boulevard şi să se întoarcă pe Nuys Boulevard, finalizând un circuit în urma căruia va putea observa cum se comporta maşina atât în oraş, cât şi pe autostradă. Ballard ştia că traseul trecea de două ori pe Sepulveda Boulevard, strada unde fusese arestat Trent în urmă cu trei ani.
Planul lui Trent întâmpină o problemă când intrară pe autostrada 405. Aceasta semăna cu o parcare plină cu maşinile navetiştilor. Ballard îi spuse că va ieşi de pe autostradă mai repede, la ieşirea spre Vanowen. Până în acel moment, discutaseră mai mult despre modelul RDX şi despre ce o interesa pe Ballard la o maşină. Avusese grijă să pomenească de soţia ei de câteva ori, ca să vadă reacţia lui Trent faţă de cuplurile de acelaşi sex, însă el nu muşcă momeala.
După ce ieşiră pe Vanowen, Ballard o luă spre sud, virând pe Sepulveda Boulevard. Acesta era paralel cu Van Nuys şi îi ducea pe lângă „Tallyho Lodge“, fără să pară că se abătuse de la drum în mod intenţionat.
Zona era înţesată de centre comerciale înghesuite, benzinării, magazine alimentare şi hoteluri ieftine. Era teritoriul principal al operaţiunilor celor de la Moravuri. În timp ce conducea, Ballard cerceta din priviri trotuarele, dar ştia că era prea devreme ca să zărească vreo prostituată. După ce traversară Victory Boulevard, prinseră culoarea roşie a semaforului, iar ea profită de acest răgaz ca să cerceteze zona şi să comenteze.
— Nu mi-am dat seama că aceasta este o zonă cam dubioasă, zise ea.
Trent privi în jurul lui ca şi când s-ar fi aflat acolo pentru prima oară înainte să comenteze.
— Da, am auzit că nu prea ai ce căuta pe-aici noaptea, spuse el. Proxeneţi, traficanţi de droguri. Prostituate de tot felul.
Ballard se prefăcu amuzată.

— Cum ar fi? întrebă ea.
— Ai fi surprinsă, răspunse Trent. Bărbaţi care se deghizează în femei, femei care au fost bărbaţi. Toată gama de creaturi dezgustătoare pe care ţi-o poţi imagina.
Ballard tăcu, iar Trent păru să îşi dea seama că îşi periclita vânzarea.
— Nu că aş judeca pe cineva, adăugă el. Fiecare îşi trăieşte viaţa cum vrea, zic eu.
— Şi eu la fel, afirmă Ballard.
După testul de conducere, Ballard îi spuse lui Trent că voia să se mai gândească la achiziţie şi că îl va suna într-o zi sau două. El o rugă să intre în showroom şi să meargă la biroul lui ca să completeze un formular cu informaţii despre client. Ea refuză, zicând că întârziase deja la cină. Îi întinse din nou mâna, iar când el i-o scutură, ea i-o strânse tare între degetul mare şi cel arătător, făcându-l pe Trent să tresară involuntar. Ballard îi întoarse uşor încheietura şi se uită la mâna lui, prefacându-se că vedea vânătăile pentru prima oară.
— Oh, îmi cer scuze! N-am ştiut că eşti rănit.
— Nu-i nimic. E doar o vânătaie.
— Ce s-a întâmplat?
— E o poveste mai lungă şi plicticoasă. Aş prefera să vorbim despre cum aş putea să-ţi fac rost de un nou RDX.
— Păi, mă voi gândi şi te voi suna.
— Hei, dacă nu te superi, şeful meu este cam obsedat şi înregistrează toate serviciile prestate de noi. Ca să fiu sincer, sunt luate în considerare la evaluarea angajatului. Oare te-aş putea convinge să-mi laşi numărul tău de telefon ca să pot demonstra că am scos maşina din parcare conform documentelor? Altminteri, o să-mi scoată ochii că nu ţi-am verificat permisul de conducere şi asigurarea.
— Păi...
Ballard se gândi o clipă şi hotărî că nu va fi o problemă. El nu va reuşi să-i afle adevăratul nume prin intermediul numărului de telefon.
— Sigur.
Îi spuse numărul de telefon, iar el şi-l notă pe spatele unei cărţi de vizită, iar ei îi întinse una nouă.
— Să ai o seară frumoasă la întâlnire, Stella.
— Mulţumesc, Tom.
În timp ce Ballard îşi scotea Fordul cu spatele din parcare, Trent rămase pe loc şi o privi, salutând-o prieteneşte cu mâna. Ea o luă în sus, pe Van Nuys Boulevard, şi reveni pe străduţa unde parcase înainte. Îşi scoase carneţelul şi notă cât mai multe citate din conversaţia pe care o purtase cu Trent. În instanţă, notiţele scrise la scurt timp după o conversaţie aveau o greutate mai mare decât cele scrise mai târziu. Habar nu avea dacă întâlnirea ei sub acoperire cu Trent va face parte dintr-un caz la un moment dat, dar ştia că proceda

corect.
După ce îşi puse deoparte carneţelul, urcă în spatele dubei ca să-şi ia arma, insigna şi staţia radio. Decise să se schimbe în costum când va ajunge la secţie. Telefonul începu să îi vibreze când urcă la volan. Era un număr care începea cu 818, iar ea răspunse. Era Trent.
— Tocmai am verificat în computer, Stella, zise el. Îţi putem face rost de una albă. Le au peste tot — Bakersfield, Modesto, Downey, ai de unde alege. Toate au dotări complete, camere retrovizoare, tot ce vrei.
Ballard bănui că el o sunase doar ca să verifice dacă îi dăduse un număr de telefon fals. Faptul că ea nu făcuse asta părea să îl entuziasmeze.
— În regulă, lasă-mă să mă gândesc, zise Ballard.
— Eşti sigură că nu vrei să-ţi comand una chiar acum? o întrebă Trent. Te vei califica pentru reducerea pe care o oferim la sfârşitul zilei. Adică cinci sute de dolari reducere la avans, Stella. Ai putea folosi aceşti bani ca să îţi comanzi preşuri personalizate sau ca să modernizezi plafonul, dacă vrei. Sunt multe...
— Nu, Tom, încă nu, refuză Ballard pe un ton hotărât. Ţi-am spus că vreau să mă mai gândesc şi că te voi suna mâine sau duminică.
— Bine, Stella, zise Trent. Atunci, aştept telefonul tău.
Legătura se întrerupse. Ballard porni motorul şi plecă. O luă spre sud, spre munţi. Se uită la ceasul de pe bord. Dacă Trent lucra la reprezentanţa auto până la ora 22.00, când se închidea aceasta, atunci mai avea două ore până să ajungă acasă. Timp suficient pentru ceea ce îşi pusese în gând să facă.

Ballard stătea în dubă pe Mulholland, un loc cu panoramă asupra oraşului, care se afla la aproximativ două cvartale depărtare de Wrightwood Drive. Era o noapte senină, iar luminile din Valley se întindeau la nesfârşit spre nord. Staţia radio era pornită pe frecvenţa dispeceratului secţiei North Hollywood. Nu fu nevoită să aştepte mult. Dispeceratul raportă o posibilă intrare prin efracţie într-o casă de pe Wrightwood. O patrulă răspunse la apel şi întrebă unde trebuia să aştepte persoana care raportase incidentul. Dispecera spusese că apelul venise de la o şoferiţă care era în trecere cu maşina prin zonă, dar care refuzase să îşi spună numele.
După alte treizeci de secunde, Ballard îşi activă staţia radio. Anunţă dispeceratul că era detectiv la secţia din Hollywood, că se afla în zonă şi că va răspunde şi ea apelului. Dispeceratul repetă informaţia patrulei care răspunsese, astfel încât agenţii de poliţie să ştie că un detectiv se afla în vecinătate. Apoi dispecera ceru un echipaj aerian care să survoleze cartierul de pe deal cu proiectorul său puternic.
Ballard părăsi punctul de observaţie şi se îndreptă spre Wrightwood. Când coborî strada abruptă şi luă prima curbă, văzu o maşină de

patrulare — cu luminile albastre aprinse — parcată la un cvartal depărtare. Când se apropie, semnaliză şi opri duba lângă maşina poliţiei. Doi agenţi tocmai coborau din ea. Deoarece îşi conducea maşina personală, ea îşi scoase insigna pe geam, astfel încât aceştia să se poată asigura că era poliţistă. Erau de la secţia North Hollywood, prin urmare Ballard nu îi cunoştea.
— Salutare, băieţi! spuse ea. Eram în trecere şi am auzit apelul. Aveţi nevoie de ajutor sau vă ocupaţi voi de problemă?
— Nu ştiu de ce problemă ar trebui să ne ocupăm, răspunse unul dintre agenţi. Persoana care a sunat a dispărut, iar noi nu ştim unde se află infractorul ăsta. Mie mi se pare că apelul a fost o farsă.
— Se poate, zise Ballard. Dar am câteva minute la dispoziţie. Voi trage pe dreapta.
Ea parcă în spatele maşinii de poliţie şi coborî, ţinând într-o mână o lanternă, iar în cealaltă, staţia radio. După ce fură făcute prezentările, Ballard se oferi să o ia în sus pe stradă, să bată la uşi şi să verifice casele. Cei doi poliţişti se vor ocupa de cele din josul străzii. Tocmai se despărţeau, când un elicopter îşi făcu apariţia de după creasta muntelui şi lumină strada cu proiectorul. Ballard îşi flutură lanterna spre el şi o luă în sus pe stradă.
Casa lui Thomas Trent era a treia la rând. Nu văzu nicio lumină înăuntru. Lovi cu putere în uşă cu capătul de metal al lanternei. Aşteptă, dar nu veni nimeni. Bătu din nou, iar când se convinse că nu era nimeni acasă, ieşi din nou în stradă şi începu să verifice cu lanterna partea din faţă a clădirii, ca şi când ar fi controlat dacă existau semne de intrare prin efracţie.
Ballard se întoarse şi privi în josul străzii. Văzu luminile lanternelor celor doi agenţi de poliţie pe ambele părţi ale străzii Wrightwood. Verificau casele şi se îndepărtau din ce în ce mai mult de ea. Elicopterul se îndepărtase şi el, iar acum înainta de-a lungul dealului, fixând lumina proiectorului în spatele caselor. Ballard zări o nişă unde erau ţinute tomberoanele, dincolo de care se afla o poartă. Ştia că aceasta bloca accesul spre nişte scări care duceau în partea laterală a casei lui Trent. Normele de construcţie cereau ca toate casele de pe deal să aibă o intrare secundară în caz de incendiu sau alte situaţii de urgenţă. Ocoli repede tomberoanele ca să vadă dacă Trent închisese poarta cu lacătul însă acesta n-o făcuse. O deschise şi începu să coboare scările.
Mişcarea ei activă aprinse imediat becul cu senzor de mişcare care lumină scările. Îşi duse mâna la ochi ca să-i ferească de lumină, ca şi când aceasta ar fi orbit-o. Privi în sus printre degetele răsfirate şi verifică exteriorul casei în căutarea unor camere de supraveghere. Deoarece nu văzu niciuna, lăsă mâna în jos. Mulţumită că nu era filmată, începu să coboare scările.

Acestea erau prevăzute cu paliere la cele două etaje inferioare ale casei, care permiteau accesul pe terase ce înconjurau construcţia prin spate. Ballard pătrunse pe prima terasă şi văzu că aici erau o mobilă de exterior şi un grătar. Verifică şi cele patru uşi glisante, dar erau încuiate. Îndreptă lumina lanternei spre geamuri, dar cum draperiile interioare erau trase, nu putu vedea înăuntru.
Ballard reveni repede la scări şi coborî la ultimul etaj, a cărui terasă era mult mai mică şi unde existau doar două uşi glisante. Când se apropie de geam, văzu că draperia era trasă doar pe jumătate. Îndreptă lumina lanternei spre crăpătură şi văzu că încăperea era aproape goală. În mijloc se aflau un scaun din lemn, cu spătar drept şi o măsuţă. Nu părea să mai existe altă piesă de mobilier în încăpere.
Când plimbă lumina lanternei prin încăpere, tresări o clipă când zări o scânteiere, dar îşi dădu seama că tot peretele din dreapta era acoperit de o oglindă. Zărise lumina lanternei.
Ballard încercă uşa şi descoperi că era descuiată. O trase puţin, însă aceasta se poticni. Îndreptă lumina lanternei în jos, spre şina uşii, şi văzu o coadă de mătură retezată, poziţionată în interior, pe şină, astfel încât să blocheze deschiderea uşii din exterior.
— Rahat! şopti Ballard.
Ştia că nu avea prea mult timp la dispoziţie, înainte ca agenţii de patrulare să vină să vadă ce făcea. Mai plimbă încă o dată lumina lanternei prin încăpere, apoi merse câţiva paşi pe terasă ca să vadă mai bine o uşă deschisă, aflată în cealaltă parte a încăperii. Prin uşa deschisă, văzu un hol şi o parte din scările care duceau la etajul următor al casei. Observă o formă dreptunghiulară pe jos, într-o nişă mică de lângă scări. Se gândi că ar putea fi o trapă ce ducea la subsolul casei.
Ballard se apropie de marginea terasei şi îndreptă lumina lanternei peste balustradă. Lumină o platformă pe care se afla aparatul de aer condiţionat. Îşi dădu seama că se putea ajunge la aparat de undeva din subsolul casei.
— Ai găsit ceva?
Ballard se întoarse repede de la balustradă. Unul dintre agenţi coborâse scările — era cel mai în vârstă, ofiţerul superior, cel cu patru trese pe mânecă. Îl chema Sasso. Îşi ridică lanterna şi o fixă asupra ei.
Ballard îşi ridică mâna ca să blocheze lumina.
— Te superi? zise ea.
El coborî lanterna.
— Scuze, zise el.
— Nu-i nimic, spuse ea. Poarta de sus era descuiată, aşa că mi-am zis că poate cineva a coborât aici. Dar se pare că e pustiu.
Ea îndreptă lumina lanternei spre uşile de sticlă, lăsând să se vadă camera în care se aflau doar scaunul şi masa. Sasso îndreptă şi el

lumina lanternei spre uşă, apoi o privi pe Ballard. Faţa îi era acum în umbră.
— Aşadar, erai doar în trecere pe-aici? o întrebă el.
— Am avut o întâlnire în Valley şi urcam dealul, răspunse Ballard. Lucrez în tura de noapte şi voiam să-mi încep treaba mai repede. Ai auzit de împuşcăturile de azi-noapte din clubul de pe Sunset? Voiam să văd care este lista nominală.
— Şi ai luat-o pe Wrightwood ca să ajungi în Hollywood?
În vocea lui se simţea bănuiala. Sasso avea douăzeci de ani de experienţă, conform treselor de pe mâneci. Probabil că asistase la câteva apeluri false transmise de detectivi prin staţiile radio, astfel încât aceştia să aibă un motiv să cerceteze o casă. Această mişcare se numea „ghosting".
— Era trafic intens în Laurel Canyon, aşa că am luat-o pe Vineland şi am ajuns aici, răspunse ea. Voiam să traversez Outpost şi s-o iau pe-acolo.
Sasso încuviinţă din cap, însă Ballard bănui că nu o credea.
— Noi plecăm, zise el. Ni se adună apelurile reale şi trebuie să răspundem.
Era felul lui de a o admonesta pentru că îi făcuse să îşi irosească timpul.
— Sigur, zise ea. Plec şi eu.
— Voi anula elicopterul, completă el.
Sasso o luă în sus pe scări. Ballard mai aruncă o privire peste balustrada terasei, înainte să îl urmeze. Îndreptă lumina lanternei în jos şi văzu că nu exista cale de acces din exterior pe platforma unde se afla aparatul de aer condiţionat. Era sigură că se putea ajunge atât din interior, cât şi de sub casă.
Când ajunse sus, trase poarta în urma ei şi aşeză tomberoanele la loc, aşa cum le găsise. Apoi o luă în jos, pe stradă, spre dubă. Maşina de poliţie din spatele ei întoarse şi coborî dealul. Ballard auzi huruitul elicopterului pierzându-se în noapte. Îi trecu prin minte să se întoarcă la casa lui Trent şi să încerce să coboare pe platforma tehnică, însă atitudinea bănuitoare a lui Sasso îi tăie avântul. El şi partenerul lui se puteau întoarce să verifice dacă rămăsese în zonă.
Porni motorul şi o luă în sus, spre Mulholland. Aşa cum îi spusese lui Sasso, traversă Outpost, ce oferea privelişti intermitente asupra oraşului luminat aflat în vale, apoi coborî spre Hollywood. Se afla pe Sunset Boulevard, la câteva cvartale distanţă de Wilcox Boulevard, când telefonul începu să îi vibreze. Era Jorge Fernandez de la Moravuri, din cadrul secţiei din Valley. Ballard îi mulţumi pentru că o sunase înapoi şi îi prezentă pe scurt cazul la care lucra, privind victima unei agresiuni cu care nu putea vorbi.
— Cu ce te pot ajuta? o întrebă Fernandez.

Când trecu pe lângă clubul The Dancers, Ballard observă o dubă FSD parcată în faţă, iar prin uşile deschise de la intrare, văzu luminile puternice din interior — genul de lumini folosite la locul crimei. Se întrebă ce se putea întâmpla acolo la douăzeci de ore după crimă.
— Hei, Ballard, eşti acolo? zise Fernandez.
— Ah, da, scuze, răspunse ea. Este vorba de un tip. Nu m-aş grăbi să-l consider suspect încă. Hai să spunem că este persoană de interes.
— În regulă, şi ce legătură are asta cu mine?
— L-ai arestat în urmă cu trei ani pe Sepulveda Boulevard, în limpui unui flagrant.
— I-am arestat pe mulţi acolo. Cum îl cheamă?
Ballard o luă pe Wilcox, spre secţie.
— Thomas Trent, zise ea.
Se aşternu un moment de tăcere înainte ca Fernandez să răspundă.
— Nimic, răspunse el. Nu-mi spune nimic numele ăsta.
Ballard îi dădu data arestării, îi povesti ce se întâmplase la Tallyho şi că Trent era tipul în buzunarele căruia se găsiseră boxuri de alamă.
— Ah, da, tipul ăla, zise Fernandez. Îmi amintesc de boxurile de alamă. Erau scrise nişte cuvinte pe ele?
— Ce cuvinte? întrebă uimită Ballard. La ce te referi?
— Rahat! nu-mi amintesc. Dar fiecare avea inscripţionat un cuvânt pe el, astfel încât să lase o urmă sau o vânătaie cu acel cuvânt.
— Nu există nicio descriere în raportul de arestare. Nu sunt menţionate decât boxurile de alamă.
— Cred că...
— Erai cu partenerul tău? E posibil ca el să ştie? Ar putea fi important.
— A fost un grup operativ. Toată unitatea a fost acolo. Îi pot întreba pe ceilalţi, să văd dacă îşi aminteşte vreunul ceva.
— Atunci, povesteşte-mi despre arestare, dacă poţi.
— Tipul ăsta şi-a adus boxurile într-o cameră de motel, unde credea că va fi o prostituată minoră şi a scăpat doar cu o perioadă de supraveghere.
— Cum aşa?
— Cred că a avut un avocat bun.
— Serios? Nu-mi poţi da alte informaţii?
— Păi, aşteptam în cameră, pentru că trebuia să vină un ciudat la ora 22.00, dar am auzit o bătaie în uşă la ora 21.00. Era tipul tău — „Boxuri de alamă". Am fost luaţi prin surprindere. Aşa că l-am săltat şi i-am găsit boxurile în buzunarul hainei. Îmi aduc aminte că a invocat o scuză — a zis că vindea maşini de mâna a doua sau ceva de genul şi făcea teste de conducere cu persoane dubioase, aşa că trebuia să se protejeze.
— Boxuri de alamă?

— Îţi spun ce ne-a zis el.
— Bine, bine — ce s-a întâmplat în continuare?
— Păi, tipul se eschiva. Noi am crezut că era probabil tipul de la ora 22.00, dar nu l-am putut plasa în scenariul nostru, aşa că...
— Despre ce scenariu vorbeşti?
— Aşa numeam noi conversaţiile purtate pe internet. Adică nu puteam dovedi intenţia. L-am sunat pe procuror şi i-am spus ce aveam şi că nu eram siguri că tipul era cel din scenariu. Procurorul ne-a îndemnat să-l arestăm pentru posesie de boxuri, iar dacă îl găseam vinovat ulterior, îl puteam acuza. Aşa că l-am arestat după cum ni s-a spus şi asta a fost tot.
— S-au făcut investigaţii ulterioare pentru a-l plasa în scenariu?
— Uite — Ballard te cheamă, nu?
— Da, Ballard.
— Ai habar cât timp îţi ia să verifici fiecare computer? Tipul ăsta lucra la o reprezentanţă auto unde avea acces la computerele de pe toate birourile. L-am arestat pentru posesie de boxuri şi l-am acuzat de infracţiune. Atâta tot. Aveam alte treburi mai importante de făcut.
Ballard încuviinţă din cap. Ştia cum funcţiona sistemul. Existau prea multe cazuri, prea multe variabile, prea multe norme juridice. Îl arestaseră pe Trent pentru o infracţiune, scăpând străzile de încă un nemernic. Era timpul să-şi vadă mai departe de treabă şi să-l prindă pe următorul.
— În regulă, mersi că m-ai sunat înapoi, zise ea. Mi-ai fost de ajutor. Fă-mi o favoare — dacă cineva din unitate îşi aminteşte ce scria pe boxuri sau dacă cineva a făcut poze, anunţă-mă. Ar putea ajuta cazul.
— S-a făcut, Ballard.
Detectivul opri în faţa porţii de la parcarea din spatele secţiei şi întinse legitimaţia prin fereastră către cititorul electronic. Peretele de oţel alunecă la o parte, iar ea intră şi căută un loc de parcare. Adeseori, parcarea era mai aglomerată noaptea, deoarece erau mai puţine maşini pe teren.
Intră în secţie pe uşa din spate şi văzu doi beţivi prinşi cu cătuşele de bancă. Amândoi vomitaseră pe pardoseală, în faţa lor. Ţinându-şi costumul în mână, merse de-a lungul culoarului din spate şi urcă la vestiar ca să se schimbe.
Când ajunse acolo, biroul detectivilor era pustiu, ca de obicei. Deoarece nu avea propriul birou, trebuia să verifice la recepţie dacă primise vreun mesaj. Găsi un bileţel roz: primise un apel telefonic la ora 16.00, de la un număr cu prefixul 888. Numele mâzgălit pe rândul apelantului semăna cu Nerf Cohen, un nume pe care nu îl recunoscu. Ballard se duse la biroul pe care îl folosea de obicei şi se aşeză pe scaun.
Înainte să verifice mesajul, accesă albumul cu poze de pe telefon şi

trecu prin ele până când ajunse la pozele pe care le făcuse de aproape vânătăilor de pe corpul Ramonei Ramone. Mări fiecare poză, căutând un model în vânătăile despre care credea că proveneau de la boxurile de alamă. Nu era sigură dacă era influenţată de informaţiile pe care i le dăduse Fernandez, dar acum i se părea că vedea ceea ce nu observase mai devreme la spital: modele distincte în vânătăile de pe trunchi. Nu suficient de vizibile încât să formeze cuvinte, dar i se părea că putea vedea litera „C" sau „O" în partea stângă şi fie un „N", fie un „V" pe partea dreaptă. Iar, dacă însemnele la care se uita erau cuvinte, atunci cel mai probabil apăreau invers în vânătăi dacă erau scrise corect pe pumnii agresorului.
Cu toate acestea, forma vânătăilor era importantă. Deşi nu era o chestie ştiinţifică şi nici măcar concludentă, putea fi o bucată din puzzle-ul ce părea să se potrivească bine cu Trent şi, prin urmare, îi dădea un impuls. Hotărî că era timpul să îşi continue investigaţia — cea legală, cel puţin — în arhiva electronică. Se uită la ceasul de deasupra ecranelor de televizor de pe peretele din spate şi văzu că mai avea o oră până când intra în tura de noapte. Putea face multe în acest timp. Se apucă de lucru şi făcu o cronologie. Deşi nu avea să fie singurul document din fişier, era piesa centrală scrisă a unui caz.
Lucra de o jumătate de oră, când telefonul începu să îi vibreze, afişând un număr ascuns, şi răspunse.
— Ballard.
— „Good and evil." Îi recunoscu vocea lui Jorge Fernandez. Vocea îi trăda entuziasmul.
— Asta scria pe boxuri?
— Da. I-am întrebat pe băieţi şi cineva şi-a amintit. „Bine şi rău", lupta constantă din sufletul omului. Te-ai prins?
— M-am prins.
— Te-ajută?
— Cred că da. Îmi poţi spune numele agentului care şi-a amintit? S-ar putea să am nevoie de el.
— Îl cheamă Dave Allmand „Spilcuitul". Noi îi spunem aşa, pentru că are un stil vestimentar aparte. Deşi lucrează la Moravuri, zici că participă la o afurisită de prezentare de modă.
— Am înţeles. Mersi, Fernandez. Îţi rămân datoare.
— Vânătoare plăcută, Ballard!
După ce încheie convorbirea, Ballard căută din nou în telefon pozele cu vânătăile Ramonei. Acum vedea limpede: doi de „O" din GOOD şi „V" din EVIL. Se citeau la fel atât invers, cât şi normal.
Ballard ştia că era puţin probabil ca Trent să îşi fi recuperat boxurile de alamă pe care le avusese asupra lui când fusese arestat. După trei ani, cei de la arhivă trebuia să le fi distrus. Însă dacă armele făceau parte dintr-un soi de perversiune — în acest caz, o fantezie

sadomasochistă — atunci nu era exclus ca el să se fi întors la locul de unde făcuse rost de prima pereche, ca să cumpere alta.
Valul de adrenalină care o inundase mai devreme îi curgea acum cu repeziciune prin vene. În mintea ei, Trent nu mai era o simplă persoană de interes. Nu mai era cazul. Credea că el era făptaşul şi nimic nu se compara cu acest moment revelator. Era Sfântul Graal pentru un detectiv. Nu mai contau dovezile, procedura legală sau motivul. Asta îi spunea instinctul. Nimic din viaţa ei nu întrecea acest moment. Trecuse mult timp de când nu mai simţise asta în tura de noapte, dar acum ştia în adâncul ei că acesta era motivul pentru care nu va renunţa niciodată, indiferent unde o vor trimite sau ce vor spune despre ea.

Ballard urcă devreme în sala de informare de la etaj. Prindea întotdeauna bine să socializezi, să auzi bârfe de prin secţie şi să afli pulsul străzii. Când intră, acolo se aflau deja şapte agenţi de poliţie în uniformă care stăteau pe scaune, inclusiv Smith şi Taylor. Mai erau două femei care erau în echipă şi pe care Ballard le cunoştea deoarece se mai intersectaseră în vestiar. După cum era de aşteptat, se discuta despre crima cvadruplă din noaptea precedentă. Unul dintre agenţi zicea despre cei de la RHD că fuseseră extrem de secretoşi în privinţa cazului şi nu făcuseră publice numele victimelor nici măcar după douăzeci şi patru de ore de la comiterea crimei.
— Tu ai fost înăuntru, Renée, zise Herrera, una dintre femei. Ce ştii despre victime? Cine erau?
Ballard ridică din umeri.
— Nu ştiu nimic, răspunse ea. Eu m-am ocupat de una dintre victimele colaterale, de chelneriţă. Nu m-au lăsat în cercul interior. Am văzut trei tipi morţi într-un separeu, dar nu ştiu cine erau.
— Bănuiesc că nu au vrut să te includă, dacă Olivas a fost şeful, zise Herrera.
Era o atenţionare că într-o secţie de poliţie existau puţine secrete. În decurs de o lună de la transferul ei la Hollywood, toată lumea din secţie aflase că plângerea ei împotriva lui Olivas nu avusese câştig de cauză, deşi problemele personale trebuiau să rămână secrete prin lege.
Ballard încercă să schimbe subiectul.
— În drum spre secţie, i-am văzut pe cei de la FSD la club, zise ea. Au omis ceva azi-noapte?
— Am auzit că n-au plecat deloc, răspunse Smith. Cercetează locul crimei de aproape douăzeci şi patru de ore.
— Cred că e un record, fu de părere Herrera.
— Recordul îl deţine cazul Phil Spector — criminaliştii au analizat locul crimei timp de patruzeci de ore, comentă Smith. Şi asta doar pentru un cadavru.

Spector era un producător muzical faimos, ce ucisese o femeie pe care o agăţase într-un bar şi o dusese la el acasă. Biroul şerifului se ocupase de acel caz, dar Ballard hotărî să nu comenteze.
În curând, alţi agenţi intrară în sală, urmaţi de locotenentul Munroe, care se aşeză în spatele pupitrului şi începu şedinţa, care fu lipsită de evenimente şi plictisitoare, prezentând ca de obicei infracţiunile din zonă, inclusiv furtul cardului de credit de care se ocupase Ballard în noaptea precedentă. Munroe nu deţinea informaţii despre cazul The Dancers, nici măcar o schiţă a portretului vreunui suspect. Raportul lui dură mai puţin de zece minute. El încheie adresându-i-se lui Ballard.
— Renée, ai ceva de adăugat?
— Nu mare lucru. Azi-noapte am avut şi cazul de agresiune. Victima se zbate între viaţă şi moarte. S-a întâmplat pe bulevardul unde se afla el/ea, iar dacă cineva află ceva despre asta, e mai mult decât binevenit să spună. Trebuie să ştiţi că suspectul a folosit boxuri de alamă. Puneţi întrebări legate de acest aspect. În afară de asta şi de cinci persoane ucise în clubul The Dancers, a fost o noapte liniştită.
Se auziră râsete.
— În regulă, zise Munroe.
Locotenentul trecu mai departe şi făcu anunţuri referitoare la programări şi instructajul privind folosirea camerelor video purtate de poliţişti. Ballard vru să plece, dar ştia că ar fi fost un gest nepoliticos, prin urmare îşi scoase telefonul şi îşi verifică discret mesajele. Primise un mesaj de la Jenkins, care, aşa cum le era obiceiul atunci când erau singuri în tură, voia să se asigure că era bine.
„Jenkins: Cum merge treaba?
Ballard: Cred că am găsit casa răsturnată.
Jenkins: Cum?
Ballard: Are legătură cu boxurile de alamă.
Jenkins: Super. Vrei să acţionezi în seara asta?
Ballard: Nu, încă strâng informaţii. Te anunţ eu.
Jenkins: Bine."
Şedinţa se încheie şi în acelaşi timp termină şi ea schimbul de mesaje. Îşi băgă telefonul în buzunar şi o luă spre scări. Munroe o strigă din urmă când ajunsese pe primul palier.
— Ballard, sper că nu te duci la The Dancers, nu? o întrebă el.
Ballard se opri şi aşteptă ca el să vină la ea.
— Nu, de ce?
— Voiam doar să ştiu ce fac oamenii mei, răspunse Munroe.
Teoretic, Ballard nu era unul dintre oamenii lui Munroe, dar preferă să nu facă această observaţie. El conducea echipa de patrulare a secţiei din tura de noapte, dar Ballard era detectiv şi îi dădea raportul locotenentului McAdams, comandantul biroului din tura de zi.

— După cum am spus la şedinţă, mă ocup de cazul de agresiune de azi-noapte, spuse ea. McAdams mi l-a dat mie.
— N-am fost informat despre asta, zise Munroe.
— Dar ai primit ordin să mă ţii departe de The Dancers?
— Nu, dar vreau să ştiu unde se află toţi cei din tură.
— Ei, bine, acum ştii la ce lucrez. Trebuie să trec pe la spital o clipă, dar voi fi prin zonă, dacă ai nevoie de mine.
Se întoarse şi coborî ultimele trepte, apoi intră în biroul detectivilor. Se întrebă dacă Munroe ascundea ceva. De obicei, ea lucra independent, fără ca Munroe să îi sufle în ceafă. Oare Olivas sau cineva de la sediul central îi ceruse să o ţină departe de club şi de anchetă?
Conversaţia cu Munroe o nelinişti, însă alungă acest gând. Trebuia să se concentreze asupra cazului de care se ocupa în acel moment. Luă cheile maşinii de serviciu de la recepţie, apoi scoase din încărcător o baterie plină pentru staţia radio. Se întoarse la birou după geantă şi după staţia radio, apoi ieşi din secţie. În maşină, îşi dădu seama că cineva o folosise în timpul zilei — cineva care încălcase regula care interzicea fumatul în maşinile de serviciu. Deschise toate geamurile când ieşi pe poarta parcării şi o luă spre nord, pe Wilcox, către Sunset.
Când ajunse la Centrul Medical Prezbiterian din Hollywood, scoase legitimaţia şi trecu pe lângă un paznic şi două posturi ale asistentelor medicale ca să poată ajunge la salonul în care Ramona Ramone zăcea în comă. Ballard îi ceru unei asistente pe care o chema Natasha să o însoţească, în caz că va avea nevoie de un martor în instanţă.
Victima arăta mai rău decât în noaptea precedentă. Părul era parţial ras, iar faţa umflată şi de nerecunoscut, în urma operaţiei pentru repararea fracturii craniene şi oprirea edemului cerebral. Victima zăcea în mijlocul unui muşuroi de tuburi, perfuzii şi aparate de monitorizare.
— Vreau să-i desfaci halatul ca să îi pot fotografia rănile de pe trunchi, zise Ballard.
— Nu s-a făcut treaba asta noaptea precedentă? întrebă Natasha.
— Ba da. Dar vânătăile arată diferit azi.
— Nu înţeleg.
— Nici nu trebuie, Natasha. Desfă-i halatul!
Ballard ştia că vânătăile apăreau atunci când vasele de sânge de sub piele se spărgeau în urma unui impact, iar globulele roşii pătrundeau în ţesuturile înconjurătoare. Uneori, vânătăile se măreau şi deveneau mai închise la culoare în decurs de douăzeci şi patru de ore de la provocarea rănii, deoarece sângele continua să se scurgă din vasele de sânge afectate. Ballard spera ca rănile Ramonei Ramone să fie acum mai bine conturate şi, posibil, chiar lizibile.
Asistenta înlătură câteva tuburi, apoi dădu la o parte pătura termică

ce acoperea pacientul şi desfăcu nasturii halatului albastru-deschis, lăsându-i la vedere trupul gol. În zona inghinală era prins un cateter, iar urina din tubul de plastic avea o nuanţă roşiatică din cauza hemoragiei interne. Asistenta trase pătura încet la loc, însă Ballard nu ştia dacă era un semn de respect sau de repulsie.

Trunchiul era acoperit în întregime de vânătăi închise la culoare. Marginile bine conturate ale urmelor roşii lăsate de lovituri pe care le văzuse în noaptea precedentă erau acum estompate, deoarece sângele continua să se răspândească pe sub piele. Dacă rănile ar fi fost văzute pentru prima oară acum, ar fi fost imposibil pentru oricine să îşi dea seama că fuseseră provocate de boxuri de alamă. Din partea stângă a patului, Ballard se aplecă să privească mai atent vânătăile. Identifică două cercuri vineţii alăturate pe fundalul mai deschis al vânătăii. I se păru că erau cei doi „o" din cuvântul „GOOD“.

— Natasha, vrei să te uiţi puţin?

Ballard se îndreptă şi făcu un pas în stânga, astfel încât asistenta să se poată apropia de pat şi îi arătă modelul cu degetul.

— Ce vezi? o întrebă Ballard.

— Vă referiţi la vânătaie? zise Natasha.

— Există un model. Îl vezi?

— Cred că da. Vă referiţi la cercuri?

— Exact. Stai să le fotografiez.

Ballard îşi scoase telefonul şi se apropie din nou de pat, iar Natasha făcu un pas în spate. În timp ce făcea poze, se gândea la panourile ce împânzeau oraşul şi făceau reclamă la uimitoarele poze profesioniste pe care le făcea camera foto a noului model de iPhone. Astfel de fotografii nu vor ajunge niciodată pe un panou publicitar.

— Sunt lăsate de armă? o întrebă Natasha. Poate că agresorul avea două inele mari pe degete când l-a lovit pe bărbatul acesta.

Ballard continuă să facă poze, cu bliţ, apoi fără bliţ.

— Ceva de genul, răspunse ea.

Trecu în partea cealaltă a patului şi privi cu atenţie vânătăile de pe partea stângă a trunchiului Ramonei Ramone. Aici, vânătăile erau şi mai închise la culoare, iar Ballard nu găsi niciun model care să indice cuvântul „EVIL“. Ştia că o culoare mai închisă însemna o rană mai profundă şi că diferenţele dintre cele două părţi ale trunchiului indicau faptul că agresorul era dreptaci. Încercă să îşi amintească dacă Thomas Trent făcuse ceva în timpul interacţiunii dintre ei şi în timpul testului de conducere de mai devreme, care să indice faptul că era dreptaci. Fusese clar că articulaţiile degetelor de la mâna dreaptă îi erau pline de vânătăi. Apoi îşi aminti că el îi notase numărul de telefon cu mâna dreaptă.

Ballard fotografie partea stângă a trunchiului, doar ca să poată dovedi cât de extinse erau rănile.

— O poţi acoperi, Natasha, zise ea. Am terminat pentru moment.
Natasha începu să încheie nasturii halatului.
— Aţi văzut că este bărbat, nu? o întrebă asistenta.
— Biologic, da, răspunse Ballard. Dar a ales să ducă o viaţă de femeie. Eu acest aspect îl iau în considerare.
— Oh, făcu Natasha.
— Ştii cumva dacă a vizitat-o cineva? Dacă are familie?
— Din câte ştiu eu, nu.
— O vor transfera?
— Nu ştiu. Probabil.
Centrul Medical Prezbiterian din Hollywood era un spital particular. Dacă Ramone nu avea familie sau asigurare, va fi transferată într-un spital de stat, unde nu ar fi la fel de bine îngrijită.
Ballard îi mulţumi Natashei pentru ajutor şi ieşi din salon.
După ce plecă de la spital, Ballard conduse până într-un cartier ce se afla în umbra unei secţiuni înalte a autostrăzii 101. Ramona Ramone nu avea permis de conducere nici cu numele actual, nici cu cel de dinainte şi singura adresă pe care o găsise Ballard era pe Heliotrope Drive. Adresa fusese notată pe două fişe din dosarul de la Moravuri, cea pe care o dăduse ea atunci când fusese arestată ultima oară.
Ballard credea că, cel mai probabil, era o adresă falsă, nu pentru că nu ar fi existat în Hollywood o stradă denumită Heliotrope, ci pentru că învăţase câte ceva despre plante şi flori în timpul copilăriei petrecute în Hawaii. Lucrase adeseori împreună cu familia ei la serele de roşii şi în pepinierele de pe versanţii munţilor din Maui. Heliotropul era o plantă parfumată, cu flori mov şi albastre, care îşi întorcea petalele după soare. Lui Ballard i se părea o metaforă, de parcă Ramona Ramone alesese această denumire a străzii, deoarece se potrivea cu dorinţa ei de a se schimba şi de a-şi întoarce petalele după soare.
Acum, în timp ce urma drumul spre autostradă, văzu că adresa corespundea unui şir de rulote vechi, parcate unele după celelalte sub pasaj. Era una dintre multele tabere improvizate de oamenii fără adăpost din L.A., iar dincolo de rablele înşirate pe stradă, văzu sub pasaj corturi şi adăposturi construite din prelate albastre şi alte materiale.
Parcă maşina şi coborî.

Ballard ştia câte ceva despre structura socială a acestor tabere ce împânzeau oraşul. Atât primăria, cât şi departamentul fuseseră atacate şi date în judecată de grupurile ce militau pentru drepturile civile, fiindcă gestionau greşit întâlnirile cu oamenii fără adăpost şi cu comunităţile din care aceştia făceau parte. Acest lucru dusese la organizarea de cursuri de sensibilizare şi aflare a motivelor care duseseră la această politică de neimplicare. Învăţase în timpul

cursurilor respective că o tabără de oameni fără adăpost evolua la fel ca un oraş, avea nevoie de o ierarhie socială şi guvernamentală care să ofere siguranţă, care să ia decizii şi să se ocupe de gestionarea deşeurilor. în multe existau indivizi care îndeplineau rolul de primari, şerifi sau judecători. Când intră în tabăra Heliotrope, Ballard îl căută pe şerif.

În afară de vuietul constant provocat de traficul de pe autostrada de deasupra, în tabără domnea liniştea. Era trecut de miezul nopţii, temperatura scăzuse la 10°C, iar majoritatea locatarilor stăteau la adăpost, pregătindu-se pentru încă o noapte în care trebuiau să înfrunte vremea, în spatele unor pereţi din folii de plastic sau, dacă aveau noroc, în rulote de aluminiu.

Ballard observă un bărbat care se mişca prin ceea ce părea a fi o groapă de gunoi, unde oamenii care trăiau din gunoaiele altora îşi aruncau propriul gunoi. Tocmai îşi încheia cureaua, iar fermoarul pantalonilor îi era desfăcut. Când îşi ridică privirea de la ceea ce facea şi o văzu pe Ballard, tresări.

— Cine naiba eşti?

— LAPD. Cine naiba eşti tu?

— Păi, eu trăiesc aici.

— Eşti şeriful? Caut pe cineva din conducere.

— Nu sunt şeriful, dar sunt paznicul de noapte.

— Serios? Eşti de la securitate?

—Da.

Ballard îşi desprinse insigna de la curea şi o ridică în aer.

— Ballard, LAPD.

— Denver. Lumea îmi spune Denver.

— În regulă, Denver. Nu vreau să deranjez pe nimeni. Am doar nevoie de ajutorul tău.

— Bine.

Denver făcu un pas în faţă şi întinse mâna. Ballard se abţinu să nu facă o grimasă. Din fericire, ţinea în mâna dreaptă staţia radio, evitând mâna întinsă.

— Ne salutăm cu cotul, Denver, zise ea.

Întinse cotul, dar Denver nu ştiu ce să facă.

— Bine, s-o lăsăm baltă, spuse ea. Hai să stăm de vorbă. Sunt aici deoarece cred că una dintre locatarele voastre se află în spital, grav rănită. Vreau să aflu situaţia ei de aici. Mă poţi ajuta?

— Despre cine este vorba? Oamenii vin şi pleacă. Uneori, îşi lasă aici doar lucrurile.

— O cheamă Ramona Ramone. O fată hispanică, minionă? A zis că locuieşte aici.

— Da, o ştiu pe Ramona. Dar ar trebui să ştii ceva — ea este un el.

— Da, ştiu asta. S-a născut bărbat, dar se identifică drept femeie.

Aceste cuvinte păreau să îl nedumirească pe Denver, aşadar Ballard continuă.
— Deci, locuieşte aici?
— A locuit. A lipsit o săptămână şi nu credeam că se va mai întoarce. După cum ziceam, oamenii vin şi pleacă, şi lasă lucrurile în urmă. Cineva i-a luat locul, înţelegi ce vreau să spun? Aşa funcţionează lucrurile aici. Cine pleacă la plimbare pierde locul de onoare.
— Care era locul ei?
— Rulota din ’74, din faţa vagonului de tren.
Arătă spre şirul de rulote rablagite, înşirate de-a lungul trotuarului din faţa taberei. Primul vehicul era o rulotă albă, murdară, legată de o dubă Dodge. Pe partea laterală avea o bandă portocalie decolorată şi un steag american din plastic, întins ca o prelată peste marginea din spate a acoperişului. Din exterior, vehiculul îşi arăta cei patruzeci de ani ai săi.
— Am auzit că a cumpărat-o de la fostul proprietar cu patru sute de parai, iar el s-a mutat în junglă.
Denver arătă cu degetul spre tabără. Era evident că rulotele, oricât de rablagite şi de stricate ar fi fost, erau locuinţele preferate de cei din comunitate. De curând, înflorise o industrie a locuinţelor, în care rulote vechi şi nefuncţionale erau luate din cimitirele de maşini sau din curţi şi tractate până la parcările de sub autostrăzi sau în zonele industriale şi vândute la preţ de nimic sau chiar închiriate oamenilor fără adăpost. Acestea erau date de la unul la altul şi deveneau adeseori motiv de ceartă privind proprietatea şi evacuările ilegale. Departamentul era pe punctul de a înfiinţa un grup operativ care să se ocupe de aceste aspecte, precum şi de multe alte probleme legate de oamenii fără adăpost din oraş, al căror număr creştea pe zi ce trecea — cea mai numeroasă populaţie de oameni fără adăpost la vest de oraşul New York.
— Cât timp a locuit acolo? întrebă curioasă Ballard.
— Cam un an, răspunse Denver.
— Acum locuieşte cineva acolo?
— Da, un tip. Stormy Monday[9].
— Acesta este numele pe care îl foloseşte?
— Da. Pe-aici, oamenii folosesc o mulţime de nume diferite, ştii? Au renunţat la cele reale.
— Am înţeles. Hai să vorbim cu Stormy. Trebuie să arunc o privire înăuntru.
— Nu e un tip prea plăcut dacă îl trezeşti din somn. I se spune „Stormy Monday“, dar se comportă ca un nemernic în fiecare zi.
— Cunosc genul. Ne descurcăm noi cu asta, Denver.
În timp ce se îndreptau spre partea din faţă a şirului de rulote, ceru întăriri prin staţie. Un echipaj urma să ajungă în patru minute.

— Ştii, oamenii se cam supără când poliţia îşi bagă nasul pe-aici, îi spuse Denver după ce detectivul termină cu staţia radio.
— Înţeleg, continuă Ballard. Nu vrem să creăm probleme. Însă asta va depinde de Stormy Monday.
Ballard avea o lanternă mică în buzunar, pe care o scosese din torpedoul maşinii. În capătul mânerului avea un vârf ascuţit din oţel. Îl folosi ca să bată în uşa rulotei Dodge Midas. Apoi se dădu în spate şi spre stânga, la o distanţă confortabilă. Observă că uşa nu avea mâner, doar două găuri prin care trecea un lanţ din oţel. Era o modalitate de a-ţi încuia vehiculul atât atunci când te aflai înăuntru, cât şi atunci când plecai.
Nu primi niciun răspuns şi nu se auzi nicio mişcare înăuntru.
— Se pare că cineva s-a încuiat înăuntru, zise Ballard.
— Da, e înăuntru, aprobă Denver.
De data aceasta, Ballard bătu mai tare la uşă. Sunetul îşi găsi ecoul în betonul de deasupra şi putu fi auzit peste vuietul de pe autostradă.
— Hei, Stormy! strigă Denver. Ia ieşi un minut.
O maşină de poliţie înainta încet pe Heliotrope, iar Ballard îi făcu semne cu lanterna. Maşina opri pe stradă, lângă Midas. Cele două poliţiste de la şedinţă coborâră din maşină. Herrera era şefa, iar partenera ei era Dyson.
— Ballard, ce avem aici? o întrebă Herrera.
— Trebuie să scoatem un tip cu forţa de acolo, răspunse Ballard. Denver zice că nu va fi prea încântat.
Arcurile rulotei se stricaseră după atâtea decenii de folosire. Vehiculul începu să scârţâie şi să se clatine de îndată ce se simţi mişcare înăuntru. Apoi, o voce se auzi de dincolo de uşă.
— Ce vrei?
Denver interveni neinvitat.
— Hei, Stormy, e poliţia afară. Vor să vadă interiorul bârlogului, pe motiv că Ramona a locuit acolo.
— Păi acum nu mai locuieşte, răspunse Stormy. Dorm.
— Deschideţi uşa, domnule, zise Ballard cu voce tare.
— Aveţi mandat? Îmi cunosc drepturile.
— Nu avem nevoie de mandat. Dacă nu deschideţi uşa, vehiculul va fi tractat până la secţia de poliţie, unde uşa va fi deschisă cu forţa, iar dumneavoastră veţi fi arestat pentru obstrucţionarea anchetei. Veţi fi închis, iar locuinţa asta de lux va ajunge la altcineva. Asta vreţi, domnule?
Ballard fu de părere că spusese totul. Aşteptă. Herrera se îndepărtă puţin ca să asculte un apel în staţia de pe umăr. Dyson rămase alături de Ballard. După treizeci de secunde, Ballard auzi zăngănitul lanţului în interior. Stormy Monday deschidea uşa.
Având în vedere porecla lui pompoasă şi avertizările despre faptul că

era un tip furios, Ballard se aştepta ca din rulotă să iasă o matahală pregătită de confruntare. În schimb, ieşi afară cu mâinile ridicate un bărbat mărunţel, cu ochelari şi barbă căruntă. Ballard îi spuse să lase mâinile jos şi îl conduse la Dyson şi Herrera, care li se alăturase între timp. Ballard îi puse întrebări despre cum ajunsese în posesia rulotei şi al obiectelor dinăuntru. Bărbatul, care se prezentă cu numele de Cecil Beatty, spuse că se mutase în urmă cu două zile, după ce alţii scotociseră prin rulotă. Nu credea că mai existau înăuntru bunuri personale ale Ramonei Ramone.
Ballard le spuse poliţistelor să îl supravegheze pe Beatty în timp ce ea verifică interiorul rulotei. Îşi trase pe mâini mănuşi de látex, urcă cele două trepte, apoi pătrunse înăuntru. Inspectă cu lanterna spaţiul mic, cu două încăperi, care era presărat cu tot felul de gunoaie şi unde plutea un miros la fel de acru ca în celula cu beţivi a secţiei din Hollywood într-o dimineaţă de duminică. Ballard îşi vârî nasul în îndoitura cotului în timp ce se deplasa printre gunoaiele ce acopereau fiecare centimetru de suprafaţă şi de pardoseală. Nu văzu niciun obiect care părea să-i aparţină Ramonei Ramone. Traversă prima încăpere şi ajunse în cea din spate, în care se afla un pat pe care stăteau grămadă aşternuturi negre şi pătate şi pături. Aproape se pierdu cu firea când grămada de aşternuturi începu brusc să se mişte, apoi îşi dădu seama că era cineva în pat.
— Dyson, vino aici! strigă ea. Acum!
Ballard o auzi intrând în rulotă în urma ei. Ţinea lumina lanternei aţintită pe faţa femeii din pat. Era murdară, iar părul soios îi era împletit în codiţe. Pe faţă şi pe gât avea cruste. Era o drogată fără speranţe.
— Scoate-o de-aici, zise Ballard.
Dyson intră în cameră, azvârli cât colo aşternuturile şi o trase jos din pat pe femeia care era îmbrăcată cu mai multe pulovere şi jachete. O conduse afară, iar Ballard îşi continuă căutarea.
Negăsind nimic valoros pentru anchetă, ieşi din dormitor. Vizavi de ceea ce fusese odinioară baia, care nu mai era de mult folosită, se afla o chicinetă. Aragazul cu două ochiuri era probabil folosit acum pentru pregătirea lingurilor cu heroină sau amfetamină. Ballard începu să deschidă dulapurile de deasupra, aşteptându-se oarecum să dea peste şobolani care să fugă în toate părţile. În schimb, descoperi o cutiuţă goală în care se aflase cândva un telefon cu cartelă. Cutia părea a fi destul de nouă, spre deosebire de restul obiectelor inutile din rulotă.
Ballard ieşi afară şi se adresă lui Beatty şi femeii, care stăteau cu capetele plecate lângă cei doi agenţi de poliţie.
— Este a ta? întrebă ea.
Beatty se uită la ea, apoi în altă direcţie.
— Nu, nu-i a mea, răspunse el. A fost acolo.

— A fost a Ramonei?
— Poate. Nu ştiu. N-am mai văzut-o până acum.
Ballard bănuia că acea cutie era a Ramonei. Dacă va găsi ceva pe sau în cutie, care să dezvăluie un număr de serie sau de producţie, atunci avea şansa să descopere apelurile făcute cu acel telefon, chiar dacă telefonul în sine lipsea sau era teoretic nedetectabil. Dacă existau apeluri care să facă legătura între Ramona şi Trent, atunci dovada putea fi folosită în instanţă, iar întreaga aventură precum şi faptul că inspirase mirosul puturos din rulotă nu ar fi fost în zadar.
— În regulă, mulţumesc pentru cooperare, zise ea.
Le făcu un semn cu capul lui Herrera şi lui Dyson să le dea drumul celor doi locatari ai rulotei, iar aceştia se grăbiră să intre. Apoi se întoarse spre Denver şi îi făcu semn să vină la ea.
— Mulţumesc pentru ajutor, Denver. Apreciez asta.
— Nicio problemă. Asta este treaba mea aici.
— Când am vorbit prima oară despre Ramona, ai spus că lipsea de o săptămână.
— Da, noi avem o regulă. Nimeni nu se instalează în locul altcuiva decât dacă trec patru zile de când persoana respectivă nu a mai dat pe-aici. Ştii, se întâmplă ca oamenii să fie arestaţi şi asta înseamnă că pot lipsi şaptezeci şi două de ore. Aşa că aşteptăm patru zile până când locul devine disponibil.
— Eşti sigur că ea a lipsit patru zile înainte ca Stormy să se mute în rulota ei acum două zile?
— Sunt sigur. Da.
Ballard încuviinţă din cap. Era un indiciu că era posibil ca Ramona să fi fost ţinută captivă de agresorul ei cinci zile, timp în care acesta o torturase înainte să o abandoneze noaptea trecută aproape moartă în parcare. Era un gând tulburător.
Ballard îi mulţumi din nou lui Denver şi de data aceasta dădu mâna cu el. Nu era sigură dacă el observase că nu îşi dăduse jos mănuşile de latex.
Pe la 1.30, când ajunse la secţia din Hollywood, Ballard trecu mai întâi pe la biroul de supraveghere, înainte să se întoarcă în biroul detectivilor. Munroe stătea la biroul lui şi un alt agent de poliţie la biroul din celălalt capăt al încăperii.
— Ceva nou? întrebă ea.
— E linişte, răspunse Munroe. După noaptea precedentă, e binevenită.
— Criminaliştii sunt tot la The Dancers?
— Nu ştiu. Departamentul de criminalistică nu mi se subordonează mie.
— Păi, dacă tot nu sunt evenimente, mă duc până acolo să văd dacă nu au nevoie de ajutorul meu.
— Nu este cazul nostru, Ballard. Trebuie să rămâi aici pentru orice

eventualitate.
— Pentru ce eventualitate?
— Eventualitatea în care vom avea nevoie de tine.
Ballard nu avea nicio intenţie să treacă pe la The Dancers. Voise doar să vadă reacţia lui Munroe, iar starea lui de agitaţie şi răspunsul lui rapid îi confirmau faptul că primise ordin să o ţină pe ea şi, posibil, întreg personalul secţiei din Hollywood, departe de locul crimei.
Munroe încercă să schimbe subiectul.
— Cum se simte victima ta? o întrebă el.
— Rezistă, răspunse Ballard. Despre asta voiam să vă vorbesc. Se pare că va supravieţui. Îmi fac griji ca suspectul să nu afle şi să încerce să termine ce-a început.
— Ce-o să facă? O să se furişeze în spital? O să sufoce victima cu o pernă?
— Nu ştiu, poate. Nu s-a scris în presă despre caz, dar...
— Te-ai uitat de prea multe ori la *Naşul.* Dacă vrei să-mi ceri să pun pe cineva la uşa acestei târfe, n-o să se întâmple, Ballard. Nu şi dacă mă întrebi pe mine. N-am oameni disponibili pentru aşa ceva. N-am de gând să-mi iau oamenii de pe străzi ca să taie frunze la câini sau să-şi piardă vremea stând la taclale cu asistentele. Poţi să încerci la Departamentul Metropolitan, dar dacă mă întrebi pe mine, ei vor evalua cazul şi vor spune şi ei „pas“.
— Bine. Am înţeles.
Când se întoarse la biroul ei de împrumut din camera detectivilor, Ballard puse jos cutia pe care o luase din rulotă, gata să-şi petreacă restul orelor de lucru încercând să găsească telefonul ce se aflase în ea. Apoi văzu bileţelul roz cu mesaj pe care îl luase mai devreme. Se aşeză şi ridică receptorul. Nu ezită să formeze numărul de telefon în toiul nopţii. Era un număr de telefon fără taxă, ceea ce însemna că, probabil, era de la o firmă. Aceasta era fie deschisă, fie închisă, prin urmare nu avea să trezească pe nimeni în toiul nopţii.
În timp ce aştepta să se facă legătura, încercă din nou să descifreze numele scris pe bileţel. Era imposibil. însă, de îndată ce i se răspunse, îşi dădu imediat seama cine sunase şi lăsase mesajul.
— Serviciul carduri. Cu ce vă pot ajuta?
Auzi un accent englez-indian care semăna cu cel al bărbatului din Mumbai, cu care vorbise de pe telefonul doamnei Lantana cu o noapte în urmă.
— Aş putea vorbi cu Irfan?
— Cu care dintre ei? Avem trei.
Ballard se uită la bileţelul roz. Părea să scrie „Cohen“ pe el, însă transformă litera „C“ în „K“
— Khan. Irfan Khan.
— Rămâneţi pe fir, vă rog.

După treizeci de secunde se auzi o altă voce pe fir, iar lui Ballard i se păru că o recunoaşte.
— Aici detectivul Ballard de la Poliţia din Los Angeles. Mi-aţi lăsat un mesaj.
— Da, doamnă detectiv. Am vorbit la telefon în urmă cu aproximativ douăzeci şi patru de ore. Am dat de urma dumneavoastră.
— Da, aşa este. De ce?
— Pentru că am primit aprobarea să vă comunic adresa de livrare pentru achiziţia făcută cu cardul de credit furat.
— De la tribunal?
— Nu, şeful departamentului mi-a dat aprobarea. M-am dus la el şi i-am spus că ar trebui să facem asta pentru că aţi fost foarte insistentă, înţelegeţi?
— Să fiu sinceră, sunt surprinsă. Vă mulţumesc că m-aţi căutat.
— Nicio problemă. Mă bucur că pot fi de ajutor.
— Atunci, care este adresa?
Khan îi dădu un număr de apartament şi o adresă de pe Santa Monica Boulevard, iar Ballard îşi dădu seama că nu era departe de El Centro şi de casa lui Leslie Anne Lantana. Probabil că distanţa putea fi parcursă pe jos.
Ballard se abţinu să îi spună lui Khan că o posibilă arestare era îngreunată de faptul că obţinuse adresa cu o întârziere de douăzeci şi patru de ore. Îi mulţumi pentru că abordase acest subiect cu şeful departamentului, apoi termină convorbirea.
Îşi luă staţia radio şi cheia maşinii şi se îndreptă spre uşă.

Adresa furnizată din Mumbai corespundea unui motel dărăpănat numit Siesta Village. Era un complex cu două etaje, în formă de „U“, cu parcare în interiorul formei, o piscină mică şi o recepţie. Pe tăblia din faţă scria „WI-FI ŞI HBO GRATUITE“ Ballard intră în parcare şi se plimbă cu maşina pe acolo. Fiecare cameră era prevăzută cu o fereastră mare, ce dădea spre centrul complexului. Era genul de loc în care puteai încă găsi televizoare demodate în fiecare cameră, prinse de birou cu o ramă de metal.
Ballard găsi camera 18, dar nu văzu lumină în spatele draperiilor. Observă o camionetă Ford veche parcată în faţa uşii. Era ultima cameră înainte de o nişă luminată, unde se aflau un aparat de gheaţă şi un automat de *Cola* încorporat într-o cuşcă de oţel, prevăzută cu fante pentru monede şi pentru scoaterea băuturilor. Îşi văzu mai departe de drum şi parcă maşina în partea cealaltă a recepţiei, astfel încât să nu fie văzută în caz că cineva din camera 18 ar fi dat draperia la o parte şi ar fi privit pe fereastră. Se vedea de la o poştă că era o maşină de poliţie.
Înainte să coboare, ceru prin staţia radio o verificare a camionetei. Nu

existau antecedente şi era înmatriculată pe numele de Judith Nettles din Poway, un orăşel despre care Ballard ştia că se afla în zona San Diego. Nettles nu avea cazier şi nici nu se emisese vreun mandat pe numele ei.

Ballard porni pe jos spre recepţia motelului. Apăsă pe butonul de pe uşa de sticlă şi aşteptă până când un bărbat ieşi dintr-o încăpere din spatele tejghelei. Ballard îşi arăta deja insigna, iar el o lăsă să intre.

— Bună seara! zisea ea când intră. Sunt detectivul Ballard, de la secţia din Hollywood. Mă întrebam dacă aş putea să vă pun câteva întrebări.

— Bună seara! salută şi recepţionerul. Întrebaţi-mă!

Bărbatul se aşeză pe un scaun înăbuşindu-şi un căscat. Pe peretele din spatele lui se aflau câteva ceasuri care arătau ora din diferite oraşe ale lumii, de parcă acel loc ar fi fost destinat călătorilor străini ce trebuiau să ţină cont de afacerile din lumea întreagă. Ballard auzi sunetul unui televizor ce răzbătea din camera din spate. Era râsetul publicului unei emisiuni de noapte.

— Aveţi un oaspete în camera 18 în noaptea aceasta?

— Da, camera 18 este ocupată, răspunse bărbatul.

— Care este numele oaspetelui?

— Nu aveţi nevoie de un mandat ca să puneţi această întrebare?

Ballard îşi puse mâinile pe tejghea şi se aplecă spre bărbat.

— Vă uitaţi prea mult la televizor, acolo în camera din spate, domnule. Nu am nevoie de un mandat ca sa pun întrebări, iar dumneavoastră nu trebuie să vi se prezinte unul ca să răspundeţi la ele. În acest moment, trebuie să alegeţi fie să ajutaţi LAPD cu o investigaţie, fie să o obstrucţionaţi.

El se holbă la ea o clipă, apoi se învârti cu scaunul până când ajunse în faţa unui ecran de computer ce se afla în partea dreaptă. Apăsă pe bara de spaţiu şi ecranul prinse viaţă. Accesă tabelul cu camerele motelului şi făcu clic pe camera 18.

— Îl cheamă Christopher Nettles, zise el.

— E singur? vru să ştie Ballard.

— Aşa ar trebui. A trecut o singură persoană.

— De când este aici?

Bărbatul se uită din nou la ecran.

— De nouă zile.

— Spuneţi-mi pe litere prenumele şi numele lui.

După ce obţinu numele, Ballard îi spuse recepţionerului că va reveni imediat. Luă câteva broşuri care prezentau un tur cu autobuzul, intitulat „Casele starurilor“, din teancul de pe tejghea şi le folosi ca să împiedice uşa să se închidă. Apoi ieşi în parcare ca să nu o audă recepţionerul şi ceru prin staţia radio verificarea lui Christopher Nettles. Acesta nu avea cazier, dar Ballard mai încercă ceva. Îşi scoase telefonul şi sună la biroul de supraveghere al secţiei din Hollywood,

cerându-i poliţistului de serviciu să verifice un nume în baza naţională de date a infractorilor.
În timp ce aştepta rezultatele, se plimba de colo-colo şi observă că în piscină nu era apă. Merse până la colţul recepţiei ca să mai arunce o privire spre camera 18. În spatele draperiilor domnea în continuare întunericul. Se uită la camionetă şi aproximă că avea cel puţin douăzeci de ani. Cel mai probabil că nu avea alarmă, deci nu se va putea folosi de ea ca să-l scoată pe Nettles din cameră.
Ofiţerul de serviciu reveni şi îi spuse că apărea în sistem un Christopher Nettles care fusese condamnat în 2014 pentru mai multe acuzaţii de furt, inclusiv intrarea prin efracţie într-o locuinţă. Acest Christopher Nettles era caucazian, avea douăzeci şi patru de ani şi fusese eliberat condiţionat după ce fusese închis doi ani în închisoarea de stat.
Ballard îi ceru poliţistului să îi facă legătura cu locotenentul Munroe.
— Domnule locotenent, sunt Ballard. Mă aflu la Siesta Village şi am găsit un suspect în cazul 459 de azi-noapte de pe El Centro. Puteţi trimite un echipaj?
— Pot să fac asta. Toate echipajele au fost la un caz de violenţă domestică, dar lucrurile s-au calmat, aşa că pot să-ţi trimit o maşină.
— În regulă, spuneţi-le să oprească mai în spate cu un cvartal şi să treacă pe frecvenţa Tactica 4, îi voi chema eu. Vreau să încerc să-l scot pe individ afară din cameră.
— Recepţionat, Ballard. Ai un nume?
Cerea numele suspectului, în caz că lucrurile mergeau prost, iar ei erau nevoiţi să îl vâneze fără ajutorul lui Ballard. Ea îi oferi detaliile legate de Nettles, apoi închise. Schimbă frecvenţa staţiei radio pe Tactica 4 şi intră din nou în birou, unde o aştepta recepţionerul.
— Cum plăteşte camera domnul Nettles? îl întrebă ea.
— Plăteşte în numerar, răspunse recepţionerul. Tot la trei zile plăteşte în avans pentru trei zile. Trebuie să plătească luni.
— Primeşte livrări aici?
— Livrări?
— Cutii, corespondenţă. I-au fost trimise chestii?
— N-am de unde să ştiu. Eu lucrez noaptea. Singurele livrări sunt cele de pizza. Că tot veni vorba, cred că Nettles a comandat pizza acum câteva ore.
— Deci, l-aţi văzut? Ştiţi cum arată?
— Da, a venit de câteva ori şi a plătit camera seara.
— Câţi ani are?
— Nu ştiu. Cam douăzeci de ani, aş zice. E tânăr. Nu mă pricep la chestii de-astea.
— Corpolent sau slăbuţ?
— Corpolent, aş zice. Pare să facă exerciţii fizice.

— Spuneţi-mi despre Wi-Fi-ul gratuit.
— Ce să vă spun? E gratuit. Asta-i tot.
— Există un router în fiecare cameră sau aveţi un router principal pentru tot complexul?
— Avem aparatura aici, în camera din spate.
El arătă cu degetul mare peste umăr spre camera din spatele lui. Ballard ştia că istoricul routerului putea fi considerat dovadă că Nettles încercase să facă achiziţii on-line cu cardul de credit al lui Leslie Anne Lantana, dar acest lucru necesita un mandat şi o investiţie de timp şi bani din partea Unităţii de Infracţiuni Comerciale a departamentului, ce depăşea importanţa acestui caz. Acest lucru nu avea să se întâmple decât dacă Ballard sau cineva de la departamentul furturi, care lucra în tura de zi, se va ocupa de acest caz.
— Dar telefoane? Există linii telefonice în camere?
— Da, avem telefoane. Cu excepţia câtorva camere, de unde au fost furate. Nu le-am înlocuit.
— Există telefon în camera 18?
— Da, există telefon.
Ballard încuviinţă din cap în timp ce îşi făcea un plan prin care să îl facă pe Nettles să iasă din cameră, ca să îl poată interoga şi aresta, dacă era cazul.
— Puteţi stinge lumina în nişa unde se află automatul de *Cola*?
— Da. Am un întrerupător aici. Dar stinge lumina şi în nişa de la etajul doi.
— Nicio problemă, stingeţi-le pe amândouă. Apoi vreau să sunaţi în camera lui şi să îi spuneţi să vină la recepţie.
— Cum să fac asta? Este aproape ora trei dimineaţa.
El arătă cu degetul peste umăr spre ceasurile de pe perete, ca să sublinieze faptul că era prea târziu ca să sune în camera lui Nettles. Ca la un semn, staţia radio cârâi, iar ea îşi auzi indicativul. Ridică staţia radio ca să răspundă.
— Şase-William-douăzeci-şi-şase, sunteţi pe poziţie?
— Confirmat.
Recunoscu vocea. Era Smith. Ştia că avea ca întăriri un poliţist de nădejde şi un entuziast.
— OK, rămâneţi pe poziţie. Când vă chem, veniţi la intrarea principală şi nu lăsaţi pe nimeni să iasă. Suspectul are un Ford 150 argintiu din 1990.
— Recepţionat. Arme?
— Fără arme cunoscute.
Smith apăsă butonul de două ori în semn de confirmare.
— În regulă, în cinci minute, zise Ballard. Vă voi da un semnal să aşteptaţi, urmat de unul pentru undă verde.
Recepţionerul o privea cu ochii căscaţi când Ballard se întoarse spre

el.
— În regulă, vreau să sunaţi în camera 18 şi să îi spuneţi lui Nettles că poliţia a trecut pe-aici şi a întrebat de el, îi spuse ea.
— De ce-aş face asta? întrebă recepţionerul.
— Pentru că tocmai s-a întâmplat asta şi pentru că vreţi să continuaţi să cooperaţi cu LAPD.
Recepţionerul nu spuse nimic. Părea foarte îngrijorat că va fi implicat în ceva urât.
— Uitaţi care-i treaba, zise Ballard. Nu îl minţiţi pe tip. Îi spuneţi exact ceea ce tocmai s-a întâmplat. Nu vă complicaţi. Spuneţi-i ceva de genul: „Îmi cer scuze că te-am trezit, dar un detectiv tocmai a trecut pe-aici şi a întrebat de tine“. Apoi, el vă va întreba dacă poliţiştii mai sunt aici, iar dumneavoastră îi veţi spune că probabil au plecat. Atâta tot. Dacă vă mai întreabă ceva, spuneţi-i că mai aveţi un apel şi că trebuie să închideţi. Scurt şi la obiect.
— Dar cum se face că vreţi ca el să ştie că aţi fost aici? o întrebă recepţionerul.
— Încerc doar să îl sperii şi să îl facă să iasă din cameră ca să îl pot aborda în siguranţă. Am nevoie de trei minute, după care îl puteţi suna. Sunteţi bine?
— Cred că da.
— Bun. Cooperarea dumneavoastră este extrem de apreciată de departamentul de poliţie.
Ballard ieşi din birou şi străbătu aleea din faţa camerelor până când ajunse în dreptul camerei 18. Trecu pe lângă ea şi intră în nişa din partea dreaptă a ferestrei. Lumina de deasupra era stinsă, dar partea din faţă a automatului era puternic luminată, iar Ballard avea nevoie să se ascundă, nu să fie văzută. Întinse mâna în spatele aparatului şi îl scoase din priză, cufundând nişa în întuneric. Se retrase în umbră, aşteptând trecerea celor trei minute.
Deodată auzi un telefon sunând în cameră. Soneria se auzi de patru ori, înainte să răspundă o voce înăbuşită, dar aspră. Apăsă de două ori pe butonul microfonului staţiei radio, transmiţând semnalul de aşteptare pentru echipajul de intervenţie aflat în stradă.
Auzi în continuare vocea înăbuşită prin perete şi bănui că Nettles îi punea întrebări recepţionerului. Se apropie de marginea nişei, astfel încât să poată vedea camioneta. Exact atunci auzi uşa camerei deschizându-se. Înainte să se uite, se ascunse în umbră o clipă, deschise microfonul staţiei radio şi zise în şoaptă:
— Undă verde. Avem undă verde.
Când se apropie din nou de marginea nişei, Ballard văzu un bărbat care purta doar o pereche de blugi, îndesând o cutie de carton pe bancheta din spate a camionetei. Era cu spatele la ea, iar Ballard zări mânerul unui pistol negru băgat la spate, în blugi.

Asta schimba lucrurile. Îşi scoase repede arma din tocul de la şold şi ieşi din nişă. Bărbatul, care se chinuia cu cutia grea, nu o văzu apropiindu-se. Ea îşi ridică arma şi îşi duse staţia radio la gură.
— Suspectul este înarmat, suspectul este înarmat.
Aruncă staţia radio pe jos şi luă o poziţie de luptă, ţinând arma cu ambele mâini îndreptată spre suspect. În acel moment, îşi dădu seama ce greşeală tactică făcuse. Nu putea supraveghea în acelaşi timp şi pe bărbatul de lângă camionetă şi uşa camerei 18. Dacă mai exista cineva în cameră, persoana respectivă avea un avantaj asupra ei. Începu să se deplaseze într-o parte, astfel încât să închidă unghiul între cele două posibile ameninţări.
— Poliţia! strigă ea. Să-ţi văd mâinile!
Bărbatul încremeni locului, dar nu se conformă. Îşi ţinu în continuare mâinile pe cutie.
— Pune-ţi mâinile pe capotă! strigă Ballard.
— Nu pot, strigă la rândul lui bărbatul. Dacă o voi face, cutia va cădea. Trebuie să...
O maşină de poliţie intră în viteză în parcare de pe stradă. Ballard îşi ţinu privirea aţintită asupra bărbatului de lângă camionetă, dar zărea cu coada ochiului maşina de poliţie. Simţi un val de uşurare. Ştia însă că nu se afla încă în siguranţă. Aşteptă astfel încât să fie trei arme aţintite asupra suspectului.
— Jos! ordonă Smith.
— La pământ! strigă Taylor.
— Hotărâţi-vă! strigă şi bărbatul de lângă camionetă. Ea a spus să pun mâinile pe capotă. Voi spuneţi să mă întind pe jos.
— Întinde-te naibii pe jos, dobitocule, dacă nu, te trântim noi! ridică glasul Smith.
Vocea lui Smith era suficient de încordată ca să arate că îşi pierduse răbdarea, iar bărbatul de lângă camionetă era suficient de inteligent încât să înţeleagă.
Bărbatul făcu un pas în spate şi lăsă cutia să cadă pe jos. Ceva de sticlă din cutie se sparse. Bărbatul se întoarse spre Ballard cu mâinile ridicate. Deşi nu mai vedea arma, ea nu îşi luă privirea de la mâinile lui.
— Nemernicilor, zise el. M-aţi făcut să-mi sparg lucrurile.
— În genunchi! se răsti Smith. Acum!
Suspectul se lăsă în genunchi, apoi se aplecă în faţă ca să se întindă pe asfalt. Îşi duse mâinile la ceafa. Cunoştea procedura.
— Ballard, preia-l tu! strigă Smith.
Ballard se mişcă din loc, îşi băgă arma în toc şi scoase cătuşele. Puse o mână pe spatele bărbatului ca să îl ţintuiască locului, iar cu cealaltă îi scoase arma de la spate. Împinse arma pe asfalt, în direcţia poliţiştilor. Apoi se ridică, îşi propti un genunchi pe şalele lui şi îi trase în jos pe

rând mâinile ca să i le prindă la spate cu cătuşele. În momentul în care închise cătuşele, le strigă celorlalţi agenţi de poliţie:
— Cod patru! Gata!

Bărbatul pe care îl arestase Ballard fu identificat ca fiind Christopher Nettles. Şi asta din acte, nu de la el. În momentul în care îi pusese cătuşele, el anunţase că voia un avocat şi refuzase să mai spună ceva. Ballard îl predă lui Smith şi lui Taylor, apoi se îndreptă spre camera 18. Îşi scoase din nou arma, deoarece trebuia să verifice camera şi să se asigure că înăuntru nu se ascundea un alt suspect. Fusese deja luată prin surprindere o dată în noaptea aceea, de colega de cameră a lui Stormy Monday. Nu avea de gând să mai permită acest lucru.
Când intră, descoperi că încăperea era plină de cutii şi produse comandate de la magazinele on-line. Nettles desfăşura o adevărată operaţiune, fura carduri de credit şi cumpăra marfă pe care o putea amaneta sau vinde. Ballard văzu că nu mai era nimeni în cameră şi se retrase.
Deoarece Nettles fusese eliberat condiţionat, Ballard nu mai era nevoită să treacă prin toate prevederile constituţionale prin care cetăţenii erau protejaţi de percheziţionare şi arestare ilegală. Conform legii, deşi fusese eliberat condiţionat din închisoare, Nettles se afla în continuare în custodia statului. Prin faptul că acceptase eliberarea condiţionată, el renunţase la drepturile lui. Ofiţerul supraveghetor avea acces la casa lui, la maşina lui şi la locul lui de muncă fără să ceară aprobarea unui judecător.
Ballard îşi scoase telefonul şi îl sună pe Rob Compton, ofiţerul supraveghetor desemnat secţiei din Hollywood, pe care îl trezi din somn. Mai făcuse treaba asta de câteva ori, prin urmare ştia cum va reacţiona.
— Robby, trezeşte-te, zise ea. Unul dintre clienţii tăi îşi face de cap în Hollywood.
— Renée? spuse el cu o voce adormită. Ballard, e vineri noaptea, ce naiba! Cât e ceasul?
— E timpul să-ţi câştigi existenţa.
El înjură din nou, iar Ballard îl lăsă câteva secunde ca să-şi revină.
— Te-ai trezit acum? Îl ştii pe Christopher Nettles?
— Nu, nu e al meu.
— Pentru că a venit aici din districtul San Diego. Sunt convinsă că acolo e cunoscut, dar acum e în Hollywood, aşa că este problema ta.
— Cine-i tipul?
— Are o condamnare de doi ani pentru spargere, dar a ieşit mai repede şi se pare că îşi pune aptitudinile în aplicare pe-aici de vreo două săptămâni. Am o cameră de motel plină de cutii de la Amazon şi Target şi am nevoie să-l preiei tu ca să pot intra şi să-i scotocesc prin

lucruri.
— Ce motel?
— Siesta Village de pe Santa Monica. Sunt sigură că ştii locul.
— Da, am fost acolo de câteva ori.
— Atunci, ce-ar fi să vii aici în noaptea asta şi să mă ajuţi cu tipul ăsta?
— Nu, Ballard. Dormeam buştean, iar mâine trebuie să mă duc la pescuit cu băieţii mei.
Compton era divorţat şi avea trei fii pe care îi vedea doar la sfârşitul săptămânii. Ballard aflase acest lucru într-o dimineaţă când mersese acasă cu el după ce lucraseră toată noaptea la un caz.
— Haide, Robby, locul ăsta seamănă cu un depozit de la Best Buy. Şi, am uitat, era înarmat. Îţi rămân datoare dacă mă ajuţi.
Era una dintre dăţile în care Ballard apela fără ezitare la farmecul ei. Dacă o ajuta să îi convingă pe agenţii bărbaţi să facă tot ceea ce trebuiau să facă, atunci nu se dădea în lături să şi-l folosească. Compton era bun în meseria lui, dar ezita mereu să iasă noaptea din casă. Trebuia să îşi respecte programul normal de lucru, indiferent de activităţile pe care le desfăşura în afara serviciului. În plus, lui Ballard îi plăcea să fie în compania lui în afara programului de lucru. Era atrăgător şi îngrijit, de obicei respiraţia îi era proaspătă şi avea un simţ al umorului pe care majoritatea poliţiştilor cu care lucra ea şi-l pierduseră demult.
— Dă-mi o jumătate de oră, zise el într-un final.
— S-a făcut, răspunse repede Ballard. Până atunci, mă voi ocupa de el. Mersi, Robby.
— După cum ziceai, îmi rămâi datoare, Renée.
— Vândută.
Ballard ştia că ultimul schimb de replici îl va aduce cu zece minute mai repede decât jumătatea de oră pe care o ceruse. Se bucură că îl convinsese. Implicarea departamentului de probaţiune va simplifica lucrurile considerabil. Compton avea autoritatea de a revoca eliberarea condiţionată a lui Nettles, ceea ce ar fi dus la suspendarea drepturilor legale ale acestuia. Nu era nevoită să aibă de-a face cu Procuratura sau cu morocănosul judecător de serviciu ca să obţină un mandat pentru a percheziţiona camera de motel. Aveau acces atât la cameră, cât şi la camionetă, ca să facă toate cercetările de care era nevoie.
De asemenea, îl puteau închide pe suspect fără posibilitatea de a fi eliberat pe cauţiune. Nettles va fi scos din circulaţie şi va ajunge din nou la închisoare înainte ca măcar să fie formulate acuzaţiile. Uneori, întoarcerea în închisoare şi rezolvarea cazurilor erau suficiente pentru ca sistemul să treacă mai departe. Ballard ştia că aplicarea unor sentinţe mai uşoare pentru infracţiunile fără violenţă, din cauză că

închisorile erau supraaglomerate, i-ar fi adus lui Nettles mai mulţi ani de închisoare pentru încălcarea eliberării condiţionate decât dacă ar fi fost acuzat pentru spargerile comise. Adevărul era că acuzaţia de port de armă ar fi singurul aspect ce ar putea determina Procuratura să ia cazul în considerare.
După ce încheie convorbirea telefonică cu Compton, se duse la Smith şi la Taylor şi le spuse că îl puteau duce pe Nettles la secţie să-l închidă sub acuzaţia de fost condamnat aflat în posesia unei arme de foc. Le spuse că ea va rămâne acolo şi va aştepta să sosească ofiţerul supraveghetor, înainte să verifice camera de motel.
Smith nu răspunse. Se mişca încet, iar Ballard nu îşi putea da seama ce îl frământa.
— S-a întâmplat ceva, Smitty? îl întrebă ea.
El continuă să se apropie de maşina ei ca să îl ia pe Nettles, care fusese aşezat pe bancheta din spate.
— Smitty? întrebă ea.
— Tactica, răspunse el fără privească înapoi.
— Despre ce vorbeşti? îl întrebă ea din nou.
Deoarece nu îi răspunse, îl urmă. Ballard ştia că lucrurile nu trebuiau lăsate nelămurite când venea vorba despre un ofiţer bărbat, mai ales de un ofiţer instructor. Aceştia aveau un cuvânt de spus. Ea se întreba dacă era vorba despre tactica greşită pe care o alesese atunci când ieşise din nişă, dar nu credea că poliţistul ajunsese la timp ca să o vadă.
— Vorbeşte cu mine, Smitty. Ce e cu tactica?
Smith îşi ridică mâinile în aer de parcă ar fi vrut să întrerupă discuţia pe care o începuse.
— Nu, frate, tu ai deschis subiectul, insistă Ballard. Individul este pe bancheta din spate, nimeni n-a fost rănit, n-au fost trase focuri de armă, ce are strategia mea?
Smith se întoarse spre ea. Taylor se opri şi el în loc, însă era evident că habar nu avea de ce se plângea partenerul lui.
— Unde ţi-e haina de razie? întrebă Smith. Şi îmi dau seama că nu porţi vestă antiglonţ. În primul rând, ar fi trebuit să le porţi, Ballard. În al doilea rând, ar fi trebuit să fim aici să facem arestarea, nu să venim să-ţi salvăm pielea.
Ballard încuviinţă din cap când înţelese despre ce era vorba.
— Vorbeşti prostii, ripostă ea. Îmi faci morală pentru o haină şi o vestă?
— Cine a spus că-ţi fac morală? zise Smith. Îmi exprim părerea, atâta tot. N-ai urmat procedura.
— L-am prins pe individ, asta contează.
— Siguranţa poliţistului contează. Încerc să îl învăţ pe bobocul ăsta cum să acţioneze în stradă, iar tu nu eşti un exemplu bun.

— Iar tu ai fost un exemplu bun noaptea trecută când ai decis să nu izolezi locul crimei de pe Santa Monica?
— Ce, te referi la transsexualul ăla? Ballard, acum tu vorbeşti prostii.
— Spun doar că am arestat un infractor care avea asupra lui o armă de foc şi nimeni nu a fost rănit. Eu cred că puştiul a învăţat ceva, dar dacă tu vrei să îi bagi în cap doar prostii, n-ai decât.
Smith deschise portiera din spate a maşinii lui Ballard, punând capăt disputei. Ştiau că nu era bine să continue discuţia de faţă cu suspectul. Ballard dădu din mână a lehamite şi se întoarse la camera 18.
Compton ajunse la cincisprezece minute după ce Smith şi Taylor plecară de la motel cu Nettles. Până atunci, Ballard reuşi să se calmeze, plimbându-se încoace şi-ncolo în faţa uşii deschise a camerei. Deşi se calmase considerabil, ştia că va fi afectată câteva zile de observaţiile făcute de Smith, care îi vor umbri sentimentul de satisfacţie oferit de arestarea lui Nettles.
Compton era un bărbat solid, care obişnuia să poarte cămăşi strâmte pentru a-şi scoate muşchii în evidenţă şi pentru a-i impresiona sau intimida pe deţinuţii eliberaţi condiţionat pe care avea sarcina să îi supravegheze. Însă în noaptea aceea el purta o cămaşă din flanelă, largă, cu mâneci lungi, care îi ascundea însuşirile fizice.
— Eşti bine? o întrebă el.
— Da, sunt bine, răspunse ea. De ce?
— Eşti roşie la faţă. Unde-i omul meu?
— Spiritele s-au cam încins când l-am arestat. Poliţiştii l-au dus la secţie. Pot să-ţi fac legătura cu comandantul de serviciu, dacă nu vrei să fie eliberat pe cauţiune. Le-am spus că asta vrei.
— E în regulă. Cum vrei să procedăm?
— Sunt multe lucruri în cameră. Cred c-ar trebui să începem de acolo. Camioneta este goală, cu excepţia cutiei pe care el o încărca în momentul în care l-am arestat. Era un televizor cu ecran plat, dar s-a spart.
— Atunci, să-i dăm bătaie.
— L-am sunat pe comandantul de serviciu şi va veni cineva cu duba de supraveghere pe care o avem la secţie. Să sperăm că vor încăpea toate lucrurile în ea.
— Mi se pare un plan bun.
Munciră toată noaptea, inventariind toate obiectele din camera 18 şi încărcând cutiile, precum şi alte bunuri personale în dubă. Se înţelegeau bine, deoarece mai lucraseră împreună şi cu alte ocazii. La un moment dat, găsiră un teanc de carduri de credit cu opt nume diferite pe ele, printre care şi cardul de credit furat din geanta lui Leslie Anne Lantana. Mai descoperiră şi alte două arme de foc ascunse sub salteaua patului.
Când se întoarse la secţie, Ballard reuşi să facă legătura dintre alte

cinci nume de pe cardurile de credit şi spargeri raportate la secţia din Hollywood în ultimele şapte zile. În tot acest timp, Compton împrumută un birou şi un computer şi începu să caute cele trei arme în arhiva ATF[10]. Niciuna dintre arme nu apăruse în rapoartele privind spargerile pe care le găsise Ballard, însă Compton află că pistolul Glock — arma pe care Nettles o ţinuse la spate — fusese declarată furată din Texas în urmă cu doi ani. Detaliile referitoare la furt nu erau disponibile în computer. Compton făcu o cerere către ATF pentru informaţii suplimentare, însă amândoi ştiau că acest lucru va dura zile, dacă nu chiar săptămâni.
Până la ora 6.00, toată marfa recuperată din camera de motel fusese pusă în containerul aflat lângă uşa din spate a secţiei, camioneta fusese confiscată şi tractată şi un inventar, precum şi un raport complet, referitor la arestarea lui Nettles, fuseseră aşezate pe biroul şefului departamentului de furturi. Deşi acesta nu venea la serviciu decât luni dimineaţa, nu era nicio grabă, deoarece Nettles nu pleca nicăieri. Compton făcuse o cerere oficială ca acesta să nu fie eliberat pe cauţiune.
Cele trei pistoale recuperate fură ultimele obiecte de care se ocupară. Toate armele de foc erau păstrate în cutii speciale înainte să fie puse în dulapurile pentru arme de foc din camera de depozitare a probelor. Ballard îl lăsă pe Compton în biroul detectivilor şi duse armele înapoi. Trânti uşa dulapului pentru arme, şi îi atrase atenţia locotenentului Munroe, care străbătu coridorul şi îşi băgă capul în cameră.
— Ballard, ai făcut o treabă bună în noaptea asta.
— Mersi, domnule locotenent.
— Câte capete de acuzare crezi că va primi?
— Am opt nume diferite pe cardurile de credit, care au legătură cu şase cazuri până acum. Cred că toţi vor fi victime.
— Şi armele de foc?
— Una a fost declarată furată din Dallas, în urmă cu doi ani. Le-am cerut detalii celor de la ATF. Să sperăm că vom avea mai multe informaţii săptămâna viitoare.
— Un infractor prolific, ai? Frumoasă arestare. Căpitanului îi va plăcea.
— Căpitanul nu mă place, aşa că n-are importanţă.
— Lui îi place de oricine rezolvă cazurile şi nu îi lasă în libertate pe ticăloşi. Ciudat este că individul ăsta, Nettles, a refuzat sala de recreere.
Prin asta, Munroe îi spunea de fapt că Nettles negase că era dependent de droguri şi refuzase o celulă de închisoare căptuşită, destinată deţinuţilor care treceau prin sevraj. Era un lucru neobişnuit. Majoritatea spargerilor erau motivate de nevoia de bani pentru a cumpăra droguri şi pentru a hrăni dependenţele. Poate că Nettles era

diferit. Ballard nu observase niciun indiciu fizic, cum că ar fi fost dependent de droguri în scurta perioadă în care se ocupase de el în timpul arestării.
— Strângea bani pentru ceva, zise ea. Avea două mii şase sute de dolari în buzunar. Am mai găsit o mie de dolari în camionetă, plus un teanc de chitanţe de amanet. Fura cardurile de credit, comanda lucruri de pe internet înainte să fie blocate conturile, apoi le amaneta în schimbul banilor.
— Care casă de amanet?
— Sunt mai multe. A mers la mai multe, ca să nu fie prins. Interesant este faptul că nu am găsit niciun laptop în cameră sau în camionetă.
— Poate că a mers la un centru şi a folosit computere de închiriat.
— Se poate. Sau poate că a avut un partener. Cei de la departamentul de furturi vor face luni aceste cercetări.
Munroe încuviinţă din cap, apoi se aşternu o tăcere stânjenitoare. Ballard ştia că el voia să mai spună ceva şi îşi dădu seama ce anume.
— Deci, zise ea, Smitty m-a turnat?
— A pomenit ceva de strategie, da, răspunse Munroe. Dar nu-mi fac griji în privinţa lui. În tura mea, dacă obţii rezultate, eşti absolvit de alte lucruri.
— Mersi, domnule locotenent.
— Asta nu înseamnă că nu îmi fac griji în privinţa ta.
— Domnule locotenent, a fost cel mai bun mod de a-l aresta pe individ. Chiar şi acum, dacă ar trebui s-o fac din nou, aş proceda la fel — l-aş momi afară din cameră. Doar că mi-aş pune o vestă antiglonţ şi o jachetă, ca Smitty să nu mai fie atât de debusolat.
— Uşurel, Ballard. Câteodată eşti ca o pisică sălbatică. Smitty n-a fost debusolat, OK? Voia doar ca recrutul lui să vadă cum se face.
— În fine. Aţi spus că n-o să-mi întocmiţi raport.
— Aşa este. I-am zis lui Smitty că voi vorbi cu tine şi am facut-o. Atâta tot. Învaţă din asta, Ballard.
Ea ezită înainte să răspundă. Îşi dădea seama că el voia ca ea să-şi recunoască greşeala înainte să închidă acel subiect. Însă îi era greu să recunoască, mai ales că ştia că avea dreptate.
— În regulă, voi învăţa, zise ea în cele din urmă.
— Bine, conchise Munroe.
Locotenentul se întoarse în camera de supraveghere, iar Ballard în biroul detectivilor. I se terminase tura şi regreta că nu avusese timp să se ocupe de cazul Ramona Ramone. Se simţea epuizată şi ştia că trebuia să doarmă înainte să se gândească la ce măsuri să ia în continuare în privinţa lui Thomas Trent.
Când intră în birou, Compton o aştepta acolo.
— Să mergem! îi zise ea.
— Unde? întrebă el.

— Acasă la tine.

Ballard era cufundată într-un vis urât. Părul lung şi barba neîngrijită a tatălui ei pluteau în jurul lui. Avea ochii deschişi. Apa era călduţă. O bulă de aer i se formă în gură, apoi se ridică deasupra lor, în lumina neclară.
Deschise ochii.
Compton stătea pe marginea patului şi pusese o mână pe umărul ei. O scutura uşor ca să o trezească. Avea părul ud, deoarece făcuse duş, şi era complet îmbrăcat.
— Renée, trebuie să plec, zise el.
— Poftim? întrebă ea. Cât este ceasul?
Încercă să alunge coşmarul şi să se dezmeticească.
— Este 10.40, răspunse Compton. Poţi dormi în continuare. Voiam doar să-ţi spun că trebuie să plec. Trebuie să-i iau pe băieţi.
— Bine, zise ea.
Se întoarse pe spate şi se uită la tavan. Încerca să se dezmeticească. Se frecă la ochi cu ambele mâini. Îşi aminti că se întorseseră acasă cu maşina lui. Duba ei rămăsese Ia secţie.
— Ce-ai visat? o întrebă Compton.
— De ce, am vorbit în somn? îl întrebă ea.
— Nu, doar că ai... părea foarte intens.
— Cred că l-am visat pe tata.
— Unde este?
— A murit. S-a înecat.
— Oh, îmi pare rău.
— S-a întâmplat demult. Au trecut mai bine de douăzeci de ani de-atunci.
Un crâmpei din vis reveni. Îşi aminti bula de aer ieşită la suprafaţă ca un strigăt de ajutor.
— Vrei să vii la pescuit cu noi? o întrebă Compton.
— Ăă, nu, mă duc să vâslesc, apoi voi mai lucra puţin, răspunse Ballard. Dar, mersi. Într-o zi, mi-ar plăcea să îi cunosc pe fiii tăi.
Compton se ridică de pe pat şi se apropie de comodă. Îşi puse portmoneul şi banii în buzunarele blugilor. Ballard îl privea. Avea spatele lat şi musculos, iar de sub gulerul tricoului se iveau vârfurile razelor soarelui tatuat pe piele.
— Unde-i duci? îl întrebă ea.
— Pe lângă stâncile de la intrarea în port, răspunse el.
— Pescuitul este legal acolo?
El îi arătă insigna, apoi şi-o prinse de curea. Aluzia era evidentă. Dacă vreun salvamar sau altcineva ar încerca să îi spună că pescuitul era ilegal pe stâncile de la intrarea în Marina del Rey, va apela la excepţia de la regulă ce se aplica forţelor de ordine.
— Poate trec pe-acolo când ies la vâslit, zise ea. Mă voi uita după voi.

— Da, să treci pe-acolo, spuse el. Vom încerca să nu te agăţăm în cârlig.
Se întoarse zâmbind şi pregătit de plecare.
— Găseşti suc de portocale în frigider, zise el. Îmi pare rău, dar cafea n-am.
— E în regulă, spuse ea. Voi trece pe la Starbucks.
El veni şi se aşeză din nou pe pat.
— Aşadar, erai doar un copil când s-a înecat tatăl tău.
— Aveam paisprezece ani.
— Ce s-a întâmplat?
— Făcea surfing, a intrat sub un val şi n-a mai ieşit la suprafaţă.
— Erai de faţă?
— Da, dar n-am putut face nimic. Fugeam de colo-colo pe plajă, ţipând.
— Nasol. Şi mama ta?
— Ea nu era acolo. Nu prea a făcut parte din viaţa mea. Nici atunci, nici acum.
— Ce-ai făcut după moartea lui?
— Păi, am trăit aşa cum am făcut-o mereu. Pe plajă, pe canapelele prietenilor atunci când se făcea frig. Apoi, după un an, a venit bunica, m-a găsit şi m-a adus aici, în Ventura, de unde era tatăl meu. Aveam şaisprezece ani.
Compton încuviinţă din cap. Erau cât se poate de intimi din punct de vedere fizic, dar niciunul nu împărtăşise vreodată chestii intime din viaţa sa. Ballard nu îi cunoscuse niciodată fiii şi nici măcar nu ştia cum îi chema. Nu îl întrebase niciodată despre divorţ. Ştia că momentul acela fie îi va apropia mai mult, fie îi va îndepărta.
Ea se ridică în capul oaselor şi se îmbrăţişară.
— Ne mai vedem, ok? zise el. Sună-mă — şi nu doar când vine vorba de muncă.
— În regulă, şopti ea. Mersi pentru noaptea trecută.
— Oricând pentru tine, Renée.
El dădu să o sărute, dar ea îşi ascunse faţa în umărul lui.
— Tu te-ai spălat pe dinţi. Eu, nu, spuse ea.
Îi sărută umărul.
— Sper să prinzi peşte azi.
— Îţi voi trimite o poză dacă vom prinde ceva.
Se ridică în picioare şi ieşi din cameră. Ballard auzi uşa de la intrare închizându-se, apoi huruitul motorului maşinii parcate în faţa casei. Căzu pe gânduri câteva minute, apoi se duse să facă un duş. O dureau toţi muşchii. Sexul la sfârşitul turei nu era niciodată de calitate. Era rapid, superficial, adeseori dur, deoarece ţinea de un instinct primar de reafirmare a triumfului vieţii prin satisfacţie trupească. Ballard şi Compton nu făcuseră dragoste. Luaseră pur şi simplu ceea ce aveau

nevoie unul de la celălalt.
Când ieşi de la duş, nu avu de ales decât să se îmbrace cu hainele pe care le purtase în noaptea precedentă. Simţi mirosul de transpiraţie cauzată de valul de adrenalină ce o copleşise atunci când Nettles ieşise din cameră, iar ea văzuse că era înarmat. Se opri o clipă ca să retrăiască acel moment intens. Senzaţia dădea dependenţă şi era periculoasă, iar Ballard se întrebă dacă nu cumva era ceva în neregulă cu ea pentru că tânjea după aşa ceva.
Continuă să se îmbrace, ştiind că va purta un costum curat înainte să intre în tură. Ţelul ei pentru ziua respectivă era să dea de urma fostei soţii a lui Thomas Trent, femeia care îl părăsise la câteva luni după ce fusese arestat pe Sepulveda Boulevard şi care probabil că îi cunoştea multe secrete. Trebuia să decidă dacă să o interogheze direct sau să iniţieze o conversaţie fără să îi spună că era poliţistă.
În timp ce se privea în oglindă şi îşi trecea degetele prin păr, simţi telefonul vibrând. Mirată că încă mai avea baterie, scoase telefonul din buzunarul sacoului şi verifică ecranul. Avea un apel ratat de la Jenkins, care o sunase când era la duş, şi un mesaj de la Sarah, îngrijitoarea de câini, care o întreba dacă avea de gând să vină în curând după Lola.
Mai întâi, îi trimise un mesaj lui Sarah, scuzându-se pentru că întârziase şi spunându-i că va veni după Lola într-o oră. Apoi, îl sună pe Jenkins, gândindu-se că el o căutase ca să o întrebe cum decurseseră lucrurile în noaptea precedentă.
— Care-i treaba, partenere? vru să ştie ea.
— Te-am sunat să-ţi transmit condoleanţe, răspunse Jenkins. Asta chiar că este o veste proastă.
— Despre ce vorbeşti?
— Despre Chastain. N-ai primit alerta RACER[11]?
RACER trimitea un e-mail tuturor angajaţilor departamentului de detectivi atunci când avea loc o infracţiune majoră sau o activitate civică. Ballard nu îşi verificase încă e-mailul în dimineaţa aceea.
— Nu, nu m-am uitat, răspunse ea. Ce-a păţit Chastain?
Începu să simtă un gol în stomac.
— Păi, e mort, răspunse Jenkins. Soţia lui l-a găsit în garaj azi-dimineaţă.
Ballard se aşeză pe pat. Se apleacă în faţă, cu genunchii la piept.
— Dumnezeule! reuşi ea să spună.
Îşi reaminti discuţia pe care o avuseseră în biroul detectivilor în urmă cu două nopţi. Acea confruntare gen monolog. Îi trecu prin minte gândul că poate Chastain fusese cuprins de remuşcări şi că îşi luase viaţa. Apoi îşi aminti că nu erau trimise alerte referitoare la poliţiştii sinucigaşi.
— Stai puţin, zise ea. Cum a fost omorât? Doar nu s-a sinucis, nu?

— Nu, a fost omorât, spuse Jenkins. Cineva l-a surprins în garaj pe când cobora din maşină. În alertă se spune că a fost executat.
— Dumnezeule!
Ballard era şocată. Chastain o trădase, într-adevăr, însă ea trecuse peste asta şi îşi amintea doar cei cinci ani de parteneriat. Chastain era un anchetator priceput şi hotărât. Era de cinci ani la RHD înainte să vină Ballard, iar el o învăţase multe. Acum el nu mai era şi, în scurt timp, insigna şi numele lui vor apărea alături de cele ale tatălui său pe memorialul închinat ofiţerilor căzuţi, memorial aflat în faţa Clădirii Administrative a Poliţiei.
— Renée, eşti bine? o întrebă Jenkins.
— Sunt bine, răspunse ea. Dar trebuie să plec. Mă duc acolo.
— Nu cred că e o idee bună, Renée.
Încheie convorbirea şi chemă un Uber să o ducă la secţia din Hollywood.
Chastain locuise împreună cu soţia şi cu fiul lor adolescent în Chatsworth, în punctul cel mai nordic al oraşului. Deşi era cam departe de centru şi de sediu, cartierul făcea parte din oraş. Majoritatea poliţiştilor scăpau de oraş când ieşeau din tură, deoarece locuiau în suburbii, dar Chastain fusese ambiţios şi crezuse mereu că acest lucru merita, deoarece va putea spune că locuise dintotdeauna în oraşul în care îşi desfaşurase activitatea de poliţist.
Când ajunse la secţie, Ballard îmbrăcă repede un costum curat, apoi urcă în maşina desemnată turei de noapte şi o luă spre nord, străbătând trei autostrăzi diferite ca să ajungă în Chatsworth. La o oră după apelul lui Jenkins, ea trăgea pe dreapta, în spatele unui şir lung de maşini de poliţie şi maşini nemarcate ce împânzeau înfundătura din capătul Trigger Street. Când trecu pe lângă indicatorul străzii, Ballard îşi aminti cum Chastain obişnuia să glumească pe seama faptului că era un poliţist care locuia pe Trigger Street[12].
Acum părea a fi o ironie tristă.
Primul lucru pe care îl observă când coborî din maşină fu acela că la locul crimei nu părea să fi apărut niciun jurnalist. Cumva, niciunul dintre reporterii care scriau despre L.A. nu aflase sau nu primise vreun pont referitor la acest incident. Probabil pentru că era sâmbătă dimineaţa, iar presa îşi pornea motoarele mai târziu.
Îşi atârnă insigna la gât când se apropie de banda galbenă de pe alee. Îi văzu pe toţi cei care veneau de obicei la locul crimei: detectivi, agenţi de patrulare, criminalişti şi medici legişti. Casa era una stil fermă, de la mijlocul secolului trecut, construită în perioada în care Chatsworth nu era o zonă rezidenţială a oraşului. Uşa dublă a garajului era deschisă, lăsând să se vadă forfota dinăuntru.
Un ofiţer de patrulare de la secţia din Devonshire, aflat lângă banda galbenă, ţinea evidenţa celor prezenţi la locul crimei. Ballard îşi spuse

numele şi numărul insignei, apoi trecu pe sub bandă. Pe măsură ce înainta pe aleea ce ducea la garaj, un detectiv cu care lucrase la RHD ieşi şi îi veni în întâmpinare cu mâinile ridicate ca să o oprească. Îl chema Corey Steadman, iar Ballard nu avusese niciodată vreo problemă cu el.
— Renée, aşteaptă, zise el. Ce cauţi aici?
Ballard se opri în faţa lui.
— A fost partenerul meu, răspunse Ballard. De ce crezi că mă aflu aici?
— Locotenentul va scoate flăcări pe nas dacă te va vedea, spuse Steadman. Nu te pot lăsa înăuntru.
— Olivas? De ce se ocupă echipa lui de asta? Nu este un conflict de interese?
— Pentru că are legătură cu cazul The Dancers. Punem lucrurile cap la cap.
Ballard dădu să îl ocolească, dar Steadman făcu repede un pas în lateral şi îi blocă trecerea. Ridică din nou mâna în faţa ei.
— Nu pot, Renée, repetă el.
— Bine, atunci spune-mi ce s-a întâmplat, zise Ballard. De ce e în garaj?
— Credem că a fost omorât azi-noapte când a ajuns acasă. Agresorul aştepta înăuntru sau, cel mai probabil, aştepta afară şi a intrat în urma maşinii lui, în unghiul mort.
— Când s-a întâmplat asta?
— Soţia s-a dus la culcare la ora 23.00. Primise un mesaj de la Kenny, care îi spunea că va lucra cel puţin până la miezul nopţii. Când s-a trezit dimineaţă, a văzut că nu ajunsese acasă. I-a trimis un mesaj, dar nu i-a răspuns. A dus gunoiul la tomberonul din garaj şi l-a găsit acolo. Asta s-a întâmplat pe la ora 9.00.
— Unde a fost omorât?
— Pe scaunul şoferului, cu un glonţ în tâmpla stângă. Sperăm că a fost luat prin surprindere.
Ballard tăcu o clipă, simţindu-se copleşită de un val de furie şi tristeţe.
— Şi Shelby n-a auzit împuşcătura? Dar Tyler?
— Tyler petrece weekendul cu un prieten din echipa de volei. Shelby n-a auzit nimic. Credem că atacatorul a folosit un amortizor improvizat. Am găsit câteva fibre de hârtie şi reziduuri lichide pe scaun şi pe cadavru. Sunt lipicioase. Credem că este suc de portocale, dar cei de la laborator vor stabili asta.
Ballard încuviinţă din cap. Steadman se referea la metoda prin care se prindea cu bandă adezivă o doză de suc de ţeava armei. Se golea lichidul şi se umplea doza cu vată, prosop de hârtie, orice. Acest amortizor improvizat înăbuşea considerabil sunetul împuşcăturii, dar expulza, de asemenea, particule din conţinutul dozei, însă era bun

pentru o singură încercare. Agresorul trebuie să fi fost sigur pe el că îşi va face bine treaba.
— Unde-a fost azi-noapte? Ce-a făcut?
— De fapt, locotenentul l-a trimis acasă la ora 18.00, răspunse Steadman. A lucrat neîntrerupt timp de optsprezece ore, iar locotenentul i-a spus să facă o pauză. Dar nu s-a întors acasă. Shelby a zis că i-a trimis un mesaj în care o anunţa că trebuia să meargă să descoasă un martor şi că va veni acasă mai târziu.
— Acesta a fost cuvântul pe care l-a folosit în mesaj? „Descoasă?“
— Asta am auzit, da.
Ballard îl auzise pe Chastain folosind acest cuvânt de nenumărate ori când fuseseră parteneri. Ea ştia că pentru el „a descoase un martor“ însemna că avea de rezolvat o situaţie complicată. Aceasta putea fi complicată din mai multe motive, dar de cele mai multe ori însemna că mergea în căutarea unui martor reticent, unul care trebuia controlat şi convins să vină în instanţă sau să dea o declaraţie.
— Cine era martorul?
— Nu ştiu. Cineva despre care aflase sau căruia îi luase urma.
— Şi lucra de unul singur?
— Era adjunctul echipei. Ştii, de când ai fost tu... transferată.
Adjunctul era mâna dreaptă a locotenentului. Adeseori era cineva care aştepta să fie promovat şi căruia nu îi fusese desemnat un partener. Acest lucru explica de ce Chastain ar fi acţionat pe cont propriu.
— Cum se simte Shelby? întrebă repede Ballard.
— Nu ştiu, răspunse Steadman. Nu am vorbit cu ea. Locotenentul este cu ea înăuntru.
Pomenirea numelui lui Olivas păru să-l invoce. Uitându-se peste umărul lui Steadman, Ballard îl văzu pe locotenent ieşind din garaj şi venind spre ei. Era fără sacou, cu mânecile cămăşii albe suflecate, iar tocul de la umăr îi era la vedere, cu arma în partea stângă şi două încărcătoare în partea dreaptă. Îl avertiză pe Steadman în şoaptă.
— Vezi că vine, îi zise ea. Spune-mi să plec de-aici. Cu voce tare.
Steadman avu nevoie de o clipă ca să înţeleagă avertismentul.
— Ţi-am spus, se răsti el. N-ai ce căuta aici. Trebuie să te întorci la...
— Corey! lătră Olivas din spatele lui. Mă ocup eu de ea.
Steadman se întoarse de parcă tocmai atunci îşi dăduse seama că Olivas se afla în spatele lui.
— Tocmai pleca, domnule locotenent, spuse el. Nu vă faceţi griji.
— Nu, du-te înăuntru, zise Olivas. Vreau să vorbesc cu Ballard.
Olivas aşteptă până când Steadman se întoarse în garaj. Ballard îl privea fix, pregătindu-se pentru un atac verbal.
— Ballard, ai vorbit ieri cu Chastain? o întrebă el.
— Nu, de când i-am predat un martor în dimineaţa de după împuşcături, răspunse Ballard. Atâta tot.

— Bine, atunci trebuie să pleci. Nu eşti bine-venită aici.
— A fost partenerul meu.
— Cândva. Până când ai încercat să îl influenţezi cu minciunile tale. Nici să nu te gândeşti că te vei putea revanşa pentru asta acum.
Ballard îşi desfăcu braţele şi privi în jurul ei ca şi când ar fi întrebat cine i-ar putea auzi acolo, pe alee.
— De ce minţi? Nu mai este nimeni aici. Să nu-mi spui că ţi-ai repetat de atâtea ori lucrul acesta, încât ai ajuns să îl crezi.
— Ballard, tu...
— Amândoi ştim exact ce s-a întâmplat. Ai spus tare şi răspicat nu o dată că avansarea mea în departament depindea de tine şi că trebuia să accept, altminteri voi fi eliminată. Apoi, în timpul petrecerii de Crăciun, m-ai lipit de un perete şi ai încercat să mă săruţi. Crezi că minţindu-mă în faţă vei putea să mă convingi că nu s-a întâmplat?
Olivas părea şocat de vocea ei aspră.
— Pleacă sau voi pune pe cineva să te scoată de pe proprietate.
— Şi Shelby?
— Ce-i cu ea?
— Ai lăsat-o singură înăuntru? Are nevoie de cineva să-i fie alături.
— Tu? Niciodată!
— Eram apropiate. Am fost partenera soţului ei, iar ea a avut încredere în mine că nu mă voi da la el. Ţi-aş putea fi de ajutor aici.
Olivas păru să cadă o clipă pe gânduri.
— Noi avem grijă de ai noştri, dar tu nu eşti una dintre noi. Dă dovadă de integritate, Ballard. Dă dovadă de respect. Ai treizeci de secunde la dispoziţie înainte să îi spun unui agent să te scoată de pe proprietate.
Zicând acestea, Olivas se întoarse şi porni spre uşa deschisă a garajului. Ballard privi dincolo de el şi văzu că unele persoane din garaj urmăriseră cu interes confruntarea lor. Văzu, de asemenea, maşina de serviciu a fostului ei partener parcată în partea dreaptă. Portbagajul era deschis, iar ea se întrebă dacă pentru a fi cercetat sau pentru a nu lăsa să se vadă trupul prăbuşit de pe scaunul şoferului.
Chastain trădase parteneriatul lor în cel mai urât mod posibil. Era inacceptabil şi de neiertat, dar Ballard înţelegea, având în vedere ambiţiile lui. Cu toate acestea, crezuse mereu că el se va da pe brazdă şi că, în cele din urmă, va proceda corect, că o va susţine şi că va spune tuturor ceea ce îl văzuse pe Olivas făcând. Acum, acest lucru ieşea din discuţie. Ballard simţea că îl pierduse atât pe Chastain, cât şi pe ea însăşi.
Se întoarse şi străbătu aleea care ducea spre stradă. Trecu pe lângă un SUV negru parcat lângă trotuar, despre care ştia că îl transporta pe şeful poliţiei. Când ajunse la maşina ei, avea deja ochii înlăcrimaţi.

Ballard o luă pe Lola, scuzându-se faţă de Sarah, apoi se duse pe plajă. La început, se aşezară pe nisip şi priviră asfinţitul. Hotărî să nu vâslească. Ştia că la asfinţit rechinii dădeau târcoale aproape de ţărm în căutare de mâncare.

Îşi aminti momentul în care Chastain îi spusese adevărata poveste a tatălui lui, cum acesta lucrase la Control Intern, că fusese scos din maşină şi ucis de o gloată în timpul unor revolte rasiale la care contribuise prin acţiunile sale. Chastain nu aflase adevărul decât după ce devenise poliţist şi dobândise suficientă influenţă încât să aibă acces la dosarul confidenţial referitor la moartea tatălui său. Îi mărturisise lui Ballard că lucrul care îl făcuse să fie atât de mândru în copilărie îl făcuse în cele din urmă să se simtă profund umilit ca poliţist. Acest lucru îi stârnise ambiţia de a avansa în rang şi de a restabili cumva onoarea tatălui său şi a lui.

Singura problemă era că, în ascensiunea sa, o călcase în picioare pe Ballard.

— Renée?

Ballard îşi ridică privirea. Aaron, salvamarul, stătea în picioare lângă ea.

— Te simţi bine? o întrebă el.

— Da, răspunse ea.

Îşi şterse lacrimile de pe obraji.

— Cineva care m-a distrus a murit azi, zise ea.

— Atunci, de ce eşti tristă? o întrebă el. La naiba cu el. Dacă este vorba de un el.

— Nu ştiu. Pentru că asta înseamnă că tot ceea ce a făcut el nu mai poate fi schimbat niciodată, bănuiesc. Moartea lui face ca acest lucru să fie permanent.

— Cred că înţeleg.

— Este complicat.

Purta o haină roşie de nailon pe care scria „SALVARE". Temperatura scădea odată cu soarele ce tocmai se cufunda în ocean. Cerul era de un roz aprins.

— Sper că n-ai de gând să dormi aici în noaptea asta? o întrebă Aaron. Patrula de noapte circulă des pe-aici sâmbăta.

— Nu, răspunse Ballard. Plec la muncă. Voiam doar să văd apusul.

Aaron îi ură noapte bună şi o luă de-a lungul plajei spre turnul de salvamar, unde trebuia să rămână până la lăsarea întunericului. Ballard privi cum soarele se scufundă în apa întunecată, apoi se ridică în picioare. Cumpără din nou de mâncare pentru ea şi pentru Lola de pe faleză şi se aşeză pe o bancă din apropiere ca să mănânce. Cum nu prea avea poftă de mâncare, îi dădu jumătate din porţia de fasole neagră cu orez galben şi banane lui Nate, un om al străzii pe care îl ştia. Era un artist stradal care, până în ianuarie, îşi câştigase existenţa

vânzând portrete ale foştilor preşedinţi. El îi spusese lui Ballard că portretele noului preşedinte nu se vindeau, deoarece susţinătorii lui nu veneau pe plaja Venice.
O duse pe Lola acasă la Sarah, scuzându-se atât faţă de câine, cât şi faţă de îngrijitoare, apoi o luă spre est, întorcându-se în oraş şi la cazurile ei. Ajunse la secţia din Hollywood cu trei ore înainte de începerea turei. În vestiar, după ce se schimbă în costum, scoase banda neagră elastică din spatele insignei şi o întinse peste partea din faţă.
Odată ajunsă în biroul detectivilor, îşi reluă locul obişnuit şi începu să lucreze la computer, începând cu pagina web a ziarului *Los Angeles Times.* Ştia că putea folosi reţeaua de informaţii a departamentului — informaţiile de bază referitoare la anchete erau încărcate online pentru acces intern — dar ar fi lăsat o urmă de înregistrare. Voia să afle numele celor trei bărbaţi ucişi în separeul din clubul The Dancers şi spera că presa le aflase deja, la aproape patruzeci şi opt de ore de la masacru.
Nu se înşelase. Găsi repede un articol în care se afirma faptul că Biroul Medicului Legist dezvăluise numele celor decedaţi, după notificarea rudelor şi efectuarea autopsiilor. În articol, Cynthia Haddel şi Marcus Wilbanks erau identificaţi ca fiind angajaţi ai clubului, ucişi de pistolarul necunoscut, iar Cordell Abbott, Gordon Fabian şi Gino Santangelo, cei trei clienţi ucişi în separeu.
După ce le află numele, începu să le verifice antecedentele, accesând baza de date referitoare la infracţiuni şi arhivele DMV[13]. Dacă proceda astfel, căutările ei lăsau urme, dar nu la fel de uşor de detectat ca în cazul în care ar fi accesat fişierele online referitoare la cazurile departamentului. Dacă ar fi ales această variantă, ar fi alertat imediat anchetatorii care se ocupau de caz.
Cercetă cele trei nume rând pe rând şi strânse informaţii despre fiecare. După cum se anunţase la ştiri în noaptea precedentă, toţi trei aveau antecedente penale. Ceea ce îi stârnea interesul lui Ballard era faptul că aceştia păreau să provină din zone diferite ale lumii interlope, ceea ce făcea ca întâlnirea lor să fie neobişnuită.
Cordell Abbott erau un bărbat de culoare, în vârstă de treizeci şi nouă de ani, condamnat de patru ori pentru infracţiuni legate de jocurile de noroc. În fiecare dintre aceste cazuri, fusese acuzat că organizase jocuri de noroc ilegale. În termeni uzuali, el era agent de pariuri. Făcea pariuri sportive, de la curse de cai până la meciuri de baseball ale echipei *Dodgers.* Se părea că, în ciuda faptului că primise patru condamnări, nu fusese niciodată închis într-o închisoare de stat. În cel mai rău caz, infracţiunile îl duseseră o perioadă în închisorile districtuale, dar săptămâni sau luni, nu ani.
Şi Gordon Fabian scăpase de închisoare, deşi avea o listă lungă de

condamnări pentru diferite infracţiuni legate de droguri. Fabian era caucazian şi, la cincizeci şi doi de ani, era cel mai în vârstă dintre cei trei. Ballard numără nouăsprezece arestări în cazierul lui, care data din anul 1980. Toate aveau legătură cu drogurile — consum personal sau vânzare la scară mică. În cele mai multe cazuri, obţinuse eliberarea condiţionată sau sentinţe cu executare. În altele, se renunţase la acuzaţii. Cu toate acestea, la momentul uciderii sale, Fabian ajunsese în sfârşit în liga profesioniştilor şi aştepta începerea unui proces la Tribunalul Federal pentru posesia unui kilogram de cocaină. Deşi ieşise pe cauţiune, îl aşteptau ani grei de închisoare dacă era condamnat.
Cea de-a treia victimă, Gino Santangelo, erau un bărbat caucazian în vârstă de patruzeci şi trei de ani şi singurul dintre cei trei care avea antecedente de violenţă. Fusese acuzat de agresiune de trei ori în cincisprezece ani. Unul dintre cazuri implica o armă de foc, cu care împuşcase, dar nu ucisese victima, iar în celelalte două dăţi, acuzaţiile includeau vătămare corporală gravă, adăugată de procurorul general. În fiecare dintre cazuri, Santangelo pledase vinovat la acuzaţii uşoare şi primise sentinţe la fel. Prima lui condamnare implicase folosirea unei arme de foc şi îi aduse trei ani într-o închisoare de stat. După aceea, se pare că se deşteptase şi renunţase să mai folosească arme de foc, deoarece acest lucru i-ar fi adus ani în plus la pedeapsa penală. În cazul arestărilor ulterioare, îşi folosise pumnii şi picioarele ca să îşi agreseze victimele şi astfel putuse pleda pentru acuzaţii mai puţin grave, cum ar fi ultraj şi tulburarea liniştii publice, care duseseră la sentinţe sub un an în închisoarea districtuală. Fără a avea detaliile referitoare la fiecare caz în faţa ei, Ballard înţelese că Santangelo era gorila mafiei. Accesă cel de-al treilea caz, în care fusese acuzat de agresiune şi vătămare corporală gravă. Acuzaţiile fuseseră reduse până la ultraj. Pentru a se renunţa la un astfel de caz, Ballard ştia că trebuia să existe o problemă referitoare la martori sau la victimă. Deşi Santangelo avea antecedente de violenţă, victima sau, poate, martorul se temuse şi refuzase să depună mărturie. Rezultatul fusese o sentinţă de treizeci de zile, redusă la o săptămână într-o închisoare districtuală. Ballard putea deduce multe citind printre rânduri, chiar dacă avea doar fragmente din rapoartele cazului, însă nu avea acces la rezumatele detaliate, ce plasau infracţiunile şi indivizii în context. Pentru asta, ar fi trebuit să pună mâna pe dosarele reale, iar acest lucru nu avea să se întâmple într-o noapte de sâmbătă. Se uită însă la pozele din momentul arestării celor trei, lucru care îi permise să-i plaseze în separeul în care fuseseră ucişi.
Cordell Abbott era uşor de localizat, fiind singura victimă de culoare. Ballard îşi aminti că îi văzuse trupul în partea stângă, chiar lângă intrarea în separeu. Asta însemna că se aflase lângă agresor.

Poza din profil a lui Gordon Fabian arăta un bărbat cu părul cărunt, prins în coadă de cal, iar acest lucru îl plasă cu uşurinţă pe locul din faţa agresorului. El era victima căzută pe jumătate afară din separeu, vârful cozii lui fiind înmuiat în propriul sânge, ca o pensulă.
Asta însemna că Gino Santangelo stătuse în mijloc.
Ballard se lăsă pe spătarul scaunului şi se gândi la ceea ce ştia şi ceea ce putea presupune. Patru bărbaţi într-un separeu. Oare îşi aleseseră locurile aleatoriu sau existase un aranjament în funcţie de relaţiile dintre ei? Un agent de pariuri, un bătăuş, un traficant de droguri şi, în lipsa unor informaţii concludente, un asasin.
Pe lângă toate acestea, mai exista o necunoscută privind împuşcăturile. Deşi nu avea acces la rapoartele privind crima şi dovezile, dacă ar fi trebuit să aleagă o altă persoană înarmată în afară de agresor, ea ar fi pariat pe Santangelo. Acesta mai fusese condamnat pentru atacuri armate şi, chiar dacă păruse să îşi fi schimbat tactica, trecând de la arme la forţa fizică, era puţin probabil că renunţase complet la ele. Din cazierul lui reieşea că era criminal de carieră, iar arma de foc era unealta muncii.
Aceste aspecte duceau la următoarea întrebare. Înregistrarea de o fracţiune de secundă oferită de martorul Alexander Speights îl surprinsese clar pe agresor împuşcându-l prima dată pe Fabian, traficantul de droguri. De ce ar fi făcut asta dacă ştia cine era Santangelo şi că, mai mult ca sigur, acesta era înarmat?
Ballard trase câteva concluzii din informaţiile incomplete pe care le deţinea. Prima era aceea că bărbaţii din separeu nu se cunoşteau toţi între ei. Dacă ar fi cunoscut pe cineva, cel mai probabil agresorul îl cunoştea pe Abbott, deoarece stătea lângă el. Bănuia că acesta îl împuşcase prima oară pe traficantul de droguri din răutate sau sub impulsul momentului. Răutate, dacă îl considerase vinovat pe traficantul de droguri pentru situaţia ce degenerase în separeu. Sub impulsul momentului, dacă alesese să îi împuşte pur şi simplu pe ceilalţi bărbaţi rând pe rând. Ar fi fost cea mai rapidă şi mai sigură variantă, cu condiţia să nu fi ştiut că Santangelo era înarmat.
Ballard ştia că nu ajungea nicăieri făcând presupuneri. Existau o mulţime de alte posibilităţi şi factori. Poate că agresorul îi verificase pe ceilalţi, înainte de întâlnire, ca să nu aibă arme asupra lor, iar felul în care se aşezaseră fusese dictat pur şi simplu de momentul în care sosiseră. Nu avea cum să fie sigură, iar concluzia ei finală fu aceea că se învârtea în jurul cozii într-un caz care nu era al ei şi în care i se ordonase clar să nu se amestece.
Cu toate acestea, nu putea renunţa. O atrăgea din cauza lui Chastain. Iar acum se gândea să facă o mutare în urma căreia ar fi fost cu siguranţă concediată dacă departamentul ar fi aflat.
Ballard şi Chastain fuseseră parteneri timp de aproape cinci ani,

înainte de scandalul legat de plângerea ei împotriva lui Olivas. În toată acea perioadă, lucraseră cot la cot în anchete extrem de importante şi adeseori periculoase. Acest lucru îi apropiase şi, în multe privinţe, parteneriatul lor fusese asemenea unei căsnicii, deşi nu depăşiseră niciodată limitele relaţiei lor profesionale. Cu toate acestea, împărtăşiseră toate aspectele legate de muncă. Ballard ştia până şi parola pe care o folosea Chastain ca să acceseze sistemul informatic al departamentului. Stătuse lângă el de prea multe ori atunci când acesta accesase sistemul, ca să nu îi vadă parola sau să nu şi-o amintească. Era adevărat că departamentul le cerea detectivilor să îşi schimbe parola în fiecare lună, însă anchetatorii erau sclavi ai obişnuinţei şi le era mai simplu să schimbe ultimele trei cifre ale unei parole prestabilite, folosind luna şi anul.

Aşa că, era puţin probabil ca el să îşi fi schimbat parola principală după desfacerea parteneriatului lor. Ballard nu şi-o schimbase pe a ei, pentru că era uşor de ţinut minte — era numele tatălui ei scris invers — şi nu voia să îşi bată capul cu memorarea unei combinaţii de litere şi cifre care nu ar fi avut nicio semnificaţie pentru ea. Ştia că parola lui Chastain era data în care se căsătorise, urmată de iniţialele lui şi ale soţiei, luna şi anul curent.

Ballard se îndoia că numele de utilizator al lui Chastain fusese deja şters în urma a decesului său. Într-o birocraţie ca aceea din LAPD, puteau trece câteva luni până când departamentul de informatică să îi şteargă contul din sistem. Dar ştia că, în cazul în care în acel moment se înregistra drept Chastain, se putea descoperi de la ce computer fusese accesat contul. Nu avea importanţă faptul că, practic, nu era computerul sau biroul lui Ballard. Ea ar deveni suspectul principal, iar acest lucru ar duce la excluderea ei din forţele de ordine, dacă nu la urmărirea ei penală pentru că îi spărsese contul.

Ieşi din contul ei şi accesă câmpul de căutare. Bătu darabana cu degetele pe birou câteva secunde, aşteptând ca vocea interioară să o avertizeze în legătură cu ce voia să facă. Dar nu o auzi. Tastă numele de utilizator al lui Chastain şi parola, apoi aşteptă.

Se conectă. Acum putea să meargă pe urmele fantomei fostului ei partener în sistem, iar ea profită şi deschise fişierele referitoare la cazul The Dancers. Accesă diferite rapoarte referitoare la locul crimei şi la dovezi, rezumate referitoare la martori, precum şi jurnalele cronologice ţinute de anchetatorii cazului. Ballard aruncă o privire peste rapoarte, ca să îşi dea seama despre ce era vorba, apoi le listă la imprimanta din biroul detectivilor, ca să le poată citi mai târziu. Se simţea de parcă ar fi intrat prin efracţie în casa cuiva şi trebuia să plece înainte să fie descoperită.

Cincisprezece minute mai târziu, ieşi din cont. Se duse în încăperea unde se afla imprimanta şi scoase un teanc de hârtii gros de aproape

cinci centimetri.
Timp de o oră, citi documentele fără să se grăbească. Majoritatea erau documente de rutină, dar unele rapoarte ofereau mai multe detalii despre crimă şi despre rolurile pe care le jucaseră indivizii. Cele mai importante erau rapoartele ce ofereau informaţii despre cele trei victime din separeu. Biografia lui Santangelo spunea că era cămătar şi recuperator renumit, apropiat al unui grup infracţional localizat în Las Vegas. În plus, în raportul referitor la locul crimei scria că fusese într-adevăr găsit asupra lui un pistol de calibrul 45. Arma fusese furată dintr-o casă din Summerland, Nevada, în 2013.
Un document ce surprindea prin lipsa conţinutului, era un raport de supraveghere video. În el scria că, în urma vizionării înregistrărilor surprinse de camerele de supraveghere de la intrarea în club, precum şi a celor preluate de la camerele de supraveghere aparţinând celorlalte firme de pe Sunset Boulevard şi din vecinătate, nu se descoperiseră imagini cu agresorul sau cu vehiculul acestuia. Departamentul video nu putea oferi nici cea mai vagă descriere a unui vehicul sau a direcţiei de deplasare — est sau vest — pe care o alesese ucigaşul. Lui Ballard i se părea că acesta ştiuse că nu existau camere de supraveghere sau alesese locul întâlnirii, bazându-se pe deficienţele sistemului de supraveghere, pe care îl putea păcăli.
Dezamăgită, Ballard trecu mai departe şi termină cu cronologiile anchetei. Erau cinci detectivi care se ocupau de caz, plus locotenentul Olivas. Acest lucru însemna trei cronologii ţinute de cele două echipe de detectivi şi Chastain, coordonatorul grupului. Nu exista încă niciun raport făcut de Olivas.
Din aceste documente, Ballard putu să vadă etapele urmate şi să înţeleagă că ancheta punea accentul pe Santangelo. Se credea că era posibil ca masacrul să fi fost un atac asupra acestuia şi că toate celelalte patru persoane erau victime colaterale. O echipă de detectivi fusese trimisă în Las Vegas ca să urmărească această pistă.
Ballard ştia că totul se va schimba, probabil, odată cu uciderea lui Chastain. Priorităţile anchetei vor fi altele. Dacă exista o legătură din punct de vedere criminalistic sau prin intermediul altor dovezi între uciderea detectivului şi masacrul de la The Dancers, atunci era evident că ucigaşul se afla în continuare în Los Angeles.
Ballard citi cronologia întocmită de Chastain la urmă. Văzu că raportase vizita la secţia din Hollywood cu scopul de a se consulta cu ea şi de a-l prelua pe martorul Alexander Speights. În cronologie mai scria că îl identificase ulterior pe Metro, prietenul şi colegul cu care Speights fusese la club, ca fiind Matthew Robison, de douăzeci şi cinci de ani, care locuia pe La Jolla Avenue, în Hollywood. Chastain îl interogase pe Robison vineri dimineaţa în apartamentul său, după ce obţinuse informaţia de la managerul magazinului Slick Kicks. În

cronologie exista o notă, *DSS,* iar Ballard îşi aminti că aceasta era prescurtarea pe care o folosea Chastain pentru un martor despre care se presupunea că nu văzuse nimic.
Nici Speights, nici Robison nu erau martori edificatori, dar înregistrarea de o fracţiune de secundă pe care o oferise Speights era în continuare extrem de valoroasă. Dacă în urma anchetei vor rezulta acuzaţii şi un proces, atunci Speights devenea martor, fie doar şi pentru selfie-ul în care fusese surprins primul foc de armă. Dacă apărarea îi va contesta mărturia, atunci amicul lui, Robison, putea fi chemat să depună mărturie ca să îi susţină povestea.
Cronologia lui Chastain conţinea două apeluri telefonice care o intrigară pe Ballard. Primul fusese vineri, la ora 13.10. Chastain îl sunase pe un anume Dean Towson. Al doilea reprezenta ultima însemnare din cronologie, un apel telefonic primit la ora 17.10, de la Matthew Robison, martorul despre care se presupunea că nu văzuse nimic. În cronologie nu existau alte explicaţii referitoare la cele două apeluri telefonice. Probabil că Chastain intenţionase să dea detalii ulterior. Însă Chastain primise apelul şi îl înregistrase cu puţin timp înainte ca Olivas să îi spună că era liber în seara respectivă.
Numele de Dean Towson îi era cunoscut lui Ballard, dar nu îşi amintea de unde. Îl căută pe Google şi, în curând, ajunse pe o pagină web a unui avocat de drept penal, specializat în cazuri federale.
— Fabian, zise Ballard cu voce tare.
Brusc înţelese. Fabian era acuzat de posesie de droguri. Towson era specializat în cazuri federale. Era posibil ca acesta să fi fost avocatul lui Fabian în cazul privind kilogramul de cocaină, iar Chastain luase legătura cu el ca să vadă dacă acesta ştia de ce clientul lui se afla într-un separeu din clubul The Dancers când începuseră împuşcăturile.
Ballard se uită la ceasul de deasupra ecranelor de televizor şi văzu că era aproape 22.00. Ştia că putea obţine adresa de domiciliu a lui Townson de la DMV, ca să meargă până acolo, dar era sâmbătă seara târziu, iar ea hotărî că probabil era mai potrivit să îl abordeze pe avocat în timpul zilei. Aşadar renunţă la această idee şi, în schimb, sună la numărul de telefon de pe care Robison îl sunase pe Chastain. În cronologie era notat prefixul 213. Nu îi răspunse nimeni, apoi auzi un bip şi apoi linişte. Lăsă un mesaj.
„Domnule Robison, sunt detectivul Ballard de la LAPD. Vă sun referitor la conversaţia telefonică pe care aţi avut-o vineri cu detectivul Chastain. Aţi putea să mă sunaţi cât se poate de repede?“
Tocmai lăsa numărul de telefon în mesaj, când văzu pe unul dintre ecrane o înregistrare video din faţa casei lui Ken Chastain. În cele din urmă, presa fusese alertată despre incident. Deşi volumul era redus, Ballard îl vedea în imagine pe şeful poliţiei, care se adresa câtorva reporteri, în timp ce Olivas stătea în partea stângă, în spatele lui. Şeful

poliţiei părea afectat, ca şi când ştia că incidentul din separeul clubului The Dancers îşi extinsese tentaculele şi în departamentul lui, provocând daune iremediabile.
Ballard nu trebuia să îi audă declaraţia ca să ştie acest lucru.
Ultimul set de documente peste care se uită erau însemnările pe care le făcuse Chastain referitor la autopsii. Le transferase într-un fişier electronic, cu scopul de a pregăti rapoartele ce urmau să fie incluse în dosarul general al cazului. Murise înainte să apuce să facă acest lucru.
Deoarece cazul era de prioritate maximă — suficient încât să o facă pe Dr. J, medicul legist, să meargă ea însăşi la locul crimei — examinarea cadavrelor avusese loc în dimineaţa zilei de vineri, la morgă, unde Dr. J supraveghease câţiva medici legişti desemnaţi — pentru fiecare cadavru. Deşi existau puţine dubii referitoare la, cauza morţii victimelor, recuperarea gloanţelor din trupuri era o etapă importantă a anchetei, conferind astfel cazurilor individuale un statut prioritar. De obicei, autopsiile nici măcar nu erau programate în primele 24 — 48 de ore. Acestea fuseseră efectuate la mai puţin de douăsprezece ore de la deces.
Dr. J făcuse ea însăşi autopsia lui Fabian. Deşi raportul autopsiei urma să fie întocmit în câteva zile, Chastain luase notiţe în calitate de anchetator participant. Printre acestea, Ballard dădu peste o frază şi o întrebare care o făcură să gândească acest caz dintr-o altă perspectivă.
Conform notiţelor lui Chastain, Dr. J etichetase o rană din pieptul lui Fabian ca fiind o arsură de gradul I, apărută în momentul decesului, dar care nu fusese provocată de armă. Chastain adăugase o a doua adnotare la această concluzie: „Arsură provocată de o baterie?“
Ballard încremeni când îşi aminti că îi văzuse pe Chastain, pe Dr. J şi pe locotenentul Olivas, strânşi în jurul trupului lui Fabian, la locul crimei, inspectându-i cu atenţie pieptul.
Acum ştia de ce. Fabian avea o arsură pe piept, ce ar fi putut fi provocată de o baterie.
Ballard se întoarse la raportul privind dovezile găsite în cazul Fabian, dar nu găsi nimic referitor la vreun obiect descoperit lângă trup, care ar fi putut explica leziunea. Indiferent ce obiect îi provocase arsura în momentul împuşcăturilor, acesta fusese luat de la locul crimei — pare-se de către agresor.
Ballard începu să pună lucrurile cap la cap. Probabil că Fabian purta un dispozitiv de ascultare. Purta microfon în timpul întâlnirii de la The Dancers, iar bateria dispozitivului începuse să îl ardă. Era un risc bine-cunoscut în munca sub acoperire. Dispozitivele de ascultare compacte se supraîncălzesc, iar transpiraţia şi uleiurile de pe corp pot crea o legătură electrică cu bateria. Agenţii sub acoperire profesionişti iau măsuri pentru a se apăra de ceea ce numesc ei „arsură de microfon“, învelind dispozitivul în cauciuc şi ferindu-l de glandele

sudoripare.
În raportul despre Fabian, Ballard nu găsise nicio informaţie care să îi indice faptul că acesta lucrase sub acoperire. Însă avea o arsură pe piept ce indica altceva în masacrul de la clubul The Dancers.
Ballard ajunse la concluzia că fostul ei partener descoperise ceva, iar această descoperire era motivul pentru care fusese ucis.

Duminică dimineaţă la ora 9.00, Ballard bătu la uşa lui Dean Towson. Tocmai luase micul dejun la Du-Par's în Studio City, după o tură de noapte relativ uşoară. Avusese doar două apeluri, primul, să înregistreze o sinucidere, iar al doilea, să dea o mână de ajutor în căutarea unui bărbat în vârstă, bolnav de Alzheimer, care dispăruse de acasă. Acesta fusese găsit în garajul unui vecin, înainte ca ea să ajungă la faţa locului.
Abia reuşise să se abţină să nu îl contacteze pe avocat în toiul nopţii. Cu cât lua mai mult în considerare notiţele lui Ken Chastain referitoare la autopsie, cu atât mai mult credea că Towson ar putea deţine cheia rezolvării misterului ce învăluia incidentul din clubul The Dancers.
Dar se abţinuse şi folosise timpul dintre cele două apeluri ca să sape şi mai adânc în baza de date disponibilă a poliţiei, în căutare de detalii despre cei trei bărbaţi ucişi în separeul de la The Dancers. Căutările ei dăduseră roade cu puţin timp înainte de ivirea zorilor. Confruntând antecedentele penale ale celor trei, precum şi închisorile pe unde aceştia trecuseră, reuşise să găsească numitorul comun — locul unde s-ar fi putut cunoaşte şi ar fi putut interacţiona în trecut. În urmă cu cinci ani, toţi trei fuseseră închişi în Centrul de Detenţie „Peter J. Pitchess“ din Castaic.
Centrul „Pitchess“ făcea parte din vastul sistem penitenciar al districtului Los Angeles. Cu decenii în urmă, acesta fusese un centru de dezalcoolizare de minimă securitate, unde pungaşii stăteau pe uscat şi îşi ispăşeau pedepsele pentru conducerea unui vehicul în stare de ebrietate şi tulburarea liniştii publice. Acum, era cea mai mare unitate din sistemul districtului şi funcţiona în condiţii de maximă securitate. Acolo, aproape opt mii de deţinuţi bărbaţi aşteptau începerea procesului sau ca să ispăşească pedepse mai mici de un an. În mai 2012, Santangelo se afla la „Pitchess“, ispăşind o pedeapsă de douăzeci de zile pentru ultraj, Fabian, o pedeapsă de treizeci de zile pentru posesie de droguri, iar Abbott îşi încheia pedeapsa de şase luni pentru o condamnare privind jocuri de noroc ilegale. După calculele lui Ballard, pedepsele celor trei bărbaţi se suprapuseseră timp de trei săptămâni.
„Pitchess“ era o închisoare mare. Ballard fusese acolo de nenumărate ori ca să interogheze deţinuţi. Dar ştia că existau metode de a

identifica grupurile din care făceau parte cei trei bărbaţi din separeu. Bandele erau separate în funcţie de rasă şi de apartenenţă, iar dormitoarele dedicate bandelor de la „Pitchess“ ocupau jumătate din capacitatea unităţii. Ballard nu descoperise nicio informaţie potrivit căreia cei trei bărbaţi din separeu ar fi aparţinut vreunei bande de stradă.

Cealaltă jumătate a unităţii era împărţită în dormitoare pentru deţinuţii care aşteptau începerea procesului sau a audierilor şi pentru cei condamnaţi deja, care îşi ispăşeau pedepsele. Santangelo, Fabian şi Abbott se aflau în grupul din urmă — fuseseră condamnaţi deja. Asta însemna că grupul din care făceau parte număra aproximativ două mii de deţinuţi. Era un număr suficient de mic astfel încât cei trei bărbaţi să fi putut interacţiona. Toţi trei erau implicaţi în infracţiuni ce ţineau de Moravuri — jocuri de noroc, cămătărie şi droguri — şi era posibil să îşi fi continuat activităţile chiar din spatele gratiilor. Concluzia era că Ballard avea motive întemeiate să creadă că Santangelo, Fabian şi Abbott se cunoscuseră cu cinci ani înainte de întâlnirea fatală de la The Dancers.

Nimic din rapoartele legate de caz pe care le citise Ballard nu indica faptul că ancheta oficială referitoare la masacrul din The Dancers ajunsese la aceeaşi concluzie despre victimele din separeu.

Ballard avea acum o dilemă — dacă ar trebui sau nu să găsească o modalitate prin care să le împărtăşească anchetatorilor informaţiile pe care le avea, chiar dacă aceştia erau conduşi de bărbatul care făcuse tot posibilul să o excludă din poliţie.

În plus, concluziile ei despre cei trei bărbaţi se puteau răsfrânge asupra celui de-al patrulea bărbat necunoscut din separeu — agresorul. Oare fusese şi el la „Pitchess“ împreună cu ceilalţi trei? Fusese şi el un traficant aflat în vizorul celor de la Moravuri? Sau era cineva a cărui legătură cu ceilalţi bărbaţi venea dintr-o direcţie complet diferită?

Când ieşi din tură şi se duse să ia micul dejun, Ballard hotărî că îşi va continua investigaţia şi va găsi o modalitate prin care să includă informaţiile descoperite în ancheta oficială. Cumva, simţea că îi era datoare lui Chastain.

Cu stomacul plin, era pregătită să îl înfrunte pe Towson înainte ca acesta să plece de acasă. Ar fi preferat ora 8.00, dar îl mai lăsă să doarmă o oră, deoarece era duminică. Se baza pe cooperarea lui, iar acea oră de somn în plus putea da roade.

Spera, de asemenea, să îl prindă înainte ca el să apuce să citească ziarul *Times,* pentru că acolo exista un articol despre uciderea lui Chastain. Dacă Towson ştia de crimă, putea refuza să-i vorbească, de teamă că persoana care îl luase în vizor pe Chastain ar putea veni după el.

Ballard ştia că toate mişcările pe care le făcuse Chastain în ultimele două zile vor fi verificate de detectivii care anchetau uciderea lui. În articolul din *Times,* pe care îl citise la Du-Par's, scria că omorul era inclus în ancheta referitoare la cazul The Dancers, dar că echipa care se ocupa de caz va fi sprijinită de detectivi de la Brigada de Crime Majore.

Ballard aflase adresa lui Towson din baza de date a DMV, aşa că, după micul dejun, o luă spre Sherman Oaks, ducând cu ea două pahare de cafea pe o tavă de carton.

Avocatul locuia într-o casă pe Dickens, ce se afla la un cvartal sud de Ventura Boulevard. Locul avea o parcare subterană şi o intrare securizată din stradă. Ballard aşteptă pe trotuar şi intră atunci când cineva ieşi pe poartă ca să-şi plimbe câinele.

— Mi-am uitat cheile, bolborosi ea.

Găsi uşa lui Towson şi bătu. Îşi scoase insigna de la curea, ţinând-o sus. El deschise uşa îmbrăcat în ceea ce ea bănuia că ar fi pijama: pantaloni de trening şi un tricou cu emblema Nike. Avea cam cincizeci de ani şi era scund, cu burtă, purta ochelari şi avea barbă căruntă.

— Domnule Towson, LAPD. Vreau să vă pun câteva întrebări.

— Cum aţi intrat în clădire?

— Uşa securizată era întredeschisă. Am intrat pur şi simplu.

— Are un arc. Ar fi trebuit să se închidă automat. În fine, am vorbit deja cu LAPD şi e duminică dimineaţa. Nu poate aştepta până mâine? Nu am procese. Voi fi la birou toată ziua.

— Nu, domnule, nu poate aştepta. După cum ştiţi, desfăşurăm o anchetă importantă şi ne corelăm interogatoriile.

— Ce naiba înseamnă asta?

— Detectivi diferiţi care acoperă aceeaşi arie. Uneori, unul descoperă ceva ce a omis un altul. Martorii îşi amintesc detalii noi.

— Eu nu sunt martor.

— Dar deţineţi informaţii importante.

— Ştiţi cu ce seamănă „corelarea“ asta? Cu ce faceţi atunci când nu ştiţi nimic.

Ballard nu răspunse. Voia ca el să creadă asta. Îl va face să se simtă important şi mai deschis. Era evident că nu ştia de Chastain că era mort. întinse tava de carton.

— V-am adus cafea, zise ea.

— Nu, mulţumesc, refuză el. Îmi fac singur cafeaua.

Făcu un pas în spate, iar Ballard intră.

Towson o invită să ia loc în bucătărie, astfel încât să poată discuta în timp ce el îşi pregătea cafeaua. Ballard bău din cafeaua cumpărată de la Du-Par’s. Nu dormise de aproape douăzeci şi patru de ore şi avea nevoie de cafea.

— Locuiţi singur? îl întrebă ea.

— Da, răspunse el. Sunt singur-cuc. Dumneavoastră?
Era o întrebare ciudată. Ea stabilea perimetrul: cine era în casă şi cum trebuia să îşi desfăşoare interogatoriul. Întrebarea pe care i-o adresase el nu era un răspuns adecvat, însă ea întrezări o oportunitate pentru o posibilă cooperare şi pentru a obţine de la el ceea ce avea nevoie.
— Nimic serios, răspunse ea. Am un program de lucru ciudat şi este greu să întreţin o relaţie.
Iată, ea îi arătase oportunitatea. Era timpul să treacă la subiect.
— Vă ocupaţi de apărarea lui Gordon Fabian în cazul federal privind drogurile, continuă ea.
— Corect, aprobă Towson. Ştiu că pare o ironie, dar uciderea lui m-a salvat de la un eşec, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.
— Vreţi să spuneţi că urma să pierdeţi în instanţă?
— Corect. El urma să intre la pârnaie.
— Fabian ştia asta?
— I-am spus. L-au prins cu un kilogram de cocaină în torpedoul maşinii pe care o conducea, era singur, iar maşina înmatriculată pe numele lui. N-avea cum să scape. A fost oprit pentru motive întemeiate şi cât se poate de legal. N-am avut de ce să mă agăţ. Urma procesul, care avea să se termine rapid cu un verdict de vinovăţie.
— Nu era interesant să se cadă la o înţelegere?
— Nu i s-a propus niciuna. Kilogramul era marcat cu însemnele cartelului. Procurorul ar fi acceptat o înţelegere doar dacă Fabian şi-ar fi turnat persoanele de contact. Ceea ce nu avea de gând să facă, deoarece a zis că prefera să facă cinci ani de închisoare — aceasta este sentinţa minimă obligatorie — decât să fie eliminat de cei din Cartelul Sinaloa pentru că i-a turnat.
— A fost eliberat pe cauţiune. O sută de mii de parai. De unde a făcut rost de bani pentru cauţiune ca să vă plătească şi pe dumneavoastră? Sunteţi unul dintre cei mai buni şi mai scumpi avocaţi din oraş.
— Dacă este un compliment, atunci vă mulţumesc. Fabian a vândut casa mamei lui, plus alte bunuri de valoare. A fost suficient ca să acopere onorariul meu şi garanţia de 10%.
Ballard încuviinţă din cap şi luă o gură sănătoasă de cafea călduţă, îl văzu pe Towson verificându-şi pe furiş reflexia în sticla dulapului de deasupra şi netezindu-şi părul. Ea îl făcuse să spună mai mult decât ar fi trebuit despre caz. Poate pentru că Fabian era mort şi nu mai avea importanţă. Poate pentru că era interesat de ea şi ştia că una dintre cele mai bune căi de a ajunge la inima unui detectiv era cooperarea. Ştia şi că trebuia să îi spună motivul vizitei ei.
— Colegul meu, detectivul Chastain, v-a sunat vineri.
— Corect, zise Towson. Şi i-am spus acelaşi lucru, ca şi dumneavoastră acum. Nu ştiu nimic despre ceea ce s-a întâmplat.
— Nu ştiţi de ce se afla Fabian la clubul The Dancers joi seara?

— Nu prea. Ştiu doar că era disperat. Oameni de genul ăsta fac lucruri disperate.
— Cum ar fi?
— Nu ştiu.
— V-a pomenit vreodată numele de Cordell Abbott sau de Gino Santangelo?
— Atingem aspecte legate de confidenţialitatea dintre avocat şi client, care rămân în vigoare chiar şi în caz de deces. Dar vă spun ceva: răspunsul este nu, nu mi-a pomenit niciodată de ei, deşi este evident că îi cunoştea. La urma urmei, a fost ucis împreună cu ei.
Ballard hotărî să treacă la subiect. Towson fie era dispus să încalce regulile privind confidenţialitatea, fie nu.
— De ce purta Fabian microfon la întâlnirea din club? îl întrebă ea.
Towson se holbă la ea o secundă înainte de a răspunde. Ballard îşi dădu seama că întrebarea atinsese o coardă sensibilă. Însemna ceva.
— Interesant, zise Towson.
— Serios? De ce este interesant?
— Pentru că, după cum am stabilit deja, el era terminat. La un moment dat, în timpul colaborării noastre, i-am spus că, dacă nu voia să renunţe la cartel, singura lui opţiune ar putea fi să toarne pe altcineva.
— Şi cum a reacţionat la asta?
Towson expiră îndelung.
— Ştiţi ce, cred că va trebui să invoc clauza de confidenţialitate avocat-client. Am ajuns prea departe cu discuţiile private dintre...
— Vă rog, au murit şase oameni. Dacă ştiţi ceva, trebuie să-mi spuneţi.
— Credeam că sunt cinci.
Ballard îşi dădu seama că făcuse o greşeală şi îl indusese şi pe Chastian în numărătoare.
— Cinci, da. Ce a zis Fabian când l-aţi întrebat dacă putea să toarne pe altcineva?
Towson începu să-şi toarne, într-un final, cafea în cană. Ballard îl privi şi aşteptă.
— Ştiţi că am lucrat pentru procurorul general la începuturile mele avocăţeşti? o întrebă el.
— Nu, n-am ştiut asta, răspunse Ballard.
Ballard se certă în gând pentru că nu îl verificase pe Towson atunci când cercetase antecedentele clientului său.
— Da, am lucrat timp de opt ani acolo ca procuror adjunct, continuă el. Ultimii patru ani am fost în J-SID. Ştiţi la ce mă refer, nu?
El pronunţă „Jay-Sid“. Toată lumea îi spunea aşa şi toată lumea ştia ce însemna. Departamentul privind Integritatea Sistemului de Justiţie, câinele de pază al procurorului general.

— Aţi anchetat poliţişti, spuse Ballard.
Towson încuviinţă din cap, apoi se rezemă de blat şi rămase în picioare în timp ce sorbea din cafea. Ballard credea că era o chestie a masculilor. Dacă stăteau în picioare, dominau conversaţia.
— Corect, zise el. Şi am folosit multe microfoane, ştiţi? Cea mai bună metodă de a prinde un poliţist corupt este să-l înregistrezi. Acesta iese mereu din joc dacă ştie că propriile lui cuvinte vor fi difuzate în instanţă. Cuvintele lui incriminatoare.
El tăcu, iar Ballard nu spuse nimic. Îşi dădu seama că încerca să îi transmită ceva fără să încalce clauzele de confidenţialitate ce îl priveau pe clientul lui mort. Ballard aşteptă, iar Towson mai luă o gură de cafea înainte să continue.
— Vreau să încep prin a spune din nou că nu ştiu de ce Fabian se afla în clubul acela joi noaptea şi că habar n-am cu cine s-a întâlnit sau despre ce era vorba. Dar i-am explicat că dacă avea de gând să toarne pe cineva în schimbul unei înţelegeri, persoana respectivă trebuia să fie cineva mai important decât el. Este evident că aşa funcţionează lucrurile. Trebuia să toarne pe cineva de care Procuratura să fie mai interesată decât de el.
— În regulă. Iar el ce-a spus?
— Atât: „Ce zici de un poliţist?“
Towson făcu un gest cu cana de cafea, îndepărtându-şi braţul de corp ca şi când ar fi vrut să spună, „înţelegi tu mai departe“.
Ballard se linişti şi îşi adună gândurile. Ceea ce spunea Towson se potrivea cu teoria la care se gândise toată noaptea: că Fabian purtase microfon la întâlnirea din The Dancers, iar cel de-al patrulea bărbat din separeu era poliţist. Era singura explicaţie pentru comportamentul lui Chastain, care continuase să lucreze la caz vineri noaptea, chiar după ce i se spusese să plece acasă.
— Să recapitulăm, zise ea. Când aţi discutat cu Fabian despre asta?
— În urmă cu o lună, răspunse Towson. A fost ultima oară când am vorbit cu el.
— Şi dumneavoastră ce i-aţi zis când v-a întrebat: „Ce zici de un poliţist?"
— I-am spus că ştiam din vremea când lucram la J-SID că agenţilor federali le place să prindă poliţişti. Îmi pare rău, dar acesta este adevărul. Mai multe titluri de articole, mai multe aprecieri din partea politicienilor. Traficanţii de droguri sunt la ordinea zilei. Urmărirea penală a unui poliţist îl face pe procurorul general să saliveze.
— Aşadar, i-aţi spus toate acestea. L-aţi îndemnat să poarte microfon?
— Nu, n-am zis niciodată asta. L-am avertizat. I-am spus că poliţiştii corupţi sunt deosebit de periculoşi pentru că au foarte multe de pierdut.
— L-aţi întrebat cine era poliţistul?

— Nu, nu l-am întrebat. Trebuie să înţelegeţi că a fost o conversaţie foarte generală, nu una strategică. Nu a spus: „Ştiu un poliţist corupt“. Ci: „Dacă aş denunţa un poliţist?“ Iar eu, în termeni foarte generali, i-am răspuns: „Da, un poliţist ar merge“. Şi asta a fost tot. Nu l-am îndemnat să poarte microfon, dar se poate să-i fi sugerat ceva asemănător, adică să se asigure că avea ceva concret. Asta a fost tot şi a fost ultima oară când am vorbit. Nu l-am mai văzut de-atunci.
Ballard credea că acum ştia care era mobilul masacrului şi motivul pentru care agresorul îl împuşcase mai întâi pe Fabian — pentru că era trădător. Asasinul îi eliminase pe toţi cei din separeu, apoi băgase mâna pe sub cămaşa lui Fabian şi îi smulsese aparatul de înregistrat.
Întrebarea era, de unde ştia de microfon? Lui Ballard i se părea evident. Aparatul de înregistrat începuse să-i ardă pielea lui Fabian, iar acesta se dăduse de gol fie schimonosindu-se, fie încercând să-şi desprindă microfonul de pe piele. Trebuie să fi existat un indiciu pe care să-l fi surprins poliţistul din separeu. Şi acţionase repede şi hotărât atunci când îşi dăduse seama că întâlnirea era o capcană.
Ballard se uită la Towson şi se gândi cât de mult ar trebui să îi dezvăluie şi ea.
— V-a pus detectivul Chastain întrebări despre acest subiect, vineri?
— Nu, n-a făcut-o. N-a pomenit nimic despre asta.
— Bine.
— Bine? De ce este bine?
— Aţi văzut sau aţi citit ştirile seara trecută sau în dimineaţa aceasta, domnule Towson?
— Doar ce m-am trezit. N-am văzut nimic.
— De fapt, acum sunt şase victime. Detectivul Chastain a fost omorât vineri seara, târziu.
Towson făcu ochii mari de mirare la auzul acestei veşti şi ajunse imediat la concluzia lui Ballard.
— Sunt în pericol? întrebă el.
— Nu ştiu, răspunse Ballard. Dar ar trebui să vă luaţi toate măsurile de precauţie.
— Glumiţi?
— Mi-aş fi dorit asta.
— Să nu mă implicaţi în treaba asta. I-am făcut o sugestie unui client, atâta tot.
— Înţeleg acest lucru şi, în ceea ce mă priveşte, această conversaţie a fost una neoficială. Nu va ajunge în niciun raport sau dosar. Vă promit.
— Iisuse Hristoase! Ar fi trebuit să-mi spuneţi că cineva i-a făcut de petrecanie lui Chastain.
— V-am spus.
— Da, după ce aţi obţinut ce aţi vrut de la mine.

Cinci minute mai târziu, după ce îl asigurase pe Towson că nu îl va pune în pericol, Ballard îşi puse ochelarii de soare la ochi şi se îndreptă spre duba ei. Când ajunse lângă portieră, se prefăcu că îşi caută cheile în timp ce verifică pe furiş împrejurimile.
Îl băgase în sperieţi pe Towson şi, în acelaşi timp, şi pe ea însăşi. Era timpul să-şi asculte propriile sfaturi şi să-şi ia toate măsurile de precauţie.

Ballard avea nevoie de somn, dar se forţă să continue. După ce plecă de la Towson, făcu cale întoarsă peste deal şi coborî spre West Hollywood. Următoarea ei oprire era casa lui Matthew „Metro" Robison. Îi lăsase trei mesaje în timpul nopţii, dar el nu o sunase înapoi.
Adresa lui Robison, ce apărea la DMV, era într-un complex de apartamente de pe La Jolla, la sud de Santa Monica. Când trecu pe-acolo, zări o maşină de detectivi parcată în faţă, lângă trotuar. Îşi continuă drumul şi parcă puţin mai departe. Steadman îi spusese lui Ballard că detectivul Chastain îi trimisese un mesaj soţiei lui spunându-i că merge să „descoasă" un martor. Identificarea şi găsirea acelui martor ar fi fost prioritatea numărul unu şi, având în vedere că ultimul pas în ancheta lui Chastain era înregistrarea apelului de la Robison, se părea că vânzătorul de pantofi era de interes pentru grupul operativ.
Ballard îşi potrivi oglinda laterală astfel încât să poată urmări maşina de detectivi. După douăzeci de minute, văzu doi detectivi ieşind din clădirea în care locuia Robison şi urcând în maşină. Îi recunoscu. Erau Corey Steadman şi partenerul lui, Jerry Rudolph. Nu erau însoţiţi de nimeni, ceea ce însemna fie că Robison nu fusese acasă, fie era acasă şi le răspunsese satisfăcător la întrebări. Judecând după lipsa unui răspuns din partea lui Robison, din noaptea precedentă, Ballard îşi zise că, probabil, acesta nu fusese acasă.
Detectivul aşteptă ca Steadman şi Rudolph să plece, înainte să coboare din maşină şi să străbată pe jos distanţa până la complexul de apartamente. Nu exista uşă securizată. Ajunse în faţa uşii lui Robison şi fu surprinsă că i se răspunse atunci când bătu la uşă. O femeie minionă, care nu părea să aibă mai mult de nouăsprezece ani, se uita la ea din spatele unui uşi prinse cu un lanţ de siguranţă. Ballard îi arătă insigna.
— Eşti iubita lui Metro? o întrebă ea.
Spera să obţină mai multe rezultate decât cei doi detectivi care tocmai plecaseră de acolo, datorită faptului că era femeie, dar şi avea o atitudine prietenoasă.
— Ce-i cu asta? întrebă tânăra.
— Îl caut şi eu, ca şi cei doi bărbaţi care au fost aici, zise Ballard. Dar

din motive diferite.
— Ce motive aveţi?
— Îmi fac griji în privinţa lui. Vineri l-a sunat pe partenerul meu, care acum este mort. Nu vreau ca Metro să păţească şi el ceva.
— Îl cunoaşteţi pe Metro?
— Nu prea. Am încercat cât am putut de mult să nu-i implic în asta pe el şi pe Zander, prietenul lui. Ştii unde este?
Fata strânse din buze, iar Ballard observă că abia se abţinea să nu plângă.
— Nu, răspunse fata cu voce sugrumată.
— Când a fost ultima oară acasă? o întrebă repede Ballard.
— Vineri. Eu eram la lucru şi când am ieşit, la 22.00, el nu era aici şi n-a răspuns nici la mesaje. A dispărut, iar eu îl tot aştept.
— Trebuia să lucreze la Kicks, ieri?
— Da, dar nu s-a dus la muncă. Am fost acolo şi am vorbit cu Zander, iar el mi-a spus că n-a venit deloc la muncă. Mi-au zis că îl vor concedia dacă nu ajunge azi. Sunt foarte speriată.
— Eu sunt Renée, continuă Ballard. Pe tine cum te cheamă?
— Alicia, răspunse fata.
— Le-ai spus toate astea celor doi detectivi care au fost aici, Alicia?
— Nu. M-au speriat. Le-am zis doar că n-a dat pe-acasă. Au venit şi aseară şi mi-au pus aceleaşi întrebări.
— În regulă, să ne întoarcem la ziua de vineri. Metro l-a sunat pe partenerul meu cam pe la ora 17.00. Erai cu el atunci?
— Nu, eu intru în tură la 16.00.
— Unde lucrezi?
— La Starbucks, pe Santa Monica.
— Unde l-ai văzut ultima oară pe Metro?
— Aici. A fost liber vineri şi era acasă când am plecat la serviciu.
— Ce făcea?
— Nimic. Stătea pe canapea şi se uita la televizor.
Fata se întoarse de la uşa întredeschisă, ca şi când ar fi vrut să verifice canapeaua din spatele ei. Apoi reveni la Ballard.
— Ce-ar trebui să fac? întrebă ea cu disperare în voce.
— Aici suntem în West Hollywood, zise Ballard. L-ai dat dispărut la biroul şerifului?
— Încă nu.
— Atunci, cred că ar trebui să îl dai dispărut. Au trecut două nopţi, iar el nu a venit acasă şi nu s-a dus nici la muncă. Sună la subsecţia din West Hollywood şi declară-l dispărut.
— Nu vor face nimic.
— Vor face tot ce vor putea, Alicia. Dar, dacă Metro se ascunde pentru că îi este teamă, va fi greu de găsit.
— Dacă se ascunde, de ce nu-mi trimite un mesaj?

Ballard nu ştia ce să-i răspundă şi se temea să nu i se citească pe faţă adevărata teorie pe care o avea despre soarta lui Metro.
— Nu este adevărat, zise ea. Poate îţi va scrie. Poate că şi-a închis telefonul pentru că se teme ca alţii să nu-i dea de urmă prin intermediul lui.
Cuvintele nu ajutau.
— Trebuie să plec, spuse Alicia.
Închise uşa încet, dar Ballard întinse mâna şi o opri.
— Lasă-mă să-ţi dau o carte de vizită, insistă ea. Dacă vorbeşti cu Metro, spune-i să mă sune neapărat. Spune-i că detectivul Chastain şi cu mine am fost parteneri şi că el avea încredere în mine.
Scoase o carte de vizită şi o băgă prin deschizătură. Alicia o luă fără să mai scoată vreun cuvânt, apoi închise uşa.
Ballard se urcă în maşină şi îşi încrucişă braţele peste volan. Îşi lipi fruntea de ele şi închise ochii. Era epuizată, dar mintea nu voia să renunţe la caz. Iniţial, Matthew Robison fusese un martor clasificat ca *DSS* — „n—a văzut nimic“. Apoi, vineri, la ora 17.10, el îl sunase pe Chastain. În câteva ore, unul era mort, iar celălalt, dispărut. Ce se întâmplase? Ce ştia Metro?
Ballard tresări când îi sună telefonul. Îşi ridică uşor capul şi se uită la ecran. Era bunica ei.
— Tutu?
— Bună, Renée!
— E totul în regulă, Tutu?
— Totul este bine. Dar a venit aici un bărbat. Zicea că este de la poliţie şi că te caută. M-am gândit că ar trebui să ştii.
— Sigur. Ţi-a spus cum îl cheamă, ţi-a arătat insigna?
Încercă să nu lase să se simtă îngrijorarea în vocea ei. Bunica ei avea optzeci şi doi de ani.
— Avea o insignă şi mi-a lăsat o carte de vizită. A spus că trebuie să îl suni.
— Bine, o voi face. Îmi spui numele şi numărul lui de telefon?
— Da, este Rogers, cu „s“ la sfârşit, Carr, scris cu doi de „r“.
— Rogers Carr. Dar un număr de telefon, ca să-l pot suna?
Ballard luă un pix de pe bordul maşinii şi scrise, pe o chitanţă veche de parcare, un număr care începea cu 213. Nu recunoştea nici numele, nici numărul de telefon.
— Tutu, scrie sub numele lui unde lucrează? Ce departament?
— Da, scrie „Brigada Crime Majore“.
Ballard înţelese ce se întâmpla.
— Perfect, Tutu. Îl voi suna. Era singur când a bătut la uşă?
— Da, singur. Treci pe la mine în seara asta?
— Ăăă, nu, nu cred că ajung săptămâna asta. Lucrez la un caz, Tutu.
— Renée, e rândul tău weekendul acesta.

— Ştiu, ştiu, dar sunt de serviciu. Poate voi obţine o zi liberă în plus săptămâna viitoare, dacă vom rezolva cazul. Ai ieşit afară în ultima vreme să vezi valurile?
— Mă plimb pe plajă în fiecare zi. Sunt o mulţime de băieţi pe apă. Trebuie să fie bună.
Bunica lui Ballard locuia în Ventura, nu departe de plajele Solimar şi Mussel Shoals, locurile unde fiul ei — tatăl lui Renée — crescuse făcând surfing.
— Ei, bine, sper să fie la fel de bună şi săptămâna viitoare, zise Ballard. Acum trebuie să-l sun pe tipul acesta, Tutu, să văd ce vrea. Te sun săptămâna viitoare şi te anunţ când vin.
— Bine, Renée. Ai grijă de tine.
— Ştiu, Tutu.
Ballard închise şi se uită la ceasul de pe ecran. Era ora 11.11, iar asta însemna că magazinele de pe Melrose Avenue erau deschise. Conform celor spuse de Alicia, Zander Speights nu dispăruse. Vorbise cu el sâmbătă la Kicks, când se dusese să îl caute pe Metro.
Ballard porni motorul şi băgă în viteză. O luă în jos pe La Jolla spre Melrose. În ciuda a ceea ce îi spusese bunicii ei, nu avea nicio intenţie să îl sune pe Rogers Carr. Ştia ce punea acesta la cale şi ce voia. Cei de la Crime Majore erau implicaţi în anchetele privind The Dancers/ Chastain şi, la fel ca Steadman şi Rudolph, Carr încerca probabil să descopere ce făcuse Chastain. Asta includea şi vizita pe care o făcuse la secţia din Hollywood, ca să îl preia pe Zander Speights şi telefonul acestuia. De asemenea, asta includea şi ultima conversaţie dintre ea şi Chastain. Era un lucru personal şi intim, iar ea nu voia să îl împărtăşească.
Ballard trecuse adresa bunicii ei ca domiciliu permanent pe toate documentele de la resurse umane. Avea o cameră în bungaloul micuţ şi îşi petrecea majoritatea zilelor libere acolo, ademenită de mâncarea gătită de Tutu, de conversaţiile pe care le purtau, de valurile din apropiere şi de maşina de spălat şi cea de uscat din garaj. Însă nimeni în afară de partenerul ei, Jenkins, nu ştia exact unde îşi petrecea ea zilele libere. Deoarece Carr condusese timp de nouăzeci de minute până la casa din Ventura, însemna că el îi accesase dosarul, iar acest lucru o deranja. Hotărî că, în cazul în care Carr voia să-i vorbească, atunci trebuia s-o găsească.
Kicks semăna cu multele magazine înşirate de-a lungul Melrose Avenue, între Fairfax şi La Brea. Era un magazin minimalist, elegant şi scump. Era, practic, un magazin unde se vindea încălţăminte de sport personalizată. Pantofi sport ale unor mărci cunoscute, precum Nike, Adidas şi New Balance erau modificaţi cu vopsea, ace, fermoare şi paiete, cruci şi rozarii cusute, apoi vânduţi cu câteva sute de dolari mai mult decât preţul de achiziţie. Şi, din câte îşi dădu seama Ballard

după ce intră, acest lucru nu deranja pe nimeni. În spatele casei de marcat exista o tăbliţă pe care scria: „Pantoful este o artă“.

Ballard se simţea ca un supraveghetor la un bal de liceeni. Cercetă din priviri magazinul deja aglomerat şi îl văzu pe Speights deschizând o cutie de pantofi pentru o clientă interesată de o pereche de adidaşi Nike, cu buze roz aplicate pe ei. El tocmai lăuda încălţămintea când o văzu pe Ballard dându-i târcoale.

— Vin imediat, doamnă detectiv, zise el.

Bărbatul rosti aceste cuvinte suficient de tare, încât să le atragă atenţia clienţilor din magazin asupra lui Ballard. Ea ignoră privirile şi luă un pantof de pe suportul din plastic transparent. Era un baschet roşu Converse, care avea o platformă de doi centimetri şi jumătate.

— V-ar sta minunat cu ei, doamnă detectiv.

Ballard se întoarse. Era Speights. Se îndepărtase de clienta lui, care se plimba în faţa oglinzii şi se uita la pantofii Nike cu buze pe care îi proba.

— Nu cred că vor rezista la un contraatac, zise ea.

Pe faţa lui Speights se citea că nu înţelesese gluma. Ballard schimbă subiectul.

— Zander, vreau să vorbim câteva minute. Există vreun birou în spate, unde am putea vorbi între patru ochi?

Speights făcu un gest către clienta lui.

— Sunt în timpul programului de lucru şi muncesc pe comision, explică el. Azi avem reduceri, iar eu trebuie să vând. Nu pot, pur şi simplu...

— Bine, am înţeles, zise Ballard. Spune-mi despre Metro. Unde este?

— Nu ştiu unde este Metro, frate. Ar trebui să fie aici. Nici ieri n-a venit la muncă, iar când l-am sunat, nu mi-a răspuns.

— Dacă ar fi să se ascundă, unde ar merge?

— Poftim? Nu ştiu. De ce s-ar da la fund? E atât de ciudat.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— În noaptea aceea, când am plecat de la club. Mă aşteaptă clienta.

— Las-o să se mai admire câteva minute. Dar vineri? Nu l-ai văzut vineri?

— Nu, amândoi suntem liberi vinerea. De aceea am ieşit în oraş joi noaptea.

— Prin urmare, nu ştii ce a făcut vineri? Nu l-ai sunat să-i spui că ai fost la secţie şi că poliţia ţi-a confiscat telefonul? Nu l-ai avertizat că s-ar putea să vrem să vorbim cu el?

— Nu, pentru că el n-a văzut nimic în noaptea aceea. Niciunul dintre noi n-a văzut nimic. Şi-apoi, n-aveam cum să-l sun, pentru că dumneavoastră şi detectivul acela mi-aţi confiscat telefonul.

— Atunci de ce a sunat la poliţie vineri la ora 5.00? Ce ştia?

— Habar nu am de ce a sunat sau ce ştia, iar eu sunt pe punctul să

pierd o vânzare. Trebuie să plec.
Speights se îndepărtă de Ballard şi se duse la clienta lui, care îşi scotea încălţămintea. Ballard nu credea că va exista o vânzare. Îşi dădu seama că încă ţinea în mână tenisul Converse, cu paltforma de doi centimetri şi jumătate. Se uită pe talpa pantofului şi văzu o etichetă pe care scria 395 de dolari. Îl aşeză cu grijă pe suport, lăsându-l acolo ca pe o lucrare de artă.
Ballard se îndreptă spre Venice, apoi avea de gând să se odihnească puţin. O luă pe Lola şi îşi instală cortul la aproximativ cincizeci de metri nord de turnul salvamarilor de pe Rose Avenue. Era atât de obosită, încât hotărî mai întâi să doarmă, apoi să vâslească.
Somnul îi fu întrerupt în mod repetat de o serie de apeluri telefonice care veneau de la un număr ce începea cu 213, care se potrivea cifră cu cifră cu numărul de telefon pe care i-l citise bunica ei de pe cartea de vizită pe care i-o dăduse Rogers Carr. Deoarece nu răspundea, el continuă să o sune o dată la o jumătate de oră sau patruzeci de minute, fără să lase vreun mesaj. După a treia întrerupere, Ballard puse telefonul pe mut.
După aceea, dormi neîntrerupt timp de trei ore şi se trezi cu braţul în jurul gâtului Lolei. Se uită la telefon şi văzu încă două apeluri de la Carr şi, într-un final, după ultimul apel, un mesaj:
„Doamnă detectiv Ballard, sunt detectivul Rogers Carr de la Crime Majore. Ascultaţi, trebuie să vorbim. Sunt în echipa care investighează uciderea colegului nostru, Ken Chastain. Mă puteţi suna ca să stabilim o întâlnire?“
Îi lăsase două numere de telefon: numărul personal de mobil, pe care Ballard îl avea deja, şi numărul de fix de la PAB. Pe Ballard o enervau oamenii care subliniau ce urmau să spună cu cuvântul „ascultă“.
„Ascultaţi, trebuie să vorbim.
Ascultaţi, ba nu, nu trebuie să ascult“.
Hotărî să nu îl sune încă. Se presupunea că era ziua ei liberă, iar ea pierdea lumina. Verifică apa prin deschizătura cortului şi văzu că vântul de după-amiază se înteţise puţin. Se uită la soare şi estimă că putea vâsli o oră până la asfinţit, când îşi făceau apariţia rechinii.
Cincisprezece minute mai târziu, Ballard se afla pe apă însoţită de un pasager. Lola stătea în fund, trăgând în jos partea din faţă a plăcii, care pătrundea în apă. Ballard vâslea spre nord, împotriva vântului, astfel încât acesta să sufle din spate la întoarcere, când se va simţi obosită.
Scufunda vâsla adânc în apă, efectuând mişcări ample şi regulate. În timp ce vâslea, se gândi la detaliile legate de cazul The Dancers. Încercă să delimiteze ceea ce ştia, ceea ce putea presupune şi ceea ce nu ştia. Dacă presupunea că al patrulea bărbat din separeu era poliţist, acest lucru însemna o întâlnire a indivizilor ce aveau experienţă în

câteva domenii care ţineau de moravuri şi de aplicarea legii: jocuri de noroc, cămătărie şi droguri. Fabian, traficantul de droguri, îi menţionase avocatului său despre turnarea unui poliţist în schimbul unei înţelegeri în cazul său. Acest lucru indica faptul că el cunoştea un poliţist implicat în activităţi ilegale. Poate că era vorba despre un poliţist care acceptase mită sau care intervenea în cazuri. Poate că era vorba despre un poliţist care datora bani.
Ballard îşi imagina un scenariu în care un poliţist care datora bani unui agent de pariuri era prezentat unui cămătar prin intermediul traficantului de droguri. Un alt scenariu care îi trecea prin minte era acela că poliţistul le era deja dator agentului de pariuri şi cămătarului şi făcuse cunoştinţă cu traficantul de droguri pentru a stabili o înţelegere ce avea să îi anuleze datoriile.
Existau multe variante plauzibile, dar ea nu le putea restrânge fără mai multe informaţii. Schimbă direcţia plăcii şi îşi îndreptă atenţia asupra lui Chastain. Acţiunile lui indicau faptul că şi el urmase acelaşi fir ca şi ea, lucru care îi adusese moartea. Întrebarea era, cum ajunsese acolo atât de repede? El nu avusese informaţiile pe care le obţinuse Ballard de la Towson şi, cu toate acestea, ceva îi spusese că în separeu se aflase un poliţist.
Reveni la momentul în care fusese anunţat cazul. Revizui repede paşii pe care îi făcuse ea în timpul anchetei, începând cu Centrul Medical Prezbiterian din Hollywood şi terminând cu momentul în care Olivas o alungase de la locul crimei. Analiză fiecare moment, de parcă ar fi fost un film, fiind interesată de tot ce cuprindea acesta.
Într-un final, îşi dădu seama că nu se potrivea ceva. Era acel ultim moment de la locul crimei când Olivas o confruntase, insultând-o şi spunându-i să plece. Ea aruncase atunci o privire peste umărul lui, căutând solidaritate. Mai întâi se uitase la medicul legist, apoi la fostul ei partener. însă Dr. J privise în altă direcţie, iar Chastain fusese ocupat cu punerea dovezilor în pungi. El nici măcar nu se uitase la ea.
Ballard îşi dădu seama că acela era momentul. Chastain punea ceva într-o pungă — Ballard crezuse că era un nasture negru — în timp ce Olivas stătea cu spatele la el şi o privea pe ea.. Chastain stătuse şi el cu spatele la Dr. J, astfel încât aceasta să nu vadă ce făcea.
Detectivii nu puneau dovezile în pungi la locul crimei. Criminaliştii făceau asta. În plus, fusese prea devreme ca dovezile să fie deja culese şi puse în pungi. Incidentul se întâmplase de curând, cadavrele erau nemişcate, iar camera de filmare 3D nici măcar nu fusese instalată. Ce făcuse Chastain? De ce încălcase protocolul şi înlăturase dovezi de la locul crimei, înainte ca acestea să fie notate, înregistrate şi clasificate?
Deşi era extenuată, Ballard înteţi ritmul, forţându-se tot mai tare cu fiecare mişcare de vâslă. Muşchii umerilor, ai braţelor şi ai coapselor erau încordaţi. Trebuia să se întoarcă la ţărm. Trebuia să se întoarcă la

dosarul lui Chastain ca să vadă ce omisese.
Când ajunse la ţărm, uită şi de durere şi de planurile pe care şi le făcuse când văzu un bărbat stând lângă cortul ei. Purta blugi, o geacă de piele neagră şi ochelari de soare negri. Ştiu că era poliţist, înainte să-i vadă insigna prinsă la curea.
Ballard ieşi din apă şi scoase repede legătoarea plăcii. Apoi, prinse cureaua Velcro pentru gleznă de inelul de la zgarda Lolei. Ştia că Lola ar fi rupt-o cu uşurinţă dacă ar fi vrut, dar spera că va simţi smucitura curelei şi va şti că Ballard era stăpâna.
— Calm, fetiţo, îi spuse Ballard.
Cu placa la subraţul stâng, se apropie încet de bărbatul cu ochelari de soare. Îi părea cunoscut, dar nu ştia de unde să-l ia. Poate era doar din cauza ochelarilor de soare. Erau folosiţi de majoritatea poliţiştilor.
Bărbatul vorbi înaintea lui Ballard.
— Renée Ballard? Am încercat să dau de tine. Roger Carr, Crime Majore.
— Cum m-ai găsit?
— Păi, sunt detectiv. Şi, crezi sau nu, unii oameni spun că sunt destul de priceput.
— Nu face glume cu mine. Spune-mi cum m-ai găsit, dacă nu, n-ai decât să te cari.
Carr îşi ridică mâinile în aer în semn de apărare.
— Hei, scuze! N-am vrut să enervez pe nimeni. Ţi-am dat în urmărire duba, iar doi poliţişti pe biciclete au văzut-o în parcare. Am venit, am pus câteva întrebări. Am ajuns aici.
Ballard puse placa pe jos, lângă cort. Auzi un huruit înfundat, ca al unui tunet îndepărtat, ce răzbătea din pieptul Lolei. Câinele îi preluase starea de spirit.
— Mi-ai dat în urmărire duba? întrebă ea. Nici măcar nu este înmatriculată pe numele meu.
— Ştiu asta, răspunse Carr. Dar m-am întâlnit azi cu Julia Ballard. Cred că este bunica ta? I-am verificat numele la vehicule înmatriculate şi-am găsit duba. Am aflat că-ţi place să faci surfmg, iar restul le-am pus cap la cap.
El făcu un gest spre ocean de parcă acesta i-ar fi confirmat logica.
— Vâslesc în picioare pe placă, explică Ballard. Nu este surfing. Ce vrei?
— Să vorbim, zise Carr. Ai ascultat mesajul pe care ţi l-am lăsat pe telefon?
—Nu.
— Ei, bine, ţi-am lăsat un mesaj.
— Sunt liberă azi. Mi-am închis telefonul.
— Mă ocup de cazul Chastain şi încercăm să aflăm ce a făcut în ultimele patruzeci şi opt de ore. Ai interacţionat cu el şi trebuie să te

întreb despre asta. Atâta tot. Nimic neobişnuit, doar o chestie de rutină. Dar trebuie să fac asta.
Ballard se aplecă şi o bătu uşor pe coamă pe Lola, anunţând-o că totul era în regulă.
— Există un local pe Dudley numit Candle, zise ea. Este pe faleză. Ne întâlnim acolo în cincisprezece minute.
— De ce nu putem pleca acum? întrebă Carr.
— Pentru că trebuie să fac un duş şi să curăţ sarea de pe picioarele câinelui. Maximum douăzeci de minute. Poţi avea încredere în mine, Carr. Voi veni.
— Am de ales?
— Nu şi dacă este vorba despre o chestie de rutină, aşa cum susţii. Încearcă *taco mahi-mahi,* este gustos.
— Ne vedem acolo.
— Ocupă o masă pe terasă. Vin cu câinele.

Carr aştepta la o masă de lângă balustrada exterioară a terasei laterale a restaurantului când sosi Ballard. Aceasta legă lesa de balustradă, astfel încât Lola să stea lângă masa lor, dar pe trotuar, în faţa restaurantului. Apoi, se duse la intrarea pe terasă, trecând prin spatele lui Carr, şi se aşeză în faţa detectivului, îşi puse telefonul pe masă. Când trecuse prin spatele lui, pornise aplicaţia de înregistrare pe care o folosea atunci când interoga pe cineva.
Carr nu părea să bănuiască nimic. Mulţi oameni îşi puneau telefoanele pe masă, un obicei des întâlnit, deşi grosolan. El îi zâmbi când ea se aşeză. Carr se uită la câinele ei, rămas pe trotuar.
— E pitbull? o întrebă el.
— Pe jumătate boxer, răspunse ea. Să începem cu începutul, Carr. Sunt suspectă în vreo anchetă penală sau internă? Dacă e aşa, vreau un avocat.
Carr dădu negativ din cap.
— Nu, deloc, zise el. Dacă ai fi suspectă, am purta această conversaţie într-o sală de interogatoriu de la secţia Pacific. Este aşa cum ţi-am spus. Mă ocup de cazul Chastain şi fac parte dintr-o echipă care încearcă să afle ce a făcut acesta în ultimele patruzeci şi opt de ore din viaţă.
— Bănuiesc că n-aveţi nimic, spuse ea.
— E o bănuială corectă. Nu avem suspecţi în cazul The Dancers, nu avem suspecţi în cazul Chastain.
— Eşti sigur că există o legătură între ele?
— Aşa se pare, dar nu suntem siguri de nimic. În plus, nu eu sunt cel care decide. Eu sunt un simplu mesager. Ieri dimineaţă arestam nişte ticăloşi est-europeni pentru trafic de carne vie. Am fost luat de-acolo şi pus să lucrez la cazul acesta.

Ballard îşi aminti unde îl mai văzuse. Apăruse în înregistrarea video a reportajului despre împuşcăturile de la The Dancers, pe care îl urmărise vineri la secţie. Tocmai voia să îi pună o întrebare despre caz, când veni chelneriţa şi o întrebă dacă voia ceva de băut. Comandă un ceai rece. Când i se oferi meniul, îl refuză, iar chelneriţa se îndepărtă.
— Eşti sigură? o întrebă Carr. Eu am comandat taco cu peşte.
— Nu mi-e foame, răspunse Ballard.
— Ei, bine, eu am alergat toată ziua şi am nevoie de „combustibil“. Şi-apoi, tu mi l-ai recomandat.
— Aceasta nu este o întâlnire, Carr. Să trecem la întrebări. Ce vrei?
Carr îşi ridică din nou mâinile în semn de apărare, iar Ballard îşi spuse că era un obicei al lui.
— Vreau să-mi povesteşti despre ultima interacţiune dintre tine şi Chastain, spuse el. Dar, mai întâi, vreau o imagine de ansamblu. Voi doi aţi fost parteneri, corect?
— Corect, răspunse Ballard.
Carr aşteptă mai multe detalii, dar realiză în scurt timp că Ballard avea de gând să îi dea doar răspunsuri monosilabice, în cazul în care nu găsea o cale prin care să schimbe asta.
— Cât timp aţi lucrat împreună? o întrebă el.
— Aproape cinci ani, răspunse Ballard.
— Iar parteneriatul vostru a luat sfârşit în urmă cu douăzeci şi şase de luni.
— Aşa este.
— Tu eşti cea care l-a enervat pe Olivas, nu?
Poliţiştii o trădaseră din nou pe Ballard. Conflictul dintre ea şi Olivas era o chestiune personală ce trebuia să fie confidenţială. Dar aşa cum poliţiştii din secţia din Hollywood ştiau povestea, la fel o ştiau şi detectivii de la Crime Majore.
— Ce legătură are treaba aia cu asta? vru să ştie Ballard.
— Niciuna, probabil, zise Carr. Dar tu eşti detectiv. Ştii că este bine să cunoşti toate aspectele. Am aflat că atunci când Chastain a venit să te vadă la secţia din Hollywood, în dimineaţa de vineri, situaţia a fost cam tensionată.
— Şi aceste afirmaţii pe ce se bazează? A depus plângere?
— Se bazează pe conversaţia pe care a avut-o el ulterior cu o terţă parte.
— Lasă-mă să ghicesc. Olivas.
— Nu pot discuta asta. Dar n-are importanţă ce-a spus Chastain. Cum ai descrie întâlnirea de la secţia din Hollywood?
— Nici măcar nu aş descrie-o ca pe o întâlnire. El a venit să ridice un martor ce se prezentase la secţie şi pe care l-am interogat eu. Îl cheamă Alexander Speights. El a făcut o poză cu telefonul lui, în care

a surprins exact momentul primului foc de armă de la The Dancers. Kenny a venit să îl preia atât pe martor, cât şi telefonul acestuia.
— Kenny?
— Da, am fost parteneri cândva, ai uitat? Eu îi spuneam Kenny. Eram foarte apropiaţi, dar nu ne-o trăgeam, dacă asta urmează să mă întrebi.
— Nu asta voiam să te întreb.
— Bravo ţie.
— Despre ce a fost confruntarea? Ulterior, el i-a spus terţei părţi, citez: „Este încă destul de supărată“.
Ballard scutură din cap, enervată. Simţea cum se înfuria din ce în ce mai tare. Se uită din instinct peste balustradă, la câinele ei. Lola stătea întinsă pe asfalt, cu limba scoasă, şi privea trecătorii de pe trotuar. Mulţimea venea de pe plajă după asfinţitul soarelui.
Lola suferise mult înainte să o salveze Ballard. Maltratare, înfometare, frică, dar îşi păstra mereu calmul, asta până când apărea o ameninţare întemeiată pentru ea sau pentru stăpâna ei.
Ballard se calmă.
— Este în regulă să discutăm chestiuni personale pentru că tu crezi că acestea au o oarecare importanţă pentru ancheta ta? întrebă ea.
— Cred că da, răspunse Carr.
— În regulă, atunci aşa-zisa confruntare a avut loc atunci când Ken Chastain mi-a oferit o scuză de doi bani pentru că mi-a tras ţeapă atunci când am depus plângere, în urmă cu doi ani. Scrie asta în raportul tău.
— A spus că îi pare rău. Pentru ce?
— Pentru că nu a procedat cum trebuie. Nu m-a susţinut, deşi a ştiut că ar fi trebuit s-o facă. După doi ani, după ce eu am fost dată afară de la RHD şi pusă în tura de noapte în Hollywood, el se trezeşte să-mi ceară scuze. Hai să spunem că nu i-am acceptat scuzele.
— Aşadar, asta a fost doar o paranteză. Nu a avut nicio legătură cu martorul sau cu ancheta de la The Dancers.
— Am spus asta de la început.
Ballard se lăsă pe spate când chelneriţa aduse ceaiul pentru ea şi mâncarea pentru Carr. Ea îşi stoarse lămâia în pahar, în timp ce el începu să mănânce.
— Vrei şi tu? se oferi el.
— Ţi-am spus că nu mi-e foame, răspunse Ballard.
Faptul că el începuse să mănânce îi dădu timp de gândire. Îşi dădu seama că renunţase la planul pe care şi-l făcuse referitor la acea conversaţie. Intrase în defensivă, în mare parte din cauza furiei ce o cuprinsese, şi uitase ce voia să obţină în urma acestui interogatoriu, adică să strângă mai multe informaţii decât furniza ea. Ballard bănuia că detectivul Carr dusese în mod intenţionat discuţia în această

direcţie, surprinzând-o încă de la începutul discuţiei cu întrebări despre care ştia şi el că erau irelevante. Acest lucru o făcea să devină vulnerabilă în faţa întrebărilor care urmau.
Îl privi pe Carr cum ronţăia un taco şi ştiu că trebuia să fie extrem de precaută.
— Aşadar, continuă Carr cu gura plină. De ce l-ai sunat pe Matthew Robison?
Aşa deci, Carr trecea la subiect. Ballard îşi dădu seama că el se afla acolo ca să transmită un mesaj.
— De unde ştii că l-am sunat pe Matthew Robison? întrebă ea.
— De cazul acesta se ocupă opt anchetatori şi doi supraveghetori, zise Carr. Nu ştiu cum este obţinută fiecare informaţie sau dovadă. Nu ştiu decât că l-ai sunat aseară — de mai multe ori — şi vreau să ştiu de ce. Dacă nu vrei să răspunzi, atunci vom rezerva sala de interogatoriu din secţia Pacific şi vom sta la discuţii acolo.
El lăsă o bucată de *taco,* pe jumătate mâncată, să cadă în farfurie. Brusc, situaţia devenise foarte serioasă.
— L-am sunat pe Robison ca să văd ce face, răspunse Ballard. M-am simţit responsabilă. I l-am predat pe Speights lui Chastain, iar Speights i-a spus de Robison. Acum Chastain este mort. M-am dus acasă la Kenny. Nu m-au lăsat să mă apropii, dar am aflat câteva informaţii. Ultimul lucru pe care îl ştiau despre Kenny era că el ieşise vineri seara ca să încerce să descoasă un martor. Ştiu ce înseamnă să „descoşi un martor“ şi m-am gândit la Robison. M-am gândit că el era individul pe care Kenny — scuze, Chastain — încerca să îl descoasă. Aşa că l-am sunat şi i-am lăsat mesaje, dar el nu m-a sunat înapoi. Atâta tot.
Îşi alesese cuvintele cu mare grijă, astfel încât să nu îşi divulge activităţile din afara programului de lucru, inclusiv faptul că accesase fără autorizaţie fişierele electronice ale fostului său partener decedat. Din câte ştia ea, Carr o putea înregistra, aşa cum făcea şi ea. Ballard trebuia să se asigure că nu spunea nimic care să-i aducă pe cei de la Interne pe capul ei.
Carr îşi şterse sosul *guacamole* de la colţul gurii cu şerveţelul, apoi o privi.
— Eşti fără adăpost, detectiv Ballard? o întrebă el.
— Cum adică? îl întrebă ea, indignată.
— Ai trecut în fişa personală ca domiciliu casa aceea care se află la o distanţă de două ore de mers cu maşina pe autostradă. Aceeaşi adresă apare şi pe permisul de conducere. Dar nu cred că dai pe-acolo prea des. Doamna cu care am vorbit nu părea să ştie când te vei întoarce.
— „Doamna“ aceea nu oferă informaţii străinilor, cu sau fără insignă. Uite, lucrez în tura de noapte. Programul meu de lucru începe când se termină al tău. Ce contează unde dorm sau când dorm? Îmi fac treaba. Departamentul îmi cere să am o adresă permanentă, iar eu am una.

Dacă o iau de-a lungul coastei, sunt mai puţin de două ore, atunci când conduc eu. Întrebări bune n-ai?
— Ba da, am.
Carr luă farfuria în mână şi i-o dădu unui picolo care trecea pe lângă masa lor.
— În regulă, zise el. Că veni vorba, spune-mi ce ai făcut vineri noaptea?
— Acum vrei să-ţi dau un alibi? îl întrebă ea.
— Dacă ai unul. Dar după cum am spus de la bun început, nu eşti suspectă. Cunoaştem traiectoria glonţului care l-a ucis pe Chastain. Ar fi trebuit să urci pe un scăunel ca să îl împuşti.
— Aveţi şi ora decesului?
— Între 23.00 şi 1.00.
— E simplu. Eram de serviciu. M-am dus la şedinţă la ora 23.00, apoi mi-am început tura.
— Ai plecat de la secţie?
Ballard încercă să îşi amintească tot ce făcuse. Se întâmplaseră atât de multe în ultimele şaptezeci şi două de ore, încât era greu să îşi amintească ordinea lor. Dar când îşi făcu o idee, totul începu să se lege.
— Da, am plecat, răspunse ea. Imediat după ce s-a terminat şedinţa, am plecat de la secţie şi m-am dus la Centrul Medical Prezbiterian din Hollywood, să văd cum se simte victima dintr-un caz de tentativă de omor la care lucrez. Am făcut poze, iar asistenta de acolo, pe care o cheamă Natasha, m-a ajutat. Îmi pare rău, nu îi ştiu numele de familie. Nu m-am gândit că aş avea nevoie de el ca să confirm un alibi.
— E în regulă, zise Carr. Când ai plecat de la spital?
— Cu puţin timp după miezul nopţii. După aceea, m-am dus să caut casa victimei mele. Aveam o adresă pe Heliotrope şi s-a dovedit a fi o tabără pentru oameni fără adăpost. Locuia acolo, într-o rulotă, dar cineva se mutase în ea şi se baricadase înăuntru, aşa că am chemat întăriri ca să pot arunca o privire. Agenţii de poliţie Herrera şi Dyson au răspuns la apel.
— OK. Şi după aceea?
— M-am întors la secţie pe la ora 1.30. Îmi amintesc că am trecut cu maşina pe lângă The Dancers şi am văzut dubele criminaliştilor, care erau încă acolo. Când am ajuns la secţie, m-am dus în biroul de supraveghere, ca să văd ce ştia locotenentul despre asta. Îmi amintesc că m-am uitat la ceasul de acolo şi că era ora 1.30.
Carr încuviinţă din cap.
— Şi ai rămas la secţie tot restul nopţii? o întrebă el.
— Nu, răspunse Ballard. Am primit un apel telefonic din India, de la un birou privind securitatea cardurilor de credit, referitor la o cameră

de motel folosită ca depozit pentru achiziţiile făcute cu un card de credit furat. M-am dus acolo şi-am arestat un individ. De data aceasta, m-au ajutat agenţii de poliţie Taylor şi Smith, iar după aceea a venit şi ofiţerul supraveghetor al suspectului. Îl cheamă Compton, dacă ai nevoie de nume. Până am inventariat toate obiectele din camera de motel şi l-am arestat pe suspect s-a făcut dimineaţă şi mi s-a terminat tura.
— Minunat, toate pot fi uşor de verificat.
— Da, pentru cineva care nu este nici măcar suspect, mă bucur că nu am fost acasă, dormind toată noaptea. Aş fi dat de bucluc.
— Ascultă, ştiu că eşti nervoasă, dar aceasta este procedura. Dacă vom aresta un individ în cazul Chastain, primul lucru pe care îl va face avocatul acestuia va fi să verifice dacă am desfăşurat o anchetă şi dacă am verificat toate posibilităţile. Tu şi Chastain aţi avut un conflict. Un avocat al apărării bun ar putea profita de acest lucru în timpul procesului, iar eu nu fac decât să înlătur această posibilitate. Nu sunt personajul negativ. Nu fac decât să dau o mână de ajutor, să fim siguri că vom obţine un verdict de vinovăţie pentru cel care a făcut asta.
Explicaţia lui părea plauzibilă, dar Ballard nu îşi permitea să se lase păcălită. Trebuia să ţină minte faptul că el făcea parte dintr-o echipă condusă de locotenentul Olivas, un bărbat care nu s-ar fi supărat dacă ea ar fi fost exclusă complet din departament.
— Ah, m-am liniştit, zise ea.
— Mersi pentru sarcasm, zise Carr. Nu ştiu dacă are vreo importanţă, dar cred că ai încasat-o rău în conflictul tău cu Olivas. Eu ştiu asta, toată lumea ştie asta, aşa cum toată lumea ştie că el este genul de bărbat care ar face tot ceea ce susţii tu că a făcut.
El îşi ridică din nou mâinile în aer.
— Oare aş spune asta dacă aş fi personajul negativ? vorbi el. Mai ales când ştiu că înregistrezi fiecare cuvânt pe care îl spun?
Arătă cu capul spre telefonul ei de pe masă.
Ballard luă telefonul în mână şi închise aplicaţia de înregistrare, îşi băgă telefonul pe jumătate în buzunarul de la spate.
— Eşti mulţumit acum? îl întrebă ea.
— Nu-mi pasă dacă m-ai înregistrat sau nu, zise el.
Ea îl privi o clipă.
— Care-i povestea ta, Carr?
El ridică din umeri.
— Nu e nicio poveste, răspunse el. Sunt poliţist. Şi, ciudat, dar nu-mi place când sunt ucişi poliţişti. Vreau să-mi aduc aportul, dar ei m-au pus să mă ocup de tine, iar eu ştiu că e o abureală, dar acesta este rolul pe care trebuie să-l joc, aşa că mi-l voi juca.
— Care ei?
— Olivas şi locotenentul meu.

— În afară de faptul că îşi irosesc timpul cu mine, mai au altceva?
— Din câte ştiu eu, nimic. Habar n-au ce caută.
Ballard încuviinţă din cap şi se gândi cât de mult ar putea sau ar trebui să se încreadă în Carr. Ceea ce spusese el despre plângerea împotriva lui Olivas fusese pe placul ei. Dar ştia că poliţistul fie nu avea toate informaţiile referitoare la caz, fie le ascundea. Dacă era prima variantă, atunci era ceva tipic. Grupurile operative implicate într-o anchetă erau adeseori compartimentate. Dacă era a doua variantă, atunci ea vorbea cu un om în care nu putea avea încredere.
Ballard hotărî să continue, ca să vadă cum va reacţiona el.
— S-a pomenit ceva despre posibilitatea să fi fost un poliţist? îl întrebă ea. În separeu şi în cazul Chastain.
— Pe bune? întrebă Carr. Nu, nimic. Eu n-am auzit nimic. Dar am ajuns târziu la petrecere şi există o separare evidentă între cei de la Omucideri şi noi, cei de la Crime Majore. În cazul acesta, trebuie să lucrăm împreună.
Ballard încuviinţă din cap.
— De ce, tu ce ştii? o întrebă Carr.
— Arsura de pe pieptul lui Fabian, zise Ballard. Există teoria că acesta ar fi purtat microfon.
— Pentru cei de la Control Intern? întrebă el.
— Pentru el. Îl aşteptau cinci ani în închisoarea federală dacă nu găsea ceva să dea la schimb.
— Tu de unde ştii asta?
Ballard se confrunta acum cu o problemă. Nu voia să îl deconspire pe Towson, dar ei aveau să ajungă la el oricum, deoarece unul dintre ultimele apeluri telefonice ale lui Chastain fusese către acesta. Dacă mergeau la el, iar Towson pomenea despre vizita lui Ballard, atunci ea va trebui să îl înfrunte pe locotenentul Olivas.
— Trebuie să-mi oferi protecţie, zise ea. Informaţiile pe care le am te vor ajuta.
— La dracu, Ballard, nu ştiu ce să zic, vorbi Carr. Nu mă implica în ceva în care voi rămâne blocat.
— Ziceai că refaceţi traseul lui Chastain, corect?
— Eu şi ceilalţi, da.
— Ei, bine, cineva va vorbi cu avocatul lui Fabian. Chastain a luat legătura vineri cu el. Sună-l pe cel care trasează sarcinile şi anunţă că te vei ocupa tu de asta.
— Păi, în primul rând, eu am sarcina aceasta. Dean Towson este pe lista mea. Dar, mai important, de unde ştii că doar Chastain a vorbit cu el şi de unde ştii toate chestiile astea? Arsura de pe piept, microfonul, avocatul — cu ce te-ai ocupat în ultima vreme, Ballard?
— Am fost la locul crimei joi noaptea. Am fost acolo când au descoperit arsura. Când Chastain a fost ucis, am dat câteva telefoane.

Partenerul meu m-a învăţat multe. Îi sunt datoare.
Carr clătină din cap, negăsind o justificare pentru acţiunile ei.
— Uite, zise el, eu mă ocup de cazul Chastain. Nu ştiu nimic despre vreo arsură sau vreun microfon. Dar, chiar dacă Fabian purta microfon, asta nu înseamnă că înregistra un poliţist. Poate i-a înregistrat pe ceilalţi nenorociţi din separeu. Erau cu toţii infractori.
Ballard ridică din umeri.
— Nu erau suficient de valoroşi pentru agenţii federali, zise ea. Vorbeşte cu Towson. A fost vorba despre un poliţist.
Carr se încruntă. Ballard continuă.
— Că veni vorba despre ceilalţi nenorociţi din separeu, au descoperit legătura dintre ei? întrebă ea.
— Nu ştiu, zise Carr. Eu mă ocup de cazul Chastain.
— Nu erau străini unii de ceilalţi. Au fost toţi închişi la „Pitchess", în urmă cu cinci ani. În aceeaşi lună.
— Asta nu înseamnă nimic. „Pitchess“ este o închisoare mare.
— Dacă cineva ar face săpături, cred că ar descoperi că se aflau în acelaşi dormitor. Asta reduce posibilităţile.
Carr o privi în ochi.
— Serios, Ballard, ce naiba ai făcut în ultima vreme?
— Mi-am făcut treaba. Am mult timp liber în tura de noapte. Şi cred că se poate spune că îţi semăn. Nimeni n-ar trebui să elimine un poliţist şi să scape nepedepsit. Am avut divergenţele mele cu Kenny, dar a fost partenerul meu timp de aproape cinci ani şi mi-a fost apropiat. Am învăţat multe de la el. Dar, hei, nu eu mă ocup de caz, ci tu. Îţi pot furniza toate informaţiile pe care le aflu. Tu trebuie doar să îmi oferi protecţie.
— Ştiu şi eu? Dacă vor afla că dai târcoale, acest lucru s-ar putea răsfrânge asupra mea. Eu cred că ar trebui să stai departe, Ballard. Voi lucra cu ce informaţii mi-ai dat, dar tu trebuie să stai pe tuşă. Acesta este mesajul pe care trebuia să ţi-l transmit.
Ballard se ridică în picioare.
— Bine. În fine. Mesajul a fost primit. Am alte cazuri de rezolvat.
— Hei, nu te enerva.
Plecă de la masă şi trecu prin despărţitura din balustradă. Desfăcu lesa căţeluşei. Îi mai aruncă o privire lui Carr.
— Dacă ai nevoie de mine, ştii unde mă găseşti.
— Sigur.
Îşi luă câinele şi plecă. Întunericul învăluise deja plaja, iar vântul care bătea dinspre mare era din ce în ce mai rece.

Prima oprire a lui Ballard fu la casa îngrijitoarei, lângă Abbot Kinney Boulevard. Sarah ezită să ia câinele, chiar dacă era plătită suplimentar atunci când Lola petrecea mai mult de o noapte la ea.

— Este deprimată, zise ea. Îi este dor de tine.
Sarah stătea de mult timp în Venice şi vindea ochelari de soare pe trotuar. Se oferise să dea o mână de ajutor atunci când Ballard o salvase pe Lola din mâinile boschetarului care o maltrata. Căţeluşa avea, astfel, un loc unde să stea cât timp Ballard lucra în tura de noapte, însă acest program se schimbase complet în ultimele zile.
— Ştiu, zise Ballard. Nu este corect, dar cred că în curând lucrurile vor reveni la normal. Doar că acum am mai multe cazuri de rezolvat deodată.
— Dacă va continua astfel, poate ar trebui să o duci să stea la bunica ta, îi sugeră Sarah. Ca să fie cu aceeaşi persoană.
— E o idee bună, zise Ballard. Dar sper ca în curând lucrurile să se aşeze pe făgaşul normal.
Ballard conduse spre est, către Hollywood, încercând să îşi alunge frustrările provocate de conversaţiile avute cu Sarah şi cu Carr. În ceea ce îl privea pe Carr, era în mod deosebit stresată, deoarece prin dezvăluirile pe care le făcuse riscase şi nu primise din partea lui niciun semnal clar, că va merge mai departe cu cazul. Deşi mesajul era că trebuie să stea pe tuşă, Ballard nu ştia dacă acest lucru însemna că el avea de gând să continue sau că nu va face nimic.
Când ajunse la secţie, lăsă pentru moment deoparte ancheta în cazul Chastain şi se apucă de cazul Ramona Ramone. Primul lucru pe care îl făcu fu să sune la Centrul Medical Prezbiterian din Hollywood să vadă care mai era starea de sănătate a victimei. După ce aşteptă câteva minute, începu să îşi facă griji că starea de sănătate a Ramonei se înrăutăţise şi murise din cauza rănilor suferite. În cele din urmă, Ballard vorbi cu şeful de tură, care îi spuse că, în ziua aceea, mai devreme, pacienta fusese transferată la Spitalul Universitar USC din Los Angeles. Ballard întrebă dacă transferul însemna că Ramona îşi revenise din comă, însă şeful de tură refuză să îi ofere detalii despre condiţia ei medicală, invocând clauza de confidenţialitate. Cu toate acestea, Ballard ştia că existau legi care preveneau părăsirea pacientului, iar ea nu credea că era permisă mutarea unui pacient aflat în comă. Acest lucru îi dădea speranţa că Ramona Ramone ar putea, în sfârşit, să fie implicată în anchetă.
Ballard hotărî să meargă la USC de îndată ce va putea, pentru a verifica starea victimei, siguranţa şi dacă putea fi martor. Dar, pentru moment, se concentra în continuare asupra lui Thomas Trent. Sosise vremea să revină asupra cazului şi să îşi continue munca.
Ballard încă voia să stea de vorbă cu fosta soţie a lui Trent. Faptul că aceasta pusese capăt căsniciei după ce el fusese arestat şi, aparent, luase hotărârea să nu mai lupte pentru a primi o parte din casa de pe deal, indica faptul că era o femeie care voise pur şi simplu să scape de un tip periculos şi de o greşeală uriaşă. Ballard credea că fosta soţie ar

putea vorbi despre Trent fără ca apoi să îl anunţe că poliţia era interesată de el. Îşi putea lua şi alte măsuri de precauţie, dar Ballard era încrezătoare în decizia ei de a vorbi direct cu fosta doamnă Trent.
Când o căută pe Béatrice Trent în baza de date a DMV, Ballard descoperi trei adrese şi o schimbare a numelui după divorţ. Acum se numea Béatrice Beaupre, iar când căută mai departe, află că acela era numele pe care îi fusese emis în California primul permis de conducere, în urmă cu două decenii. Avea patruzeci şi patru de ani acum şi era înregistrată în arhivele DMV cu o adresă din cartierul Canoga Park.
Înainte să plece de la secţie, luă câteva poze de cazier, care includeau şi poza lui Thomas Trent, de când fusese arestat pentru port ilegal de boxuri de alamă. Spera ca până la sfârşitul turei să îi poată arăta Ramonei Ramone pozele cu suspecţii.
Duminica seara traficul era lejer, iar Ballard ajunse în Canoga Park înainte de ora 21.00. Era târziu să bată pe neaşteptate la uşa lui Béatrice Beaupre, dar nu chiar atât de târziu. Fie că era ora 9.00, fie că era ora 21.00, lui Ballard îi plăcea să facă vizite neaşteptate la ore ciudate. Îi lua prin surprindere pe oameni şi îi făcea să vorbească mai uşor.
Însă Ballard fu cea luată prin surprindere când ajunse la adresa de pe Owensmouth Avenue, ce apărea drept adresa de domiciliu a lui Beaupre. Se afla în mijlocul unui cartier industrial pustiu, unde întreprinderile mici şi fabricanţii funcţionau în timpul zilei, dar închideau pe timp de noapte. Opri în faţa unei clădiri cu peretele lateral din aluminiu, pe a cărei uşă era scris doar un număr. Lângă uşă erau parcate alte cinci maşini şi o dubă, iar deasupra era aprins un bec roşu. Ballard ştia suficient de multe despre cele mai prospere industrii din Valley, ca să îşi dea seama că în interiorul depozitului se turna un film porno. Lumina roşie însemna „accesul interzis“ până când se termina filmarea.
Ballard rămase în maşină timp de douăzeci de minute privind becul şi întrebându-se dacă oamenii din interior făceau sex atât de mult timp. De îndată ce becul se stinse, coborî din maşină şi ajunse la uşă înainte ca acesta să se reaprindă. Uşa era încuiată, aşa că ciocăni. Îşi ţinea deja insigna pregătită când uşa se deschise şi un bărbat care purta o căciulă de lână privi afară.
— Care-i treaba? zise el. Verifici dacă folosim prezervative?
— Nu mă interesează prezervativele, răspunse Ballard. Vreau să vorbesc cu Béatrice Beaupre. O chemi, te rog?
— Nu-i nimeni cu numele ăsta aici, răspunse bărbatul.
Dădu să închidă uşa, însă Ballard o prinse şi începu să o descrie pe Beaupre aşa cum îşi amintea că apărea în arhiva DMV.
— Femeie de culoare, de 1,77 m, patruzeci şi patru de ani. S-ar putea

să nu folosească numele de Béatrice.
— Ar putea fi Sadie. Aşteaptă!
De data aceasta, Ballard îl lăsă să închidă uşa. Îşi prinse insigna la curea şi se întoarse cu spatele la uşă în timp ce aşteptă. Observă că nici două dintre depozitele de pe partea cealaltă a străzii nu aveau panouri, însă unul dintre ele avea un bec deasupra uşii. Ballard se afla în nucleul industriei de miliarde de dolari, despre care se spunea că făcea să duduie economia oraşului Los Angeles.
Într-un final, uşa se deschise şi îşi făcu apariţia o femeie care se potrivea descrierii din arhiva DMV. Era nemachiată, părul îi era prins la spate într-un coc neglijent şi purta un tricou şi pantaloni de trening largi. Nu semăna deloc cu o starletă porno, aşa cum se aştepta Ballard.
— Cu ce vă pot fi de folos, doamnă poliţist?
— Sunt detectiv. Sunteţi Béatrice Beaupre?
— Da, şi sunt la muncă. Spuneţi-mi ce vreţi sau plecaţi.
— Aş vrea să vorbim despre Thomas Trent.
Beaupre rămase blocată pentru o secundă.
— Nu mai ştiu nimic de el, zise ea. Trebuie să plec.
Se întoarse şi vru să tragă uşa în urma ei. Ballard ştia că avea o singură şansă, care putea însă periclita întreaga anchetă.
— Cred că a rănit pe cineva, zise ea. Rău.
Beaupre ezită cu mâna pe clanţă.
— Şi o va face din nou, continuă Ballard.
Asta spunea tot. Ballard aşteptă.
— La naiba, spuse Beaupre într-un final. Intraţi.
Ballard o urmă într-un vestibul slab luminat, cu coridoare în stânga şi în dreapta. Un indicator cu săgeată arăta că platourile de filmare erau în stânga, iar birourile şi sala de protocol, în dreapta. Ele o luară în dreapta, iar pe drum trecură pe lângă bărbatul care îi deschisese uşa lui Ballard.
— Billy, spune-le că facem o pauză de cincisprezece minute, îi spuse Beaupre. Fix cincisprezece minute. Să nu laşi pe nimeni să plece de pe platoul de filmare. Peste zece minute, pune-o pe Danielle să-i excite. Filmăm de îndată ce mă întorc.
Trecură pe lângă o nişă în care se afla un blat de bucătărie pe care se aflau coşuri pline cu gustări şi bomboane, precum şi o cafetieră. Alături era o ladă frigorifică lungă, plină cu sticle de apă şi doze de suc. Intrară într-un birou pe uşa căruia scria Shady Sadie. Pereţii erau acoperiţi de postere cu imagini din filme pentru adulţi, care îi înfăţişau pe actori aproape goi, în poziţii provocatoare. Din titluri, costume — extrem de sumare — şi poziţii, Ballard îşi dădu seama că filmele înclinau spre *bondage* şi fetişuri sadomasochiste. Majoritatea erau cu femei dominatoare.
— Luaţi loc, o invită Beaupre. Putem vorbi cincisprezece minute, apoi

trebuie să mă întorc la filmare. Altfel, n-o să-i mai pot ţine sub control.
Beaupre se aşeză la birou, iar Ballard luă loc pe scaunul din faţa ei.
— Sunteţi regizor? o întrebă uimită Ballard.
— Regizor, scenarist, producător, cineast — ce vreţi, răspunse Beaupre. Aş biciui şi m-aş regula, dar sunt prea bătrână. Pe cine a rănit Thomas?
— Deocamdată este persoană de interes. Victima este o prostituată transsexuală care cred că a fost răpită, violată şi torturată timp de patru zile, apoi abandonată aproape moartă.
— La naiba! Am ştiut că o va face într-o bună zi.
— Ce să facă?
— Că-şi va pune în practică fanteziile. De aceea l-am părăsit. N-am vrut să şi le pună în practică şi cu mine.
— Doamnă Beaupre, înainte să continuăm, vreau să-mi promiteţi că tot ceea ce vom discuta aici va rămâne confidenţial. în special în ceea ce îl priveşte pe el.
— Glumiţi? Nu vorbesc cu omul ăla. Este ultimul om de pe pământ cu care aş vorbi.
Ballard o privi cu atenţie ca să vadă dacă minţea. Nu observă nimic care să o împiedice să continue. Doar că nu ştia de unde să înceapă. Îşi scoase telefonul.
— Vă deranjează dacă înregistrez conversaţia? întrebă ea.
— Da, mă deranjează, răspunse Beaupre. Nu vreau să fiu implicată în asta şi nu vreau să existe o înregistrare pe care el ar putea-o auzi într-o bună zi.
Ballard îşi puse telefonul deoparte. Se aşteptase la răspunsul lui Beaupre. Continuă fără să înregistreze conversaţia.
— Încerc să îl înţeleg pe fostul dumneavoastră soţ, începu ea. Ce fel de om este. Ce l-ar determina să comită o astfel de infracţiune. Dacă el este făptaşul.
— E nebun, zise Beaupre. Pur şi simplu. Eu fac filme sadomaso. Acţiunea este falsă. Durerea nu este reală. Mulţi oameni ştiu asta şi mulţi nu vor să ştie asta. Vor să fie reală. El se numără printre aceştia.
— V-aţi cunoscut pentru că el era interesat de filmele dumneavoastră?
— Nu, ne-am cunoscut pentru că voiam să-mi cumpăr o maşină.
— El era vânzătorul?
— Corect. Cred că m-a recunoscut, deşi a susţinut că nu mă ştie.
— Ca regizor?
— Nu, pe vremea aceea jucam în filme. Cred că m-a văzut pe camere şi a dat fuga la mine, ştiţi, ca să încerce să-mi găsească imediat ceva frumos. Deşi a negat mereu, cred că îmi urmărise filmele.
Ballard arătă cu degetul mare spre uşă.
— Shady Sadie, acesta este numele dumneavoastră de scenă?

— Unul dintre ele. Am avut multe nume şi înfăţişări. Mă reinventez oarecum la interval de câţiva ani, aşa cum o face şi publicul. În acest moment, sunt Shady Sadie, regizorul. Să vedem, am fost Ebony Nights, Shaquilla Shackles, B.B. Black, Stormy Monday şi alte câteva nume. Ce e, m-aţi văzut?
Observă că Ballard zâmbea.
— Nu, e doar vorba despre o coincidenţă ciudată, răspunse Ballard. Acum două nopţi am întâlnit un bărbat care îşi spunea Stormy Monday.
— Lucrează în industria pornografică? întrebă Beaupre.
— Nu, este vorba de cu totul altceva. Aşadar, aţi spus că Trent avea fantezii.
— Era nebun. Îi plăcea durerea. Voia să provoace durere, să o citească în ochii lor.
— În ochii lor? Despre cine vorbiţi?
— Vorbesc despre fanteziile lui. Ce îi plăcea din filmele mele, ce voia să facă în viaţa reală.
— Vreţi să spuneţi că nu şi le-a pus niciodată în practică?
— Nu cu mine. Nu ştiu ce a făcut cu altele. Dar a fost arestat şi avea asupra lui boxuri de metal. Asta înseamnă că a întrecut măsura.
— De aceea aţi plecat?
— Din cauza întregii poveşti. Nu numai că s-a dus acolo ca să rănească pe cineva, dar poliţia a spus că era vorba despre un băiat. Când am aflat asta, a trebuit să plec. Era o perversitate prea mare chiar şi pentru mine.
— Ce părere aveţi despre aspectul psihologic?
— Ce naiba mai înseamnă şi asta?
— Victima mea este hispanică. Fostul dumneavoastră soţ se ducea să se vadă cu un bărbat hispanic, având în buzunar boxurile de damă. Fosta lui soţie este de culoare, dar mulatră. Există un tipar al victimei şi...
— Eu nu sunt victimă.
— Scuze, m-am exprimat greşit. Dar el preferă un anume tip. Face parte din ceea ce se cheamă „parafilie“. Face parte din apetitul lui sexual, ca să zic aşa.
— Face parte din obsesia lui pentru subjugare şi dominare. În filmele mele, eu eram şefa, eu eram dominatoarea. În căsnicia noastră, el voia să mă domine, să mă subjuge. Ca şi când aş fi fost o provocare pentru el.
— Dar nu a fost violent?
— Nu a fost. Cel puţin nu faţă de mine, pentru că aş fi plecat. Dar asta nu înseamnă că nu a apelat la intimidare şi la condiţia lui fizică pentru a controla lucrurile. Te poţi folosi de condiţia fizică fără să abuzezi fizic.

— Cât de des viziona filme porno?
— Să nu deschidem acest subiect: că pornografia l-a determinat s-o facă. Noi furnizăm un serviciu. Oamenii vizionează aceste filme, iar acest lucru îi *ţine* sub control, îi *ţine* în tărâmul fanteziilor.
Ballard nu era convinsă că Beaupre credea ce spunea. Ballard putea să creadă că pornografia era o cale de acces pentru un comportament aberant, însă ştia că acum nu era cazul. Avea nevoie de această femeie, ca sursă şi potenţial martor. Nu putea să se lege de stilul ei de viaţă şi de ocupaţia ei.
— Trebuie să mă întorc pe platoul de filmare, zise Beaupre brusc. Nu se poate amâna. Una dintre actriţele mele trebuie să plece Ia miezul nopţii. Are şcoală mâine.
Ballard se grăbi să vorbească.
— Doar câteva minute, vă rog. Aţi locuit cu el în casa de pe Wrightwood Drive?
— Da, avea casa când l-am cunoscut, răspunse Beaupre. M-am mutat la el.
— Cum şi-a permis să cumpere o casă ca aceea doar din vânzarea de maşini?
— Nu şi-a cumpărat-o vânzând maşini. A susţinut că suferise răni grave în urma unui accident de elicopter când venea din Catalina. L-a pus pe un doctor de doi bani să îl susţină şi a intentat proces. A primit opt sute de mii de dolari şi a cumpărat casa răsturnată.
Ballard se aplecă spre ea. Voia să continue cu precauţie, fără să influenţeze răspunsurile lui Beaupre.
— Casa era ipotecată, adică? o întrebă ea. Proprietarii întârziaseră cu rata?
— Nu, nu, era la propriu răsturnată, răspunse Beaupre. Dormitoarele erau la parter în loc să fie la etaj. Tom îi spunea mereu „casa răsturnată“.
— Aşa o descria şi altor persoane? Musafirilor? „Casa răsturnată?“
— Da. Lui i se părea interesant. Zicea că era „o casă răsturnată într-o lume cu susul în jos“.
Era o informaţie esenţială, iar faptul că Beaupre o oferise de bună voie, o facea cu atât mai convingătoare. Ballard continuă.
— Haideţi să vorbim despre boxurile de alamă, zise ea. Ce ştiţi despre ele?
— Ştiam că le are, răspunse Beaupre. Dar nu mă gândeam că le va folosi. Avea tot felul de arme: cuţite, steluţe ninja, boxuri de metal. El le spunea boxuri de metal, pentru că, practic, nu toate erau din alamă.
— Deci avea mai multe perechi?
— Oh, da. Avea o colecţie întreagă.
— Avea duplicate? Pe perechea pe care o avea când a fost arestat erau inscripţionate cuvintele „bine“ şi „rău“. Mai avea o pereche

asemănătoare?
— Avea o grămadă şi pe majoritatea erau inscripţionate cuvintele acestea. Era obsedat de ele. Ar fi vrut să-şi tatueze aceste cuvinte pe articulaţiile degetelor, doar că, probabil, ar fi rămas fără slujbă din cauza aceasta.
Ballard ştia că era o pistă importantă. Béatrice îi furniza dovezi pentru caz.
— Îşi ţinea armele în casă?
— Da, în casă.
— Arme de foc?
— Arme de foc, nu. Nu ştiu de ce, dar nu îi plăceau. Spunea că îi plac „armele cu margini".
— Ce mai era în casă?
— Nu ştiu. N-am mai trecut de mult pe-acolo. Dar ştiu un lucru, şi-a folosit toţi banii ca să cumpere casa, pentru că zicea că era mai bine să investeşti în imobiliare decât să ţii banii în bancă, dar asta însemna că nu i-au mai rămas prea mulţi pentru mobilarea casei. Câteva dormitoare erau goale, cel puţin cât timp am locuit eu acolo.
Ballard se gândi la camera pe care o văzuse de pe terasa inferioară. Beaupre se ridică în picioare.
— Uitaţi, terminăm la miezul nopţii, zise ea. Vreţi să rămâneţi şi să priviţi sau reveniţi atunci şi mai stăm de vorbă? Eu trebuie să plec. Timpul înseamnă bani în industria asta.
— Corect, spuse Ballard. În regulă.
Hotărî să meargă la nimereală.
— Aţi păstrat vreo cheie? întrebă ea.
— Poftim? zise Beaupre.
— Când aţi divorţat, aţi păstrat o cheie de la casă? Mulţi oameni care trec printr-un divorţ păstrează o cheie.
Beaupre o privi indignată pe Ballard.
— V-am spus, nu voiam să mai am de-a face cu el. Nici atunci, nici acum. Nu am păstrat o cheie, pentru că nu voiam să mă mai apropii de locul acela vreodată.
— În regulă. Dacă aţi făcut-o, aş putea-o folosi. În caz de urgenţă, ştiţi. Tipul care mi-a rănit victima nu este genul care o face o singură dată. Dacă are impresia că a scăpat basma curată? O va face din nou.
— Foarte rău.
Beaupre rămase lângă uşă, poftind-o afară pe Ballard. Străbătură holul, iar când trecură pe lângă nişa unde se aflau gustările, Ballard văzu o femeie goală-puşcă, exceptând cizmele deasupra genunchilor, care se oprise să-şi ia nişte bomboane.
— Bella, filmăm, zise Beaupre. Mă întorc imediat.
Bella nu răspunse. Beaupre o conduse pe Ballard până la uşa de la intrare şi o pofti afară, urându-i succes cu ancheta. Ballard îi întinse o

carte de vizită, rugând-o să o sune dacă îşi mai amintea ceva.
— La DMV, domiciliul dumneavoastră apare la această adresă, zise Ballard. Este adevărat?
— Casa nu este locul unde mănânci, ţi-o tragi şi dormi? zise Beaupre.
— Poate. Deci, nu există altă locuinţă?
— Nu am nevoie de altă locuinţă, doamnă detectiv.
Beaupre închise uşa.
Ballard porni motorul maşinii, apoi îşi deschise carneţelul şi începu să noteze tot ce îşi amintea din timpul discuţiei. Ţinându-şi capul plecat, concentrată la ce scria, Ballard tresări când auzi o bătaie puternică în geamul maşinii. Când îşi ridică privirea, îl văzu pe Billy, paznicul cu căciulă de lână. Lăsă geamul în jos.
— Doamnă detectiv, Shady a spus că aţi uitat asta.
El îi întinse o cheie. Nu avea breloc. Era doar cheia.
— Oh! exclamă Ballard. Corect. Mulţumesc.
Luă cheia şi ridică geamul.

Ballard se îndreptă spre autostrada 101 şi o luă înspre sud, spre centrul oraşului. Conducea din inerţie. Nu avea nicio dovadă directă, însă discuţia pe care o avusese cu Béatrice Beaupre îl făcea pe Thomas Trent să fie mai mult suspect decât persoană de interes. Devenise acum singura ei preocupare şi nu se gândea decât cum să construiască un caz solid împotriva lui.
Tocmai luase curba spre Cahuenga Pass, când telefonul începu să îi vibreze. Era Jenkins. Îşi conectă căştile şi răspunse.
— Hei, partenere, voiam doar să văd ce faci, înainte să intru în tură. Mi-ai lăsat ceva de rezolvat?
Jenkins era de serviciu de unul singur în următoarele două nopţi. Trebuia să fie weekendul liber al lui Ballard.
— Nu prea, răspunse ea. Să sperăm că vei avea o tură liniştită.
— Nu m-ar deranja să stau la birou toată noaptea, zise Jenkins.
— Ei, bine, cel puţin o oră şi ceva. Maşina este la mine.
— Poftim? Trebuia să fii în Ventura şi să faci surfing. Ce se întâmplă?
— Tocmai am avut o discuţie cu fosta soţie a suspectului din cazul Ramona Ramone. El este, fără nicio îndoială. El este omul nostru. Şi-a botezat cuibul „casa răsturnată“, întocmai cum le-a spus victima lui Taylor şi lui Smith.
— În regulă.
Ea îşi dădu seama din tonul şi din cuvintele lui că nu era la fel de convins.
— De asemenea, colecţionează şi seturi de boxuri de alamă, adăugă ea. Cu „bine“ şi „rău“ inscripţionate pe ele. Literele sunt vizibile pe vânătăile de pe trupul Ramonei. M-am dus să verific şi să fac poze.
La început, Jenkins tăcu. Acestea erau informaţii noi pentru el şi un

indiciu că era obsedată de acel caz. Într-un final, vorbi:
— Ai suficiente dovezi pentru un mandat de percheziţie?
— N-am ajuns încă acolo. Dar victima a fost transferată la spitalul de stat, ceea ce nu cred că ar fi putut fi posibil dacă ar fi fost tot în comă. Mă duc acolo şi dacă este trează, o voi pune să se uite la nişte poze. Dacă identifică pe cineva, atunci îi voi spune dimineaţă lui McAdams şi vom face un plan.
Jenkins păstră tăcerea de parcă tocmai îşi dăduse seama că rămăsese pe peron în timp ce trenul trecuse în viteză pe lângă el.
— În regulă, zise el într-un final. Vrei să las totul deoparte şi să ne întâlnim la spital?
— Nu, cred că mă descurc şi singură, răspunse Ballard. Du-te la birou şi participă la şedinţă, să vezi ce se întâmplă. Te anunţ când mă întorc cu maşina.

În trecut, spitalul arăta îngrozitor, dar în ultimii ani fusese renovat şi zugrăvit şi nu mai era un loc atât de trist ca odinioară. Personalul medical era fără îndoială la fel de dedicat şi de priceput precum cel din oricare spital privat din oraş, dar, ca în cazul oricărei instituţii mari, birocratice, totul se rezuma la buget. Prima dată, Ballard se opri la biroul de pază, unde îşi arătă insigna şi încercă să îl convingă pe şeful din tura de noapte, pe care îl chema Roosevelt, să o supravegheze mai atent pe Ramona Ramone. Roosevelt, un bărbat înalt şi subţire, care era aproape de vârsta pensionării, părea mai interesat de ceea ce vedea pe ecranul computerului decât de rugămintea lui Ballard.
— Nu se poate, zise el pe şleau. Dacă pun un om lângă uşa salonului, trebuie să-l iau de lângă uşa de la Urgenţă, iar asistentele nu mă vor lăsa nici în ruptul capului să fac asta. Mă vor jupui de viu dacă le las fără protecţie.
— Vrei să-mi spui că ai doar un om la Urgenţă şi atâta tot? se miră Ballard.
— Nu, am doi. Unul înăuntru, altul afară. Însă 99% din cazurile de violenţă se întâmplă la Urgenţă. Aşa că avem un program de protecţie în doi paşi: un om care îi supraveghează pe cei care intră în spital şi un altul care se ocupă de cei aduşi cu ambulanţa. Nu pot renunţa la niciunul.
— Şi, între timp, victima mea este sus, în salon, fără nicio protecţie.
— Avem camere de supraveghere pe holurile unde se află lifturile, iar eu le urmăresc. Dacă vrei pază suplimentară pentru victimă, îţi sugerez să apelezi la LAPD.
— N-o vor face.
— Atunci, îmi pare rău.
— Ţi-am reţinut numele, Roosevelt. Dacă se va întâmpla ceva, asta va

apărea în raport.
— Asigură-te că îl scrii corect. Mă cheamă ca pe preşedinte.
Ballard urcă la etaj, la secţia de terapie intensivă, unde Ramone primea îngrijiri. Rămase dezamăgită când află că, deşi pacienta fusese conştientă şi semitrează când fusese transportată de la Centrul Medical Prezbiterian din Hollywood, în urma înrăutăţirii stării de sănătate fusese sedată şi intubată. Deoarece Ballard alesese mai întâi să o caute pe Beaupre şi să discute cu ea, ratase ocazia să comunice cu victima. Cu toate acestea, o vizită pe Ramone şi îi făcu poze cu telefonul mobil, pentru a strânge dovezi referitoare la gravitatea rănilor şi la tratament. Spera ca într-o zi să le poată arăta juraţilor.
După aceea, Ballard se opri la recepţia secţiei şi îi dădu asistentei medicale de serviciu câteva cărţi de vizită.
— Le puteţi împărţi pe acestea şi să ţineţi una lângă telefon? o întrebă ea. Dacă vine cineva să viziteze pacienta din salonul 307, trebuie să ştiu. Dacă sună cineva să întrebe despre starea ei, trebuie să ştiu. Notaţi numele şi numărul meu de telefon şi spuneţi-i că veţi reveni cu un telefon. Apoi, sunaţi-mă pe mine.
— Pacienta este în pericol?
— A fost victima unui atac brutal, fiind părăsită aproape moartă. Am vorbit cu agentul de securitate, dar a refuzat să ofere pază suplimentară. Aşa că, tot ceea ce spun este să fiţi cu băgare de seamă.
Apoi, Ballard plecă, sperând că va obţine rezultate dacă o prevenise pe asistentă. Serviciului de pază al spitalului îi va fi mai greu decât poliţiştilor de la LAPD să ignore îngrijorările privind securitatea internă.
Ajunsă la secţie, la miezul nopţii, când străbatea holul din spate care ducea spre biroul detectivilor, se întâlni cu Jenkins, care tocmai cobora scările din sala de şedinţe şi intrară împreună în birou.
— Se întâmplă ceva? îl întrebă ea.
— E linişte pe frontul de vest, răspunse Jenkins.
Întinse mâna, iar ea îi puse cheile în palmă.
— Ramona s-a uitat la poze? o întrebă Jenkins.
— Nu, răspunse Ballard. Am ratat ocazia. Sunt furioasă pe mine. Ar fi trebuit să fiu acolo când a fost trează.
— Nu te învinovăţi. Cu leziuni pe creier ca acelea, există şanse mari ca ea să nu-şi mai amintească nimic. Şi chiar dacă şi-ar aminti, un avocat al apărării va face tot posibilul să obţină o identificare.
— Se poate.
— Te duci pe coastă acum?
— Încă nu. Vreau să scriu un rezumat despre martora din seara aceasta.
— Te comporţi de parcă ţi-ar fi plătite orele suplimentare.
— Aş vrea eu.

— În regulă, atunci termină-ţi treaba şi şterge-o de-aici.
— Aşa am să fac. Dar tu?
— Munroe zice că trebuie să scriu un raport despre autobuzul pentru martori de alaltăseară. Cineva vrea să dea în judecată departamentul, pentru durerea şi umilinţa îndurate pentru că au fost închişi în autobuzul de închisoare. Trebuie să spun că nu au fost închişi acolo.
— Cred că glumeşti.
— Aş vrea eu.
Fiecare se duse în colţul său din încăpere. Ballard începu să scrie o declaraţie de martor conform discuţiei avute cu Béatrice Beaupre, subliniind în mod deosebit faptul că Thomas Trent se referea adeseori la casa lui ca fiind „casa răsturnată“. Acest sumar avea să fie inclus în dosarul de acuzare, dacă Ramona Ramone îl va identifica vreodată pe Trent.
După treizeci de minute, termină de întocmit raportul. De asemenea, terminase munca pe seara respectivă, dar îşi aminti că voia să verifice raportul privind dovezile găsite în cazul The Dancers. Se duse la fişetul ei şi căută în teancul gros de documente pe care le listase când căutase în fişierele lui Chastain. Găsi raportul preliminar şi se întoarse cu el la birou. Lista cu dovezile se întindea pe şapte pagini. Nu era raportul oficial al dovezilor întocmit de criminalişti, ci doar un registru pe care îl ţineau detectivii RPD cât timp se aflau la locul crimei. Acesta servea ca referinţă pentru anchetatori, privind dovezile ce fuseseră strânse cât timp aşteptau raportul oficial. Ballard îl citi de două ori, dar nu văzu înregistrat nimic care să semene cu nasturele mic şi negru pe care Chastain îl pusese în punga de dovezi. Era convinsă că fostul ei partener luase o dovadă de la locul crimei fără să o înregistreze. Era ceva care îi dăduse de bănuit şi îl determinase să desfăşoare propria anchetă. O anchetă ce îi adusese moartea.
Ballard stătea nemişcată în timp ce şi-l amintea pe Chastain la locul crimei. Apoi, atenţia îi fu atrasă în partea cealaltă a încăperii când îl observă pe locotenentul Munroe intrând în birou din holul principal şi îndreptându-se spre biroul lui Jenkins.
Ballard crezu că probabil Munroe urma să îl trimită pe partenerul ei într-o misiune. Luă lista cu dovezile şi se ridică în picioare ca să tragă cu urechea, în caz că Jenkins avea nevoie de ajutor. Îşi luă staţia şi se îndreptă spre ei.
Deşi birourile pe care le foloseau Jenkins şi Ballard erau în colţuri opuse ale sălii, pe diagonală, nu exista un culoar direct între ele. Ballard trebui să străbată culoarul din faţa sălii, apoi să o ia pe un al doilea culoar ca să ajungă în spatele lui Munroe. Când se apropie, văzu o expresie stingherită pe faţa partenerului ei, în timp ce acesta se uita la comandant, iar ea îşi dădu seama că Munroe nu îl trimitea într-o misiune.

—... spun doar că tu eşti liderul, tu decizi, ţine-o în lesă şi...
Staţia din mâna lui Ballard începu să emită un apel. Munroe tăcu şi, când se întoarse, o văzu pe Ballard lângă el.
— Şi ce, domnule locotenent? întrebă ea.
Pe faţa lui Munroe se citi pentru o clipă uimirea, apoi îi aruncă o privire acuzatoare lui Jenkins, fiindcă nu îl avertizase de venirea ei.
— Uite, Ballard..., începu el.
— Deci, mă vreţi în lesă? îl întrebă ea din nou. Sau sunteţi doar mesagerul?
Munroe îşi ridică ambele mâini, ca şi când ar fi vrut să oprească un atac din partea ei.
— Ballard, ascultă-mă, nu... nu ştiam că eşti aici, se bâlbâi el. Trebuia să fii liberă. Adică, dacă aş fi ştiut că eşti aici, ţi-aş fi spus acelaşi lucru pe care i l-am spus şi lui Jenks.
— Şi anume? întrebă ea.
— Uite, sunt persoane care se tem că vei strica totul, Ballard, care se tem că vei sări calul în cazul Chastain. Nu este cazul tău şi trebuie să stai naibii deoparte.
— Şi care sunt aceste persoane, domnule locotenent? Olivas? Îşi face griji în privinţa mea sau a lui?
— Uite, nu arăt cu degetul spre nimeni. Eu doar...
— Arătaţi cu degetul spre mine. Aţi venit la partenerul meu şi i-aţi spus: „Ţine-o pe Ballard în lesă“.
— După cum ziceai şi tu, eu nu sunt decât un mesager. Iar mesajul a fost transmis. Atâta tot.
Se întoarse şi o luă spre holul din spate, preferând să aleagă calea mai lungă spre birou decât să treacă pe lângă Ballard.
Când rămaseră singuri, Ballard se uită la Jenkins.
— Ticălosul, zise ea.
— Laş afurisit, completă Jenkins. Te-a ocolit.
— Ce i-ai fi spus dacă n-aş fi apărut eu?
— Nu ştiu. Poate i-aş fi spus: „Dacă ai ceva să-i spui lui Ballard, spune-i ei“. Poate i-aş fi spus: „Du-te naibii!“
— Sper, partenere.
— Ce-ai făcut, mai exact, de i-ai scos din pepeni?
— Tocmai asta e. Habar n-am. Dar acesta este al doilea aşa-zis mesaj pe care l-am primit azi. Un tip de la Crime Majore s-a dus în Ventura, apoi a venit pe plajă să mă caute şi să-mi spună acelaşi lucru. Iar eu nici măcar nu ştiu ce-am făcut.
Jenkins se strâmbă. Era bănuitor şi îngrijorat. Nu credea că ea nu ştia ce făcuse şi era îngrijorat că va continua să o facă.
— Ai grijă de tine, puştoaico. Ăştia nu se joacă.
— Ştiu asta deja.
El încuviinţă din cap. Ballard se apropie de biroul lui şi îi dădu staţia

radio.
— Mă duc sus, în apartament, zise ea. Anunţă-mă dacă ai nevoie de mine. Dacă nu, te voi prinde probabil înainte să pleci acasă.
— Nu-ţi bate capul, rosti Jenkins. Dormi până târziu dacă poţi. Ai nevoie de somn.
— Mă scoate din sărite faptul că el a venit la tine pentru că a crezut că eu eram liberă.
— I-am citit lui Marcie despre Japonia, iar acolo circulă o zicală: „Cuiul...“
— Eu vorbesc despre ăştia, iar tu îmi povesteşti despre Japonia?
— Vrei să mă asculţi? Eu nu sunt unul dintre „ăştia“, bine? Îi citesc cărţi despre locuri pe care nu am apucat să le vizităm. În prezent, ea este interesată de istoria Japoniei, aşa că îi citesc despre asta. Japonezii au o zicală despre societatea conformistă: „Cuiul ce iese afară trebuie bătut la loc“.
— Ok, şi ce vrei să spui cu asta?
— Vreau să spun că sunt o mulţime de tipi în departamentul acesta, cu ciocane. Fii cu ochii în patru.
— Nu trebuie să-mi spui asta.
— Ştiu şi eu? Câteodată am impresia că trebuie.
— În fine. Plec. Brusc, m-am săturat de toate astea.
— Odihneşte-te!
Jenkins îşi ridică solemn pumnul, iar Ballard i-l lovi cu al ei. Era un mod de a spune că totul era în regulă între ei.
Ballard puse raportul cu probele la loc în dulapul ei, pe care îl încuie, apoi ieşi din birou. O luă pe coridorul din spate şi urcă scările până la etajul al doilea al secţiei, unde, vizavi de sala de şedinţe, se afla o încăpere cunoscută sub denumirea de „Apartamentul nupţial“. Era un dormitor cu două rânduri a câte trei paturi suprapuse, lipite de pereţii opuşi. Funcţiona după considerentul „primul venit, primul servit“, iar pe tejgheaua aflată într-o parte a încăperii se afla o stivă de pachete cu articole pentru dormit, învelite în plastic: două cearşafuri, o pernă şi o pătură subţire.
Tăbliţa de pe uşă zicea „Ocupat“. Ballard îşi scoase telefonul, aprinse lanterna acestuia, deschise încet uşa şi intră în încăpere, întrerupătorul luminii fusese fixat cu bandă adezivă în poziţia de închis, astfel încât nimeni să nu îi deranjeze pe cei care dormeau. Ballard aprinse lanterna telefonului şi verifică cele două paturi din mijloc. Erau ocupate, una dintre cele două persoane sforăind încet. Îşi scoase pantofii şi îi puse de-o parte, apoi luă două pachete cu articole pentru dormit şi le aruncă pe unul dintre paturile de sus. Urcă scara şi întoarse salteaua, înainte să se înghesuie în spaţiul de dormit. Avu nevoie de cinci minute ca să întindă aşternuturile şi să se bage sub pătură. Punându-şi cele două perne în jurul capului, ca să nu audă

sforăielile, încercă să adoarmă.
În timp ce stătea pe întuneric, se gândi la cele două avertismente de a sta departe, pe care le primise în timpul zilei. Ştia că acestea erau cumva rezultatul acţiunilor ei din ziua precedentă. Îşi revizui paşii, încercând să îşi amintească fiecare detaliu al fiecărei mişcări pe care o făcuse, însă tot nu îşi dădea seama pe ce mină părea să fi călcat.
Luptându-se cu somnul, rememoră de mai multe ori evenimentele care se petrecuseră începând cu vineri noaptea. De data aceasta, nimeri ceva care nu ieşise în evidenţă înainte, pentru că păruse a fi o fundătură. După ce verificase cronologia lui Chastain, încercase să ia legătura cu Matthew „Metro“ Robison, ca să vadă dacă el era martorul pe care încercase să îl „descoasă“ Chastain înainte să fie ucis. Nu dăduse de Robison, dar îi lăsase cel puţin trei mesaje pe telefon.
Robison dispăruse, iar grupul operativ îl căuta. Când Carr venise să îi pună întrebări pe plajă, ştia că ea îl sunase. Ceea ce o tulbura pe Ballard acum era faptul că, dacă Robison, oriunde s-ar fi aflat, avea telefonul la el — şi, cel mai probabil îl avea —, de unde ştiau Carr şi grupul operativ că ea îl sunase în timpul nopţii?
Îşi aminti că îi pusese lui Carr această întrebare, dar el nu îi dăduse un răspuns. Încercase să se eschiveze, spunând că primise această informaţie.
Ceva nu se lega. Acest lucru o măcină până când, în sfârşit, adormi.

Un hohot de râs zgomotos răzbătu din sala de şedinţe şi ajunse până în „apartamentul nupţial“, trezind-o. Era buimacă şi fu cât pe ce să se lovească cu capul de tavan când dădu să se ridice. Îşi scoase telefonul şi verifică ora. Fu şocată când descoperi că dormise până la ora 10.00, şi ştia că ar fi dormit mai mult dacă şedinţa turei de dimineaţă nu ar fi avut loc pe hol.
Îşi strânse aşternuturile, pătura şi pernele şi coborî cu grijă din patul de sus. Rămăsese singură în încăpere. După ce aruncă totul într-un coş de rufe, se încălţă şi străbătu coridorul până la vestiarul femeilor.
Îşi reveni sub duşul fierbinte şi încercă să îşi amintească evenimentele din noaptea trecută. Îşi aminti că adormise cu o întrebare: De unde ştia Rogers Carr că ea îl sunase pe Matthew Robison, care dispăruse? Deşi era luni, ziua ei liberă, hotărî să afle răspunsul la acea întrebare până la sfârşitul zilei.
După ce se îmbrăcă cu haine curate din dulap, Ballard se aşeză pe o bancă şi îi scrise un mesaj lui Carr.
„Trebuie să vorbim. Eşti prin zonă?“
Ezită o clipă, dar îl trimise. Ştia că detectivul l-ar putea arăta altora şi ar putea discuta cu ei cum să procedeze. Dar se baza pe el să n-o facă. Ştia că dacă primea repede un răspuns din partea lui, acest lucru însemna că nu i-l arătase altcuiva.

„Între patru ochi? Unde? Nu la PAB“.
Căzu o clipă pe gânduri şi îi răspunse la mesaj, stabilind o întâlnire. Alese drept locaţie etajul paisprezece al clădirii Tribunalului Penal, deoarece era un loc firesc unde puteau fi văzuţi detectivii. Dacă cineva de la Crime Majore sau PAB îl întreba pe Carr unde pleca, el putea spune că mergea la tribunal şi nu ar fi stârnit bănuieli. De asemenea, clădirea se afla în apropierea spitalului universitar, unde spera ca mai târziu să o găsească pe Ramona Ramone trează.
Înainte să plece de la secţie, intră în biroul locotenentului McAdams şi îi aduse la cunoştinţă noutăţile privind ancheta referitoare la Ramona Ramone. Acesta fu reţinut în privinţa colecţiei de boxuri de alamă a lui Trent şi a folosirii parafrazei „casa răsturnată“ pentru a-şi descrie domiciliul. McAdams o atenţionă că dovezile erau indirecte şi îi reaminti că entuziasmul ei se baza pe declaraţiile fostei soţii.
— Vei avea nevoie de mai multe dovezi, zise McAdams.
— Ştiu, afirmă Ballard. Le voi obţine.
După ce găsi o maşină de serviciu, Ballard o luă spre centru, pe autostrada 101. Întârzie douăzeci de minute la întâlnirea cu Carr, din cauza traficului intens spre centru, şi pentru că fusese nevoită mai întâi să îşi caute un loc de parcare şi apoi să aştepte liftul din clădirea tribunalului, dar îl găsi pe detectivul de la Crime Majore stând pe o bancă lângă uşa unei săli de judecată şi verificându-şi mesajele.
Se aşeză lângă el, pe banca din lemn.
— Îmi cer scuze că am întârziat. Totul a mers pe dos. Traficul, parcarea, a trebuit să aştept zece minute pentru afurisitul ăsta de lift.
— Mi-ai fi putut trimite un mesaj, dar nu mai are importanţă. Despre ce este vorba?
— Ieri ţi-am pus o întrebare, dar nu mi-ai răspuns la ea. Ne-a fost distrasă atenţia sau ai trecut-o cu vederea, dar nu mi-ai dat un răspuns complet.
— Ce întrebare?
— M-ai întrebat de ce l-am sunat pe Matthew Robison, iar eu te-am întrebat de unde ştiai că am facut-o.
— Ba ţi-am răspuns. Ţi-am spus că am primit informaţia că încercai să dai de el.
— Nu neg. Dar cine ţi-a spus că l-am sunat?
— Nu înţeleg. Ce importanţă are?
— Ia gândeşte-te. Robison a dispărut, corect?
Carr nu răspunse imediat. Părea să cântărească cu mare atenţie ce informaţii să îi divulge.
— Îl căutăm, da, răspunse el într-un final.
— Bănuiesc că, oriunde ar fi, dacă este în viaţă, are telefonul mobil la el, corect? întrebă ea repede. Sau a fost găsit acasă la el sau altundeva?

— Din câte ştiu eu, nu.
— Atunci, dacă se ascunde pe undeva, înseamnă că are telefonul la el. Dacă este mort, atunci făptaşul are telefonul lui. Oricum ar fi, de unde se ştie că l-am sunat? Vrei să-mi spui că au făcut rost atât de repede de lista apelurilor? Eu n-am reuşit niciodată să obţin un mandat pentru o companie de telefonie mai repede de o zi, darămite într-o sâmbătă, când nu este program de lucru. În plus, este martor, nu suspect şi nu există niciun motiv întemeiat pentru a cere un mandat de accesare a listei de apeluri.
Carr nu răspunse.
— Bănuiesc că alternativa ar fi că ei au lista mea de apeluri sau îmi ascultă convorbirile telefonice, dar toate acestea nu au nicio logică, decât dacă tu m-ai minţit ieri, iar eu sunt, de fapt, suspectul principal. Dacă este aşa, atunci nu m-ai fi lăsat să înregistrez conversaţia noastră. Şi nu ai fi vorbit cu mine fără să-mi spui că sunt arestată.
— Nu eşti suspectă, Ballard. Ţi-am mai spus asta.
— În regulă, atunci revenim la întrebarea mea. De unde ştiţi că l-am sunat pe Robison?
Carr clătină frustrat din cap.
— Uite, nu ştiu, răspunse el. Poate că a fost un mandat provizoriu. El a dispărut, iar ei au obţinut un mandat ca să-i acceseze lista de apeluri, deoarece erau îngrijoraţi că ar putea avea probleme.
— M-am gândit deja la asta, dar nu funcţionează, zise Ballard. Dacă ar fi vrut să îl găsească ca să se asigure că n-a păţit nimic, i-ar fi urmărit telefonul ca să îl localizeze şi să îl verifice. Este vorba despre altceva. Cineva ştie că l-am sunat. Cine ţi-a spus?
— Ascultă-mă. Tot ce ştiu este că locotenentul meu a ieşit din şedinţă şi mi-a spus că l-ai sunat pe Robison, iar eu trebuia să aflu motivul şi să te opresc. Atâta tot.
— Cine este locotenentul tău?
— Blackwelder.
— În regulă, la ce şedinţă a participat Blackwelder?
— Poftim?
— Tocmai ai spus că a ieşit dintr-o şedinţă şi ţi-a dat instrucţiuni în ceea ce mă priveşte. Nu face pe prostul. La ce şedinţă a participat?
— A fost într-o şedinţă cu Olivas şi cu câţiva tipi de la RHD. Departamentul de Crime Majore a fost implicat după ce a fost ucis Chastain, iar în timpul acelei şedinţe, Olivas l-a pus pe Blackwelder la curent.
— Deci Olivas este sursa. Cumva a ştiut că l-am sunat pe Robison.
Carr îşi plimbă privirea pe holul aglomerat, ca să se asigure că nu îi vedea cineva. Oamenii treceau pe lângă ei, dar nimeni nu părea să fie interesat de ei.
— Posibil, zise el. Dar nu a fost singurul individ din încăpere.

— Mai mult decât posibil, completă Ballard. Gândeşte-te! De unde a ştiut Olivas că l-am sunat pe Robison dacă nu are telefonul lui?
Ballard aşteptă, dar Carr nu spuse nimic.
— Ceva nu se leagă, zise ea.
— Asta face parte din teoria ta legată de poliţist, nu-i aşa? spuse Carr, în cele din urmă. Vrei să pui asta în cârca unui poliţist.
— Vreau să pun asta în cârca persoanei vinovate. Atâta tot.
— Ei, bine, atunci care ar fi următorul pas?
— Nu ştiu. Dar cred că ar trebui să fii precaut.
— Ascultă, Ballard, am înţeles. Olivas ţi-a tras-o. Dar să sugerezi fără nici cea mai mică dovadă că el ştie despre asta sau că deţine informaţii despre...
— Nu asta fac.
— Mie aşa mi se pare.
Frustrată, Ballard privi în jurul ei în timp ce se hotăra ce să facă.
— Trebuie să plec, zise ea în cele din urmă.
— Unde? întrebă Carr. Nu te băga în treaba asta.
— Am un caz al meu de rezolvat, aşa că nu-ţi face griji.
Ea se ridică în picioare şi îşi coborî privirea la Carr.
— Nu te uita la mine aşa, zise el. Nu ai nicio dovadă. Ai o teorie. Chiar dacă ai dreptate şi este implicat un poliţist, nimeni din departament nu va crede, mai ales când încerci să dai vina pe un tip despre care toţi ştiu că este duşmanul tău, Ballard.
— Nu încă, spuse Ballard şi se îndepărtă.
— Ballard, vino înapoi, strigă Carr.
Ea se întoarse şi îşi coborî din nou privirea la el.
— De ce? vru să ştie ea. Tu oricum n-ai de gând să faci nimic, iar eu am un caz de rezolvat.
— Vrei să iei loc un minut? o rugă Carr.
Se aşeză fără tragere de inimă.
— Ai făcut asta şi ieri, zise Carr. „Am un caz de rezolvat. La revedere". De ce este atât de important cazul acesta?
— Este un tip în libertate care răneşte oameni din plăcere, răspunse Ballard. Este un om malefic, iar eu am de gând să-l opresc.
— Thomas Trent?
— De unde naiba ştii asta?
Clătină din cap. Nu avea nevoie de răspuns, deşi Carr i-l dădu.
— Ştii că de fiecare dată când accesezi NCIC[14] trebuie să te autentifici, explică el. Am văzut că le-ai verificat pe cele trei victime din separeu şi pe acest Thomas Trent. M-am întrebat cine era tipul acesta şi ce legătură avea cu toate astea.
— Acum ştii, zise Ballard. Nu are nicio legătură. Voi... Cazul acela nu are nicio legătură cu Chastain sau cu The Dancers ori cu altceva.
— E bine de ştiut.

— Uite, ai de gând să foloseşti informaţiile pe care ţi le-am dat sau nu?
— Le voi folosi, Ballard, dar gândeşte-te ce sugerezi. Că un locotenent de poliţie omoară cinci persoane într-un bar, apoi îl elimină pe unul dintre oamenii lui? Pentru ce? Pentru că acesta are — ce? Datorii la jocurile de noroc? Este al naibii de exagerat.
— Nu există o explicaţie de ce oamenii ucid. Ştii bine asta. Şi dacă întreci măsura, ce te opreşte să treci de la o victimă la şase?
Privi de-a lungul coridorului. Cu o sală de tribunal mai încolo, zări un bărbat care îşi luă imediat privirea de la ea. Deşi purta costum, semăna mai mult cu un poliţist decât cu un avocat.
Ballard se uită liniştită la Carr.
— Ne urmăreşte cineva, zise ea. Bărbat de culoare, îndesat, costum maro, pe partea cealaltă a coridorului, o sală de tribunal mai încolo.
— Stai calmă, o linişti Carr. Este Quick[15], partenerul meu.
— Ai venit cu partenerul?
— Pentru că eşti imprevizibilă, Ballard. Voiam să mă asigur că totul va decurge bine.
— A fost şi ieri acolo, când am avut „întâlnire la cină“?
— A fost prin apropiere, da.
Ballard se uită din nou la partenerul lui Carr.
— Mie nu mi se pare a fi chiar atât de rapid, zise ea.
Carr râse.
— Îl cheamă Quinton Kennedy, îi explică el. Noi îi spunem „Quick“.
Ballard încuviinţă din cap.
— Voi ţine cont de toate astea, bine? zise Carr. Mă voi duce şi voi vorbi cu locotenentul meu şi vom lămuri problema referitoare la telefonul lui Robison. Voi descoperi cum am aflat noi că tu l-ai sunat. Dacă este aşa cum crezi tu, atunci te voi anunţa, apoi vom vorbi în ce direcţie vom face următorul pas.
— Îl vom face spre procurorul general, zise Ballard. îl vom face spre J-SID.
— Hai să nu ne entuziasmăm prea tare. Avem nevoie de mai multe decât să ştiu despre apelurile tale telefonice. Ar putea exista, totuşi, o explicaţie rezonabilă.
— Tu continuă să te amăgeşti, Carr. Şi pune-l pe Quick să-ţi păzească spatele. Nu vrei să ai aceeaşi soartă cu a fostului meu partener.
Ballard se ridică din nou în picioare. Fără să mai scoată un cuvânt, se îndreptă spre lift. Îl salută batjocoritor pe Quick, iar el o privi cu ochi mijiţi, de parcă n-ar fi cunoscut-o. Dar era prea târziu pentru asta.

Ballard primi atât veşti bune, cât şi proaste când ajunse la secţia de terapie intensivă de la etajul trei al spitalului USC. Vestea bună pe care o primi fu aceea că Ramona Ramone era trează şi conştientă şi că

starea ei de sănătate se îmbunătăţise. Vestea proastă era că rămânea în continuare intubată, nu putea vorbi, iar din limbajul semnelor părea să nu ştie de ce se afla în spital sau ce i se întâmplase.

Lui Ballard i se permise să o viziteze, iar când intră în salon, Ramona deschise puţin ochii încă umflaţi şi se priviră pentru prima oară. Era tulburător să vezi că victima se trezeşte şi conştientizează starea deplorabilă în care se află. În ochii ei se citea frica. Frica de necunoscut.

— Ramona, începu Ballard. Eu sunt Renée. Sunt detectiv în cadrul Departamentului de Poliţie din Los Angeles şi am de gând să îl găsesc pe cel care ţi-a făcut asta.

Ballard puse dosarul pe care îl ţinea în mână pe noptieră şi rămase în picioare lângă pat. Ochii Ramonei erau agitaţi şi se mişcau repede. Obrazul drept îi era în continuare foarte umflat, deformându-i faţa. Ballard se întinse şi îi luă mâna, punându-şi degetul mare în palma ei.

— Acum eşti în siguranţă, zise ea. Nimeni nu-ţi va mai face vreun rău. Ceea ce vreau să faci acum este să mă strângi de degetul mare dacă înţelegi ce îţi spun.

Ballard aşteptă şi, în scurt timp, simţi strângerea.

— Bine. E bine, Ramona. Uite cum facem: îţi voi pune întrebări la care să răspunzi cu „da“ sau „nu“, în regulă? Dacă răspunsul tău este „da“, atunci mă strângi de deget o dată. Dacă răspunsul tău este „nu“, atunci mă strângi de două ori. În regulă?

Ea aşteptă şi simţi o strângere.

— Bine. Asistenta medicală mi-a spus că nu reuşeşti să îţi aminteşti ce ţi s-a întâmplat. Este un gol total?

Două strângeri.

— Aşadar, îţi aminteşti ceva?

O strângere.

— În regulă, hai să-ţi spun ce ştim noi şi pornim de-acolo. Azi este luni. Joi noaptea ai fost găsită într-o parcare de pe Santa Monica Boulevard, aproape de Highland Avenue. S-a primit un apel anonim, iar poliţiştii care au răspuns la apel au crezut iniţial că eşti moartă. Atât de rău arătai.

Ramona închise ochii şi rămase aşa. Ballard continuă.

— Ai fost conştientă o clipă, când poliţiştii aşteptau să vină ambulanţa. Ai menţionat ceva despre o casă răsturnată, apoi ţi-ai pierdut cunoştinţa. A fost singura informaţie cu care am lucrat. De atunci, eu am fost la rulota în care ai locuit, iar cei de acolo mi-au spus că lipseai de cinci zile. Cred că cineva te-a ţinut ostatică în tot acest timp, Ramona. Şi te-a rănit foarte rău.

Ballard văzu o lacrimă formându-se în colţul ochiului Ramonei. Ea clipi ca să o alunge, apoi se uită la Ballard. Sosise momentul să înceapă să-i pună întrebări.

— Ramona, îţi aminteşti de casa răsturnată?
Două strângeri.
— În regulă. Dar bărbatul care te-a rănit? Pe el ţi-l aminteşti?
Ballard aşteptă, dar nu simţi nicio reacţie din partea Ramonei.
— Asta înseamnă că totul este neclar?
O strângere.
— Este în regulă. Este în regulă. Atunci, hai să începem cu nişte chestiuni elementare. Îţi aminteşti rasa bărbatului?
O strângere.
Ballard trebuia să aibă grijă să nu o influenţeze. Avocatul apărării ar putea-o sfâşia în boxa martorilor, dacă facea o mişcare greşită.
— În regulă, eu îţi voi da câteva opţiuni, iar tu mă vei strânge o dată sau de două ori, în funcţie de răspunsul tău. Bine?
O strângere.
— Era hispanic?
Două strângeri.
— Era de culoare?
Două strângeri.
— Era alb?
O strângere îndelungată.
— În regulă, era un bărbat alb. Mulţumesc. Hai să încercăm să îl descriem. Aspectul lui fizic ieşea în evidenţă într-un fel sau altul?
Două strângeri.
— Purta ochelari?
Două strângeri.
— Avea mustaţă sau barbă?
Două strângeri.
— Era înalt?
O strângere.
— Peste 1,80 m?
Ramona îşi agită mâna, adăugând un al treilea semn în conversaţie.
— Asta înseamnă că nu eşti sigură?
O strângere.
— În regulă, am înţeles. Bine. Poţi să agiţi mâna ori de câte ori nu eşti sigură. Am nişte poze pe care aş vrea să ţi le arăt. Se numeşte „identificare a suspecţilor" şi vreau să văd dacă unul dintre aceşti bărbaţi seamănă cu cel care te-a rănit. Pot să ţi le arăt?
O strângere.
— Îţi voi arăta şase poze deodată. Uită-te la ele fără să te grăbeşti, iar apoi te voi întreba dacă recunoşti vreo poză. În regulă?
O strângere.
Ballard o lăsă pe Ramona de mână şi se întoarse spre noptieră ca să ia dosarul. Întoarse coperta. Şase poze erau aranjate în ferestre separate dispuse într-un al doilea dosar. Sub fiecare poză era un număr. Ea

ţinea dosarul deasupra patului, la treizeci de centimetri de ochii Ramonei. Ea privea în timp ce ochii victimei alunecau peste poze, în ei citindu-se teama şi reţinerea. Ballard ţinu dosarul în mână, aproape un minut, fără să vorbească.
— În regulă, zise ea.
Ea îşi puse din nou degetul mare în palma Ramonei.
— Seamănă vreunul dintre bărbaţii din poze cu cel care te-a rănit, Ramona?
Ballard aşteptă şi, în cele din urmă, Ramona îşi agită mâna.
— Nu eşti sigură?
O strângere.
— În regulă, hai să trecem prin ele. Bărbatul din poza marcată cu numărul unu seamănă cu cel care te-a rănit?
Două strângeri.
— Bărbatul din poza marcată cu numărul doi seamănă cu acel bărbat?
Două strângeri.
— În regulă, dar numărul trei? Seamănă cu bărbatul care te-a rănit?
De data aceasta, Ramona îşi agită mâna.
— Nu eşti sigură, dar există o oarecare asemănare.
O strângere.
— În regulă. Să trecem la următorul. La bărbatul din poza numărul patru.
Ramona îşi agită din nou mâna.
— Şi numărul patru seamănă.
O strângere.
— Dar numărul cinci, Ramona? Ar putea fi bărbatul care te-a rănit?
Ramona îşi agită încet mâna, ezitând.
— Şi numărul cinci este o posibilitate. Să ne uităm la numărul şase. Ar putea fi bărbatul care te-a rănit?
Două strângeri îndelungate.
— În regulă, categoric nu.
Ballard lăsă coperta să cadă şi aşeză dosarul pe noptieră. Ramona găsise o asemănare la trei din cele şase poze, dar nu o identificare directă. Poza lui Trent era a cincea. În celelalte două poze erau doi bărbaţi care erau închişi în acel moment şi niciunul nu putea fi agresorul.
Nu era un răspuns bun, iar Ballard fu nevoită să îşi ascundă dezamăgirea. Ramona suferea de leziuni cerebrale şi se afla încă în convalescenţă. Ballard ştia că astfel de răni se vindecau în timp şi că victima îşi putea reaminti în cel mai mic detaliu ceva ce acum omitea. Exista şi posibilitatea să nu îşi recapete niciodată memoria. Era un joc al aşteptării, dar ea nu voia să aştepte. Indiferent că fusese sau nu Trent, cel care o rănise pe Ramona putea acţiona din nou în timp ce Ballard aştepta ca aceasta să se vindece.

Ballard zâmbi când se întoarse spre victimă.
— Te-ai descurcat bine, Ramona. Lucrul cel mai important este că începi să te vindeci şi vom vedea dacă îţi vei aminti mai multe.
Ballard se întinse şi o strânse de mână.
— Voi trece mâine pe aici să văd ce faci.
Ramona îi strânse mâna la rândul ei.
În drum spre scări, Ballard zări un paznic în uniformă care dădea târcoale recepţiei. Nu îl mai văzuse până atunci. Se duse să-i vorbească, arătându-şi insigna când se apropie.
— Ballard, LAPD. Stai mereu la etajul acesta?
— Nu, asistenta-şefă a cerut pază suplimentară pentru victimele care se află aici, sus.
— Bine. A fost autorizată de Roosevelt?
— Nu, Roosevelt este supraveghetorul din tura de noapte.
Ballard scoase o carte de vizită şi i-o dădu paznicului.
— Stai cu ochii pe pacienta din salonul 307. Dacă se întâmplă ceva, anunţă-mă, bine?
Paznicul studie o clipă cartea de vizită.
— S-a făcut.
După ce ieşi pe uşile spitalului, Ballard se opri şi analiză situaţia. Realiză cu tristeţe că anchetele ei stagnau pe toate fronturile. Deoarece Ramona Ramone nu reuşise să îl identifice pe agresorul ei, nu exista nicio dovadă şi niciun caz împotriva lui Trent, indiferent cât de convinsă era Ballard că el fusese cel care o răpise.
În ceea ce privea ancheta Chastain/Dancers, nu era cazul ei, iar Carr, legătura ei cu ea, nu părea dispus să urmeze pistele importante pe care i le furnizase ea.
Toate acestea o indispuneau şi o făceau să se simtă neputincioasă. Băgă mâna în buzunar şi îşi trecu degetul mare peste dinţii cheii pe care Béatrice Beaupre i-o dăduse cu o seară înainte. Încercă să îşi ţină în frâu dorinţa de a merge la casa răsturnată ca să vadă ce se afla înăuntru. Ar fi întrecut măsura, iar ea ştia că se gândea la acest lucru din cauza frustrărilor.
Lăsă cheia în buzunar şi scoase telefonul mobil. Sună la reprezentanţa Acura din Valley şi ceru cu Thomas Trent. Dacă tot avea să întreacă măsura, trebuia să se asigure că acesta se afla într-o locaţie ce putea fi verificată.
— Îmi pare rău, Tom este liber azi, zise centralista. Vreţi să lăsaţi un mesaj?
— Nu, niciun mesaj, răspunse Ballard.
Închise şi simţi un val de uşurare că trebuia să îşi înfrâneze dorinţa de a da târcoale casei lui Trent. Ar fi fost prea periculos, deoarece el era liber. Chiar dacă nu era acasă, ar fi putut veni oricând. O idee care păruse a fi o posibilitate, devenise o cauză pierdută.

— La naiba, spuse Ballard.
Era abia ora 14.00 şi era ziua ei liberă. Urma să intre în tură abia la miezul nopţii în ziua următoare. Hotărî să facă singurul lucru care i-ar fi permis să-şi limpezească minţile şi să alunge senzaţia de nedumerire.
Se hotărî să plece în nord.

Până la ora 16.00, Ballard predase maşina de serviciu, îşi luase duba, înfulecase prânzul, apoi plecase spre Venice să-şi ia câinele. Acum se afla pe Pacific Coast şi se îndrepta spre nord, spre Ventura. Geamurile erau coborâte, iar briza mării pătrundea înăuntru. Lăsă în urmă gândurile legate de cazuri. Lola stătea pe scaunul din dreapta, cu botul pe geam, în bătaia vântului.
Totul se schimbă după o oră, imediat după ce trecu de Point Mugu, când primi un apel de pe un număr de telefon cu prefixul 818. Era din Valley. Deşi nu recunoscu numărul, răspunse.
Era Trent.
— Salutare! începu el pe un ton vesel. Sunt Tom Trent. Ghici la ce mă uit?
— Habar n-am, răspunse Ballard, ezitând.
— La modelul RDX 2017 alb Arctic, echipat complet şi gata de condus. Când vrei să treci pe la reprezentanţă?
— Păi, eşti acolo acum?
—Da.
Ballard nu înţelegea, deoarece sunase în urmă cu câteva ore şi i se spusese că era liber. Trent păru să îi simtă nedumerirea.
— Trebuia să fiu liber azi, zise el, dar m-au sunat cei de la departamentul de recepţie a vehiculelor şi mi-au spus că au un RDX alb, aşa că am venit imediat la serviciu. Vreau să mă asigur că nu ne va sufla nimeni maşina de sub nas. Ce oră îţi convine în seara asta?

Ballard ştia că putea stabili o întâlnire, apoi să meargă la el acasă cât timp o aştepta la reprezentanţă. Însă în intervalul de timp de când ea plecase de la spital, Ballard renunţase la planul acela şi nu era convinsă că voia să îl mai pună în aplicare. De asemenea, o sunase deja pe bunica ei şi îi spusese că venea la cină.
— Nu pot veni în seara aceasta, îi zise.
— Stella, am adus-o pentru tine, spuse Trent. Este frumoasă. Are şi cameră pe spate, de toate. Ce-ar fi să te opreşti pe-aici, în drum spre casă, de la muncă?
— Nu merg acasă în seara asta, Tom. Sunt plecată din oraş.
— Serios? Te duci să faci surfing cu duba aia a ta?
Ballard încremeni, apoi îşi aminti că intrase cu duba în parcare atunci când făcuse testul de conducere, iar placa fusese prinsă pe acoperişul maşinii.
— Nu, Tom, nu fac surfing. Sunt plecată din oraş cu treabă şi te voi anunţa când mă voi întoarce. Îmi pare rău pentru neînţelegere.
Ea închise înainte ca el să apuce să răspundă. Ceva în legătură cu apelul telefonic o înspăimânta — atitudinea lui degajată după un singur test de conducere.
— La naiba, zise ea.
Lola se întoarse de la fereastră şi se uită la ea.
Telefonul începu să îi vibreze din nou, iar ea simţi imediat cum o cuprinde un val de furie. Crezu că era Trent care o suna din nou.
Dar nu era Trent, era Rogers Carr.
— A existat un mandat, spuse el. Cei de la RHD l-au obţinut pentru lista apelurilor lui.
Se referea la telefonul lui Robison şi la apelurile pe care i le dăduse Ballard. Încă nu era convinsă.
— Cum au trecut de cauza probabilă? El este martor, nu suspect.
— N-au spus că ar fi suspect. Au invocat circumstanţe deosebite şi faptul că posesorul telefonului s-ar putea afla în pericol. Atâta tot.
— Ai mai aflat altceva? Cine l-a mai sunat sau pe cine a sunat el?
— Nu, Ballard, n-am mai aflat nimic. Nici măcar nu am întrebat, pentru că nu are legătură cu ancheta care mi s-a dat.
— Fireşte că nu. Adică, de ce ai depune eforturi când poţi să te faci că plouă?
— Ballard…
Ea închise şi conduse restul drumului până în Ventura în tăcere, simţindu-se frustrată că era doar un observator care privea din exterior.
În seara aceea, la cină, bunica încercă să o înveselească, gătindu-i mâncarea preferată din copilărie: fasole neagră şi orez cu guacamole şi banane fripte. Lui Ballard îi plăcu mâncarea, însă nu spuse prea multe, cu excepţia câtorva complimente pentru bucătăreasă. Aceasta fu cea

care vorbi mai mult şi îi puse întrebări.

Tutu era o femeie minionă şi părea să se facă din ce în ce mai mică odată cu trecerea anilor. Pielea îi era măslinie şi aspră, deoarece petrecuse mult timp la soare, mai întâi învăţându-l pe fiul ei să facă surfing, apoi străbătând plajele din lumea întreagă ca să îl urmărească la concursuri. Cu toate acestea, avea ochi ageri şi îşi cunoştea nepoata mai bine decât oricine.

— Lucrezi la un caz? o întrebă ea.

— Am lucrat, răspunse Ballard. M-am cam poticnit.

— Dar lucrezi la ceva. Îmi dau seama. Eşti atât de tăcută.

— Bănuiesc că da. Îmi cer scuze.

— Munca ta este importantă. E în regulă.

— Ba nu este. Trebuie să uit de toate o vreme. Dacă nu te superi, după cină, merg în garaj să spăl nişte rufe şi să ceruiesc o placă pe care vreau să o folosesc mâine.

— Nu vei vâsli?

— Cred că am nevoie de o schimbare de ritm.

— Fă ceea ce simţi, scumpo. După ce spăl vasele, merg la culcare.

— Bine, Tutu.

— Dar spune-mi, ai mai primit veşti în ultima vreme de la Makani?

— Nu, de la Crăciun.

— Păcat.

— Nu chiar. Lucrurile sunt aşa cum sunt. Ea sună de Crăciun şi atunci când are nevoie de ceva. Este în regulă.

Makani era mama lui Ballard. Din câte ştia, femeia era în viaţă şi locuia la o fermă izolată din Kaupo, Maui. Nu avea nici telefon, nici internet. Şi nu avea nicio intenţie să ţină legătura în mod regulat cu fiica ei, pe care o lăsase pe continent în urmă cu douăzeci de ani, ca să locuiască în casa unde crescuse şi tatăl ei. Nu ţinuseră legătura nici măcar atunci când Ballard revenise în Hawaii, unde se născuse, ca să urmeze facultatea. Ea crezuse mereu că acest lucru era din cauza faptului că ea îi amintea prea mult de bărbatul pe care Makani îl pierduse în valuri.

Ballard rămase în bucătărie ca să dea o mână de ajutor cu vasele, aşa cum făcea mereu, cot la cot cu bunica ei, în faţa chiuvetei. Apoi, o îmbrăţişă şi îi ură noapte bună. O scoase pe Lola în curtea din faţă şi privi cerul senin cât timp căţeluşa îşi făcu treburile. După aceea, o duse la culcuşul ei şi merse în cameră să ia sacul cu rufe pe care îl adusese mai devreme din dubă.

Ballard intră în garaj şi îşi aruncă hainele murdare în maşina de spălat, apoi îi dădu drumul. Se duse la raftul cu plăci, care era fixat de peretele din spate al garajului. Opt plăci erau aranjate în fante, după mărime: era colecţia ei strânsă de-a lungul timpului. Nu le schimba niciodată, deoarece aveau valoare sentimentală.

Trase o placă scurtă din prima fantă şi o duse la o masă de călcat pusă invers, pe care o folosea drept suport pentru ceruire şi curăţare. Placa era modelul Biscuit by Slick Sled, lungă de 1,80 m, cu margini roz şi suprafaţă violet. Era prima ei placă, pe care tatăl ei i-o cumpărase când avea treisprezece ani şi care fusese aleasă mai degrabă pentru culorile ei vii decât pentru model. Soarele şi sarea şterseseră culorile, dar placa mai făcea încă faţă valurilor, la fel de bine ca un model mai nou. Pe măsură ce creştea, părea să aleagă de cele mai multe ori această placă.

Încă din prima zi, lui Ballard îi plăcuse să ceruiască şi să cureţe placa şi să o pregătească pentru ieşirea următoare. Tatăl ei o învăţase că o zi bună de surfing începea cu seara de dinainte. Ea ştia detectivi de la secţia din Hollywood care petreceau multe ore lustruindu-şi pantofii şi ungându-şi tocurile din piele ale pistoalelor şi curelele. Era nevoie de o anumită concentrare, lucru care îi făcea să uite de greutăţile cazurilor. Îi ajuta să îşi limpezească minţile şi să se revigoreze. Ceruirea unei plăci de surfing avea acelaşi efect asupra lui Ballard. Putea să uite de tot.

Mai întâi, luă un pieptene de ceară din trusa de unelte de pe un banc din apropiere şi începu să îndepărteze ceara veche de pe suprafaţa plăcii. O lăsă să cadă pe pardoseală asemenea unor fulgi de zăpadă, cu gândul că o va strânge mai târziu. Ultimul pas al procesului era curăţarea.

Odată ce îndepărtă cea mai mare parte din ceară, luă un bidon de soluţie Firewater, de pe un raft, turnă soluţia de curăţat pe o cârpă şi şterse suprafaţa plăcii până când lumina de deasupra capului se oglindi în ea. Se duse şi apăsă pe întrerupătorul de pe perete, ce deschidea uşa garajului, astfel încât vaporii chimici emanaţi de soluţie să se risipească.

Se întoarse la placă, o şterse cu o bucată de pânză veche, apoi luă o cutie nedesfacută de Sex Wax de pe raft. Întinse cu grijă un strat de bază, apoi un strat mai gros pe suprafaţa plăcii. Întotdeauna stătea pe placă având piciorul drept în faţă, prin urmare, avu grijă să întindă mai multă ceară în partea din spate, ca să îşi poată aşeza mai bine călcâiul stâng.

Fiecare surfer avea modul său special de a întinde ceara. Ballard urmase întotdeauna exemplul tatălui său şi o întindea din faţă către spate, lăsând şanţuri care urmau suprafaţa apei.

„Lasă-te purtată de val“, îi zicea el.

După ce termină, întoarse placa pe suport, ca să termine treaba cu cea mai importantă acţiune a întregului proces: curăţarea şi lustruirea părţii de dedesubt, care atingea apa.

Mai întâi, se aplecă să privească un petic vechi de fibră de sticlă de pe vârful plăcii. Aceasta fusese zgâriată în husă în timpul unei călătorii

pe insula Tavarua din Fiji. În douăzeci de ani, fusese peste tot în lume, iar singurul ei cusur era cârpeala tatălui ei. Observă că fibrele începeau să se desprindă şi ştia că trebuia să ducă în curând placa într-un atelier specializat. Însă o mai putea folosi cel puţin o zi pe plajă.
Apoi, luă o cheie dintr-o cutie de pe banc şi strânse aripa dorsal. În cele din urmă, turnă din nou ceară pe placă şi curăţă întreaga suprafaţă, apoi o uscă. Era atât de alunecoasă şi de lucioasă, încât îşi văzu reflexia în ea când o înclină ca să o ducă la dubă.
Dintr-odată, zări o mişcare neaşteptată în spatele ei. Înainte să apuce să reacţioneze, se trezi cu o pungă neagră trasă pe cap şi strânsă în jurul gâtului. Scăpă placa din mâini şi începu să se zbată. Trase de pungă şi de mâinile care o ţineau strâns. Apoi simţi un braţ puternic în jurul gâtului, care i-l strângea ca într-o menghină. Un antebraţ îi împingea ceafa, strângând-o şi mai tare. Simţi cum picioarele i se desprind de sol când atacatorul ei se lăsă pe spate, folosindu-şi pieptul pe post de suport ca să o poată ridica.
Începu să dea din picioare în gol, iar mâinile nu reuşiră şi să se prindă de ceva.
Apoi, o învălui întunericul.

Ballard deschise ochii şi încercă să-şi ridice capul. Din spatele ei răzbătea o lumină slabă. Încercă să se orienteze şi îşi dădu seama că fusese sedată. Când îşi întoarse capul, vederea i se înceţoşă, apoi începu să îi revină treptat. Strânse din ochi cu putere, apoi îi deschise din nou. Nicio schimbare.
Îşi dădu seama că era dezbrăcată şi că o durea în anumite părţi ale corpului. La gură avea un căluş bine strâns. Nu se putea mişca. Stătea pe un scaun din lemn cu spătar drept. Mâinile îi erau întinse pe lângă corp, legate de picioarele din spate ale scaunului. Stătuse legată atât de strâns şi de atât timp, încât degetele îi amorţiseră. Peste piept trecea o curea ce o ţinea imobilizată de spătarul scaunului. Gleznele îi erau legate de picioarele din faţă ale scaunului.
Încercă să îşi aducă aminte ce i se întâmplase. Fusese bătută? Fusese violată? Îi era greu să îşi controleze starea de nelinişte şi, cu cât încerca mai mult să respire prin căluş, cu atât mai mult pieptul i se umfla, iar cureaua ce îi trecea pe sub sâni îi tăia respiraţia.
Îşi ridică din nou capul şi cercetă din priviri spaţiul. Când se uită în stânga, îşi văzu reflexia neclară într-o oglindă de mărime naturală aflată pe perete. Era legată la încheieturi şi la glezne cu nişte coliere negre din plastic.
Tot în partea stângă se mai afla o măsuţă pe care se afla o cheie, în capătul celălalt al camerei, draperiile ce atârnau din tavan până pe podea erau trase, însă văzu lumina pătrunzând pe margini, dar nu îşi

dădu seama dacă era lumina soarelui, lumina lunii sau lumină artificială. Îşi văzu în schimb hainele strânse grămadă pe jos, lângă draperii. Păreau să îi fi fost smulse sau tăiate.
Ştia unde se afla. În camera de jos din casa răsturnată a lui Thomas Trent. Acum o vedea din partea cealaltă a ferestrei. Simţi cum o cuprinde groaza când avu această sumbră revelaţie. Se încordă din nou, dar nu se putu mişca din cauza colierelor.
Începu să respire adânc pe nas. Cu cât îi ajungea mai mult oxigen în sânge, cu atât mai repede otrava — sau cu ce o fi fost sedată — avea să dispară. Se chinui să-şi amintească ce se întâmplase. Revăzu placa de surf şi garajul. Fusese atacată din spate. Îşi aminti că fusese sugrumată şi simţi repulsie.
Tutu. Oare bunica ei fusese răpită sau rănită? De unde ştia Trent de Ventura?
Îşi aminti că vorbise cu Trent despre maşină în timp ce conducea. El o sunase, iar ea refuzase invitaţia de a merge la reprezentanţă. Oare apelul fusese o farsă? Oare o urmărise? Cum aflase că era poliţistă?
Părea să existe doar un răspuns la aceste întrebări, iar ea simţi din nou cum o cuprinde teama.
Béatrice.
Ballard îşi dădu seama că se înşelase în privinţa fostei soţii. Béatrice îi spusese lui Trent despre ea.
Dar asta tot nu explica de unde ştia el despre Ventura, despre faptul că nu o chema Stella, ci Ballard. Ea nu îi spusese nimic lui Béatrice despre faptul că fusese la reprezentanţă şi că vorbise cu Trent.
Apoi îşi aminti de apelul pe care îl primise când se aflase pe Pacific Coast, când îi spusese lui Trent că era plecată din oraş. El pomenise ceva despre surfing. Oare îi dăduse de urmă prin intermediul dubei? Se încordă din nou, dar nu reuşi să se mişte.
Apoi îi auzi vocea şi simţi cum o străbate un fior.
— Nu te obosi, Renée. Nu le poţi rupe.
Ballard se uită în oglindă, dar nu îl văzu în cameră. Trent ieşi dintr-o nişă, trecu pe lângă ea, apoi se întoarse să o privească. Brusc, îi trase cu ambele mâini căluşul peste bărbie, lăsându-l să atârne în jurul gâtului.
— Unde este bunica? îl întrebă Ballard, cu vocea sugrumată de teamă. Ce i-ai făcut?
Trent o privi îndelung, părând să îi savureze teama.
— Cred că doarme liniştită în patul ei, răspunse el într-un final. Ar trebui să-ţi faci mai multe griji pentru tine.
— Ce mi-ai dat? M-ai sedat.
— Injecţie cu ketamină. O ţin pentru ocazii speciale. A trebuit să mă asigur că nu îmi vei crea probleme pe drum încoace.
Asta era în sfârşit o veste bună. Ballard ştia despre ketamină. De-a

lungul anilor, citise şi studiase cu sârguinţă toate buletinele informative ale departamentului privind gama de droguri ale violului la modă şi care apăreau în cazuri de agresiune sexuală. Ketamina era folosită în principal ca anestezic, iar efectele acesteia nu durau mult. Simţea deja că ieşea din starea de letargie în care se trezise în urmă cu câteva minute. În scurt timp, îşi va reveni complet. Spera că Trent făcuse o greşeală, iar o greşeală însemna speranţă.
— Luate-ar naiba, Trent, zise ea. Crezi că vei scăpa nepedepsit? Nicio şansă. Există persoane care ştiu despre existenţa ta, persoane cu care am vorbit. Am întocmit rapoarte. Am un partener. Am un locotenent. Povestea asta s-a terminat. Tu eşti terminat, indiferent ce mi-ai face.
El se încruntă şi clătină din cap.
— Nu prea cred, Renée, zise el. Îţi vor găsi duba parcată pe plajă, departe de aici, şi nu te vor găsi nicăieri. Vor afla că eşti nefericită. Până şi bunica ta va trebui să spună că păreai distantă şi uşor deprimată.
Ballard se întrebă dacă el se ascunsese în casa bunicii ei tot timpul cât fusese acolo. Oare ascultase vaga conversaţie pe care ea o purtase cu Tutu în timpul cinei?
— Între timp, ar putea veni să vorbească şi cu mine, dar ce vor avea, Renée? Nimic. Nu vor avea nimic. Eu voi avea martori care m-au auzit când te-am sunat şi ţi-am spus că a sosit maşina pe care ai comandat-o. Vor spune că te-am rugat insistent să vii la reprezentanţă, dar că tu ai refuzat, deoarece nu o mai voiai.
Făcu o pauză teatrală.
— Tu eşti detectivul, zise el într-un final. Cum crezi că va fi? Fără cadavru, fără dovezi, nu va fi niciun caz.
Ea nu răspunse, aşa că el se apropie şi se aplecă, rezemându-se cu mâna de spătarul scaunului, în stânga ei. Îşi trecu cealaltă mână de-a lungul coapselor ei, apoi şi-o băgă între ele. Ea încremeni.
— Eşti a mea acum, îi şopti el.
Ea îşi întoarse capul şi încercă să se lase pe spătarul scaunului, dar nu avea unde să se retragă. El îşi ridică mâna şi o strânse de bicepsul drept ca şi când ar fi vrut să-i verifice forţa.
— Îmi place o luptă pe cinste, zise el. Am ştiut de prima oară când te-am văzut că eşti bătăioasă. Mă voi distra cu tine.
Apoi se ridică având un zâmbet pe buze, mângâindu-i sfârcul drept.
— Ştii ce-mi mai place? Eşti bronzată uniform. Am observat asta când te-am văzut la reprezentanţă. Pielea ta fină şi ciocolatie — ce eşti? Eşti polineziană? Poate jumătate albă, jumătate polineziană? Poate puţin mexicancă?
— Du-te-n mă-ta! Eu sunt cea care-ţi va veni de hac.
El râse când auzi aceste cuvinte.
— Vom vedea, Renée, zise el. Putem vorbi despre asta mai târziu. Dar

acum, am o întrebare importantă pentru tine.
Se întinse şi luă cheia de pe masă. O ţinu în faţa ochilor ei. Ballard o recunoscu. Era cheia pe care i-o dăduse Béatrice. O avusese în buzunarul blugilor.
— De unde o ai? o întrebă Trent.
— Nu ştiu despre ce vorbeşti, răspunse Ballard. Nu este a mea.
— Păi, ştiu că nu este a ta, pentru că este cheia de la casa mea. Am încercat-o la uşa de la intrare. Dar am găsit-o în buzunarul tău şi vreau să ştiu de unde o ai.
— Ţi-am spus, nu...
Brusc, Trent întinse braţul stâng şi o apucă de gât. O împinse cu toată puterea în spătarul scaunului şi o imobiliză acolo. Se aplecă, şi ea îi simţi respiraţia în faţă.
— Să nu mă minţi.
Nu putea răspunde. Strânsoarea lui îi blocase căile respiratorii Simţea apropierea întunericului, însă Trent îi dădu drumul.
Îşi drese vocea, însă o durea gâtul.
— Ţi-am spus, nu este cheia mea.
— Am găsit-o în hainele tale! Ţi-am scotocit prin buzunare şi am găsit o cheie de la casa mea...
El tăcu brusc. Se uită la cheie, iar Ballard văzu cum se întunecă la faţă când îşi dădu seama.
— Târfa aia, zise el. Ea ţi-a dat-o. Ai vorbit cu fosta mea soţie, cu târfa aia, nu-i aşa?
— Nu, Trent, răspunse Ballard. Nici măcar nu ştiu despre cine vorbeşti.
Trent flutură cheia la câţiva centimetri de faţa ei.
— Mincinoaso, ţipă el. Ea ţi-a dat-o. A păstrat-o şi ţi-a dat-o ţie, ca să poţi intra în casa mea. Târfă nenorocită!
Se îndepărtă şi îşi duse pumnii la tâmple. Ballard vedea furia din ochii lui. Se întoarse brusc spre ea.
— Ei, bine, ştii ceva? vorbi el, sugrumat de furie. Voi organiza o reuniune restrânsă, doar cu noi trei, Renée. Va fi amuzant.
— Trent, aşteaptă, strigă Ballard. Nu vrei să faci asta. Dacă îi vei face ei ceva, vei aduce poliţia la uşa ta. Ştii că un fost soţ este suspectul principal atunci când o femeie este ucisă. În cazul meu, s-ar putea să ai şansa să scapi. Dar nu şi în cazul ei. Las-o în pace.
Trent azvârli cheia pe masă şi se postă în faţa lui Ballard. Se aplecă şi îşi propti pumnii în şolduri.
— Ce drăguţ din partea ta că încerci să o salvezi. Dar ce se va întâmpla dacă, întocmai ca fata cu placa de surf, soţia va dispărea pur şi simplu fără urmă?
— Acelaşi lucru. Vor veni aici.
— Nu prea cred. Nu atunci când soţia este o regină a filmelor porno

sadomasochiste. Ştii ce cred eu? Eu cred că vor spune: „îi dorim călătorie sprâncenată“.
— Trent, nu face asta. Ea nu are nici...
Ballard nu apucă să termine. Trent se aplecă şi, cu ambele mâini, îi trase căluşul cu brutalitate peste gură. Apoi, îşi duse mâna la buzunarul din spate şi scoase un toc negru de ochelari. Când îl deschise, lăsă la vedere o seringă şi o sticluţă de culoarea chihlimbarului, cu o etichetă pe ea. Ballard ştia că era ketamină şi că avea de gând să o sedeze din nou.
— Trebuie să te adorm pentru puţin timp, zise Trent. Iar după ce mă voi întoarce, vom da o mică petrecere împreună cu mireasa mea.
Ballard se zbătu, dar fu în zadar. Încercă să vorbească, dar nu reuşi să articuleze cuvintele. Trent băgă acul seringii în capacul de cauciuc al sticluţei şi trase lichidul transparent.
— Chestia asta se foloseşte pe pisici şi pe câini, îi explică el. Dar funcţionează destul de bine şi la oameni.
El puse sticluţa şi tocul de ochelari pe masă, apoi ţinu acul sus şi lovi seringa cu degetul.
— Nu vrem să intre aer, nu-i aşa?
Ballard simţi cum i se adună lacrimile în ochi. Nu putea face nimic, decât să îl privească. El se aplecă şi îşi puse din nou o mână pe spătarul scaunului. Îi băgă repede acul în coapsa stângă. Ballard se smuci, însă doar atât putu face. Trent împinse încet pistonul cu degetul mare, iar ea simţi cum lichidul îi pătrunde în trup.
— Îşi face efectul destul de repede, spuse el. Durează cel mult două minute.
Făcu un pas în spate şi puse seringa şi sticluţa la locul lor în toc.
— S-ar putea să le folosesc şi pe târfa aia, zise el. E destul de băţoasă.
Ballard îl privea de la depărtare, de parcă s-ar fi aflat într-un tunel. Simţea deja cum ketamina îi curgea prin vene şi începea să îşi facă efectul. Încercă să îşi încordeze muşchii sub strânsoarea legătorilor, dar nu mai putu să facă nici măcar asta. Era neajutorată. Trent observă şi se uită la ea după ce închise cu zgomot tocul de ochelari. Zâmbi.
— Îţi dă o senzaţie plăcută, nu-i aşa?
Ballard se zgâi la el în timp ce simţea cum adoarme. În scurt timp, tunelul se prăbuşi şi se transformă într-un punct de lumină. Apoi şi acesta dispăru.

Ballard simţi gust de sânge. Deschise ochii, dar era dezorientată. Apoi îşi aminti: casa răsturnată, scaunul, legătorile, Trent. Căluşul îi sfâşiase ambele colţuri ale gurii atunci când i-l pusese din nou în gură. Îşi simţea gâtul înţepenit şi îi era greu să şi-l mişte, iar vederea îi era din nou înceţoşată.

În cameră era întuneric. Trent stinsese lumina când plecase. Nu vedea decât marginile slab luminate ale draperiilor din partea cealaltă a încăperii. Habar nu avea cât timp fusese inconştientă sau cât timp va mai trece până să se întoarcă Trent.

Privi în jur şi îşi văzu silueta neagră în oglindă, legată în continuare. Îşi încordă muşchii şi îşi dădu seama că legătorile erau la fel de strânse ca înainte. Încercă să îşi pună gândurile în ordine şi să nu se lase copleşită de panică.

Începu cu Béatrice. Trent plecase să pună mâna pe ea. Ballard ştia unde era casa răsturnată şi unde locuia şi muncea Béatrice. Era un drum de minimum douăzeci şi cinci de minute cu maşina, în ambele sensuri, ţinând cont de trafic. Dacă era în toiul nopţii, va parcurge distanţa mult mai repede. Dacă era miezul zilei, îi va lua mult mai mult. De asemenea, Trent trebuia să găsească o cale să o răpească şi să o controleze pe Béatrice. Dacă era singură la depozit, atunci era altceva. Dacă era în toiul filmărilor, atunci vor fi acolo şi alte persoane, iar acest lucru complica situaţia considerabil şi îi va lua mai mult timp.

Existau prea multe necunoscute şi niciuna nu avea importanţă, deoarece habar n-avea cât timp fusese inconştientă. Singurul lucru pe care îl ştia îi dădea o rază de speranţă. Era singură în acel moment, iar Trent făcuse o greşeală. Mai devreme, când se privise în oglindă, observase că era prinsă de scaun cu legători negre din plastic, probabil cumpărate de la un magazin de bricolaj. Erau subţiri, din cele folosite pentru legarea cablurilor sau în alte scopuri industriale ori menajere, nu de tipul celor utilizate de poliţie pentru a-i lega pe infractori.

Indiferent de scopul şi rezistenţa lor, Ballard ştia că toate legătorile de plastic aveau un lucru în comun: se supuneau în totalitate legilor fizicii.

În poliţie, colierele din plastic sau cătuşele flexibile erau considerate dispozitive de imobilizare temporară. Nu făceau parte din categoria „cătuşe", din simplul motiv că unele erau confecţionate din plastic, iar celelalte din oţel. Circulau suficiente poveşti şi avertismente în înştiinţările oficiale, în sălile de şedinţe şi printre cei care stăteau la taclale pe coridoarele secţiei. Mesajul era simplu: fii mereu cu ochii pe un arestat imobilizat cu cătuşe flexibile. Nu avea importanţă cât de rezistente erau. Plasticul se supune legilor fizicii. Frecarea produce căldură. Căldura face ca plasticul să se întindă.

Ballard încercă să îşi mişte încheieturile, însă de data aceasta nu încercă să le forţeze, ci să îşi mişte mâinile în sus şi în jos de-a lungul barelor verticale ale scaunului. Legătorile erau atât de strânse, încât ea nu reuşi să le mişte mai mult de un centimetru, indiferent de sens. Însă un centimetru în sus şi un centimetru în jos era suficient. Începu să îşi mişte braţele ca nişte pistoane, în sus şi în jos, în sus şi în jos, cât

putu de repede, creând frecare între plastic şi lemn. Aproape imediat, plasticul tare începu să îi taie pielea, provocându-i durere. Însă în scurt timp, simţi şi căldura pe care o crea, iar acest lucru o determină să îşi mişte braţele din ce în ce mai repede.
Durerea deveni aproape insuportabilă şi, în scurt timp, simţi cum sângele îi şiroia din încheieturi pe mâini. Însă nu se opri. În curând, un centimetru deveni doi centimetri, apoi cinci centimetri, iar ea simţi cum plasticul începea să cedeze.
Muşcă din căluş, iar lacrimile îi brăzdară obrajii, însă continuă, cu pauză din două în două minute, după numărătoarea ei, ca să verifice repede circumferinţa legătorilor. Făcea acelaşi efort cu ambele mâini, dar în scurt timp deveni evident faptul că legătoarea de la încheietura stângă răspundea mai repede datorită frecării şi căldurii. Încetă să mai depună efort în partea dreaptă şi îl dublă în partea stângă, concentrându-şi toată forţa în mişcarea braţului.
Simţea durerea până la umăr şi gât, dar continua să-şi mişte braţul. În curând, sângele şi transpiraţia de pe încheietură şi de pe mână le făcură să devină alunecoase şi, brusc, când trase în sus, mâna îi trecu prin legătoare, marginile acesteia zgâriindu-i pielea de pe părţile laterale ale palmei.
Avea o mână liberă şi asta o făcu să ţipe în căluş, un ţipăt sălbatic de eliberare. Îşi ridică mâna însângerată, cu degetele amorţite, şi reuşi să îşi tragă căluşul peste bărbie.
— Nenorocitule! ţipă ea în cameră.
Trent lăsase cheia pe masă. Ballard o vedea strălucind în lumina ce pătrundea prin uşa glisantă. Se întinse spre masă, dar aceasta era la vreo treizeci de centimetri depărtare. Folosindu-şi braţul liber, se legănă cu scaunul până când acesta se înclină. Atunci dădu să înşface cheia, dar rată şi căzu cu faţa în jos, cu tot cu scaun.
Întinsă pe pardoseală, putea ajunge cu uşurinţă la piciorul mesei. Aşa că o trase şi reuşi să o încline. Cheia căzu pe jos, la îndemână. O atinse, însă degetele îi erau atât de amorţite, încât nu o putu lua.
Îşi scutură mâna stângă, încercând să scape de amorţeală, în timp ce continua să îşi mişte braţul drept în sus şi în jos, de-a lungul barei scaunului. În curând, mâna stângă i se dezmorţi suficient cât să o poată apuca şi folosi ca pe un fierăstrău ca să taie plasticul moale ce îi ţinea mâna dreaptă imobilizată. În câteva clipe, cea de-a doua legătoare de plastic se rupse şi acum avea ambele mâini libere.
Întinsă în continuare pe o parte, desprinse cureaua care o ţinea legată de spătarul scaunului. Gleznele îi erau în continuare prinse de scaun. Se întoarse pe partea stângă şi, aplecându-se într-o parte, reuşi să apuce una dintre barele transversale dintre picioarele din faţă şi cele din spate ale scaunului. Încercă să o smulgă, dar era bine fixată. Folosindu-şi podul palmei deja însângerat, lovi bara, dar fără a reuşi

să o mişte. O lovi în repetate rânduri, fără niciun rezultat.
Îşi puse toată forţa în următoarea lovitură şi nu îşi dădu seama dacă trosnitura pe care o auzi fusese provocată de lemn sau de osul mâinii.
— Fir-ar să fie!
Se odihni o clipă, până când o mai lăsă durerea, apoi apucă bara şi trase. Lemnul crăpase şi, trăgându-l de mijloc, reuşi să îl rupă. Apoi trase legătoarea în jos, de-a lungul piciorului, şi scăpă de scaun.
Cu un singur membru legat, Ballard reuşi să mişte scaunul şi să îl proptească în perete. Apoi, lovi bara cu călcâiul piciorului liber, fără să mai simtă durere, deoarece piciorul îi era complet amorţit.
Liberă în sfârşit, se aşeză pe jos şi încercă să scape de amorţeală, ffecându-şi încheieturile şi gleznele. Pe măsură ce îi reveneau simţurile, începură să pulseze, însoţite de o durere puternică. Încercă să se ridice în picioare şi să umble, dar se dezechilibră şi căzu. Se târî până în partea cealaltă a camerei, unde hainele erau puse grămadă.
Hainele îi erau tăiate în atât de multe locuri, încât nu le mai putea folosi. Speranţa că îşi va găsi acolo telefonul mobil i se risipi când îşi aduse aminte că îl lăsase la încărcat în camera ei atunci când coborâse în garaj.
Ştia că trebuia să caute un telefon mobil şi haine. Încercă din nou să se ridice în picioare, întinzându-şi mâinile şi folosind drept suport peretele din oglindă, unde lăsă o urmă însângerată.
Trase draperia cu cealaltă mână şi văzu că lumina ce se strecura pe lângă margini provenea de la becul de pe verandă. Afară era întuneric. Părea să fie miezul nopţii.
Tocmai când realiză că acest lucru însemna că Trent putea străbate străzile pustii din Valley mai repede decât sperase ea, casa păru să se scuture din cauza unei vibraţii puternice care venea de deasupra.
Se deschidea uşa garajului.
Ballard simţi un val de adrenalină. Traversă încăperea, încă nesigură pe picioare. Deschise uşa camerei şi ieşi pe un hol mic. Văzu nişte scări care duceau undeva sus şi o trapă în podea. Ezită, apoi intră înapoi în cameră şi închise uşa. Ştia în ce loc din casă se afla, dar nu cunoştea planul casei dincolo de camera aceea. Ştia că putea ieşi pe uşa glisantă şi că putea urca scările exterioare. Asta ar fi însemnat să umble goală-puşcă pe străzi. Putea bate la uşi până când găsea un telefon ca să sune la 911[16].
Dar cum rămânea cu Béatrice? Datoria lui Ballard era să protejeze şi să servească. Dacă Trent o răpise pe fosta soţie, oare Ballard ar fi putut cere ajutoare care să vină la casă şi să o salveze la timp?
Auzi o uşă închizându-se cu zgomot la etaj. Trent era acum în casă.
Ballard privi în jurul ei şi ochii îi căzură pe una dintre barele rupte din scaun. Aceasta se rupsese pe lungime şi avea un vârf ascuţit. Se aplecă repede şi o luă în mână, apoi îi verifică vârful cu degetul mare. Era

ascuţit şi putea străpunge pielea. Trebuia să îl ţină bine în mână şi să-l înfigă cu putere.
Se ascunse în spatele uşii, ţinând în mână noua armă. Aproape imediat, îşi dădu seama că nu era o idee bună. Mâinile şi picioarele îi erau pe jumătate amorţite şi o dureau. Arma pe care o ţinea în mână necesita un atac de aproape, iar Trent era mult mai mare şi mai puternic decât ea. Deşi avea de partea ei elementul surpriză, chiar dacă l-ar fi înjunghiat în spate, era puţin probabil că l-ar fi doborât, şi apoi ar fi fost nevoită să lupte corp la corp cu un inamic mult mai puternic.
Se auziră paşi grei coborând scările. Bănuia că erau două seturi de scări din garaj până la nivelul inferior.
Se lipi de perete şi se pregăti să acţioneze în singurul mod în care putea. Dar îşi aminti ceva şi se duse pe furiş în partea cealaltă a camerei, unde se aflau draperiile. Le dădu la o parte şi scoase coada de mătură din şina uşii glisante. Apoi se întoarse şi luă din mers din grămada de haine distruse ceea ce mai rămăsese din sutienul ei.
Rezemă coada de mătură de peretele de lângă uşă şi se puse repede pe treabă. Paşii lui Trent se opriră pe scări, apoi îl auzi deplasându-se la etajul de deasupra ei. Paşii îi erau greoi, iar ea bănui că o căra pe Béatrice.
Sutienul fusese tăiat între cupele de mătase şi bretele, şi părea să-i fi fost smuls de pe trup. Clema era încă închisă. Ballard îşi legă strâns sutienul în jurul coapsei drepte şi băgă pumnalul improvizat din lemn.
Auzi paşii lui Trent pe scările ce duceau la nivelul inferior. În curând avea să intre în cameră. Apucă repede coada de mătură şi se îndepărtă de perete, postându-se în unghiul mort al uşii, unde avea loc să-şi ia avânt.
Uşa se deschise. Primul lucru pe care îl văzu Ballard fu o pereche de picioare goale, deoarece Trent o căra pe Béatrice, inconştientă.
— Iubito, sunt...
Trent se opri când văzu urma de mână însângerată pe oglinda de pe perete. Apoi îşi plimbă privirea prin încăpere şi ochii îi căzură pe scaunul şi masa răsturnate. Fără să se gândească deloc la Béatrice, o lăsă să cadă pe jos şi dădu să se întoarcă spre uşă.
Ballard îl luă prin surprindere. Când se întoarse, prima ei lovitură îl nimeri peste obrazul drept. Se auzi un trosnet, iar ea crezu că îi spărsese pometţii.
Nu aşteptă să vadă care fusese impactul loviturii. Ridică din nou coada de mătură şi ţinti mai jos, lovindu-l pe Trent peste coaste. De data aceasta, sunetul fu mai puternic, ca atunci când loveşti cu pumnul într-un sac de box. Trent icni şi se îndoi. Ballard îşi luă din nou avânt, pregătindu-se să îl lovească cu putere în moalele capului.
Coada de mătură se rupse în două din cauza impactului, capătul

desprins zburând în partea cealaltă a camerei şi nimerind oglinda, însă cumva, Trent rămase în picioare. Îşi duse ambele mâini la cap şi se dădu în spate, împleticindu-se. Era ca un luptător ameţit, pe punctul de a se prăbuşi, dar îşi reveni şi începu să se îndrepte.
— Târfă afurisită! ţipă el.
Ballard azvârli corida de mătură ruptă şi se năpusti asupra lui Trent, izbindu-l cu spatele de perete. Îşi împinse umărul în el, imobilizându-l. Însă el o cuprinse cu braţele chiar când ea reuşi să smulgă pumnalul din teaca improvizată.
Apucă arma strâns şi o înfipse în stomacul lui Trent. Apoi se retrase şi îl mai înjunghie repede de trei ori în stomac. Trent ţipă de durere şi îi dădu drumul. Ballard se dădu în spate şi îşi ridică braţul, pregătită să îl atace din nou cu pumnalul.
Trent se holba la ea, cu gura deschisă şi cu o expresie mirată pe faţă. Apoi alunecă de-a lungul peretelui până când ajunse în şezut, încercând să-şi ţină măruntaiele înăuntru. Sângele i se prelingea printre degete.
— Ajută-mă, şopti el.
— Să te ajut? zise Ballard. Du-te naibii!
Păşind în lateral, ca să nu îl scape din vedere, Ballard se duse la Béatrice şi se lăsă pe vine lângă ea. Îi verifică pulsul la gât. Béatrice era în viaţă, dar inconştientă, cel mai probabil sedată şi ea cu ketamină. Obrazul drept îi era umflat şi o buză îi era crăpată. Nu se lăsase uşor.
Trent stătea acum înclinat înspre stânga. Îşi pierduse forţa din mâini, lăsându-le să cadă în poală. Sângele îi şiroia necontenit din fiecare împunsătură. Privirea îi era fixă şi sângera abundent. Cu pumnalul improvizat în mână, Ballard se apropie de el şi începu să îi verifice buzunarele pantalonilor îmbibaţi cu sânge, în căutarea unui telefon. Nu găsi niciunul.
Îl împinse pe Trent, răsturnându-l cu faţa în jos. El scoase un suspin. Îşi desfăcu sutienul din jurul coapsei şi îl folosi ca să îi lege mâinile la spate. Bănuia că era mort sau aproape mort, însă nu voia să îşi asume niciun risc.
Ieşi din cameră şi urcă la etaj ca să caute un telefon şi haine. Cel mai important era să ceară ajutor pentru Béatrice. Urcă până la primul etaj, sperând că va găsi un telefon în bucătărie.
Pe perete era montat un telefon fix. Ballard sună la 911.
— Aici detectivul Ballard, secţia din Hollywood. Am nevoie de ajutor. Wrightwood Drive, 1002. Repet, am nevoie de ajutor. Am un suspect la pământ, o victimă la pământ şi un ofiţer rănit.
Ballard nu închise, dar lăsă receptorul să atârne. Îşi privi trupul gol. Braţele, picioarele şi şoldul stâng îi erau pline de sânge. În mare parte era al ei, dar o parte era şi al lui Trent. Ieşi din bucătărie şi dădu să

coboare la etajul următor, unde ar fi găsit nişte haine în dormitorul lui Trent. Însă când străbătu holul, văzu uşa deschisă la garaj. Duba ei era parcată acolo.
Îşi dădu seama că Trent o adusese din Ventura în duba ei. Planul lui fusese să-i mute cadavrul într-un loc ferit, apoi să abandoneze duba undeva pe coastă. Bănuia că maşina lui se afla undeva aproape de casa bunicii ei, şi că plănuise să şi-o recupereze înainte să se întoarcă în Los Angeles.
Ballard intră în garaj şi descoperi că duba nu era încuiată. Trase uşa laterală şi se întinse după hainele de plajă pe care le lăsase atârnate în cui, lângă roata de rezervă. Se îmbrăcă cu o pereche de pantaloni de trening şi un maiou negru. Pe deasupra, îşi trase o haină din nailon cu emblema Slick Sled. Apoi, deschise seiful şi îşi luă arma şi insigna. Tocmai şi le băga în buzunare, când auzi prima sirenă apropiindu-se.
Apoi o auzi pe Béatrice ţipând în camera de jos.
Ballard coborî repede scările.
— Béatrice! strigă ea. Este în regulă! Este în regulă!
Ajunse în cameră. Béatrice stătea pe jos, cu mâinile la gură, privind cu ochii căscaţi în partea cealaltă a camerei, unde se afla trupul fostului ei soţ. Ballard îi prinse mâinile ca să o liniştească.
— Totul este în regulă, Béatrice. Acum eşti în siguranţă. Eşti în siguranţă.
Ballard se duse la Trent şi se aplecă să-i verifice pulsul. În spatele ei, Béatrice ţipa isteric.
— Dumnezeule, Dumnezeule, nu se poate!
Trent nu avea puls. Ballard se întoarse spre Béatrice şi se lăsă în genunchi.
— E mort, zise ea. N-o să-ţi mai facă rău nici ţie, nici altcuiva.
Béatrice o îmbrăţişă strâns.
— Voia să mă omoare, hohoti ea. Mi-a spus asta.
Ballard o îmbrăţişă la rândul ei.
— Nu mai poate, răspunse Ballard.

Maşinile de poliţie ale secţiei North Hollywood sosiră primele, urmate de o maşină de pompieri şi de două ambulanţe. Paramedicii îi verificară pulsul şi pupilele lui Trent, dar era mort. Îl lăsară aşa cum îl găsiseră, pentru anchetatorii care urmau să vină de la biroul medicului legist şi de la LAPD.
Celălalt echipaj îi oferi îngrijiri lui Béatrice Beaupre pentru rănile superficiale de pe faţă şi coaste şi constatară că nu mai existau urme de ketamină. Apoi, trecură la Ballard şi îi îngrijiră rănile de la încheieturi şi de la gură. Îi bandajară încheieturile cu tifon, pe care îl fixară cu leucoplast, făcând-o să semene cu o sinucigaşă. Îi verificară vânătaia de pe gât, de când Trent încercase să o sugrume, dar nu

găsiră alte răni.
Ballard o rugă pe femeia paramedic să îi fotografieze rănile cu telefonul ei, apoi să i le trimită pe e-mail. De asemenea, îşi trase pantalonii de trening în jos, ca să îi poată fotografia şi sângele de pe şold. Îi venea să vomite, dar ştia că nu se putea curăţa de sângele lui Trent. Era considerat probă. Nu pentru acuzarea lui, deoarece nu avea să existe un proces, ci pentru a-şi susţine povestea pe care urma să o spună.
Primii detectivi care sosiră erau de la secţia din North Hollywood, deşi era limpede că acest caz va fi preluat de FID[17], din moment ce era vorba despre un deces cauzat de un ofiţer de poliţie. Conform protocolului, unul dintre detectivii locali sună la FID cu raportul iniţial şi primi ordin să o reţină pe Ballard şi să o trimită pe Béatrice cu o maşină la sediul PAB, unde urma să fie interogată de o echipă a FID.
Ballard fu scoasă din casă şi pusă într-o altă maşină, unde aşteptă mai mult de o oră până când membrii echipei de teren ai FID se strânseră după ce fuseseră treziţi din somn. În timp ce aşteptă, ea admiră răsăritul peste Valley. Împrumută un telefon de la un detectiv şi sună la departamentul de poliţie din Ventura ca să le ceară să meargă acasă la bunica ei. După o jumătate de oră, în timp ce ea continua să aştepte pe bancheta din spate, detectivul deschise portiera şi îi spuse că departamentul de poliţie din Ventura sunase înapoi, raportând că bunica ei se afla în siguranţă.
Echipa FID era formată din patru detectivi, un locotenent şi un post de comandă mobil, de fapt o rulotă cu spaţii de lucru, computere, imprimante, ecrane de televizor şi Wi-Fi, precum şi o sală de interogatoriu cu cameră de supraveghere.
Pe locotenent îl chema Joseph Feltzer. Ballard îl ştia din cazul Spago, aşa cum îi spunea ea, încurcătura pe care ea şi Jenkins o avuseseră cu hoţul din casa FIVC de pe Doheny Drive. Acesta fusese corect în timpul anchetei, deşi nu se grăbise să îi disculpe pe poliţişti pentru că făcuseră greşeli. Însă, în mare parte, aceea fusese o anchetă asupra lui Jenkins, pentru că îl cotonogise pe hoţul care o atacase pe Ballard. De data aceasta, toată atenţia va fi concentrată asupra ei, şi ştia că din cauza plângerii împotriva lui Olivas, se urmărea excluderea ei din departament. Trebuia să fie foarte atentă până afla dacă Feltzer era corect.
În timp ce toţi cei patru detectivi ai lui îşi puneau botoşeii şi mănuşile înainte să intre în casă, Feltzer deschise portiera maşinii şi o invită pe Ballard în postul de comandă mobil. Nu scoaseră o vorbă până când nu se aşezară faţă în faţă la masa din sala de interogatoriu.
— Cum vă simţiţi, doamnă detectiv? începu Feltzer.
— Destul de amorţită, răspunse Ballard.

Era o evaluare corectă. Trecuse de la suprasolicitare, cât timp fusese captivă, la pilot automat în timpul evadării, iar ulterior la hotărâri, până când se asigură că bunica ei şi Beaupre se aflau în siguranţă. Se simţea ameţită, ca şi când ar fi urmărit pe altcineva care era interogat.
Feltzer încuviinţă din cap.
— E de înţeles, zise el. Trebuie să vă întreb, aveţi asupra; dumneavoastră o armă?
— De fapt, e în buzunarul meu, răspunse Ballard. N-ai cum să fixezi un toc de armă pe pantalonii aceştia de trening.
— Trebuie să mi-o predaţi înainte să începem.
— Serios? Nu l-am împuşcat pe individ. L-am înjunghiat.
— Acesta este protocolul. Îmi daţi arma, vă rog?
Ballard îşi scoase pistolul Kimber din haină şi i-l întinse peste masă. Feltzer verifică piedica, îl puse într-o pungă de plastic, apoi scrise ceva pe ea şi o băgă într-o pungă maro de hârtie pe care o puse pe jos.
— Aveţi şi o armă de rezervă? o întrebă el.
— Nu am, răspunse ea.
— În regulă, să începem. Sunt convins că ştiţi care este procedura, doamnă detectiv Ballard, dar vă voi spune oricum, înainte să începem înregistrarea. Eu vă voi citi drepturile, iar dumneavoastră nu veţi renunţa la dreptul de a nu spune nimic. Eu voi invoca al Cincilea Amendament, iar dumneavoastră îmi veţi spune ce s-a întâmplat. După ce vă vom înregistra declaraţia, vom intra în casă, iar dumneavoastră ne veţi povesti din nou, mie şi echipei mele, cum s-a întâmplat. Sunteţi de acord?
Ballard încuviinţă din cap. Al Cincilea Amendament — avertismentul Lybarger — era folosit pentru a obliga un poliţist să răspundă la întrebări fără a fi prezent un avocat. A fost denumit după un poliţist care fusese concediat pentru că refuzase să facă acest lucru. Avertismentul îl obliga pe un poliţist să vorbească dar avea o clauză care nu permitea ca propriile declaraţii să fie folosite împotriva lui în cazul unei proceduri penale.
Feltzer porni echipamentul de înregistrare video, invocă ambele proceduri, apoi se apucă de treabă.
— Să o luăm de la început, zise el. Detectiv Ballard, povestiţi-mi ce s-a întâmplat şi cum aţi ajuns să îl omorâţi pe Thomas Trent.
— Trent a fost suspectul principal în cazul răpirii şi agresării lui Ramón Gutiérrez, un bărbat care se prostitua în Hollywood, începu Ballard. Cumva, Trent a aflat unde locuiesc în Ventura şi a mers acolo fără ştirea mea. În timp ce pregăteam o placă de surf în garaj, cu uşa deschisă, s-a furişat prin spatele meu şi mi-a pus o pungă de plastic pe cap. M-a răpit, m-a sedat şi m-a adus aici, în casa lui. Se poate să mă fi agresat sexual cât timp am fost inconştientă, dar nu ştiu. M-am trezit dezbrăcată şi legată de un scaun. Mi-a spus că va mai răpi pe cineva,

apoi m-a sedat din nou înainte să plece. Mi-am recăpătat cunoştinţa înainte să se întoarcă şi am reuşit să mă eliberez. Înainte să pot fugi din casă, s-a întors cu a doua victimă. Temându-mă pentru siguranţa ei, am rămas în camera în care mă lăsase el. M-am înarmat cu coada de mătură ce bloca şina uşii glisante şi cu o bucată ascuţită de lemn pe care o rupsesem din piciorul scaunului. Când a intrat cu cea de-a doua victimă, l-am atacat şi l-am lovit de mai multe ori cu mătura până când aceasta s-a rupt. Apoi, el a reuşit să mă prindă cu braţele şi să mă ţină strâns. Ştiind că era mult mai mare decât mine şi temându-mă pentru viaţa mea, l-am înjunghiat de mai multe ori cu bucata de lemn. Într-un final, el mi-a dat drumul, s-a prăbuşit şi a murit la scurt timp după aceea.
Feltzer rămase tăcut timp îndelungat, fiind probabil uluit de complexitatea poveştii, chiar şi în forma sa prescurtată.
— În regulă, spuse el într-un final. Acum vom discuta despre asta în detaliu. Hai să începem cu cazul Gutiérrez. Povestiţi-mi despre el.
Ballard avu nevoie de nouăzeci de minute ca să răspundă întrebărilor detaliate, dar deloc acuzatoare ale lui Feltzer. Uneori, el aducea în discuţie unele neconcordanţe aparente, alteori punea sub semnul îndoielii deciziile pe care le luase ea, însă Ballard ştia că orice anchetator bun punea unele întrebări menite să îl agite sau să chiar să îl indigneze pe suspect. Era o metodă prin care se încerca obţinerea unei reacţii. Dar ea se stăpâni şi vorbi calm pe tot parcursul interogatoriului. Scopul ei era să îşi păstreze calmul în această etapă, indiferent cât ar fi durat, ştiind că, într-un final, va fi lăsată în pace, iar ea se va putea linişti. De-a lungul anilor, citise câteva articole în buletinul informativ al departamentului de poliţie şi ştia că trebuia să folosească în mod repetat cuvinte şi fraze-cheie, cum ar fi: „M-am temut pentru siguranţa mea şi a celeilalte victime“. Aşa, celor de la FID le-ar fi greu să nu considere justificată uciderea lui Trent, care astfel nu ar încălca politica departamentului de utilizare a forţei. Atunci, FID va recomanda procurorului general să nu ia măsuri împotriva ei.
Ballard mai ştia că era important ca povestea ei să se potrivească şi cu dovezile fizice strânse din casa lui Trent, din duba ei şi din garajul din Ventura. Deoarece nu se abătuse în timpul interogatoriului de la ceea ce ştia că se întâmplase, ea ieşi din sala de interogatoriu încrezătoare că Feltzer şi echipa lui nu vor descoperi contradicţii de care să se agaţe.
Când coborî din rulotă, văzu că zona devenise un „circ cu trei cercuri“. Câteva maşini de poliţie, precum şi dube ale criminaliştilor şi medicului legist erau strânse pe stradă. Trei care TV erau înşirate pe strada Wrightwood, dincolo de banda galbenă, iar deasupra dădeau târcoale elicopterele mass-mediei. Îl văzu, de asemenea, pe partenerul

ei, Jenkins, stând la o parte. El o salută din cap şi îşi ridică pumnul. Ea făcu la fel şi mimară că îşi ciocnesc pumnii de la distanţă.
Până la ora 10.00, Ballard terminase deja plimbarea cu echipa FID. Cea mai mare parte din timp o petrecuseră în camera de la nivelul inferior, unde se afla trupul lui Trent, ale cărui mâini erau legate la spate cu sutienul ei. Ballard se simţea epuizată. Cu excepţia timpului în care zăcuse inconştientă din cauza sedativului, fusese trează timp de douăzeci şi patru de ore. Îi spuse lui Feltzer că nu se simţea bine şi că avea nevoie să doarmă. El îi zise însă că, înainte să plece acasă, trebuia să meargă la un centru pentru tratarea victimelor abuzului, ca să afle dacă Trent o violase cât timp fusese inconştientă şi pentru a i se preleva probe. Tocmai aranja cu unul dintre detectivii lui să o conducă cu maşina, când Ballard întrebă dacă putea fi însoţită de partenerul ei.
Feltzer fu de acord. Stabiliră o întâlnire pentru un alt interogatoriu, în dimineaţa următoare, apoi locotenentul FID o lăsă să plece.
Înainte să plece, Ballard întrebă despre duba ei şi i se spuse că aceasta îi va fi confiscată şi examinată de echipa de criminalişti. Asta însemna că, foarte probabil, şi-o va recupera peste cel puţin o săptămână. Întrebă dacă putea să îşi ia nişte lucruri din ea, dar răspunsul fu din nou negativ.
Când ieşi din casă, ea îl văzu pe Jenkins aşteptând-o şi zâmbindu-i compătimitor.
— Salutare, partenere! Eşti bine?
— Mai bine ca niciodată, răspunse ea, ceea ce însemna exact opusul. Trebuie să mă duci undeva cu maşina.
— Absolut. Unde?
— În Santa Monica. Unde este maşina noastră de serviciu?
— Mai jos, în spatele dubelor TV. N-am găsit loc de parcare.
— Nu vreau să trec pe lângă reporteri. Ce-ar fi să te duci după ea şi să vii să mă iei?
— S-a făcut, Renée.
Jenkins o luă pe stradă în jos, iar Ballard îl aşteptă în faţa „casei răsturnate”. Doi dintre detectivii lui Feltzer ieşiră pe uşa de la intrare din spatele ei şi urcară în postul de comandă mobil. Când trecură pe lângă Ballard, nu scoaseră niciun cuvânt.
Jenkins o luă pe Mulholland până la autostrada 405, înainte să se îndrepte spre sud. Odată ce coborâră dealul, Ballard ştiu că va prinde semnal şi îl rugă pe partenerul ei să îi împrumute telefonul. Era sigură că va trebui să treacă printr-un examen psihologic înainte să i se permită să se întoarcă la datorie. Îşi dorea să se termine odată totul. Sună la BSU — Departamentul de Ştiinţe Comportamentale — şi făcu o programare pentru ziua următoare, după întâlnirea pe care o urma să o aibă cu Feltzer.

După ce îi dădu telefonul înapoi lui Jenkins, Ballard se rezemă de portiera maşinii şi adormi. Abia după ce trecu de ieşirea 10 spre vest, Jenkins întinse mâna şi o bătu uşor pe umăr. Ballard tresări când se trezi.
— Aproape am ajuns, zise el.
— Vreau să mă laşi şi să pleci, îl rugă ea.
— Eşti sigură?
— Da, sunt sigură. Nu-ţi face griji în privinţa mea. Du-te acasă la soţia ta.
— Nu-mi prea convine. Vreau să te aştept.
— Nu, John. Vreau să fiu singură. Nici măcar nu sunt sigură că s-a întâmplat, iar dacă da, eram inconştientă şi nu-mi voi aminti niciodată momentul. În această clipă, vreau să fac treaba asta singură, bine?
— Bine, bine. Nu trebuie să vorbim despre asta. Dar dacă vei dori vreodată, sunt aici. Bine?
— Bine, partenere. Probabil că n-am s-o fac.
— E bine şi aşa.
Centrul pentru tratarea victimelor violului facea parte din Centrul Medical UCLA — Santa Monica, situat pe 16th Street. Existau şi alte spitale unde Ballard ar fi putut merge ca să fie consultată şi să i se preleveze probe, dar centrul acesta era vestit ca fiind unul dintre cele mai bune din ţară. Ballard însoţise suficiente victime acolo în timpul turei de noapte, ca să ştie că aici va fi îngrijită cu compasiune şi profesionalism.
Jenkins opri maşina în faţa intrării.
— Nu trebuie să îmi vorbeşti despre asta, dar, la un moment dat, va trebuie să-mi povesteşti de Trent, zise el.
— Nu-ţi face griji, o voi face, îi promise Ballard. Hai să vedem ce vor face băieţii de la FID, apoi vom vorbi. Ţi s-a părut că Feltzer a fost corect în cazul Spago, nu?
— Da, destul de corect.
— Să sperăm că nu are pe nimeni la etajul zece, care să-i şoptească la ureche.
La etajul zece al PAB se afla OCP[18].
Ballard deschise portiera şi coborî din maşină. Îşi întoarse privirea spre Jenkins.
— Mersi, partenere, zise ea.
— Ai grijă de tine, Renée. Sună-mă dacă vrei.
Ea îi făcu semn cu mâna să plece, iar el se îndepărtă cu maşina. Ballard intră în spital, îşi scoase insigna şi întrebă de un superior. O asistentă medicală, pe care o chema Marion Tuttle, ieşi din baza de tratament şi stătură de vorbă. După patruzeci de minute, Ballard se afla într-o sală. Sângele de pe şold îi fu curăţat şi mostrele de tampoane de bumbac fură puse în eprubete.

I se prelevară probe şi în timpul unui consult umilitor şi invaziv. Apoi, Tuttle efectuă un test ce folosea o substanţă chimică prin care putea identifica prezenţa unei proteine ce se afla în spermă. Urmă un consult anal şi unul vaginal încă şi mai invaziv. Când totul luă sfârşit, asistenta o lăsă pe Ballard să se acopere cu un halat în timp ce ea îşi aruncă mănuşile într-un coş de gunoi din sala de consultaţii. Apoi bifă ceva pe o fişă şi se pregăti să-i comunice rezultatele.
Ballard închise ochii. Se simţea umilită. Se simţea lipicioasă. Voia să facă un duş. Petrecuse ore în şir legată şi transpirată, fusese cuprinsă de un val de adrenalină din cauza panicii şi se luptase cu un bărbat de două ori mai greu decât ea, şi toate acestea după ce fusese, poate, violată. Voia să ştie, da, dar voia ca totul să se termine.
— Ei, bine..., începu Tuttle. Nu sunt „înotători".
Ballard ştia că asistenta se referea la spermă.
— Vom testa probele ca să vedem dacă există urme de silicon sau alte indicii care să arate dacă s-a folosit prezervativ, zise Tuttle. Există câteva vânătăi. Când a fost ultima oară când ai întreţinut relaţii sexuale înainte de acest incident?
Ballard se gândi la Rob Compton şi la partida lor de sex.
— Sâmbătă dimineaţa, răspunse ea.
— Era dotat? întrebă Tuttle. A fost dur?
Întrebările erau la obiect, fără urmă de prejudecată.
— Ambele, răspunse Ballard. Oarecum.
— În regulă, şi când a fost ultima oară înainte de aceasta? o întrebă Tuttle.
Se gândi la Aaron, salvamarul.
— A trecut ceva timp, răspunse Ballard. Cel puţin o lună.
Tuttle încuviinţă din cap. Ballard îşi feri privirea. Când se va termina?
— În regulă, vânătăile ar putea fi de sâmbătă dimineaţa, explică Tuttle. Nu ai mai făcut sex de ceva vreme, ţesuturile tale au fost sensibile şi mi-ai spus că el era dotat şi nu prea blând.
— Concluzia este că nu-mi poţi spune dacă am fost violată, conchise Ballard.
— Nu există niciun indiciu intern sau extern. Nu am găsit nimic pe pieptene, pentru că nu ai prea mult păr pubian. Concluzia este că nu pot intra în sala de judecată şi susţine sub jurământ una sau alta, dar ştiu că, în acest caz, acest lucru nu contează. Este vorba despre tine. Tu trebuie să ştii.
— Trebuie să ştiu.
— Îmi pare rău, Renée. Nu-ţi pot spune sigur. Dar îţi pot prezenta pe cineva de aici cu care să vorbeşti, iar ea te-ar putea ajuta să te împaci cu ideea că nu vei primi un răspuns. Ea te-ar putea ajuta să nu îţi mai pui această întrebare.
Ballard încuviinţă din cap. Ştia că acelaşi subiect va fi abordat şi în

timpul examenului psihologic la care urma să fie supusă în ziua următoare la BSU.
— Îţi sunt recunoscătoare, spuse ea. Chiar sunt şi mă voi gândi la asta. Acum însă cred că, mai mult decât orice, am nevoie de o maşină. Poţi chema un taxi şi să garantezi pentru mine? Portmoneul şi telefonul mi-au rămas în Ventura. Trebuie să ajung acolo, dar nu am maşină.
Tuttle o bătu uşor pe umăr pe Ballard.
— Desigur, zise ea. Se rezolvă.

Ballard ajunse în Ventura, la casa bunicii ei, în jurul orei 16.00. Îşi luă portofelul din dormitor şi plăti taxiul cu cardul de credit. Îi dădu şoferului un bacşiş generos pentru că nu vorbise în timpul călătoriei şi o lăsase să îşi rezeme capul de geam şi să doarmă adânc. Când intră din nou în casă, încuie uşa şi o îmbrăţişă îndelung pe Tutu, asigurându-o că era bine şi că totul era în ordine. După cum promisese în seara precedentă, Tutu mersese la culcare după ce spălase vasele. Dormise în timp ce Ballard fusese răpită din garaj şi aflase despre asta doar când poliţia venise să se asigure că ea era bine.
Apoi îşi îmbrăţişă căţeluşa şi, de data aceasta, ea fu liniştită de prezenţa calmă şi curajoasă a Lolei. Într-un final, intră în baia de pe hol. Se aşeză pe jos şi stătu sub duş până când se termină apa fierbinte din boiler.
În timp ce picăturile de apă îi înţepau umerii şi pielea capului, ea încerca să se împace cu ceea ce se întâmplase în ultimele douăzeci şi patru de ore şi cu faptul că nu va afla niciodată exact ce i se întâmplase. Mai mult de-atât, se gândea pentru prima oară la faptul că era o ucigaşă. Nu avea importanţă că omorul fusese justificat, ea se număra acum printre acei oameni care ştiau cum era să iei viaţa cuiva. Ştiuse din prima zi de academie că, într-o bună zi, ar putea fi nevoită să îşi folosească arma ca să omoare pe cineva, dar cazul ei era oarecum diferit. Situaţia aceasta nu ar fi putut fi anticipată.
Indiferent ce le spusese în mod repetat anchetatorilor, ea omorâse în calitate de victimă, nu de poliţist. În minte îi apăreau mereu acele momente din timpul luptei cu Trent, când ea îl atacase ca un asasin din puşcărie, cu un cuţit improvizat.
Avea o latură de care nu ştia. O latură întunecată, înspăimântătoare.
Nu simţea niciun dram de milă faţă de Trent, dar, cu toate acestea, era copleşită de emoţii contradictorii. Fără îndoială că supravieţuise unei situaţii pe viaţă şi pe moarte, iar gândul acela îi dădu o stare de euforie. Însă această exaltare fu de scurtă durată, deoarece îndoiala începu să îşi facă loc în mintea ei, iar ea ajunse să se întrebe dacă nu mersese prea departe. În procesele de conştiinţă, afirmaţii precum: „M-am temut pentru siguranţa mea şi a celorlalţi“ nu însemnau nimic. Nu exista nicio dovadă. Verdictul veni pe baza dovezilor cunoscute

doar de o conştiinţă încărcată. Înăuntrul ei, Ballard ştia că Thomas Trent, indiferent de dimensiunile caracterului său malefic, trebuia să fie în viaţă.
Gândul la moartea lui Trent dădu naştere unor întrebări fără răspuns: De unde ştiuse el că era poliţistă? Cum o găsise în Ventura? Faptul că, în cele din urmă, se întorsese împotriva lui Béatrice Beaupre, îi spunea lui Ballard că nu ea fusese sursa. Încercă să îşi amintească din nou conversaţiile pe care le purtase cu Trent la reprezentanţa auto, în timpul testului de conducere şi în drum spre Ventura. Nu îşi aminti nimic care ar fi putut să o dea de gol că era poliţist. Se întrebă dacă fusese strângerea de mână fermă de care ea se folosise ca să îi declanşeze durerea. Acesta să fi fost indiciul? Sau fusese întrebarea ei ulterioară, referitoare la vânătăi?
Apoi, se gândi la dubă. Trent o văzuse când intrase cu ea în parcarea reprezentanţei. Oare reuşise cumva să îi verifice numărul de înmatriculare şi să îi afle identitatea şi adresa din Ventura? El lucra la o reprezentanţă auto, unde se făceau tranzacţii cu Departamentul de Autovehicule de zeci de ori pe zi. Poate că Trent avea o sursă, un funcţionar prietenos de acolo, care înregistra plăcuţe noi de înmatriculare şi avea acces la baza de date. În timpul răpirii, Trent pomenise despre pielea ei bronzată şi despre originile ei etnice, lăsând să se vadă că era fascinat de ea încă de la vizita la reprezentanţă.
Ballard realiză că poate Trent începuse să o urmărească pentru că era o ţintă, nu pentru că era o poliţistă care îl viza pe el.
Din nou aceeaşi concluzie, că Trent era mort. Era posibil ca Ballard să nu primească răspunsuri la întrebările ei.
Nu observă că apa se răcise treptat decât în momentul în care începu să tremure de frig. Abia atunci se ridică în picioare şi ieşi din duş.
Lola o aştepta conştiincioasă lângă uşa de la baie.
— Haide, fetiţo.
Ballard străbătu holul spre camera ei în picioarele goale şi cu un prosop mare şi alb înfăşurat în jurul trupului. Când închise uşa, observă că Tutu spălase hainele pe care ea le băgase în maşină în seara precedentă. Acum erau împăturite şi aşezate frumos pe pat, iar Ballard fu încântată la gândul că va îmbrăca haine curate.
Îşi puse sutienul şi o pereche de chiloţi. Înainte să continue să se îmbrace, îşi verifică telefonul, care se încărca pe noptieră, unde îl lăsase. Ecranul îi arăta că avea unsprezece mesaje vocale noi. Se aşeză pe pat şi începu să le asculte pe rând.
Primele două mesaje erau de la Jenkins şi fuseseră lăsate înainte să se întâlnească la locul crimei. Aflase despre ancheta ce se desfăşura pe Wrightwood Drive, referitoare la o crimă în care era implicat un poliţist şi voia să ştie dacă ea era bine. În al doilea mesaj, o anunţa că va merge să o caute la locul crimei.

Următorul mesaj era de la o colegă de academie cu care Ballard păstra legătura. Rose Boccio aflase de la poliţişti că Ballard era subiectul principal al unei crime în Studio City, în care fusese implicat un poliţist.
Balls! zicea ea, folosindu-i porecla din academie. Slavă Cerului că eşti bine! Sună-mă! Trebuie să vorbim“.
Al patrulea mesaj era asemănător. Venea de la Corey Steadman de la RHD. Un alt prieten care spera că Ballard nu păţise nimic.
Al cincilea mesaj era de la Rob Compton, ofiţer supraveghetor şi iubit ocazional. Era evident că nu ştia ce se petrecea cu Ballard şi nu suna în legătură cu răpirea ei sau cu uciderea lui Thomas Trent.
„Hei, Renée, sunt Robby. Ascultă, am veşti. Un agent de la ATF m-a sunat în legătură cu un Glock furat, pe care l-am recuperat de la băiatul nostru, Nettles. Sună destul de interesant. Sună-mă, bine?“
Îi luă câteva secunde ca să îşi dea seama despre ce vorbea Compton. Evenimentele din ultima zi fuseseră atât de neplăcute, încât uitase complet de celelalte cazuri. Apoi îşi aduse aminte. Christopher Nettles, infractorul. Compton ceruse informaţii de la ATF despre cele trei arme considerate furate, care fuseseră găsite asupra lui Nettles şi în camera de la motelul Siesta Village.
Ballard îşi puse în gând să-l sune pe Compton de îndată ce îşi revenea destul încât să se poată ocupa de cazuri. Munca la cazul Nettles ar fi fost o distragere bine-venită de la situaţia actuală.
Următorul mesaj era de la şeful ei direct, locotenentul McAdams. Acesta începu prin a-i spune că se bucura să afle că se simţea destul de bine după chinul prin care trecuse. După aceea, el îi citi un ordin pe care îl primise de sus, prin care Ballard urma să aibă un program de lucru mai lejer cât timp dura ancheta privind moartea lui Trent.
„Aşadar, voi stabili un program de lucru şi îi voi găsi un partener lui Jenkins“, concluzionă McAdams după ce citi ordinul. „Vei sta pe tuşă în tura de zi, până când vor termina cei de la FID şi vei primi undă verde de la BSU. E o chestie de rutină. Dă-mi un telefon sau trimite-mi un e-mail, ca să ştiu că ai primit şi că ai înţeles ordinul. Mersi, Renée.“
Următoarele mesaje erau de la colegi din departament, care îi urau toate cele bune. Printre aceştia se număra şi Rogers Carr, de la Crime Majore.
„Sunt Carr şi, uau, tocmai am aflat. Mă bucur că n-ai păţit nimic, mă bucur că eşti bine şi mă bucur că ai eliminat un mare rău. Sunt aici dacă ai nevoie de ceva".
Ballard ştergea mesajele pe măsură ce le auzea, dar pe cel de la Carr îl păstră. Se gândi că s-ar putea să îl mai asculte, mai ales partea cu eliminarea unui mare rău. Mesajul acela i-ar putea aduce liniştea data viitoare, când mustrările de conştiinţă îi vor induce starea de vinovăţie.

Avea să păstreze şi următorul mesaj. Era de la Béatrice Beaupre care plângea. Îl lăsase în urmă cu o oră.
„În sfârşit m-au lăsat să plec. Mi-au pus o mulţime de întrebări, iar şi iar. Oricum, le-am spus adevărul, doamnă detectiv Ballard. Mi-ai salvat viaţa. Ne-ai salvat amândurora viaţa. Ştiu că urma să mă omoare. Mi-a spus-o în momentul în care m-a sedat. Am crezut că totul s-a terminat. Dar tu ai fost acolo şi m-ai salvat. Ai fost atât de bună. Te-ai luptat cu el şi ai câştigat. Le-am spus şi lor. Le-am spus ce-am văzut. Mulţumesc, doamnă detectiv Ballard. Mulţumesc din suflet“.
Vocea lui Béatrice se transformase în plâns când închisese. Mesajul, deşi sincer, o puse pe gânduri. Ştia că Béatrice nu văzuse când ea se luptase cu Trent. Era inconştientă. Din mesaj reieşea că le spusese anchetatorilor de la FID că văzuse ceea ce nu văzuse de fapt. Oare Béatrice realizase că detectivii de la FID încercau să dea vina pe Ballard şi să transforme incidentul în crimă? Trebuia să fie cu băgare de seamă. Nu putea să o sune şi să o întrebe. FID ar fî putut considera acest lucru drept manipularea martorului. Încercarea de a manipula o anchetă internă era considerată infracţiune şi ducea la concediere. Ballard trebuia să aştepte momentul potrivit şi să fie cu băgare de seamă. Mesajul lui Béatrice era un avertisment bine-venit.
Îngrijorarea ei părea a fi şi mai justificată atunci când ascultă ultimele două mesaje. Primul era de la locotenentul Feltzer, de la FID, care îi cerea să schimbe ora întâlnirii, deoarece ancheta de la locul crimei fusese terminată şi toate interogatoriile iniţiale fuseseră efectuate.
„Trebuie să stăm de vorbă şi să lămurim toate neconcordanţele, zise el. Vă rog să veniţi la biroul FID mâine dimineaţă pe la ora 8.00. Vom încerca să vă scoatem de aici cât mai repede posibil“.
Primul lucru la care se gândi Ballard fu dacă trebuia să meargă însoţită de un reprezentant al sindicatului. Simţise tonul aspru din vocea lui Feltzer şi, având în vedere mesajul de la Béatrice, începea să fie din ce în ce mai îngrijorată cu cât se gândea mai mult la ce îi spusese Feltzer despre neconcordanţe. Apoi îşi dădu seama de ceva. Ca să o apere, l-ar fi ales pe Ken Chastain. El era inteligent. Gândirea lui analitică ar fi ajutat-o să descifreze mutările făcute împotriva ei. El ar fi fost ajutorul perfect pentru ca ea să găsească răspunsuri la întrebările lor.
Însă el o trădase, iar acum era mort. Nu avea pe nimeni altcineva alături, cu care să se simtă în siguranţă. Nu avea pe nimeni apropiat, pe nimeni suficient de inteligent şi de viclean. Nici Jenkins. Nici Steadman. Trebuia să înfrunte singură situaţia.
Dacă acea concluzie nu era suficient de deprimantă, atunci ultimul mesaj de pe telefonul ei o făcu să simtă fiori. Îl primise în urmă cu mai puţin de o jumătate de oră, cât timp fusese la duş. Era de la un

reporter de la *Times,* pe care îl chema Jerry Castor. Deşi Ballard nu vorbise niciodată cu el, numele lui îi era cunoscut. Îl văzuse deseori la locurile unor crime şi în conferinţe de presă, mai ales în perioada în care lucrase la RHD.

Citind reportajele din *Times* despre departament, ea reuşise să îşi facă o părere despre înclinaţiile diverşilor reporteri. Direcţia pe care o luau poveştile dezvăluia adeseori sursele, deşi nu erau citate. Castor era considerat un reporter de nivelul 8. Aceasta era o trimitere la PAB. Clădirea avea zece etaje. Echipa de comandă şi personalul din administraţie ocupau în mare parte etajele opt, nouă şi zece, iar şeful se afla la ultimul etaj.

Despre Castor se credea că era un reporter cu relaţii mai multe la ultimele trei etaje decât la cele şapte de dedesubt. Pentru angajaţi era mai periculos din punct de vedere al carierei să aibă de-a face cu el decât cu alţi reporteri. Acesta era motivul pentru care Ballard încerca să îl evite.

„Doamnă detectiv Ballard, sunt Jerry Castor de la *Times,* începea mesajul lui. Nu ne-am cunoscut, dar eu sunt cel care scrie despre activitatea secţiei de poliţie, iar acum scriu un articol despre moartea lui Thomas Trent. Trebuie să vorbesc azi cu dumneavoastră despre asta. Principala mea întrebare se referă la rănile mortale pe care le-a suferit domnul Trent. Din câte am înţeles, acest bărbat nu era înarmat şi nu era acuzat de nicio infracţiune, însă a ajuns să fie înjunghiat de nenumărate ori, iar eu sunt curios dacă dumneavoastră doriţi să comentaţi cum se încadrează acest incident în folosirea justificată a forţei letale. Primul meu termen limită este la ora 20.00, în seara aceasta, prin urmare sper să mă contactaţi până atunci. Dacă nu mă veţi contacta, în articol se vor reflecta eforturile noastre eşuate de a da de dumneavoastră ca să vă aflăm părerea“.

Castor îi mulţumi, lăsă numărul direct din redacţie şi închise.

Nu faptul că reporterul o sunase cu privire la utilizarea forţei o şoca pe Ballard. La academie, nu te învaţă să tragi o singură dată când trebuie să îţi foloseşti arma de foc. Dacă forţa letală este justificată, o foloseşti cât este nevoie, ca să-ţi faci treaba. Din punct de vedere juridic şi al departamentului, nu conta faptul că Ballard îl înjunghiase pe Trent de patru ori sau doar o singură dată. Ceea ce o şoca pe Ballard era faptul că cineva din departament îi dezvăluise reporterului detaliile referitoare la crimă şi le făcuse publice. Cineva îl sunase pe Castor, ştiind că detaliile dezvăluite vor duce la dezbateri şi defăimare.

Avea senzaţia că fusese eliminată din departament şi că era pe cont propriu.

Se auzi o bătaie în uşa camerei.

— Renée?

— Acum mă îmbrac. Ies într-un minut.
— Scumpo, gătesc pește în seara aceasta. Am niște biban de mare, proaspăt, adus din Australia. Sper să poți rămâne.
— Tutu, ți-am mai spus, doar pentru că ei zic că este proaspăt nu înseamnă că e așa. Cum poate fi ceva proaspăt dacă este băgat în gheață carbonică și transportat cu avionul sau cu vaporul tocmai din Australia? Alege ceea ce știi că este proaspăt. Plătică din golf.
Se așternu tăcerea, iar Ballard se simți ca naiba pentru că își vărsase supărarea pe bunica ei. Începu să se îmbrace repede.
— Asta înseamnă că nu vrei să rămâi? o întrebă Tutu prin ușă.
— Îmi pare foarte rău, dar sunt în tura de noapte și m-au chemat la muncă mai devreme, răspunse Ballard. Trebuie să închiriez o mașină și să plec repede.
— Oh, scumpo, ai trecut prin atâtea. Nu-ți poți lua liber? o întrebă Tutu. Voi găti altceva.
Ballard își încheie și ultimul nasture de la cămașă.
— Nu este vorba despre pește, zise ea. Gătește-ți peștele, Tutu. Dar eu nu pot rămâne. Îmi pare rău. Este în regulă dacă o las aici pe Lola câteva zile?
Deschise ușa. Bunica ei mărunțică stătea acolo, iar pe față i se citea îngrijorarea.
— Lola este bine-venită aici, zise ea. Este prietena mea. Dar o vreau aici și pe stăpâna ei.
Ballard o îmbrățișă atent.
— În curând, spuse ea. Promit.
Nu îi plăcea să o mintă pe bunica ei, dar era complicat să îi dea o explicație completă și sinceră. Trebuia să se întoarcă în oraș. Nu numai că avea întâlnire cu Feltzer în dimineața următoare, urmată de examenul psihologic, dar știa că nu putea duce această luptă din Ventura. Trebuia să meargă la punctul zero ca să poată lua atitudine.

Majoritatea oamenilor voiau să iasă din L. A. Ballard încerca să intre în oraș. Fordul Taurus închiriat înainta încet dar sigur, din cauza traficului intens de pe autostrada 101 care ducea spre centrul orașului. Se mișcau atât de încet, încât se temea că va rata termenul limită de la ora 20.00, la *Times*. Pusese la cale un plan care spera să îi ofere un avantaj asupra celor din departament, ce unelteau împotriva ei.
Știa câte ceva despre cum erau negociate limitele neclare între mass-media și poliție. Știa că exista puțină cooperare și chiar și mai puțină încredere. Cei care alegeau să treacă dincolo de aceste limite erau atenți la riscuri. Avea de gând să se folosească de această practică pentru a-și atinge scopul.
Clădirea PAB și cea a ziarului *Times* se aflau una lângă cealaltă, pe First Street, separate doar de Spring Street. Cele două puteri se

priveau cu ochi critici, deşi, uneori, cu siguranţă aveau nevoie una de cealaltă. În cele din urmă, Ballard ajunse în zonă la ora 19.20, şi intră într-o parcare scumpă din spatele clădirii unde se afla sediul ziarului. Luă cu ea o geantă în care avea câteva haine curate şi se duse la o cafenea de pe Spring Street, de unde putea vedea porţiunea de stradă care separa clădirea ziarului de cea a poliţiei.
După ce îşi luă cana de cafea şi se aşeză într-un colţ, la tejgheaua din spatele geamului, Ballard îşi scoase telefonul şi îl sună pe Jerry Castor pe numărul său direct din redacţie.
— Sunt Renée Ballard.
— Oh! Bună seara, mă bucur că aţi sunat. Nu eram... mai e timp să ascult ce aveţi de declarat referitor la poveste.
— Nu dau nicio declaraţie. Conversaţia aceasta este neoficială.
— Păi, speram să obţin o reacţie la ce voi scrie în articolul meu, care este...
— Nu am nicio reacţie, nu dau nicio declaraţie şi puţin îmi pasă ce veţi scrie în articol. Dacă nu doriţi ca această conversaţie să fie neoficială, voi închide.
Se aşternu o tăcere lungă.
— Bine, conversaţia noastră va fi neoficială, conveni într-un final Castor. Cel puţin pentru moment. Pur şi simplu nu înţeleg de ce nu vreţi să vă exprimaţi părerea în ceea ce priveşte această poveste.
— Înregistraţi conversaţia? îl întrebă Ballard.
— Nu, nu o înregistrez.
— Ei, bine, eu vă anunţ că o înregistrez. Am făcut-o încă de la începutul apelului. Vă deranjează?
— Bănuiesc că nu. Dar nu înţeleg de ce.
— Veţi înţelege peste câteva minute. Aşadar, pot să înregistrez conversaţia?
—Da.
— Prea bine. Domnule Castor, v-am sunat să vă spun că informaţiile pe care le aveţi sunt eronate. Că sursele dumneavoastră din LAPD vă manipulează ca să scrieţi un articol care nu numai că va fi eronat, dar şi menit să ne facă rău atât mie, cât şi altor persoane.
— Rău? Cum aşa?
— Dacă scrieţi o minciună în ziarul dumneavoastră, acest lucru îmi va face rău mie. Trebuie să vă întoarceţi la sursele dumneavoastră şi să vedeţi care sunt motivele lor, apoi să le cereţi să vă spună adevărul.
— Vreţi să spuneţi că nu l-aţi înjunghiat de mai multe ori pe Thomas Trent? Că declaraţia dumneavoastră nu a fost contrazisă de cea a altei victime?
Cea de-a doua parte era o informaţie nouă, care îi va fi de folos mai târziu.
— Vreau să spun că aţi fost minţit şi că am înregistrat această

conversaţie, zise Ballard. Dacă veţi publica povestea, cu minciuni şi cu declaraţii scoase din context, atunci, această înregistrare, precum şi avertismentul direct care o însoţeşte, va ajunge la editorul dumneavoastră şi la alte instituţii media, astfel încât comunitatea şi colegii dumneavoastră să înţeleagă ce fel de reporter sunteţi şi ce fel de ziar este *Times*. Noapte bună, domnule Castor.

— Aşteptaţi! strigă Castor.

Ballard închise şi aşteptă cu ochii aţintiţi spre intrarea angajaţilor *Times* de pe Spring Street.

Pornise de la un fapt, de la o bănuială şi de la o ipoteză. Faptul era că dezvăluirea detaliilor referitoare la o anchetă internă era împotriva legii şi a politicii LAPD. În dimineaţa aceea, Ballard ucisese un bărbat, dar era în timpul serviciului. Acest lucru reprezenta o ştire, iar departamentul era obligat să informeze publicul, sub forma unui comunicat de presă convenit de toate părţile. Ballard şi Feltzer scriseseră declaraţia de trei paragrafe în dimineaţa respectivă, când se aflaseră în postul de comandă mobil, însă Ballard nu fusese de acord să dezvăluie mai multe detalii referitoare la incident sau la ancheta ulterioară. Era evident că reporterul deţinea detalii ce depăşeau comunicatul de presă. Acest lucru însemna că avea o sursă care îi divulga informaţii, încălcând astfel legea şi politica departamentului.

Ballard bănuia că sursa lui Castor era deşteaptă şi precaută şi că îşi luase măsuri de siguranţă ca să nu se compromită. Fără îndoială că nu ar dezvălui informaţii referitoare la o anchetă internă, într-o convorbire telefonică ce putea fi înregistrată sau auzită de alţii fără ştirea sa. Indiferent ce motive ar avea sursa să dezvăluie informaţii ziarului, această operaţiune ar fi clandestină şi, cu siguranţă, nu ar avea loc la telefon, în redacţia ziarului sau într-un birou al LAPD.

Toate acestea duceau la o ipoteză. Ballard tocmai aruncase mingea în curtea lui Castor şi bănuia că acesta se va panica şi va fugi la sursă pentru a salva povestea. Trebuia să îi spună sursei sale ce îi comunicase Ballard. Dacă exista o înţelegere care interzicea conversaţiile telefonice, atunci Castor urma să iasă din clădirea ziarului în orice moment, ca să-şi întâlnească sursa.

Singura îngrijorare a lui Ballard era aceea ca locul secret de întâlnire a reporterului cu sursa lui ar putea fi chiar cafeneaua unde se afla ea în acel moment. Ar fi perfect rezonabil ca un reporter din Clădirea *Times* şi un angajat al LAPD de la PAB să se întâlnească într-o cafenea aflată la o distanţă egală de ambele locuri de muncă. Puteau schimba cuvinte şi documente cât timp stăteau la coadă, cât timp îşi aşteptau comanda la tejghea sau la standul cu zahăr şi frişcă.

Ballard urmări cu privirea până la jumătatea cvartalului un bărbat care ieşise pe uşa clădirii ziarului şi o luase spre nord, dar decise că acesta nu prezenta interes. Întoarse privirea spre clădire exact în

momentul în care Jerry Castor ieşea pe uşi. Reporterul o luă spre sud, trecând pe lângă cafenea, pe trotuarul celălalt al Spring Street. Ballard renunţă la cafeaua pe care şi-o cumpărase şi din care nici măcar nu gustase. Ieşi pe trotuar şi o luă spre sud, urmărindu-l pe Castor.
Cu ceva timp în urmă, ar fi fost imposibil să urmăreşti pe cineva pe jos, noaptea, prin centrul oraşului, deoarece erau foarte puţini pietoni după ce se încheia ziua de lucru. Însă în ultimii ani, cartierul începuse să înflorească, deoarece mulţi tineri care lucrau acolo hotărâseră să scape de traficul infernal şi să se mute în zona unde lucrau. La scurt timp apăruseră restaurantele şi viaţa de noapte. În seara aceea, lui Ballard îi era uşor să păstreze distanţa în urma lui Castor, deşi reporterul nu părea să fi luat în calcul varianta că ar putea fi urmărit. Nu se uită nici măcar o dată peste umăr. Nu aruncă nici măcar o privire în vitrinele magazinelor. Păşea repede şi hotărât, de parcă ar fi avut o misiune sau un termen limită de îndeplinit.
Castor merse patru cvartale spre sud, până când ajunse la intersecţia cu 5th Street, apoi o luă la dreapta şi intră pe o uşă deschisă. Ballard se întrebă dacă nu era cumva o mişcare menită să scape de un posibil urmăritor, dar când ajunse acolo, văzu o firmă luminoasă pe care scria The Last Bookstore.
Ballard intră cu grijă şi descoperi o librărie uriaşă într-un spaţiu ce părea să fi fost cândva holul mare al unei bănci. Spaţiul era prevăzut cu rânduri de rafturi de sine stătătoare, dispuse printre coloanele în stil corintic, ce se înălţau două etaje până la tavanul casetat şi ornat. Pe un perete atârna o sculptură făcută din cărţi ce formau un val. Balcoane mici, aflate în faţa unor magazine de artă şi de discuri vechi, ofereau o privelişte către parter, unde era plin de clienţi. Ballard habar nu avea de existenţa acestui loc şi era atât de încântată încât aproape că uită de ce se afla acolo.
Se ascunse după un raft cu opere clasice şi cercetă parterul librăriei, în căutarea lui Castor. Reporterul nu era nicăieri. Era imposibil să vadă fiecare cotlon, din cauza rafturilor şi a coloanelor.
Ballard zări un bărbat cu un ecuson, ce se îndrepta spre casa de marcat de lângă uşă.
— Mă scuzaţi, îl abordă ea. Cum ajung la etaj?
— Vă arăt acum, răspunse bărbatul.
O conduse pe Ballard spre o nişă pe care ea nu o observase şi îi arătă nişte scări. Ea îi mulţumi şi urcă în grabă.
Balcoanele îi ofereau lui Ballard o privelişte mai bună asupra librăriei. Existau mai multe nişe pentru lectură, formate din rafturi dispuse în unghi drept şi prevăzute cu fotolii vechi din piele sau canapele. Era locul perfect pentru o întâlnire clandestină.
Ballard cercetă din priviri locul de două ori, înainte să îl zărească în cele din urmă pe Castor într-o nişă ce se afla chiar sub ea. Stătea pe

marginea canapelei, aplecat în faţă şi discuta în şoaptă cu un alt bărbat. Ballard nu avu nevoie decât să-i vadă faţa pentru o clipă şi-l recunoscu.
Era locotenentul Feltzer.
Ballard nu ştia dacă să fie scandalizată de faptul că Feltzer o trădase sau dacă să se bucure că acum aflase cine era informatorul şi putea, astfel, să facă repede ceva în privinţa aceasta.
Îşi scoase telefonul şi făcu repede câteva poze cu cei doi. La un moment dat, când începu să înregistreze, Castor se ridică în picioare, ca şi când s-ar fi grăbit, şi îşi coborî privirea către Feltzer. Flutură mâna într-un gest de desconsiderare, apoi ieşi din nişă şi traversă sala principală. Ballard continuă să îl înregistreze pe reporter până când acesta ieşi din librărie pe uşa pe care intrase.
Când Ballard îndreptă telefonul spre nişa în care stătuse Feltzer, acesta nu mai era acolo. Lăsă telefonul în jos şi privi atent. Feltzer dispăruse.
Brusc, Ballard începu să se îngrijoreze că Feltzer o văzuse şi că urca la etajul doi. Se întoarse spre scări, dar nu văzu pe nimeni. Era în siguranţă. Probabil că Feltzer alesese un alt drum prin labirintul de rafturi, apoi ieşise din librărie.
Ballard coborî la etajul principal, uitându-se după locotenent, fără să îl zărească însă. Ieşi din librărie pe 5th Street şi privi în jurul ei. Feltzer nu era nicăieri.
Bănuia că locotenentul, asemenea lui Castor, venise pe jos la întâlnire, dar că străbătuse cele patru cvartale pe Main Street, în loc de Spring Street. Main era mai convenabilă când ieşeai din clădirea PAB şi separa reporterul de sursa sa. Ballard aşteptă să se facă verde şi traversă strada, apoi străbătu 5th Street până ajunse la Main Street. La intersecţie, aruncă o privire după colţ şi spre nord, către Main Street. Acolo, cam la două cvartale depărtare, în direcţia PAB, zări un bărbat mergând cu paşi repezi şi recunoscu mersul hotărât al lui Feltzer.
Îngrijorată că acesta ar putea fi mai bănuitor decât Castor că s-ar putea să fie urmărit, Ballard mai aşteptă zece minute înainte s-o ia şi ea pe Main. Când ajunse la First, o luă la dreapta şi pătrunse în Little Tokyo.
Ajunse la hotelul Miyako şi închirie o cameră după ce recepţionerul o asigură că existau câteva sortimente de sushi în meniul de room-service.
Urcă în cameră şi comandă mai întâi cina. Apoi deschise geanta şi scoase hainele pe care plănuia să le poarte dimineaţă. Întâlnirea cu Feltzer avea să aibă o importanţă crucială.
În timp ce aştepta să i se aducă mâncarea, scoase telefonul şi căută pe Google numărul de telefon de la biroul avocatului Dean Towson. Se aştepta ca acesta să nu fie la birou la acea oră târzie, dar cu siguranţă va primi mesajul. Avocaţii apărării erau obişnuiţi să fie sunaţi seara

târziu de către clienţii lor. Şi, având în vedere cât de îngrijorat ajunsese să fie Towson la sfârşitul discuţiei de duminică dimineaţa, o va suna cu siguranţă înapoi.
Apelul ei fu direcţionat spre un serviciu clienţi, iar Ballard vorbi cu o persoană în loc de un robot.
— Sunt detectivul Renée Ballard, de la LAPD. Am vorbit cu domnul Towson duminică dimineaţa despre investigarea unei crime. Vă rog să îi transmiteţi un mesaj domnului Towson în seara aceasta. Vreau să mă sune cât mai repede posibil, indiferent de oră. Este urgent.
Închise şi aşteptă.
Ca să-şi omoare timpul, porni televizorul din cameră şi, în curând, atenţia îi fu distrasă de disputele politice interne şi de certurile care erau prezentate în fiecare seară la TV.
Telefonul de la Towson veni mai repede decât sushi.

Miercuri dimineaţa, la ora 8.25, Ballard intră în biroul FID de la PAB însoţită de Dean Towson. Fusese ideea lui Towson să întârzie şi să ignore cele două apeluri şi mesajele pe care Feltzer i le trimisese lui Ballard, în care o întreba unde era. Acest lucru îl făcuse pe Feltzer să se agite înainte ca ei să ajungă.
În calitate de şef al uneia dintre cele două echipe ale unităţii, Feltzer avea biroul lui. Dar încăperea era mică şi fură nevoiţi să mai aducă un scaun pentru Towson. El şi Ballard se aşezară în faţa locotenentului, vizibil iritat, care închise uşa.
— Detectiv Ballard, nu înţeleg de ce consideraţi că trebuie să fie prezent un avocat, spuse Feltzer. Încă sunteţi obligată să răspundeţi la întrebări. Dacă se va descoperi ceva de natură penală în urma acestei anchete, atunci fireşte că toate declaraţiile dumneavoastră vor fi respinse.
Ridică mâinile de pe masă şi făcu un gest care sugera că era o chestiune de rutină şi că nu era nevoie ca un avocat să complice lucrurile.
— Intenţionez să cooperez şi să vă răspund la toate întrebările, zise Ballard. Dar doar în prezenţa avocatului meu. În mesajul dumneavoastră spuneaţi că trebuie să lămurim unele neconcordanţe. Ce-ar fi să facem asta şi să nu ne batem capul că am un reprezentant legal?
Feltzer căzu pe gânduri, vădit îngrijorat să nu cadă în vreo capcană juridică.
— Vom înregistra discuţia, zise el într-un final. Aşa cum am procedat cu primul interogatoriu.
Trase sertarul biroului şi scoase un aparat digital de înregistrare. Când apăsă butonul de înregistrare, Towson îşi scoase telefonul mobil din buzunarul interior al sacoului şi îl puse pe birou.

— Şi noi vom înregistra acest interogatoriu, anunţă el.
— Cum doriţi, zise Feltzer.
— Mulţumim, spuse Towson.
— Să începem cu cealaltă victimă, Béatrice Beaupre, începu Feltzer. În declaraţia dumneavoastră de ieri aţi spus că ea era inconştientă când Trent a adus-o în cameră.
— Cred că am spus că „părea“ să fie inconştientă, îl corectă Ballard. Eram concentrată la Trent, nu la ea.
— Domnişoara Beaupre ne-a spus că, de fapt, era conştientă la momentul respectiv şi că se prefăcuse că era leşinată ca să poată scăpa de Trent.
— În regulă. Este posibil.
— Ea ne-a mai spus că v-a văzut cum v-aţi luptat cu Trent, lucru care a dus la moartea lui. Descrierea ei referitor la cele întâmplate diferă în mod considerabil de a dumneavoastră.
— Cu siguranţă, ea a văzut totul dintr-o altă perspectivă.
— Vă ofer ocazia să corectaţi declaraţia, dacă doriţi.
— Voi lăsa totul la aprecierea domnişoarei Beaupre. La momentul respectiv, eu duceam o luptă pe viaţă şi pe moarte cu un bărbat aproape de două ori mai mare şi mai greu decât mine. Nu m-am oprit să iau notiţe sau să-mi întipăresc mişcările în memorie. Încercam să rămân în viaţă şi să o ţin în viaţă şi pe domnişoara Beaupre.
Era un răspuns pe care Ballard şi Towson îl repetaseră, deoarece bănuiau că neconcordanţele la care făcuse aluzie Feltzer în mesajul său telefonic se refereau la contradicţiile dintre declaraţia ei şi cea a lui Beaupre. Ballard şi Towson se întâlniseră la ora 6.30 în dimineaţa aceea, ca să ia micul dejun împreună la hotelul Miyako şi să se pregătească pentru întâlnirea cu FID. Răspunsul repetat acoperea toate neconcordanţele, ducând spre omucidere justificată. Teama de moarte sau vătămarea corporală gravă a unui poliţist sau cetăţean.
— Cred că v-aţi lămurit, domnule locotenent, zise Towson. Mai aveţi şi alte întrebări pentru clienta mea?
Feltzer se uită la Towson.
— Da, răspunse el.
Vocea lui Feltzer era atât de încrezătoare, încât Ballard începu să se îngrijoreze.
— Aţi mai vorbit cu domnişoara Beaupre de când a avut loc incidentul şi de când aţi fost interogate separat? o întrebă Feltzer.
— Nimic direct, zise Ballard. M-a sunat ieri, dar nu i-am răspuns. Mi-a lăsat un mesaj în care mi-a mulţumit pentru că i-am salvat viaţa. Nu am sunat-o încă înapoi, deoarece m-am gândit că ar fi nepotrivit să vorbesc cu ea înainte să se încheie ancheta.
Era un alt răspuns pregătit cu grijă şi repetat.
— Mai am mesajul, zise Ballard. Aş putea pune telefonul pe difuzor ca

să îl înregistraţi dacă doriţi.
— Ne vom ocupa de asta mai târziu, dacă va fi nevoie, spuse Feltzer. Din cauză că aţi întârziat, mi-au fost devansate toate întâlnirile, aşa că să continuăm. Ieri aţi afirmat că atunci când aţi reuşit să vă eliberaţi cât timp Trent a fost plecat, nu aţi părăsit imediat casa, deoarece nu ştiaţi sigur unde vă aflaţi şi dacă puteaţi scăpa. Este corect?
— Discutăm despre un moment extrem de scurt, răspunse Ballard. Iniţial, acestea au fost gândurile mele, dar am auzit uşa de la garaj şi am ştiut că Trent revenise şi că, probabil, adusese o altă victimă, deoarece îmi spusese că avea de gând s-o răpească pe fosta lui soţie.
— Răspunsul dumneavoastră iniţial sugerează faptul că habar nu aveaţi unde vă aflaţi.
— Păi, am bănuit că mă aflam în casa lui Trent, iar eu ştiam unde locuieşte, deoarece l-am verificat în momentul în care a devenit persoană de interes în ancheta mea.
— Aţi mai fost în casa aceea?
Asta era. Feltzer avea informaţii pe care nu le deţinuse când o interogase cu o zi în urmă.
— Nu, n-am mai fost în casa aceea, răspunse Ballard.
Bănuia că cei doi poliţişti în uniformă de la secţia North Hollywood, cu care se întâlnise pe Wrightwood Drive vineri noaptea, îi dăduseră raportul.
— Aţi mai fost pe proprietatea lui Thomas Trent? o întrebă Feltzer.
— Da, am fost pe proprietatea lui, răspunse Ballard fără să ezite.
Towson se aplecă uşor în faţă. Acum trebuia să se bazeze pe intuiţie. Ballard nu discutase cu el la micul dejun despre faptul că dăduse târcoale casei lui Trent, deoarece ea habar nu avusese că va veni vorba despre asta. Acum, Towson trebuia să aibă încredere că Ballard se va descurca să răspundă la aceste întrebări.
— Cum aşa, detectiv Ballard? o întrebă Feltzer.
— Vineri seara am confirmat că Trent se afla la serviciu, la reprezentanţa auto, aşa că m-am dus acasă la el să arunc o privire, răspunse Ballard. Victima mea a spus că fusese dusă la o „casă răsturnată”. Am considerat că era important să verific dacă locuinţa lui Trent se potrivea acelei descrieri.
— Doamnă detectiv, aţi dat o alarmă falsă referitoare la prezenţa unui hoţ pe Wrightwood Drive, cu scopul de a facilita această „aruncare de privire“?
Towson îşi puse mâna pe braţul lui Ballard, ca să o oprească să răspundă.
— Nu va răspunde la această întrebare, zise el. Aceasta este o anchetă referitoare la folosirea forţei. Nu vom discuta despre chestiuni irelevante.
— Nu sunt irelevante, se enervă Feltzer. Am fost informat că, vineri

noaptea, detectiv Ballard se afla pe terasa din faţa camerei unde se presupune că a fost ţinută captivă şi unde l-a omorât pe Thomas Trent. Ea a declarat că nu ştia unde se află şi că nu a putut scăpa. Acest lucru contrazice informaţiile pe care le deţin.
— A fi într-o cameră şi a fi în afara ei sunt două lucruri complet diferite, contracară Towson. Clienta mea a fost agresată, sedată şi posibil violată — toate acestea i-au afectat percepţia.
— Draperiile erau trase, adăugă Ballard. Nu am ştiut că mă aflam în camera cu terasa.
Towson îşi flutură mâna a nepăsare.
— Nu ţine, domnule locotenent, zise el. Ne irosiţi timpul. Este clar că aveţi o agendă. Încercaţi să instrumentaţi un caz ca să scăpaţi de doamna detectiv Ballard în baza unor motive care nu există. Ea nu a fugit. A rămas şi şi-a riscat viaţa ca să salveze o alta. Chiar încercaţi să o puneţi sub acuzare? De unde şi până unde?
— Nu am nicio agendă, spuse Feltzer. Şi nu vă permit să caracterizaţi astfel această anchetă. Aţi întrecut complet măsura.
— Vreţi să ştiţi ce este complet deplasat? zise Towson. Interogatoriul acesta este complet deplasat.
Avocatul îşi deschise servieta, scoase pagina principală împăturită a ediţiei de dimineaţă a *Los Angeles Times* şi o trânti pe masă. Articolul despre uciderea lui Trent apărea în colţul de jos de pe prima pagină. Articolul era semnat de Jerry Castor.
— Nu am nicio legătură cu ce apare în presă, comentă Feltzer. Nu eu decid cât de complet sau incomplet este articolul.
— Prostii, spuse Ballard.
— Articolul acesta include detalii ce nu apar în comunicatul de presă emis de departament ieri, explică Towson. Şi nu e doar asta. Dezvăluirea anumitor detalii şi omiterea altora o pun pe clienta mea într-o lumină proastă. Acest articol induce cititorii în eroare.
— Vom face şi noi cercetări, să vedem de unde au obţinut cei de la *Times* aceste informaţii, comentă Feltzer.
— Acest lucru nu este prea încurajator, având în vedere faptul că, probabil, anchetatorul este cel care se face răspunzător de scurgerea de informaţii, îl ironiză Towson.
— Vă avertizez, domnule, zise Feltzer furios. Vă suport multe, dar nu am de gând să vă permit să-mi pătaţi reputaţia. Eu respect regulile.
Feltzer se făcu roşu la faţă de furie. Juca un teatru credibil. Însă, de asemenea, cădea direct în capcana lui Ballard şi a lui Towson.
— Furia dumneavoastră indică faptul că sunteţi de acord că scurgerea de informaţii, altele decât cele convenite pentru comunicatul de presă, reprezintă o încălcare a drepturilor la intimitate ale detectivului Ballard, conform legii şi politicii acestui departament, sublinie Towson.

— Repet, vom face şi noi cercetări, ca să vedem de unde provine scurgerea de informaţii, susţinu cu tărie Feltzer.
— De ce? întrebă Towson. A fost ilegal sau pur şi simplu n-a fost corect?
— A fost împotriva legii, bine? aproape că ţipă Feltzer. Vom face şi noi cercetări.
Towson arătă cu degetul spre computerul lui Feltzer.
— Ei, bine, domnule locotenent, am dori să vă ajutăm cu cercetările, zise el. Haideţi să vă dau un link pe care să-l accesaţi.
— Despre ce vorbiţi? Ce link?
— Este o pagină de internet spre care vom direcţiona comandamentul LAPD şi presa locală, în cadrul conferinţei de presă ce va avea loc astăzi, mai târziu, îi explică Towson. Se numeşte Jerry and Joe.com. Verificaţi!
Ecranul computerului se afla pe latura extinsă a biroului, astfel încât să nu constituie o barieră între el şi cei care stăteau în faţa lui. Feltzer se întoarse şi porni ecranul. Accesă motorul de căutare şi începu să tasteze pagina de internet.
— Jerry cu „J", îl corectă Ballard. De la Jerry Castor.
Feltzer ezită o clipă, cu degetele deasupra tastaturii.
— Este în regulă, domnule locotenent, zise Towson. Este doar o pagină de internet.
Feltzer tastă. Pagina de internet se deschise pe ecran. Era o singură pagină pe care rula o înregistrare video de nouă secunde: o filmare a întâlnirii dintre el şi Jerry Castor, de la The Last Bookstore, din seara precedentă. Lui Towson îi venise ideea unei pagini de internet la micul dejun, astfel încât cumpărase adresa şi crease pagina în timp ce el şi Ballard mâncau.
Feltzer urmări înregistrarea în tăcere. După a treia reluare, închise ecranul. Stătea cu spatele la Ballard şi la Towson, prin urmare niciunul nu îi putea vedea complet expresia feţei. Îşi plecă fruntea, fiind evident că evalua încurcătura în care se afla. În câteva secunde, îşi dădu seama că înregistrarea datată vorbea de la sine şi că el se afla într-o situaţie compromiţătoare. Asemenea unui politician, aşa cum reieşea şi din înregistrare, se întoarse încet spre cei doi. Pe faţa lui se citeau panica, dar şi resemnarea în faţa unor consecinţe grave.
— Ce vreţi? îi întrebă el.
Ballard era în extaz. Planul lor de a-l încolţi pe Feltzer funcţionase fără cusur.
— Vrem ca acest demers de a o elimina pe doamna detectiv Ballard din departament să înceteze imediat, răspunse Towson.
El aşteptă, iar Feltzer dădu o dată din cap, aproape imperceptibil.
— Mai vrem un alt articol pe pagina de internet a ziarului *Times,* până la ora 18.00 şi un exemplar pe hârtie, mâine dimineaţă, continuă

Towson. Vrem ca informaţiile complete să intre în posesia prietenului dumneavoastră, Jerry Castor, informaţii care să o pună pe doamna detectiv Ballard într-o lumină bună, aşa cum merită. Vreau să văd în articole cuvintele „eroină“, „conform politicii“ şi „justificat“.
— Nu pot controla ce scriu ei, protestă Feltzer. Ştiţi acest lucru.
—Încercaţi, domnule locotenent, zise Towson. Prietenul dumneavoastră Castor are la fel de multe motive să îndrepte lucrurile, ca şi dumneavoastră. Nu ar da prea bine dacă această poveste va apărea în alte surse media din oraş. Se va crede că este complicele conducerii LAPD, aşa cum şi este, şi nu cred că redactorii de vizavi vor fi încântaţi.
— Bine, bine, bâigui Feltzer. Atâta tot?
— Nu, nici pe departe, continuă Ballard. Vreau acces în casa lui Trent şi acces la toate dovezile luate de acolo de echipa dumneavoastră. Ancheta nu s-a încheiat încă. Vreau să văd dacă există vreun indiciu că Trent a procedat la fel şi cu alte victime.
Feltzer încuviinţă din cap.
— Se rezolvă, bombăni el.
— Şi încă ceva, îşi aduse aminte Ballard. De aici, merg la BSU pentru examenul psihologic. Vreau să urgentaţi întoarcerea mea la datorie.
— Doar nu vreţi să intervin la BSU şi...
— De fapt, chiar asta vrem, conchise Towson, întrerupându-l pe Feltzer. Le spuneţi că şeful poliţiei face presiuni asupra dumneavoastră, ca să rezolvaţi cazul şi să o trimiteţi pe Ballard înapoi la muncă, pentru că vrea ca poliţiştii eroi să fie înapoi pe străzi.
— Bine, bine, spuse Feltzer. Mă voi ocupa de asta. Dar vreau să ştergeţi linkul. Cineva ar putea da peste el.
— Îl vom şterge când vă veţi îndeplini partea de înţelegere, vorbi Towson. Doar atunci.
Towson se uită la Ballard.
— E totul în regulă? o întrebă el. Am discutat tot ce-am avut de discutat?
— Cred că da, răspunse ea.
— Atunci, să plecăm de-aici, zise el.
Towson rosti aceste cuvinte pe un ton în care se simţea clar dezgustul. Se ridică în picioare şi se uită la Feltzer. Detectivul locotenent era palid la faţă, ca şi când şi-ar fi văzut întreaga viaţă trecându-i prin faţa ochilor. Sau cel puţin cariera.
—În trecut, m-am ocupat de cazurile J-SID în cadrul biroului procurorului general, spuse Towson. Mai am prieteni acolo care aşteaptă cu nerăbdare să le vină de hac indivizilor ca tine, indivizi cărora li se urcă la cap orgoliul şi puterea. Nu-mi da un motiv să pun mâna pe telefon şi să reiau legăturile.
Feltzer doar încuviinţă din cap. Towson şi Ballard ieşiră din birou şi

închiseră uşa.

În curtea din faţa clădirii PAB, Ballard îi mulţumi lui Towson pentru că îi salvase cariera. El îi spuse că fusese meritul ei.
— A fost genial că l-ai urmărit aseară pe reporter, o gratulă el. Exact ce ne trebuia, iar avantajul este că îl vom ţine sub control pe Feltzer. Cât timp îl ai la mână, eşti pe drumul cel bun.
Ballard se întoarse şi se uită la clădirea PAB. Turnul primăriei se reflecta în faţada sa de sticlă.
— Partenerul meu din tura de noapte zice că PAB înseamnă „Politică şi Birocraţie“, spuse ea. Aceasta este una dintre acele zile în care cred că are dreptate.
— Ai grijă de tine, Renée, zise Towson. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.
— Ai de gând să mă pui la plată, nu-i aşa?
— Mă mai gândesc. Aceasta este o situaţie în care realizarea e o recompensă în sine. Expresia de pe faţa lui Feltzer după ce a văzut înregistrarea? Valorează cât un milion de dolari.
— Nu sunt un caz caritabil, domnule avocat. Trimite-mi factura, dar nu pentru un milion de dolari.
— În regulă. Ţi-o voi trimite.
Când veni vorba de bani, Ballard îşi aminti ceva.
— Apropo, ai o carte de vizită? îl întrebă ea. Vreau să te recomand cuiva.
— Sigur că am, răspunse Towson.
El scotoci în buzunarul sacoului şi îi întinse un teanc subţire de cărţi de vizită.
— Ia câteva, zise el. Sunt gratis.
Ea zâmbi şi îi mulţumi.
— Ştii, am uitat să te întreb: A venit cineva care se ocupă de cazul The Dancers să te întrebe despre Fabian?
— Bănuiesc că ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta. Da, am fost interogat.
— Cine a venit?
— Un detectiv pe care îl cheamă Carr.
Ballard încuviinţă din cap.
— I-ai spus ceva ce nu mi-ai spus mie? îl întrebă ea.
— Nu cred, răspunse Towson. Din câte îmi amintesc, ai fost destul de meticuloasă.
Ballard zâmbi din nou, apoi se despărţiră. Towson traversă curtea, îndreptându-se spre tribunalul federal, ce se afla la un cvartal depărtare, iar Ballard o luă spre scările aripii de est a clădirii PAB. Era încântată să afle că detectivul Carr încercase să obţină informaţii de la Towson. Poate că asta însemna că şi el începea să creadă ceea ce

sugera ea, că un poliţist era implicat în incidentul de la The Dancers.
Când ajunse în capătul scărilor, Ballard o luă la dreapta şi se duse la Memorialul Ofiţerilor Căzuţi. Era o sculptură contemporană, unde numele poliţiştilor căzuţi la datorie erau inscripţionate pe plăcuţe de alamă prinse de un edificiu din lemn ce aducea cu o cuşcă. Majoritatea plăcuţelor de alamă erau şterse de vreme, facându-le pe cele recent inscripţionate să strălucească mai tare decât celelalte. Îi fu uşor să o depisteze pe cea mai strălucitoare şi mai lucioasă. Se apropie şi văzu că pe ea era trecut numele lui Ken Chastain.
Stătu acolo într-o linişte tristă, până când telefonul îi vibră, iar ea îl scoase din buzunarul de la spate. Era Rob Compton.
— Renée, doar ce-am aflat! Ce naiba! Eşti bine?
— Sunt bine.
— De ce nu m-ai sunat, iubito? Tocmai am citit despre asta în ziar.
— Nu mai crede tot ce citeşti. Nu este toată povestea, iar lucrurile se vor îndrepta. Nu te-am sunat ieri pentru că nu am avut telefonul la mine mare parte din zi. L-am recuperat abia aseară. Care-i treaba cu ATF?
— Lasă asta, poate aştepta. Vreau să mă asigur că eşti bine. Când ne putem întâlni?
— Nu vreau ca treaba cu ATF să aştepte, Robby. Trebuie să-mi ocup timpul cu ceva. Ce-ai aflat?
Coborî scările şi se întoarse în curte. Maşina pe care o închiriase se afla încă în parcarea din spatele clădirii ziarului *Times,* aşa că se îndreptă spre ea.
— Păi, m-a sunat un agent de-acolo ca să-mi spună despre arma pe care o căutăm, zise Compton. Îl cheamă John Welborne. Îl cunoşti?
— Îi pot număra pe un deget pe agenţii ATF pe care îi cunosc, răspunse Ballard. Nu-l cunosc.
— Ştii că acum îi zice ATFE? Au adăugat „Explozibili“.
— Nimeni nu-i spune aşa. Ai de gând să-mi spui sau nu?
— Bine, tipul ăsta, Welborne, m-a sunat în legătură cu Glock-ul furat pe care îl avea Nettles. E alertă maximă. Arma a fost furată de la un paznic de la Brinks, în timpul jafului unei maşini blindate ce a avut loc în urmă cu doi ani în Dallas. Nu-mi aduc aminte de caz, dar paznicul căruia i-a fost furată arma a fost executat cu ea. La fel şi partenerul lui.
— Sfinte Sisoe!
— Da, asta am zis şi eu. La început, au crezut că l-am prins pe tip, adică pe Nettles. Dar el era închis când s-a întâmplat incidentul din Dallas. Aşadar, arma trebuie să fi fost furată a doua oară când a dat el o spargere.
— Probabil că furtul nu a fost declarat. Pentru că dacă ţi s-ar fura o armă folosită în comiterea unei crime duble, în timpul unui atac armat

asupra unei maşini blindate, nu ai anunţa poliţia şi nu ai raporta spargerea. Te-ai da la fund, sperând ca arma să dispară.
— Corect. Deci, uite cum stă treaba. În mod normal, agenţii federali nu s-ar opri să-l întrebe nimicuri pe un ofiţer supraveghetor. Nu m-ar băga în seamă. Dar noi am introdus aceste arme în computer înainte să ştim despre ce este vorba, adică din ce case au fost furate. Aşadar, Welborne m-a sunat, nerăbdător să continue investigaţia.
— Dar nu poate.
— Nu, e blocat, mă aşteaptă pe mine.
— Unde-i Nettles? A fost condamnat?
— Încă nu. Este tot închis, iar mâine e programat să apară în faţa judecătorului.
Ballard tăcu, cântărind situaţia. Practic, ea era suspendată şi depindea de examenul psihologic şi de rezolvarea cazului de către FID. Se întrebă dacă putea reprograma examenul psihologic, ca să scape de el. Se baza pe Feltzer să se ţină de partea sa de înţelegere şi să rezolve totul.
— Ar trebui să stau pe tuşă din cauza noii situaţii, zise ea. Dar sper să se rezolve totul azi.
— Nu te vor achita prea repede, spuse el. Nu după ceea ce a apărut în ziar.
— Am pe cineva care se ocupă de asta. Vom vedea.
— Şi-atunci, ce vrei să faci?
— Ai acces la Nettles?
— Oarecum. Problema sunt armele: infractor în posesia unei arme de foc.
— Eu sunt în oraş acum. Am o întâlnire la BSU, apoi sunt liberă. I-am putea face o vizită lui Nettles la închisoare, să vedem dacă vrea să ne ajute spunându-ne de unde are pistolul. Când va afla că a fost folosit într-un atac asupra a doi poliţişti, probabil că va fi mai mult decât bucuros să ne zică de unde o are.
— În regulă, am şi eu nevoie de câteva ore. Am ceva de rezolvat şi apoi mă ocup de treaba asta. Nu cred că va fi o problemă, dar trebuie să respect protocolul şi să vorbesc cu şeful meu despre schimbul cu Nettles. Ce-ar fi să ne întâlnim la închisoarea Men's Central la ora 12.00? Va fi ora prânzului şi ni-l vor putea aduce.
— Ne vedem atunci.
În timp ce se îndrepta spre maşina ei, Ballard îl sună pe locotenentul McAdams de la secţia din Hollywood.
— Domnule locotenent, nu ştiu când sau dacă voi veni azi, zise ea.
— Ballard, trebuie să stai pe tuşă până când se va lămuri treaba cu FID, răspunse McAdams.
— Ştiu. Sunt la FID chiar acum.
— Ce se întâmplă?

— M-au chemat ca să mă interogheze din nou. După aceea trebuie să mă duc la BSU pentru examenul psihologic. Nu ştiu cât timp va dura.
— Ai văzut ziarul *Times* de azi? Şi, mai important, cei de la FID l-au văzut?
— Da, toată lumea a văzut şi a citit prostiile scrise în el.
— De unde naiba s-a aflat?
— Bună întrebare, domnule locotenent.
— Ballard, un sfat: păzeşte-ţi spatele.
— Am înţeles.
BSU se afla în Chinatown. Programarea lui Ballard era la ora 10.30, prin urmare sună să vadă dacă o putea schimba cu o jumătate de oră mai devreme. Recepţionista zâmbi când îi spuse că acest lucru era imposibil.
Deoarece mai avea timp la dispoziţie, Ballard îşi scoase maşina din parcarea plătită şi se duse la Spitalul USC. Ramona nu se mai afla la terapie intensivă. Starea ei de sănătate se îmbunătăţise şi fusese mutată de acolo. Acum împărţea salonul cu o altă pacientă. Era conştientă. Ochiul i se dezumflase considerabil, iar vânătaia căpătase o nuanţă galben-verzuie. Firele de pe buza de jos îi fuseseră scoase. Ballard intră în salon şi îi zâmbi, însă Ramona nu părea să o recunoască.
— Ramona, sunt detectivul Ballard. Eu mă ocup de cazul tău. Am trecut pe aici luni. Îţi aminteşti?
— Nu prea.
Fără îndoială, avea o voce de bărbat.
— Ţi-am arătat nişte poze? Ca să vedem dacă îl recunoşti pe bărbatul care te-a rănit.
— Îmi pare rău.
— Nu, este în regulă. De fapt, nici nu mai contează acum. De aceea am venit. Ca să-ţi spun că bărbatul care te-a rănit este mort. Aşa că nu mai trebuie să te temi sau să-ţi faci griji în privinţa lui. E mort.
— Eşti sigură că este el?
— Foarte sigură, Ramona.
— În regulă.
Îşi coborî privirea de parcă i-ar fi venit să plângă la auzul acestei veşti. Ballard ştia că Ramona era acum în siguranţă, dar scăpase doar de un prădător. Viaţa pe care o ducea o expunea mai multor prădători. Ballard scoase din buzunar una dintre cărţile de vizită primite de la Towson şi i-o arătă.
— Voiam să-ţi dau asta. Este un avocat cu care lucrez eu şi cred că-i destul de priceput.
— De ce aş avea nevoie de un avocat? Ce-au spus că am făcut?
— Ah, nu e nimic de genul acesta. Nu am voie să-ţi ofer consultanţă juridică, dar dacă aş avea, te-aş sfătui să ceri despăgubiri în baza

proprietăţii pe care a deţinut-o bărbatul acesta. Sunt convinsă că a investit o groază de bani în casa lui. Cred că ar trebui să apelezi la un avocat şi să ceri nişte bani. Te-a transformat în victimă, prin urmare ar trebui să primeşti ceva din averea lui, înainte să apuce alţii s-o facă.
— Bine.
Însă Ramona nu întinse mâna după cartea de vizită. Ballard o puse pe noptiera de lângă patul ei.
— Este acolo dacă vei avea nevoie de ea.
— Bine, mulţumesc.
— Îţi voi lăsa şi cartea mea de vizită. Probabil că vei avea întrebări mai târziu. Mă poţi suna.
— Bine.
Era o despărţire ciudată, deoarece cazul fiind clasat odată cu moartea lui Trent, Ballard nu mai avea motive să petreacă timp cu Ramona. Când ieşi din spital, se întrebă dacă o va mai vedea vreodată. Poate că îi sugerase un proces pentru a obţine despăgubiri de pe urma lui Trent, deoarece ştia că va fi chemată să depună mărturie referitor la acest caz.
Ea se întreba dacă nu era cumva o acţiune subconştientă pentru a obţine împlinirea care venea din rezolvarea unui caz de la cap la coadă. Deşi Trent era mort, Ballard putea să intenteze un proces împotriva lui şi să obţină verdictul de vinovăţie.

Ballard se afla în biroul directoarei BSU, Carmen Hinojos. Încăperea avea mobila şi draperiile de culoare deschisă, iar pereţii erau crem. Fereastra oferea privelişte peste acoperişurile din Chinatown, spre turnul primăriei. Cele două stăteau faţă în faţă, în fotolii capitonate confortabile, ce erau în contradicţie cu situaţia incomodă în care se afla Ballard.
— Aţi mai ucis pe cineva până acum? o întrebă Hinojos.
— Nu, răspunse Ballard. E prima oară.
— Şi cum vă simţiţi?
— Să fiu sinceră, mă simt bine. Dacă nu l-aş fi omorât eu, m-ar fi omorât el pe mine. Nu mă îndoiesc de asta.
Regretă pe loc că începuse fraza cu „să fiu sinceră“. De obicei, când oamenii spuneau asta, cu siguranţă nu erau sinceri.
Şedinţa continuă cu o serie de întrebări la care Ballard se aşteptase. Ca orice poliţist care era supus unei anchete interne şi unor proceduri, ştia foarte bine ce întrebări i se vor pune şi cum era mai bine să răspundă. Buletinele informative ale sindicatului conţineau astfel de exemple de cazuri analizate în profunzime. Ballard ştia că unul dintre cele mai importante lucruri pe care trebuia să îl spună, şi să o facă pe Hinojos să înţeleagă, era acela că acţiunile ei, inclusiv uciderea lui Trent, nu fuseseră premeditate. Ar fi fost o mutare greşită dacă ar fi

arătat că regreta sau că avea mustrări de conştiinţă. Departamentul trebuia să se asigure că, dacă se întorcea la datorie, nu va ezita să-şi facă treaba, nici dacă s-ar afla într-o situaţie pe viaţă şi pe moarte.

Ballard fu calmă şi cooperantă în timpul interogării şi se arătă stingheră doar atunci când Hinojos trecu de la întrebările referitoare la uciderea lui Trent la întrebări despre copilăria ei şi motivul pentru care alesese să intre în forţele de ordine.

Ballard avea impresia că i se întindea o capcană. Trebuia să îşi deschidă sufletul în faţa unei străine, altminteri exista riscul ca întoarcerea ei la datorie să fie întârziată de alte cercetări sau tratamente. Şi nu îşi dorea acest lucru. Nu voia să stea pe tuşă. Încerca să îşi păstreze optimismul şi să profite de lucrurile bune pe care le învăţase din experienţele neplăcute. Dar până şi ea ştia că era destul de greu să ia partea bună a unor lucruri, cum ar fi moartea prematură a tatălui ei, faptul că mama ei o abandonase în adolescenţă şi că trăise un an pe străzi.

— Maui are cele mai frumoase plaje din lume, zise Ballard la un moment dat. Făceam surfing în fiecare dimineaţă înainte să merg la şcoală.

— Aşa este, dar nu aveai o casă unde să te întorci, iar mamei tale nu îi păsa de tine, zise Hinojos. Nimeni nu ar trebui să se confrunte cu asta la o vârstă atât de fragedă.

— N-a durat prea mult. Tutu a venit după mine.

— Tutu?

— E cuvântul în hawaiiană pentru „bunică“. Ea m-a adus în Ventura.

Hinojos era o femeie mai în vârstă, cu părul cărunt şi piele bronzată. Lucra în cadrul departamentului de mai bine de treizeci de ani. Ţinea pe genunchi un dosar deschis ce conţinea raportul psihologic întocmit în urma examinării lui Ballard, când aceasta aplicase pentru LAPD în urmă cu cincisprezece ani. Mare parte din povestea ei se afla acolo. La vremea respectivă, Ballard nu avusese prea multă experienţă ca să ştie să-şi ascundă o parte din trecut.

Ballard nu mai fusese la BSU de la prima sa examinare.

— Domnul doctor Richardson a făcut nişte însemnări interesante aici, zise Hinojos, referindu-se la evaluarea psihologică iniţială. El zice că viaţa haotică pe care ai avut-o în tinereţe te-a determinat să intri în poliţie. Să alegi o slujbă unde să poţi aplica legea şi ordinea. Ce părere ai despre asta?

— Ei, bine..., zise Ballard, trăgând de timp. Cred că trebuie să avem reguli. Cu ajutorul lor putem avea o societate civilizată.

— Iar Thomas Trent a încălcat regulile, nu-i aşa?

— Da, foarte mult.

— Dacă ai avea ocazia să retrăieşti ultimele 72 de ore şi să faci alegeri mai bune, crezi că Thomas Trent ar fi acum în viaţă?

— Nu ştiu ce să zic despre alegeri mai bune. Cred că am făcut alegerea corectă în acel moment. Aş prefera să răspund la întrebări referitoare la ce s-a întâmplat şi de ce. Nu speculaţii despre ce s-ar fi putut întâmpla sau cum ar fi putut fi.
— Aşadar, nu ai regrete?
— Am regrete, dar nu referitor la ce vă gândiţi dumneavoastră, probabil.
— Încearcă-mă! Ce fel de regrete?
— Să nu mă înţelegeţi greşit, nu am avut de ales. A fost o chestiune de viaţă şi de moarte, ori el, ori eu. În această privinţă nu am niciun regret, iar dacă aş fi pusă în aceeaşi situaţie din nou, aş proceda la fel. Dar mi-aş fi dorit ca el să fi fost în viaţă ca să îl pot aresta, să fie dus în faţa judecătorului şi să putrezească în închisoare pentru ceea ce a făcut.
— Crezi că prin faptul că a fost înjunghiat şi şi-a pierdut viaţa a scăpat uşor.
Ballard căzu o clipă pe gânduri, apoi dădu aprobator din cap.
— Da, asta cred.
Hinojos închise dosarul.
— În regulă, detectiv Ballard, îţi mulţumesc pentru sinceritatea de care ai dat dovadă, zise ea.
— Staţi, asta e tot? o întrebă Ballard.
— Asta e tot.
— Primesc aprobarea să mă întorc la datorie?
— Va urma, dar voi sugera să-ţi iei concediu ca să-ţi revii mental. Ai trecut printr-o traumă şi nu ştim încă tot ce s-a întâmplat cât timp ai fost sedată. Suferă atât mintea, cât şi trupul. Asemenea trupului, mintea are nevoie de timp ca să se vindece. Are nevoie de timp ca să se relaxeze.
— Apreciez acest lucru, doamnă doctor. Chiar apreciez. Dar am cazuri în desfăşurare. Trebuie să le rezolv, apoi îmi voi lua concediu.
Hinojos afişă un zâmbet obosit, ca şi când ar fi auzit de o mie de ori ceea ce îi spusese Ballard.
— Bănuiesc că toţi poliţiştii care vin aici spun acelaşi lucru, comentă Ballard.
— Nu-i pot învinovăţi, spuse Hinojos. Îşi fac griji că îşi vor pierde slujba şi identitatea, fără să-şi facă griji în privinţa consecinţelor pe care acestea le-ar putea avea asupra lor. Ce ai face dacă nu ai fi poliţist?
Ballard căzu o clipă pe gânduri.
— Nu ştiu, răspunse ea. Nu m-am gândit la asta.
Hinojos încuviinţă din cap.
— Fac treaba asta de mult. Am văzut cariere îndelungate şi cariere care au fost întrerupte brusc. Diferenţa constă în cum rezişti

întunericului.
— Întunericului? repetă Ballard. Lucrez în tura de noapte. Nu există altceva decât...
— Mă refer la întunericul din lăuntrul fiinţei. Prin natura slujbei tale ajungi să cunoşti cea mai întunecată latură a sufletului uman. Suflete întunecate, ca acela al lui Trent. Din punctul meu de vedere, seamănă cu legile fizicii: după faptă şi răsplată. Dacă pătrunzi în întuneric, întunericul pătrunde în tine. Atunci trebuie să iei o decizie cum să procedezi. Cum să te fereşti de el. Cum să faci să nu îl laşi să te învăluie.
Ea tăcu, iar Ballard ştiu că trebuia să tacă şi ea.
— Găseşte ceva care să te protejeze, detectiv Ballard.
Hinojos se ridică în picioare, semn că şedinţa se încheiase. O conduse pe Ballard până la uşă. Detectivul o salută cu o mişcare a capului.
— Mulţumesc, doamnă doctor.
— Ai grijă de tine, detectiv Ballard.

Ballard ajunse cu douăzeci de minute mai târziu la închisoarea Men's Central, însă Compton era acolo şi o aştepta. Se semnară în registru, iar Ballard îşi puse arma de rezervă într-un dulap înainte să fie conduşi într-o sală de interogatoriu, unde aşteptară până când Christopher Nettles fu localizat şi adus la ei.
— Cum vrei să procedăm? îl întrebă curioasă Ballard.
— Lasă-mă pe mine să vorbesc, zise Compton. El ştie că eu deţin controlul. Am depus plângere împotriva lui din cauza armei. Cu asta vom lucra.
— Mi se pare perfect.
În timp ce aşteptau, Compton îi luă mâinile lui Ballard şi i le ridică, privindu-i cu îngrijorare bandajele din jurul încheieturilor.
— Ştiu, arăt de parcă am încercat să-mi pun capăt zilelor, spuse ea. Trebuie să ţin bandajele doar o săptămână.
— Ticălosul, zise Compton. Mă bucur că i-ai venit de hac. Ballard îi povesti pe scurt lui Compton ce se întâmplase cu Trent şi cum o scurgere ilegală de informaţii la *Times* înclinase balanţa în defavoarea ei. Compton clătină din cap. Ballard nu îi mai spuse cum partida de sex dur pe care o avuseseră sâmbătă dimineaţa o împiedicase pe asistenta medicală să ateste dacă fusese sau nu violată. Vor discuta despre acest subiect cu altă ocazie.
Conversaţia lor se întrerupse când uşa se deschise, iar Nettles intră însoţit de doi gardieni. Se împotrivi ca Ballard să fie prezentă, susţinând că aceasta îl bruscase în timpul arestării.
— Stai jos şi taci din gură! îi ordonă Compton pe un ton aspru. Nu tu hotărăşti asta.
Gardienii îl aşezară pe un scaun şi îi prinseră o mână de un inel de

oţel fixat în mijlocul mesei.
— Ce vreţi? îi întrebă Nettles.
Compton aşteptă până când gardienii ieşiră din sală.
— Ştii în ce situaţie te afli, Christopher? îl întrebă el. Mâine vei sta în faţa unui judecător. A venit vreun avocat să vorbească cu tine?
— Încă nu, răspunse Nettles.
El făcu un gest cu mâna încătuşată, care sugera că nu îşi făcea griji.
— Ei, bine, motivul pentru care nu ai vorbit cu un avocat este pentru că niciunul nu te va putea ajuta, continuă Compton. Eliberarea condiţionată ţi-a fost revocată, iar tu te vei întoarce la Corcoran şi niciun avocat nu te va putea scăpa.
— Mi-a mai rămas un glonţ, zise Nettles. O să rezist, nicio problemă.
În timp ce vorbea, o privi pe Ballard. Un „glonţ" însemna un an de închisoare.
— Şi ce? Crezi că procurorul general va trece cu vederea celelalte jafuri? îl întrebă Compton.
— Am auzit vorbindu-se pe-aici că procurorul general nu va face decât să le adauge la sentinţa actuală, iar eu nu voi sta închis nici măcar o zi în plus, deoarece închisorile sunt supraaglomerate, rânji Nettles. Ce zici de asta?
— Ce zici de acuzaţia de condamnat în posesia unei arme, pe care tocmai am adăugat-o la dosarul tău? Asta înseamnă cinci ani în plus faţă de anul pe care îl mai ai de ispăşit. O să rezişti fără nicio problemă?
— La ce naiba te referi, omule?
— Mă refer la cinci ani în plus.
— Prostii!
Nettles îşi scutură cu violenţă mâna încătuşată. Îşi îndreptă mâna liberă spre Ballard.
— E numai vina ta, târfă! ţipă el.
— Nu mă învinui pe mine pentru infracţiunile pe care le-ai comis, ripostă Ballard. Tu eşti singurul vinovat.
Ballard îşi ţinea mâinile în poală, sub masă. Deşi purta o bluză cu mâneci lungi, nu voia să rişte ca Nettles să îi vadă bandajele din jurul încheieturilor şi să înceapă să pună întrebări.
— Uite care-i treaba, Christopher. De ce crezi că ne aflăm aici? îl întrebă Compton. Crezi că ne bucurăm să-ţi dăm veşti proaste?
— Probabil, răspunse Nettles. Ea se bucură.
— De fapt, te înşeli, zise Compton. N-am venit aici ca să-ţi dăm veşti proaste. Tu eşti luminiţa de la capătul tunelului. Am venit să te ajutăm să ne ajuţi.
Nettles se calmă. Ştia că urma o negociere. Îl privi bănuitor pe Compton.
— Ce vrei? îl întrebă el.

— Vreau să îmi povesteşti despre arme, spuse Compton. Vreau să ştiu de unde le-ai furat. Vreau adrese, detalii. Dacă îmi vei da aceste informaţii, vom scădea din total. Ai înţeles?
Ballard aprecie felul în care Compton adresase întrebarea, fără a menţiona arma Glock. Era mai bine că nu îi dezvăluiau lui Nettles adevărata lor intenţie. Altminteri, fostul puşcăriaş ar fi putut încerca să manipuleze interogatoriul.
— Nu ştiu, omule, se văită Nettles. De unde să-mi mai aduc aminte adresele?
— Gândeşte-te, îl impulsionă Compton. Trebuie să ai habar ce case ai spart. Începe cu arma pe care o aveai asupra ta. Pistolul Glock, modelul şaptesprezece. Trebuie să-ţi fi plăcut, pentru că nu l-ai amanetat. De unde provine?
Nettles se aplecă în faţă şi îşi propti cotul liber pe masă. Se folosi de mâna liberă pentru a-şi susţine bărbia precum *Gânditorul,* în timp ce se gândea la întrebare.
— În primul rând, toate cele trei arme provin din aceeaşi casă, zise el într-un final. Doar că nu-mi amintesc afurisita de adresă. Voi nu primiţi rapoarte despre spargerile astea?
Compton îi ignoră întrebarea.
— Dar strada? îl întrebă el. Îţi aminteşti numele străzii?
— Nu, nu-mi amintesc numele străzii, răspunse Nettles.
Ballard făcuse legătura dintre şase carduri de credit găsite în camera lui Nettles de la motelul Siesta Village şi rapoarte privind spargeri în care nu fusese declarată furată nicio armă. Acest lucru însemna că victimele respective fie minţiseră în legătură cu armele, fie exista cel puţin o spargere comisă de Nettles care nu fusese raportată — cel mai probabil pentru că arma crimei fusese furată. Cele şase cazuri cunoscute fuseseră localizate pe străzi ce se aflau la câteva cvartale de motelul Siesta Village, creându-se astfel un perimetru care se extindea înspre nord, est şi vest de motel.
Nu exista nicio autostradă sau alt obstacol care să împiedice accesul în cartierul aflat la sud de motel, dar, cu toate acestea, niciuna dintre spargerile raportate nu avusese loc acolo. Acest lucru îi spunea lui Ballard că locuinţa pe care o căutau ar putea fi situată în sud.
— Ai dat vreodată vreo spargere într-o casă aflată la sud de motelul unde stăteai? îl întrebă calm Ballard.
— În sud? repetă Nettles. Ăăă, da, am dat spargeri în sud.
Compton îi aruncă o privire. Ballard nu trebuia să pună întrebări. Însă ea continuă interogatoriul.
— În regulă, de câte ori ai fost în sud?
— O dată sau de două ori. Casele de-acolo nu sunt prea frumoase. Oamenii nu au lucruri de valoare.
— Când ai dat o spargere acolo?

— La început.
— În regulă, conform registrului de la recepţia motelului, stăteai acolo de nouă zile până la momentul arestării. Aşadar, în primele zile, te-ai dus în sud?
— Cred că da.
— De cât timp ai armele?
— De la primele spargeri.
— La sud de motel?
— Da, bănuiesc. Cred că de la a doua spargere. Da, a doua. Tipul s-a crezut al naibii de inteligent când a ascuns armele în spatele cărţilor de pe rafturi, dar eu arunc mereu cărţile de pe rafturi. Pe pardoseală. Oamenii au obiceiul să ascundă lucruri de valoare în spatele cărţilor. Aşa am dat peste arme.
Ballard îşi scoase telefonul şi deschise aplicaţia GPS. Accesă harta care cuprindea Santa Monica Boulevard şi Wilton Place, unde se afla motelul Siesta Village. începu să citească denumirea străzilor ce se aflau în sud. Saint Andrew, Western, Ridgewood, Romaine. Nettles dădu din cap până când ea ajunse la Sierra Vista.
— Stai, o opri el. Sierra Vista. Îmi sună cunoscut. Cred că asta este.
— Cum arăta casa? îl întrebă ea.
— Nu ştiu, arăta ca o casă.
— Avea garaj?
— Da, avea garaj în spate. Separat.
— Un etaj, două etaje?
— Unul. Nu mă încurc cu cele cu două etaje.
— În regulă, era construită din cărămidă, din lemn, din ce?
— Nu din cărămidă.
— Cum ai intrat?
— M-am dus în curtea din spate şi am tras uşa glisantă de lângă piscină.
— În regulă, deci are piscină.
— Da, lângă garaj.
— Înseamnă că există şi o poartă? Un gard în jurul piscinei?
— În jurul curţii interioare. Poarta era încuiată, aşa că am sărit gardul.
— Era un zid sau un gard?
— Gard.
— Ce culoare are gardul?
— Gri. Gri murdar.
— De unde ai ştiut că nu era nimeni acasă?
— Am parcat maşina pe stradă şi l-am văzut pe tip plecând.
— Cu maşina?
—Da.
— Ce fel de maşină? Ce culoare?
— Era un Camaro. Galben. Îmi amintesc maşina. Era mişto. Îmi

doream maşina aia.
— De unde ai ştiut că nu era nimeni înăuntru? Doar pentru că tipul a plecat cu maşina nu însemna că în casă nu au rămas soţia şi copiii.
— Ştiu, obişnuiesc să bat la uşa de la intrare. Am o cămaşă de lucru pe al cărei buzunar este cusut numele meu. Mă dau drept inspector de gaz care caută o scurgere. Dacă-mi deschide cineva, îmi joc rolul, apoi trec la următoarea casă.
— Cum arăta uşa de la intrare? îl întrebă ea.
— Păi, era galbenă, răspunse Nettles. Da, galbenă. Îmi amintesc, pentru că semăna cu maşina. Tipului îi plăcea culoarea galbenă.
Ballard şi Compton schimbară o privire. Obţinuseră ce voiau. O uşă galbenă şi o maşină galbenă pe Sierra Vista. Nu vor fi greu de găsit.

Nu exista nicio uşă galbenă pe Sierra Vista. Ballard şi Compton trecură de patru ori cu maşina de-a lungul străzii ce se întindea pe patru cvartale, însă nu văzură nicio uşă galbenă.
— Crezi că Nettles ne-a tras ţeapă în mod intenţionat? întrebă nervoasă Ballard.
— Dacă a facut-o, şi-a tras-o singur, răspunse Compton. Negocierea se bazează pe rezultate.
Compton îşi întoarse capul şi se uită pe geamul lateral, iar Ballard îşi dădu seama că îi ascundea ceva.
— Ce e? îl întrebă ea.
— Nimic, răspunse el.
— Haide, ce s-a întâmplat?
— Nu ştiu, poate ar fi fost mai bine să fi respectat planul şi să mă laşi pe mine să pun întrebările.
— Ai tărăgănat prea mult, iar eu am obţinut de la el descrierea casei. Nu te bosumfla.
— Nu mă bosumflu, Renée. Dar iată-ne pe Sierra Vista. Unde-i uşa galbenă?
El făcu un gest spre parbriz. Ballard nu îi luă în seamă nemulţumirea. Era nefondată. Dacă el nu l-ar fi crezut pe Nettles, ar fi intervenit în timpul interviului. N-o făcuse, iar acum o învinuia pe ea pentru acest aparent eşec.
Ajunseră la un punct unde Sierra Vista se termina într-o fundătură în formă de „T“ şi opriră. Ballard se uită pe harta de pe ecranul telefonului ca să vadă dacă strada continua pe altundeva. Nu găsi nimic şi mări harta. Verifică alte străzi din cartier, ca să vadă dacă mai exista o altă stradă denumită Sierra. Nu exista, dar era o stradă denumită Serrano Place, la două cvartale distanţă, spre sud. Puse telefonul jos şi porni maşina.
— Unde mergem? o întrebă Compton.
— Vreau să verific încă o stradă, răspunse Ballard. Serrano, Sierra,

poate Nettles şi-a amintit greşit.
— Nici măcar nu seamănă între ele.
— Ba da. Eşti tu îmbufnat.
Serrano Place Street era lungă cât un cvartal, aşa că o străbătură repede. Ballard se uită la casele de pe partea stângă, iar Compton la cele de pe partea dreaptă.
— Stai puţin, zise Compton.
Ballard opri maşina. Privi pe geamul din partea lui la o casă cu glasvanduri cu rama galbenă. Faţada casei era din lemn, cu îmbinări cu lambă şi uluc. Nu era din cărămidă.
Trecu la câţiva centimetri de alee şi văzu un garaj, separat de casă, în partea din spate a proprietăţii. Un gard din lemn, şters de intemperii, îngrădea curtea.
— Gardul este bătut de vreme, nu murdar, zise ea. Crezi că în curte există vreo piscină?
— Dacă n-aş fi bosumflat, aş crede că da, răspunse Compton.
Ea îi trase un pumn în umăr şi trecu mai departe. Parcă maşina la două case depărtare.
— Scoate-ţi cureaua, spuse Ballard.
— Poftim? întrebă Compton.
— Scote-ţi cureaua. Va semăna cu o lesă. Mă duc să văd dacă există o piscină. Dacă aş fi fost cu duba mea, aş fi avut o lesă adevărată, dar va trebui să mă mulţumesc cu ce avem.
Compton înţelese. Îşi scoase cureaua şi i-o dădu.
— Mă întorc imediat.
— Ai grijă, zise el. Trage un foc de armă dacă ai nevoie de mine.
Ballard coborî din maşină şi străbătu trotuarul până când ajunse la casa cu glasvanduri galbene. Ţinând cureaua într-o mână, ea începu să o strige pe Lola în mod repetat. O luă pe aleea de lângă casă.
— Lola! Aici, fetiţo!
Simţi mirosul apei din piscină înainte s-o vadă. Mirosul puternic de clor era peste tot în curtea din spatele casei. Ajunse aproape de gardul decolorat şi fu nevoită să se ridice vârfuri ca să poată privi dincolo de el. Văzu piscina şi când dădu să se întoarcă, atenţia îi fu captată de şirul de ferestre din partea superioară a uşii garajului. Ezită, deoarece nu era suficient de înaltă ca să se uite prin geam. Apoi văzu mânerul uşii, situat la vreo treizeci de centimetri de suprafaţa aleii.
Ballard se apropie. Puse un picior pe mâner şi se lăsă pe el. Părea suficient de solid. Se lăsă cu toată greutatea pe mâner şi se apucă bine cu degetele de pervazul subţire al ferestrelor. Se ridică şi privi înăuntru.
În garaj era parcat un Camaro galben.
Coborî şi dădu să se întoarcă la maşină. De pe alee un bărbat se uita la ea.

— Bună ziua, n-aţi văzut un câine? întrebă repede Ballard. Un metis de boxer tigrat?
— Adică, în garajul meu? o întrebă mirat bărbatul.
— Îmi cer scuze pentru asta, dar când scapă, îi place să se ascundă. E o pacoste.
Bărbatul, un hispanic, purta pantaloni de trening, adidaşi şi un hanorac, ca şi când ar fi fost pregătit pentru alergare. Ea îşi mişcă mâna, astfel încât el să nu observe că avea o curea şi nu o lesă. Trecu pe lângă el spre stradă, sperând să nu uite numărul de înmatriculare al maşinii Camaro.
— Locuiţi prin zonă? o întrebă curios bărbatul.
— Pe Sierra Vista, răspunse Ballard. Vă doresc o zi frumoasă.
Ea continuă să meargă pe alee. Când ajunse la stradă, mai strigă câinele de câteva ori în timp ce se îndepărta. Ajunse la Taurus şi urcă în maşină.
— La naiba, am dat-o în bară, zise ea.
Voia să verifice numărul de înmatriculare al maşinii Camaro înainte să-l uite, însă îşi dădu seama că nu era într-o maşină de poliţie, iar maşina închiriată nu avea, desigur, o staţie radio.
— Ce s-a întâmplat? o întrebă Compton.
Ea se uita în oglinda laterală, aşteptându-se să îl vadă pe bărbat ieşind de pe alee ca să îi ia urma.
— A ieşit un tip, răspunse ea. Cred că m-a ginit.
— Cum? întrebă Compton.
— Nu ştiu. Era ceva în privirea lui. M-a ginit.
— Atunci, să plecăm de-aici.
Bărbatul nu se zărea nicăieri. Ballard porni motorul. Chiar atunci, un Camaro ieşi de pe alee şi o luă în direcţia opusă, pe strada Serrano.
— Pleacă, zise ea. Camaro galben.
Ballard aşteptă până când Camaro ajunse la capătul străzii, viră la dreapta şi se făcu nevăzut. Întoarse maşina şi o luă în aceeaşi direcţie. Îşi scoase telefonul şi sună la centrul de comunicaţii cu apelare rapidă. Spuse numărul de înmatriculare şi ceru ca acesta să fie verificat în baza de date.
— Aştept, spuse ea.
Când ajunse la colţul străzii, viră la dreapta. Camaro nu se vedea nicăieri. Acceleră, îndreptându-se spre nord, verificând fiecare cvartal, în stânga şi în dreapta, în căutarea maşinii galbene. Nu o văzură.
— Crezi că l-ai speriat? o întrebă Compton.
— Nu ştiu, răspunse Ballard. M-a văzut când m-am uitat la maşină prin geamul garajului.
— La naiba!
— Tu ce ai fi...
Dispecerul reveni cu informaţia, iar Ballard o repetă cu voce tare,

astfel încât să audă şi Compton:
— Eugenio Santana Perez, şapte — paisprezece — şaptezeci şi cinci. Fără cazier. Mulţumesc!
Ea închise.
— Tipul pare curat, zise Compton. Poate căutăm unde nu trebuie.
— Uşă galbenă, Camaro galben — el e, zise Ballard. Se potriveşte cu povestea lui Nettles. Poate că tipul a cumpărat arma de la altcineva, dar căutăm unde trebuie.
Ajunseră la Santa Monica, însă nu văzură niciun Camaro.
— Dreapta sau stânga? întrebă Ballard.
— La naiba, se enervă Compton. A plecat de-acasă după ce te-a văzut. Acum trebuie să-l sun pe Welborne şi să-i spun că poate am dat-o în bară.
— Nu încă.
— Ce facem?
— Relaxează-te! N-am terminat căutarea. Şi-apoi, mai e casa. Le poţi da informaţia asta celor de la ATFE.
Ea observă un culoar în trafic şi merse drept, traversând Santa Monica şi păstrând direcţia nord. Continuară să verifice străzile până când ajunseră la Sunset. Apoi, virară la dreapta spre autostrada 101.
— Te duc înapoi în oraş, zise Ballard cu o voce resemnată.
— Am dat-o în bară, spuse Compton.
Însă când se apropiară de intrare pe autostradă, dinspre sud, Ballard întrezări ceva galben la două cvartale mai în faţă. O maşină galbenă pătrunsese în parcare şi se făcuse nevăzută.
— Stai, ai văzut? întrebă ea. Era galbenă.
— N-am văzut nimic, răspunse Compton. Unde?
Ballard trecu pe lângă artera secundară ce intra pe autostradă şi păstră direcţia est pe Sunset Boulevard. Când ajunse în locul unde virase maşina galbenă, văzu magazinul Home Depot şi o parcare imensă. Intrarea era pustie, iar ea îşi aminti cum acolo erau mereu bărbaţi care aşteptau să fie angajaţi cu ziua. Acest lucru se schimbase când Biroul de Imigrări şi Vamă începuse să facă verificări de rutină.
Ballard intră şi începu să se plimbe cu maşina prin parcare. Dădură peste acel Camaro galben, parcat în colţul îndepărtat. Deoarece existau multe locuri de parcare libere lângă intrarea în Home Depot, maşina părea abandonată. Ballard verifică numărul de înmatriculare. Era maşina pe care o căutau.
— La naiba, zise ea.
— El a dispărut, spuse Compton. Rahat, încă unul care s-a uitat de prea multe ori la *Obsesia.*
— Poftim?
— Filmul *Obsesia.* Din anii ’90? A inspirat schimbul de focuri din North Hollywood?

— Eu făceam surfing în Hawaii în anii ‚90.
— Personajul jucat de De Niro era tâlhar. Avea o singură regulă: la primul semn de pericol, trebuie să laşi totul în urma ta. Pur şi simplu.
Ballard continua să se plimbe cu maşina, uitându-se la feţele bărbaţilor care străbăteau pe jos parcarea, sperând să îl vadă pe bărbatul de pe alee.
Nu avu noroc. În cele din urmă, duse maşina spre colţul parcării şi opri. Prin parbriz vedea Camaroul aflat la vreo 50 de metri.
— Am dat-o complet în bară, zise Compton. Ar fi trebuit să-l sunăm pe Welborne. În schimb, m-am lăsat convins de tine să acţionăm de capul nostru.
— Glumeşti? Dai vina *pe mine*? Şi tu ai vrut să facem asta la fel de mult ca mine.
— Tu eşti cea care ţine morţiş să câştige. Să demonstrezi ceva.
— Sfinte Sisoe, nu-mi vine să cred! Dacă îţi faci atâtea griji în privinţa agenţilor federali, ce-ar fi să-ţi muţi fundul într-un Uber şi să pleci de-aici. Îl voi suna pe Welborne, îi voi da raportul şi voi pune totul în seama mea. Adică, de ce nu? Toată lumea vrea să mă învinuiască pentru ceva. Coboară naibii din maşină!
Compton se uită la ea.
— Vorbeşti serios? o întrebă el.
— Foarte, răspunse Ballard. Coboară naibii din maşină!
Fără să-şi ia ochii de la ea, Compton deschise portiera ca şi când ar fi ameninţat-o că pleacă dacă nu îl oprea.
Ea nu îl opri.
Compton coborî şi îi aruncă o privire. Ballard nu spuse nimic şi rămase cu privirea fixată la Camaro. El trânti portiera. Ea refuză să se întoarcă şi să îl privească îndepărtându-se.
— S-a ales praful şi de relaţia asta, mormăi ea.

Ballard ajunse la secţia din Hollywood abia pe la ora 17.00. Îşi petrecuse cea mai mare parte a după-amiezii vorbind cu agenţii ATFE şi FBI, explicându-şi acţiunile din dimineaţa ulterioară interogării lui Nettles. Nu îl implică pe Compton şi le spuse agenţilor că acţionase de una singură după ce plecase de la închisoarea Men's Central. Agenţilor le mai trecu supărarea când ea se uită la un set de fotografii pe care le aveau ei şi îl identifică pe bărbatul pe care ea îl văzuse pe alee. Îi spuseră că Eugenio Santana Perez era un pseudonim, însă refuzară să îi dezvăluie numele lui adevărat. Evident, era o situaţie de genul „ne vom ocupa noi în continuare“, în care se simţea tonul de „ai dat-o în bară, iar acum noi trebuie să reparăm lucrurile“.
Agenţii federali sechestraseră maşina Camaro şi aşteptau mandatul ca să poată intra în casa de pe Serrano Place când agentul Welborne îi dădu drumul lui Ballard, mulţumindu-i pe un ton sarcastic. Când

reveni la secţie, scoase din cutia ei poştală un plic gri şi se duse în biroul locotenentului ca să-şi primească noile sarcini de birou. McAdams stătea lângă biroul lui, scoţându-şi arma din sertar şi prinzându-şi-o la curea, semn că se pregătea să plece acasă. Situaţia începea să se detensioneze treptat în birou.

— Ballard, te-ai hotărât să vii, zise el.

— Scuze, am avut treabă în oraş şi, dacă tot am fost acolo, m-am dus să văd cum se simte victima din cazul Trent, explică ea. Doriţi să stau la un birou anume?
McAdams arătă cu degetul spre geamul biroului său, dincolo de care se afla un alt birou. Era cel mai prost poziţionat din încăpere, deoarece se afla chiar lângă biroul lui, iar computerul era aşezat astfel încât locotenentul putea vedea ce se afla pe ecranul acestuia. În departament, era ştiut drept „biroul-ţintă“.
— Voiam să te pun acolo, dar acum se pare că nici măcar nu mai trebuie să găsesc pe cineva pentru tura de noapte, zise el.
— Ce vreţi să spuneţi? îl întrebă Ballard.
— Păi, se pare că ai avut cuvintele la tine azi, pentru că din *L.A. Times,* fie blestemat, tocmai am aflat că FID a încadrat uciderea lui Trent în politica departamentului. Şi, pe lângă asta, ai primit dreptul de a te întoarce la datorie. Felicitări!
Ballard simţi cum i se ridică o mare greutate de pe umeri.
— Nu ştiam. S-au mişcat repede.
— Indiferent cine este avocatul tău, va fi la mare căutare, asta ţi-o pot garanta eu, zise McAdams. Imaginea prezentată în *Times* azi-dimineaţă nu era prea frumoasă.
— N-am folosit unul.
— Atunci, chiar ai motive să sărbătoreşti. Dar dacă se va lăsa cu o petrecere monstruoasă, nu vreau să ştiu.
McAdams părea să ofere o aprobare tacită pentru o petrecere monstruoasă. Odinioară, fusese o tradiţie secretă a ofiţerilor să se întâlnească şi să bea după ce unul dintre ei omorâse pe cineva. Era un mod de a se relaxa în urma unei întâlniri pe viaţă şi pe moarte. Odată ce departamentul le cerea celor de la FID să ancheteze serios toate cazurile de omucideri în care erau implicaţi poliţişti, petrecerile se amânau până când FID elibera o recomandare. Oricum, petrecerea era nepotrivită şi, dacă avea loc, era strict secretă. Ultimul lucru care o interesa pe Ballard era să sărbătorească uciderea lui Thomas Trent.
— Nu vă faceţi griji, nu va fi nicio petrecere, îl linişti ea.
— Bine, spuse McAdams. Oricum, eu am plecat. Pentru că ai avut o zi plină, îl voi lăsa singur pe Jenkins în noaptea asta, iar tu vei intra în tură începând de mâine. E bine?
— Da, e bine. Mulţumesc, domnule locotenent.
Ballard privi în jurul ei şi văzu un birou liber pe care se afla un monitor de computer relativ nou. Era departe de biroul locotenentului şi de biroul-ţintă. Însă când ajunse acolo, observă o cană de cafea şi hârtii împrăştiate pe birou. Se roti pe călcâie şi zări un alt birou în apropiere, aparţinând departamentului de furturi, ce părea liber şi nefolosit şi pe care se afla un monitor în stare rezonabilă.
Se aşeză la birou şi primul lucru pe care îl făcu fu să intre pe internet

să vadă dacă *Times* avea ceva despre ancheta FID care să corecteze articolul de dimineaţă. Nu apăruse nimic încă. Scoase una dintre cărţile de vizită pe care le primise de la Towson şi începu să îi scrie un e-mail, detaliindu-i ceea ce aflase de la locotenentul ei şi înştiinţându-l că *Times* nu luase încă nicio măsură în acea privinţă. Telefonul începu să îi vibreze exact când ea apăsă pe butonul „Trimite". Era Rogers Carr, de la Crime Majore.
— Hei, ai primit mesajul meu?
— L-am primit, mersi.
— Cum te simţi?
— Mă simt bine. Locotenentul meu tocmai mi-a spus că nu mai sunt pe tuşă, pentru că FID va încadra cazul în politica departamentului.
— Bineînţeles că se încadrează în politică, glumeşti? Uciderea a fost complet justificată.
— Ei, bine, nu se ştie niciodată. S-ar putea să fie o noutate pentru tine, dar i-am scos din pepeni pe câţiva din departament.
— Tu? Îmi vine greu a crede.
Pentru Ballard, sarcasmul lui era mai mult decât suficient.
— Am aflat că ai verificat pista mea cu avocatul, zise ea. Cu Towson.
— Cine ţi-a spus? o întrebă Carr.
— Am sursele mele.
— Ai vorbit cu avocatul, nu-i aşa?
— Poate. Deci, care-i treaba?
Carr nu spuse nimic.
— La naiba! exclamă Ballard. Urmezi pista pe care ţi-am dat-o şi ţi-o însuşeşti şi nici măcar nu vrei să-mi spui ce-ai aflat? Cred că aceasta va fi ultima noastră conversaţie, domnule detectiv Carr.
— Nu e asta, zise Carr. Doar că nu cred că îţi va plăcea ce îţi voi spune.
Fu rândul lui Ballard să tacă, dar nu pentru mult timp.
— Spune-mi odată, insistă ea.
— Pista ta nu prea este credibilă, continuă Carr. Towson a spus că ştie de la Fabian că putea deconspira un poliţist corupt. Am primit raportul balistic şi situaţia s-a schimbat.
— S-a schimbat? De ce?
— Nu există potrivire. Arma cu care a fost omorât Ken Chastain nu este aceeaşi cu cea folosită în separeul din clubul The Dancers. Teoria actuală este aceea că sunt doi agresori diferiţi.
— Ei susţin că cele două cazuri nu au legătură între ele?
— Nu, ei nu susţin asta. Doar că sunt două arme diferite şi doi agresori diferiţi.
Ballard ştia că nu avea imaginea de ansamblu. Dacă aceste cazuri nu erau legate printr-o armă, atunci era vorba despre altceva.
— Atunci, ce nu ştiu? îl întrebă ea.

— Păi, nu a fost raportul balistic complet, răspunse Carr.
— Haide, Carr, nu-mi mai irosi timpul.
— Au identificat armele în funcţie de gloanţe şi de cartuşe. Arma din separeu a fost modelul 92F. Iar cea folosită în garaj, un pistol Ruger, calibru 380.
Ballard ştia că gloanţele scoase din cadavre şi cartuşele strânse de la locul crimei purtau însemne specifice anumitor modele de arme de foc. Percutoarele şi striaţiile ţevilor aveau adâncituri şi urme specifice. Ea mai cunoştea şi armele identificate. Modelul 92F era un pistol Beretta de 9 mm şi se afla pe lista armelor de foc aprobate de departament pentru a fi purtate de detectivi. Modelul Ruger era un pistol mic ce putea fi ascuns cu uşurinţă şi care era folosit pentru a trage de aproape. Şi acesta se afla pe lista aprobată de departament pentru arme de rezervă.
Dar, de asemenea, era şi tipul de armă folosită de asasini.
Ballard tăcu în timp ce rumega informaţiile. Singurul detaliu pe care ea îl adăugă cu strângere de inimă era acela că detectivul Chastain deţinea un Beretta 92F sau, cel puţin, îl deţinuse pe vremea când erau parteneri. Acest lucru ridica o întrebare pe care ea detesta să o pună.
— Chastain avea un 92F. I-au comparat arma cu cartuşele descoperite la The Dancers?
— Ar fi făcut-o dacă ar fi avut arma lui.
Asta era o noutate.
— Vrei să spui că persoana care l-a împuşcat a băgat mâna în buzunarul lui şi i-a luat arma?
— Aşa se pare. Arma lui nu a fost găsită.
— Care este teoria lor?
— Am primit instrucţiuni noi azi. Mi s-a spus să fac cercetări amănunţite în cazul Chastain. Să aflu toate detaliile.
— Prostii! Nu el este asasinul de la The Dancers.
— De unde ştii?
— Pur şi simplu ştiu. L-am cunoscut şi nu e genul lui.
— Păi, spune-i asta locotenentului Olivas.
— El ce spune, mai exact?
— Nu *spune* nimic. Cel puţin nu mie. Dar unul dintre tipii ucişi în separeu avea legături cu Mafia.
— Da, Gino Santangelo. În Vegas.
— Ei, bine, poţi trage şi singură concluzia.
Ballard căzu o clipă pe gânduri.
— Ce concluzie? întrebă ea. Nu mai înţeleg nimic.
— Tu ai fost cea care a susţinut prima că este vorba despre un poliţist. Doar că ai greşit poliţistul.
— Deci Chastain este asasinul din separeu. El omoară un membru al Mafiei, iar Mafia îl omoară pe el. Asta ar fi teoria? Ei, bine, eu nu cred

asta. De ce ar face Kenny asta?
— De-aia facem cercetări amănunţite. Şi, de fapt, acesta este motivul pentru care te-am sunat.
— Las-o baltă. N-am de gând să te ajut să dai vina pe Chastain.
— Ascultă-mă, n-o să dăm vina pe nimeni. Dacă nu găsim nimic, asta e, dar trebuie să facem cercetări.
— Ce vrei de la mine?
— În urmă cu patru ani, voi doi aţi fost parteneri.
—Da.
— Pe vremea aceea, el avea probleme financiare. Ţi-a zis ceva despre asta?
Informaţia o luă prin surprindere pe Ballard.
— N-a suflat o vorbă. Ce fel de probleme şi de unde ştii?
— Cercetări amănunţite, ai uitat? I-am verificat istoricul creditelor. Rămăsese în urmă cu nouă rate ipotecare şi era executat silit. Urma să îşi piardă casa, apoi, din senin, totul s-a rezolvat. Plăţile au fost făcute, iar el a devenit solvabil peste noapte. Ai idee cum?
— Ţi-am spus că nici măcar nu ştiam de problema asta. Nu mi-a spus niciodată. Ai vorbit cu Shelby? Poate că i-a ajutat cineva din familie.
— N-am vorbit încă. Vrem să aflăm mai multe înainte să mergem la ea. Nu va fi o treabă prea frumoasă.
Ballard tăcu. Nu-şi amintea ca fostul ei partener să fi părut vreodată sub presiune în afara serviciului, din punct de vedere financiar sau altfel. Era mereu echilibrat.
Se gândi la ceva ce Carr nu verificase.
— Dar Metro? îl întrebă ea.
— Metro? repetă Carr. La ce te referi?
— La puşti. Martorul. Matthew Robison.
— A, el. Îşi zice Metro? Nu l-am găsit încă. Şi, sincer, nici nu ne aşteptăm s-o facem.
— Care-i locul lui în teoria voastră?
— Păi, ştim că el l-a sunat pe Chastain vineri, pe la ora 17.00, iar Chastain s-a dus să-l caute. Credem că el bănuia că Robison reprezenta o ameninţare.
— Deci, îl elimină pe Robison, îi ascunde sau îi îngroapă trupul undeva, apoi pleacă acasă. Doar că acolo îl aşteaptă un asasin al Mafiei, care îl împuşcă în cap înainte ca el să apuce să coboare din maşină.
— Şi îi ia arma.
— Corect, şi îi ia arma.
După aceea, între ei se aşternu o tăcere îndelungată. Asta până când Ballard aminti de un personaj controversat.
— Olivas conduce în continuare ancheta?
— El este şeful. Dar eu n-aş lua-o în direcţia asta, Renée. Raportul

balistic este raport balistic. Nu se poate măslui. Iar problemele financiare au existat de asemenea.
— Dar de ce asasinul a luat arma? De ce ar lua un lucru care ar putea confirma sau infirma situaţia? Fără o armă pentru comparaţie, totul este circumstanţial. E doar o teorie.
— Ar putea exista sute de motive pentru care arma a fost luată. Şi, că veni vorba de circumstanţial, mai e ceva.
—Ce?
— L-am verificat pe Chastain la Control Intern şi nu i s-a întocmit niciun dosar. Dar aveau un dosar general, unde puneau toate chestiile anonime pe care le primeau. Acestea includ plângeri de genul „un poliţist a fost nepoliticos cu mine“, „un poliţist intră în magazinul meu şi ia suc de portocale fără să-l plătească“ — nimicuri de-astea.
— În regulă.
— Ei, bine, după cum spuneam, deşi nu i-au întocmit un dosar lui Chastain, existau două denunţuri anonime în dosarul general despre un poliţist neidentificat care participa la partide de cărţi fără să îşi plătească datoriile.
— Ce partide de cărţi?
— Nu era specificat, dar tu ştii că dacă cineva vrea să participe la partide de cărţi cu miză mare, în oraşul acesta, poate să le găsească. Dacă ai legătură cu lumea asta.
Ballard clătină din cap, chiar dacă ştia că detectivul nu o putea vedea. Privi în jurul ei ca să se asigure că nu trăgea nimeni cu urechea la conversaţia lor. Încăperea era aproape goală, deoarece majoritatea detectivilor se pregăteau să plece acasă la ora 16.00 în fiecare zi. Cu toate acestea, ea se ghemui la adăpostul separeului şi vorbi în şoaptă.
— Eu tot nu sunt convinsă. N-aveţi nimic în afară de o armă care lipseşte şi, după cum ziceai chiar tu, ar putea exista sute de motive pentru care aceasta a dispărut. Mi se pare că sunteţi mai interesaţi să daţi vina pe Chastain decât să descoperiţi cine l-a ucis.
— Iar spui asta, zise Carr. Nu „dăm vina“ pe nimeni. Ştii ceva? Chiar nu te înţeleg, Renée. Toată lumea ştie că, în urmă cu doi ani, Chastain te-a lăsat de izbelişte, ţi-ai ratat cariera şi ai ajuns să lucrezi în tura de noapte. Iar acum îi iei apărarea într-o situaţie din care iese fum. Şi, vreau să spun, *mult* fum.
— Păi, tocmai asta este, nu? Mult *fum.* Pe vremea când lucram în centru, înainte să-mi ratez, pare-se, cariera, aveam nevoie de mai multe dovezi decât fum. Aveam nevoie de mult mai multe.
— Dacă există foc, îl vom găsi.
— Îţi urez succes, Carr. Vorbim mai târziu.
Ballard închise şi rămase nemişcată la birou. Ea venise cu teoria că asasinul din The Dancers era poliţist. Acum, acea teorie devenise una monstruoasă şi îl avea în centrul ei pe Chastain.

Se întrebă cât timp îi va lua lui Carr până să descopere că arma de rezervă de la glezna ei era un pistol Ruger 380.

Ballard se linişti. Pistolul Ruger pe care îl ţinea la gleznă se afla pe lista scurtă cu arme de rezervă aprobate de departament. Ea şi probabil mii de alţi poliţişti aveau una la fel.
Apoi, începu să despice firul în patru, întrebându-se dacă nu cumva Carr ştia deja că ea avea o astfel de armă şi dacă scopul acelui apel telefonic fusese ca să vadă dacă ea va aminti de aceasta de bună voie. Faptul că ea ascunsese acest lucru ar fi putut-o pune pe lista de suspecţi.
— Ei chiar cred că un poliţist este asasinul de la The Dancers? Ballard se roti în scaun şi îl văzu pe detectivul Rick Tigert la biroul din spatele ei. Nu îşi dăduse seama că el ar fi putut auzi jumătate din conversaţia ei cu Carr.
— Uite, să nu mai repeţi ce-ai spus acum nimănui, Rick, zise ea repede. Credeam că ai plecat.
— N-o să spun, dar dacă este adevărat, departamentul va fi din nou târât prin noroi, fu de părere Tigert.
— Mda, păi unele lucruri nu pot fi controlate. Uite, nu ştiu dacă este adevărat, dar să nu mai spui nimănui.
— Sigur, nicio problemă.
Ballard se întoarse la biroul ei şi deschise plicul gri pe care îl găsise în cutia ei poştală. Numele şi adresa destinatarului anterior fuseseră barate, chiar deasupra numelui lui Ballard. Scria „Feltzer/ FID“ Plicul conţinea copii ale mandatului de percheziţie efectuată în casa lui Thomas Trent în ziua precedentă. Deşi forţat, Feltzer îşi ţinuse promisiunea de a împărtăşi informaţii. Era documentul trimis tribunalului, care autorizase mandatul. Legea cerea ca Poliţia să îi trimită raportul judecătorului, astfel încât să existe o autoritate neutră care să poată supraveghea percheziţiile şi sechestrările ilegale. De obicei, aceste documente ofereau detalii minuţioase despre fiecare obiect confiscat în timpul unei percheziţii. Pe lângă acte, Feltzer îi trimisese un teanc de fotografii făcute la locul faptei, cu fiecare obiect confiscat şi locul în care fusese găsit.
Ballard încercă să lase deoparte pentru moment cazul lui Chastain şi să se concentreze asupra cazului lui Trent. Citi cu atenţie lista cu obiecte confiscate din casa de pe strada Wrightwood. Majoritatea erau obiecte obişnuite folosite în gospodărie sau în atelier, dar care ar fi putut căpăta calităţi sinistre dacă s-ar fi aflat în posesia unui violator în serie, considerat suspect. Obiecte precum: bandă adezivă, coliere de plastic, patent, mască de schi. Cireaşa de pe tort era colecţia de boxuri de alamă din sertarul noptierei din dormitorul matrimonial. Deoarece nu exista nicio descriere, Ballard răsfoi fotografiile şi o găsi pe cea în

care se vedeau patru perechi de boxuri de alamă în sertar. Fiecare set avea un model unic şi era confecţionat din materiale diferite, însă toate aveau inscripţionate aceleaşi cuvinte pe suprafaţa de impact. „Bine“ şi „rău“. Ballard bănuia că unul dintre aceste seturi era arma cu care fusese torturată Ramona Ramone.
Deşi nu-i trebuiau boxurile de alamă ca să consolideze cazul împotriva lui Trent, mai ales că nu avea să mai existe un caz, ea avu un moment de claritate, împlinire şi confirmare că urmase pista corectă în ancheta pe care o desfăşurase. Singurul ei regret era acela că nu avea cu cine împărtăşi acel moment. Jenkins urma să intre în tură abia peste şase ore şi, oricum, nu fusese niciodată interesat de caz. Doar ea i se dedicase.
Feltzer indusese copii după toate fotografiile făcute la locul crimei, aşa că frunzări încet teancul. Era un tur fotografic al casei, iar Ballard îşi aminti că nu văzuse niciodată toată casa. Fu şocată de cât de normală părea. Fiecare cameră era prevăzută cu piese de mobilier puţine şi demodate. Singurul obiect modern era televizorul cu ecran plat de pe peretele din camera de zi.
Ultimele fotografii din teanc erau din camera de la nivelul inferior al „casei răsturnate”. Printre care, imagini de la faţa locului, cu Trent aşa cum fusese găsit. Exista mai mult sânge pe el şi pe podea decât îşi amintea. Ochii îi erau pe jumătate închişi. Ballard privi mult timp fotografiile cu bărbatul pe care îl ucisese. Îşi luă privirea de la ele abia când telefonul mobil începu să îi vibreze. Se uită la ecran. Era Towson.
— Ai verificat pagina de internet? o întrebă el. S-a postat. Totul e în regulă.
— Aşteaptă, zise ea.
Intră pe pagina de internet a ziarului *Times*. Articolul nu era prima alegere de pe pagina de start, ci abia al treilea postat. Îl accesă, observă că era semnat de Jerry Castor, şi îl citi repede. Era mulţumită de ce vedea.
„Surse din departament susţin că rapoartele iniţiale, care puneau sub semnul întrebării acţiunile lui Ballard, nu includeau toate dovezile şi circumstanţele analizate. Se aşteaptă ca FID să decidă că Ballard a dat dovadă de curaj şi a folosit forţa în mod justificat atunci când l-a înjunghiat pe Trent cu o bucată de lemn ruptă, într-un efort de a-şi salva viaţa ei şi pe a celeilalte victime răpite de suspect. Constatările celor de la FID vor fi transmise Biroului Procurorului General din Los Angeles, care va lua decizia finală referitor la acţiunile detectivului“.
— Da, totul este în regulă, zise Ballard. Tu ce crezi?
— Cred că am făcut o greşeală, răspunse el. Ar fi trebuit să îi spunem lui Feltzer că vrei să fii promovată la rangul de căpitan. Ne-a dat tot ce am vrut! De fapt, am întrebat despre duba ta şi mi-au spus că o poţi

recupera mâine. Au terminat cu ea.
Ea nu ştiuse că el avea să se ocupe şi de asta. Faptul că el luase iniţiativa îi sugera lui Ballard faptul că, poate, situaţia dintre ea şi Towson avea să devină stânjenitoare.
— Mulţumesc mult, Dean, zise ea. Pentru tot. Ai schimbat lucrurile.
— Nu eu, spuse el. Tu ai făcut ca acest caz să fie cel mai uşor din câte am avut până acum.
— Atunci, e bine. Apropo, i-am dat cartea ta de vizită victimei lui Trent, cea care m-a determinat să mă ocup de caz. I-am spus că ar trebui să ceară drepturi din proprietate şi să te sune pe tine.
— Îţi sunt îndatorat. Renée, să ştii că acesta este un caz închis în ceea ce priveşte implicarea mea. Asta înseamnă că nu există conflicte de interes, dacă ar fi să păstrăm legătura, să socializăm, ştii.
Iată. Situaţia stânjenitoare. Era obişnuită să i se facă avansuri atât de către colegii din departament, precum şi de angajaţi ai sistemului judiciar. Aşa se cuplase cu Compton, dintr-o experienţă comună ce dusese la altceva. Simţise că Towson devenea din ce în ce mai interesat de ea încă de când îl interogase în casa lui, duminică dimineaţa. Exista o problemă însă. Ea nu era interesată de persoana lui, în special după încercarea grea prin care trecuse.
— Cred că vreau să mă rezum doar la o relaţie strict profesională, Dean, îi zise ea. S-ar putea să mai am nevoie de serviciile tale pe viitor şi îmi place mult cum ai gestionat această situaţie.
Spera că dacă îl lăuda din punct de vedere profesional, el va accepta mai uşor respingerea pe plan personal.
— Desigur. Oricând vei avea nevoie, Renée. îţi voi fi alături. Dar mai gândeşte-te. Le-am putea avea pe amândouă.
— Mulţumesc, Dean.
După ce închise, Ballard se întoarse la fotografii, uitându-se din nou cu atenţie la cele cu trupul lui Trent şi camera de la nivelul inferior al „casei răsturnate”. Văzând corpul şi sângele, îşi reaminti totul. Retrăi paşii pe care îi făcuse, cum reuşise să se dezlege şi cum atacase. Îşi cuprinse încheietura stângă cu mâna dreaptă. Era cea pe care şi-o eliberase prima dată şi care fusese cel mai grav rănită din cauza colierelor de plastic. Fotografiile o făceau să simtă din nou durere. Dar era câştigată. Era un sacrificiu. Deşi nu putea să-şi explice nici măcar ei însăşi retrăirea incidentului, fără să aibă vreun dubiu, era ca o terapie. Era necesară.
Ca prin vis se auzi chemată din partea cealaltă a încăperii. Când îşi ridică privirea, o văzu pe Danitra Lewis stând lângă biroul locotenentului şi fluturând o mapă spre ea. Lewis era funcţionara care se ocupa de arhiva şi probele unităţii. Ballard ştia că, în fiecare zi, la sfârşitul programului, Lewis lăsa probe în cutia locotenentului, astfel încât acesta să fie la curent cu modul de desfăşurare al diferitelor

cazuri.
Ballard se ridică în picioare şi se duse la ea să vadă ce voia.
— Care-i treaba, Danitra?
— Treaba e că am nevoie de o hotărâre pentru bunurile pe care le-ai lăsat în dulapul meu. Nu le poţi lăsa acolo o veşnicie.
— Ce vrei să spui?
— Vreau să spun că ai o pungă într-una dintre cutiile mele, încă de săptămâna trecută.
— Cea care trebuia să îi parvină lui Chastain la RHD? Trebuia să o ia vineri.
— Păi, după cum îţi spuneam, e tot în dulap şi îţi este destinată ţie, nu lui. Trebuie să vii s-o iei de-acolo. Am nevoie de spaţiu.
Ballard era nedumerită. Punga conţinea lucrurile Cynthiei Haddel, chelneriţa care fusese împuşcată în timpul masacrului de la The Dancers. Ballard ştia că era o victimă colaterală, însă nu înţelegea de ce Chastain nu luase punga vineri dimineaţă, când trecuse pe la secţie. Ballard îi spusese despre ea. Chiar dacă detectivul Chastain nu luase punga pentru că fusese ocupat cu martorul Zander Speights, aceasta ar fi trebuit să fie trimisă prin curier, luni dimineaţă, la arhiva cu probe din centru şi păstrată acolo pentru el.
Aşa era protocolul. însă Lewis susţinea că acest lucru nu se întâmplase. Că punga fusese păstrată pentru ea.
— Nu ştiu care-i treaba cu ea, dar voi verifica peste câteva minute, zise Ballard.
Lewis îi mulţumi şi ieşi din încăpere.
Ballard se întoarse la biroul pe care îl folosea, strânse fotografiile şi mandatul de percheziţie şi le băgă înapoi în plic, astfel încât acestea să nu rămână la vedere. Apoi, încuie plicul în dulapul ei şi se duse la arhivă.
Lewis plecase, iar încăperea era goală. Ballard deschise dulapul în care pusese punga de hârtie maro ce conţinea obiectele personale ale Cynthiei Haddel. Scoase punga şi o duse la tejghea. Primul lucru pe care îl observă fu că punga era lipită cu două rânduri de bandă adezivă. Un al doilea strat de bandă roşie fusese lipită peste primul strat, ceea ce însemna că, de vineri dimineaţă, punga fusese deschisă şi resigilată. Bănui că fostul ei partener făcuse asta. Verifică eticheta privind transferul bunurilor şi văzu că şi aceasta era nouă. Instrucţiunile scrise de mână pe etichetă spuneau ca punga să fie reţinută pentru detectiv Ballard de la secţia Hollywood. Ballard recunoscu scrisul de mână al lui Chastain.
Luă un cutter de pe tejghea, tăie banda adezivă şi deschise punga. Scoase din ea pungile de plastic pe care le pusese în punga de hârtie în dimineaţa următoare uciderii lui Haddel. Observă că una dintre ele avea două benzi adezive. Aceasta fusese deschisă şi resigilată.

Fără să rupă noul sigiliu de pe pungă, o întinse pe tejghea ca să îi poată vedea conţinutul prin plastic. Înăuntru se afla o listă de inventariere, iar ea reuşi să verifice totul, începând cu telefonul lui Haddel şi terminând cu halatul ei şi pachetul de ţigări în care se afla flaconul cu droguri.

Având în vedere ce îi spusese Rogers Carr referitor la faptul că detectivul Chastain era în acel moment în centrul anchetei, Ballard se întrebă ce pusese la cale acesta. Oare ascunsese ceva din pungă, astfel încât să nu afle cei de la RHD? Sau ceva din telefonul ei? Sau luase ceva?

Nu era un răspuns uşor de aflat. Ballard apucă punga de colţurile de sus şi o întoarse pe tejghea, astfel încât să îi poată vedea conţinutul de pe partea cealaltă. Observă imediat o carte de vizită băgată în învelişul de celofan al pachetului de ţigări, care nu fusese acolo înainte. Era cartea de vizită a lui Chastain.

Ballard se duse la cutia cu mănuşi de latex, fixată pe perete, şi luă o pereche. Îşi puse mănuşile şi se întoarse la punga cu probe. Tăie sigiliul şi băgă mâna înăuntru după pachetul de ţigări. Îl scoase din pungă şi îl privi cu atenţie înainte să tragă afară cartea de vizită. Pe cealaltă parte a cărţii de vizită era scris un nume:

Eric Higgs

VMD

Ballard nu recunoscu nici numele, şi nici nu ştia ce înseamnă VMD. Puse cartea de vizită deoparte şi deschise pachetul de ţigări. Flaconul era tot acolo şi părea să fie pe jumătate plin, aşa cum fusese când îl descoperise Ballard.

Hotărî să verifice totul, ca să vadă dacă se mai umblase la ceva. Telefonul era inutil. Bateria i se descărcase de mult. Desfăcu şorţul şi văzu ceea ce părea a fi acelaşi conţinut ca înainte: un teanc de bancnote împăturite, alte ţigări, o brichetă şi un carneţel. Luă banii şi îi numără. Nu lipsea niciun dolar şi nu găsi niciun indiciu referitor la ce pusese la cale Chastain.

Ballard îşi scoase telefonul, îşi scoase mănuşa, scrise numele lui Eric Higgs şi apăsă tasta de căutare. Obţinu mai multe răspunsuri. Găsi un artist, un jucător de fotbal, un profesor de chimie de la Universitatea din California, Irvine şi alţi câţiva. Însă niciunul dintre ei nu îi era cunoscut lui Ballard.

Apoi, ea tastă VMD în motorul de căutare şi primi mai multe rezultate, inclusiv referinţe la „Dinamica Moleculară Vizuală“, „Directoratul Medicinii Veterinare“ şi „Dominarea Vectorului Mezon“. În partea de jos a listei, ea văzu cuvintele „Depuneri de Metal în Vid“, iar explicaţia de dedesubt îi atrase atenţia printr-un singur cuvânt.

„Procedeu fizic de a acoperi probele cu straturi subţiri de metal…“

Ballard îşi aminti că citise ceva despre acest procedeu. Deschise linkul

şi accesă un articol pe care începu să îl citească. VMD era o tehnică nouă în domeniul criminalisticii prin care aplicarea unui strat de aur sau de zinc pe probe, într-un mediu cu presiune scăzută, dezvăluia amprentele de pe un obiect sau material care, de obicei, avea o suprafaţă prea poroasă pentru a scoate la iveală amprente. Procedeul înregistrase reuşite în aplicarea pe suprafeţe de plastic, metale cu modele şi pe unele materiale ţesute.
Articolul apăruse în urmă cu doi ani şi fusese preluat de pe o pagină de internet intitulată *Forensic Times*. În articol scria că tehnica era complicată şi necesita o cameră de presiune mare, precum şi alte echipamente, ca să nu mai pomenim de metalele scumpe, aurul şi zincul. Prin urmare, procedeul era studiat şi pus în aplicare în cadrul universitar şi în laboratoare private de criminalistică. La vremea la care apăruse articolul, se spunea că nici FBI, nici departamentele de poliţie importante din Statele Unite nu deţineau o cameră VMD şi că acest lucru îngreuna folosirea de către organele de aplicare a legii a acestei tehnici în cazurile penale. În articol apărea o listă cu câteva laboratoare private şi universităţi unde procedeul era fie oferit, fie studiat. Printre acestea se număra şi UC Irvine, unde Ballard tocmai descoperise că exista un profesor de chimie cu numele de Eric Higgs.
Ballard strânse repede toate bunurile Cynthiei Haddel, le puse înapoi în punga de hârtie maro, şi o resigilă cu bandă adezivă pe care o luă dintr-un dispozitiv aflat pe tejghea. Duse punga de hârtie în biroul detectivilor, unde încercă să dea de urma profesorului Higgs.
Douăzeci de minute mai târziu, şi graţie Departamentului de Poliţie al Universităţii, sună la laboratorul repartizat profesorului. Lui Ballard i se păru că vocea care răspunse era prea tânără ca să aparţină unui profesor.
— Îl caut pe domnul profesor Higgs.
— A terminat.
— Pe ziua de azi?
— Da, pe ziua de azi.
— Cu cine vorbesc?
— Dar eu cu cine vorbesc?
— Detectiv Renée Ballard, Departamentul de Poliţie din Los Angeles. Este foarte important să dau de domnul profesor Higgs. Mă puteţi ajuta?
— Păi, eu...
— Cu cine vorbesc?
— Cu Steve Stilwell. Sunt asistent universitar la laborator.
— Este laboratorul VMD?
— Păi, nu este tocmai un laborator VMD, dar avem echipamentul aici.
Ballard deveni din ce în ce mai entuziasmată.
— Îmi puteţi da numărul de mobil al domnului profesor Higgs sau să-

mi spuneţi cum aş putea da de el?
— Am numărul lui de mobil. Cred că aş putea... Nu sunt sigur că am voie.
— Domnule Stilwell, sun în legătură cu anchetarea unei crime, înţelegeţi? Fie îmi daţi numărul lui de telefon, fie îl sunaţi dumneavoastră pe domnul profesor Higgs ca să îi cereţi permisiunea să mi-l daţi. Vreau să alegeţi una dintre variante acum.
— Bine, bine, staţi să caut numărul. Va trebui să îl caut în telefon, aşadar nu vă voi auzi dacă veţi spune ceva.
— Grăbiţi-vă, domnule Stilwell.
Ballard nu se putu stăpâni. Se ridică în picioare şi începu să se plimbe de colo-colo de-a lungul culoarelor din biroul detectivilor până când Stilwell găsi numărul în telefonul său. Într-un final, începu să îl citească de pe ecranul telefonului. Ballard fugi înapoi la biroul ei şi notă numărul de telefon. Întrerupse convorbirea tocmai când Stilwell îşi dusese telefonul la gură şi întrebase:
— L-aţi notat?
Formă numărul şi un bărbat îi răspunse aproape imediat.
— Domnul profesor Higgs?
—Da.
— Numele meu este Ballard. Sunt detectiv în cadrul Departamentului de Poliţie din Los Angeles.
Se aşternu un moment de tăcere înainte ca el să răspundă.
— Aţi lucrat cu Ken Chastain, nu-i aşa?
Ballard simţi cum o cuprinde un val de adrenalină.
— Da, am lucrat cu el.
— M-am gândit eu că veţi suna. Mi-a spus că dacă va păţi ceva, pot avea încredere în dumneavoastră.

Călătoria cu maşina până la Irvine în districtul Orange fu obositoare din cauza traficului intens. Profesorul Higgs fusese de acord să se întoarcă la şcoală şi să o întâlnească în laboratorul său. Pe drum, Ballard se gândi la pista pe care i-o lăsase Chastain. El ştia că se afla în pericol şi îşi făcuse un plan de rezervă ce urma să fie pus în aplicare în caz că i se întâmpla ceva. Ballard era planul. Lăsându-i ei bunurile personale ale lui Haddel, Chastain se asigurase că ea va intra în posesia lor după weekend şi va găsi indiciul care ducea la profesorul Higgs.
Când ajunse într-un final la UC Irvine, fu nevoită să îl sune de două ori pe Higgs ca să afle cum să ajungă la clădirea destinată Ştiinţelor Naturii, unde îşi avea laboratorul, la etajul patru.
Când intră, lui Ballard i se păru că imobilul era pustiu şi îl găsi pe Higgs singur în laboratorul lui. Era înalt, slăbănog şi mai tânăr decât se aşteptase. El o salută călduros şi păru uşurat să o vadă.

— N-am ştiut, zise el. Sunt atât de ocupat, încât nu am timp să citesc ziarele sau să mă uit la televizor. Abia ieri am aflat ce s-a întâmplat, când am sunat la numărul de telefon pe care mi l-a dat el şi mi-a spus soţia lui. Este îngrozitor şi mă rog lui Dumnezeu ca asta să nu fi avut nicio legătură.
El arătă cu mâna spre fundul laboratorului, unde se afla un rezervor de presiune, din oţel, de mărimea unei maşini de spălat haine.
— Sunt aici ca să încerc să aflu, zise Ballard. Aţi vorbit cu soţia lui?
— Da, ea a răspuns la telefon, spuse Higgs. Mi-a povestit ce s-a întâmplat şi am fost de-a dreptul şocat.
Asta însemna că fostul ei coleg îi dăduse lui Higgs numărul de telefon de acasă, nu pe cel de la birou şi nici numărul de mobil. Informaţia era importantă pentru Ballard, deoarece reprezenta un alt indiciu — pe lângă acţiunile lui de la locul crimei şi felul în care procedase cu bunurile personale ale lui Haddel — şi anume că detectivul încercase să păstreze secretă şi nedetectabilă prin măsuri obişnuite cel puţin o parte din activitatea sa legată de cazul The Dancers.
— Am putea sta undeva jos ca să vorbim? îl întrebă ea.
— Sigur, am un birou, răspunse Higgs. Urmaţi-mă!
Higgs o conduse printr-o serie de laboratoare interconectate, aflate în cadrul laboratorului principal, până când ajunseră într-un birou mic şi înghesuit, în care încăpeau o masă de scris şi un scaun pentru vizitatori. Se aşezară, iar Ballard îi ceru să îi povestească de la început despre legătura lui cu Chastain.
— Adică, de la primul caz? o întrebă el.
— Bănuiesc că da, zise Ballard. Care a fost primul caz?
— Păi, prima oară când am vorbit cu detectivul Chastain a fost atunci când m-a sunat în urmă cu doi ani. Mi-a spus că a citit despre VMD în *Journal of Forensic Sciences* sau în altă revistă — nu-mi mai amintesc unde — şi voia să ştie dacă prin acest procedeu se puteau preleva amprente de pe o minge de baschet.
Povestea lui Higgs îi părea deja verosimilă lui Ballard. Ea ştia de pe vremea când fusese partenera lui Chastain că el se mândrea cu faptul că ţinea pasul cu progresele şi tehnicile din domeniile criminalisticii, interogatoriului şi procedurilor juridice. Unii detectivi îi dăduseră şi o poreclă, „Eruditul“, datorită lecturilor sale suplimentare. Nu era neobişnuit ca detectivul să pună mâna pe telefon şi să sune un om de ştiinţă atunci când avea o nelămurire în privinţa unei probe.
— V-a spus despre ce era vorba? îl întrebă ea.
— Da, focuri de armă la un loc de joacă, răspunse Higgs. Un puşti s-a băgat într-o ceartă în timpul unui joc de baschet unu la unu, iar celălalt puşti a scos o armă din rucsacul ce se afla pe marginea terenului şi l-a împuşcat. Detectivul Chastain s-a gândit că agresorul trebuie să fi lăsat amprente pe minge, pentru că se jucase cu ea, ştiţi?

Însă cei de la laboratorul poliţiei au spus că nu le puteau preleva, pentru că mingea era din cauciuc şi avea o suprafaţă poroasă. M-a rugat pe mine să încerc.
— Şi ce s-a întâmplat?
— Îmi plac provocările. I-am spus să mi-o aducă şi am încercat, dar nu am reuşit să obţinem nimic concret. Adică, am obţinut câteva fragmente, pe ici, pe colo, dar nimic ce putea fi căutat în baza de date cu amprente.
— Şi-apoi?
— Păi, cam asta a fost tot. Până când m-a sunat săptămâna trecută şi m-a întrebat dacă îmi putea trimite ceva de pe care încerca să obţină o amprentă.
— Ce era?
— Un nasture.
— Şi când v-a sunat mai exact?
— Vineri dimineaţa. Eu eram în maşină, în drum spre laborator, iar el m-a sunat pe telefonul mobil. Pot verifica lista de apeluri dacă vreţi să ştiţi ora exactă.
— Dacă nu vă deranjează.
— Sigur.
Higgs îşi scoase telefonul din buzunar şi intră în lista de apeluri, pe care o derulă până ajunse în ziua de vineri.
— Am găsit, zise el. L-am primit la ora 7.41.
— Pot să văd numărul de telefon? îi ceru Ballard.
Higgs îi întinse telefonul peste masă, iar Ballard se aplecă în faţă şi se uită la ecran. Numărul de telefon 213—972—2971 nu era numărul de mobil al lui Chastain. Era numărul de centrală de la secţia Hollywood. Chastain îl sunase pe Higgs de pe telefonul fix din arhiva cu probe, în timp ce verifica pungile care conţineau bunurile personale ale lui Haddel.
— Ce v-a cerut mai exact, atunci când v-a sunat? vru Ballard să afle.
— Mi-a spus că avea de-a face cu o situaţie de urgenţă într-un caz important, răspunse Higgs. Voia să ştie dacă puteam să folosesc procedeul VMD pe ceva mic cât un bănuţ şi să obţin amprente de pe el.
— Şi dumneavoastră ce i-aţi spus?
— Păi, mai întâi l-am întrebat despre ce material era vorba, iar el mi-a zis că era un nasture de metal, cu o suprafaţă neregulată, din cauza unui model. I-am zis că aş putea încerca, deoarece odată am obţinut o amprentă de pe un bănuţ, chiar de pe falca lui Roosevelt. Atunci, el mi-a spus că mi-l va trimite şi că ar trebui să vorbesc despre asta doar cu el.
Era limpede pentru Ballard că până vineri dimineaţa, la ora 7.41, la mai puţin de opt ore de la masacrul din clubul The Dancers, Chastain

ştia deja, sau cel puţin bănuia, că era implicată poliţia. Îşi luase măsuri de precauţie ca să îşi ascundă bănuielile şi să se protejeze, folosind telefonul de la secţie ca să îl sune pe Higgs şi lăsând în urmă punga cu probe, ce conţinea cartea de vizită cu numele acestuia scris pe verso.
— V-a trimis prin poştă nasturele sau vi l-a adus? îl întrebă ea.
— Mi l-a trimis prin poştă. L-am primit sâmbătă, cu confirmare de primire, răspunse Higgs.
— Mai aveţi cumva ambalajul?
Ballard se gândea că poate reuşea să demonstreze cum fuseseră administrate probele. Acest aspect ar putea fi important dacă va exista un proces. Higgs căzu o clipă pe gânduri, apoi dădu negativ din cap.
— Nu, l-am aruncat la gunoi. Femeia de serviciu face curăţenie în fiecare sâmbătă seara.
— Şi unde este nasturele?
— Mă duc să-l aduc. Revin imediat.
Higgs se ridică în picioare şi ieşi din birou. Ballard aşteptă. Auzi un sertar deschizându-se şi închizându-se în laborator, apoi profesorul reveni. Îi întinse o pungă mică de plastic ce conţinea un năsturel negru cu capsă, care era cusut pe margine, în interior.
Ballard era convinsă că erau punga şi obiectul pe care le zărise în mâna lui Chastain vineri dimineaţa la locul crimei. Era evident că detectivul o recunoscuse şi îi cunoştea semnificaţia.
Întoarse punga ca să privească cu atenţie obiectul. Nasturele era, de fapt, puţin mai mic decât un bănuţ, cu o suprafaţă plată şi un cuvânt inscripţionat pe el.
„Lawmaster“
Cuvântul îi era cunoscut lui Ballard, însă nu-şi dădu seama de unde. Îşi scoase telefonul ca să îl caute pe internet.
— Era însoţit de un bileţel, zise Higgs. În pachet. Pe el scria că dacă se întâmpla ceva, să am încredere în Renée Ballard. Prin urmare, când m-aţi sunat...
— Mai aveţi bileţelul? întrebă nerăbdătoare Ballard.
— Cred că da. Trebuie să fie pe undeva pe-aici. Va trebui să-l caut, dar ştiu că nu l-am aruncat.
— Dacă aţi putea, aş vrea să-l văd.
Ballard apăsă pe butonul de căutare şi obţinu două rezultate referitoare la cuvânt. Lawmaster era numele motocicletei pe care o folosea „Justiţiarul“ într-o serie de benzi desenate şi filme. De asemenea, era o companie care confecţiona curele şi tocuri din piele pentru poliţişti.
Ballard îşi aminti marca şi accesă pagina de internet a companiei. Lawmaster era o companie specializată în tocuri de armă din piele, în special în cele de umăr, preferate de pistolarii din departament —

durii plini de testosteron pe care îi interesa mai mult aspectul decât funcţionalitatea şi care erau dispuşi să suporte curelele incomode ce le brăzdau spatele, în defavoarea tocurilor de armă de la şold, care erau mai simplu de folosit, dar le confereau un aer mai puţin bărbătesc.
Majoritatea acestor pistolari erau tineri nou-veniţi, care nu ratau nicio ocazie să se admire în oglindă sau să îşi dea sacourile jos la locul crimei, ca să îi impresioneze atât pe gură-cască, cât şi pe ei înşişi. Cu toate acestea, mai existau şi cowboy de modă veche care preferau aspectul de pistolar. Iar locotenentul Robert Olivas se număra printre ei.
Pagina de internet afişa o gamă variată de tocuri de umăr, iar Ballard accesă un model care echilibra o armă într-o parte şi muniţia dublă în partea cealaltă. Mări imaginea şi privi cu atenţie lucrătura tocului. Observă câteva puncte de ajustare pentru fixarea tocului şi poziţionarea armei, astfel încât să îi ofere purtătorului acces uşor. Aceste puncte de ajustare erau fixate cu şuruburi şi capse negre ce aveau inscripţionate pe ele emblema Lawmaster.
Fu un moment de revelaţie, şi toate detaliile anchetei începură să se potrivească. Acum, Ballard îşi dădu seama ce ştiuse şi Chastain şi înţelese de ce el sustrăsese probe de la locul crimei şi încercase să le analizeze şi să le protejeze de la depărtare.
Ballard ridică punga de plastic care conţinea capsa „Lawmaster".
— Domnule profesor Higgs, aţi reuşit să obţineţi o amprentă de pe el?
— Da. Am obţinut o amprentă clară.

Miercuri seara, Ballard se cază din nou la hotelul Miyako, comandând sushi în cameră, înainte să meargă la culcare. Avea suficiente haine în geantă ca să îi ajungă încă o zi, fără să le schimbe, iar dimineaţă străbătu cu maşina distanţa scurtă până la Piper Technical Center, care găzduia atât LPU[19], cât şi escadrila departamentului.
Orice detectiv cu mai mult de câţiva ani de experienţă la locul de muncă ştia cel puţin un tehnician din domeniul criminalisticii pe care să se poată baza pentru a-i cere anumite favoruri sau pentru a sări rândul dacă e nevoie. Unele discipline sunt mai importante decât altele, pentru că au legătură cu crimele. Deoarece sunt găsite amprente aproape la orice loc al crimei, LPU era cel mai important loc unde să ai un om de contact. Omul de contact al lui Ballard era o supraveghetoare pe care o chema Polly Stanfield.
În urmă cu cinci ani, Ballard şi Stanfield lucraseră împreună la un caz dificil, în care amprentele făceau legătura între trei crime de natură sexuală diferite şi, chiar dacă amprentele prelevate de la fiecare loc al crimei se potriveau, Stanfield nu găsise nicio potrivire în bazele de date cu amprente din lume. Datorită efortului neobosit al celor două femei, se făcuse, în sfârşit, o arestare, atunci când Stanfield avusese

inspiraţia de a accesa baza de date cu cereri de închiriere pentru un complex de apartamente din Valley, situat în zona în care fuseseră comise crimele. Chiriaşilor li se luau amprentele odată cu cererea pe care o depuneau, însă acestea nu erau folosite niciodată. Era doar o metodă de a-i descuraja pe solicitanţii care ar putea minţi în legătură cu cazierul lor. Odată ce Stanfield îl identificase pe suspect, Ballard şi partenerul ei de-atunci, Chastain, fuseseră nevoiţi să găsească o cale prin care să îi afle numele, astfel încât să nu dezvăluie faptul că Stanfield accesase ilegal baza de date cu cererile de închiriere. Ei îşi încercaseră norocul printr-un apel anonim de pe un telefon cu cartelă la numărul de urgenţă al departamentului, dezvăluind identitatea suspectului. Nimeni nu îşi dăduse seama.

În urma „divorţului", Ballard rămăsese cu Stanfield. Adică, atunci când ea şi Chastain încheiaseră parteneriatul, majoritatea celor din departament şi din agenţiile auxiliare aleseseră una dintre tabere. Stanfield, care de-a lungul carierei sale avusese şi ea parte de bărbaţi agresivi şi de hărţuire sexuală, rămăsese de partea lui Ballard.

Stanfield lucra de la 7.00 la 16.00, prin urmare Ballard se înfiinţă la intrarea în unitate la ora 6.55, cu două cafele în mână. Deoarece discutaseră anterior la telefon în linii mari despre ceea ce trebuia făcut, Stanfield nu fu surprinsă nici de prezenţa lui Ballard, nici de cantitatea mare de zahăr din cafeaua ei. Fusese o comandă specială.

— Să vedem ce avem, zise Stanfield drept salut.

În calitate de supraveghetoare, Stanfield avea un separeu mic pe post de birou, dar tot era mai bine decât spaţiul de lucru deschis pe care îl împărţeau ceilalţi tehnicieni. Stanfield avea experienţă în ceea ce îi cerea Ballard. Prin procedeul VMD fusese descoperită o amprentă pe suprafaţa unei capse de toc de armă. Apoi, fusese fotografiată de profesorul Higgs la lumina oblică.

Ballard îi aducea lui Stanfield o fotografie cu o amprentă lăsată de degetul mare.

Stanfield privi cu atenţie fotografia printr-o lupă, pentru a confirma dacă amprenta putea fi folosită.

— Amprenta aceasta este foarte bună, zise ea într-un final. Are margini vizibile, bine definite. Dar va dura ceva timp. Trebuie scanată şi depistată.

Era mai mult decât o aluzie din partea lui Stanfield că prefera ca Ballard să nu îi sufle în ceafă în tot acest timp. Trebuia să scaneze fotografia în computer, apoi urma un proces anevoios, prin folosirea unui program ce urmărea liniile şi buclele amprentei, astfel încât să poată obţine o amprentă clară pe care să o caute în AFIS[20]. În această bază de date existau peste şaptezeci de milioane de amprente. Căutarea unei amprente nu genera rezultate imediate. Adeseori, atunci când veneau, rezultatele nu erau singulare. În urma unei căutări

apăreau mai multe amprente similare, iar atunci un tehnician trebuia să le compare la microscop pentru a putea stabili dacă exista o potrivire.
— Vrei să plec şi să revin? Cât timp?
— Acordă—mi cel puţin două ore, spuse Stanfield. Dacă termin mai repede, te sun.
Ballard se ridică în picioare.
— Bine, dar nu uita să păstrezi secretul. Nu spune nimănui despre caz sau ce faci. Dacă obţii o potrivire, spune-mi doar mie.
Stanfield puse lupa pe masă şi se uită la ea.
— Încerci să mă sperii? o întrebă ea.
— Nu, dar vreau să fii precautǎ. Dacă vei afla un nume şi este numele care cred eu că va fi, atunci vei înţelege la ce mă refer.
Ballard nu voia să îi spună despre teoria ei înainte ca Stanfield să se apuce de lucru. Nu voia să îi influenţeze rezultatele cu idei preconcepute referitoare la persoana căreia îi aparţinea amprenta.
— Sfinte Sisoe! se sperie Stanfield. Hai, mersi, Renée. Ştii cât de mult mi-a plăcut să lucrez aici.
— Nu fi atât de dramatică. Vezi ce descoperi. Revin.

Ballard merse la garajul aflat în spatele Piper Tech. Ştiind cum erau trataţi de obicei cetăţenii care încercau să îşi recupereze vehiculele sechestrate şi cercetate, ea se aştepta ca FID să întârzie întocmirea actelor pentru eliberarea dubei. Însă vehiculul era pregătit. Cu toate acestea, nu se înşelase în privinţa stării acestuia.
Primul indiciu era mânerul de la uşa şoferului, acoperit cu un strat de pudră neagră, folosită pentru prelevarea amprentelor. Când deschise uşa, văzu că locul şoferului era „bombardat“ cu aceeaşi pudră neagră. Ştia din experienţă că pudra neagră distrugea hainele şi că nu ieşea la spălat. Se întoarse la biroul atelierului şi ceru furioasă ca duba să îi fie returnată în condiţii bune. Cererea îi fu întâmpinată de privirea încăpăţânată a managerului atelierului, însă acesta îşi schimbă atitudinea atunci când Ballard îi arătă insigna. Trimise doi oameni înarmaţi cu un aspirator puternic, prosoape de hârtie şi o sticlă ce conţinea o substanţă industrială, ca să cureţe duba.
Ballard rămase lângă ei, supraveghindu-le activitatea şi arătându-le fiecare loc pe care îl rataseră. După o oră, se gândi să o sune pe Polly Stanfield, dar ştia că acest lucru mai mult ar fi enervat-o. Hotărî să sune la secţia Hollywood pe numărul de telefon direct al locotenentului McAdams.
— Ballard, de ce eşti trează? o întrebă el. Intri în tură în seara asta.

— Voi fi acolo, domnule locotenent, nu vă faceţi griji, răspunse ea. Doar verificam. Ce se întâmplă în Secţia 6?
— Îi ajutăm pe agenţii federali. Au o echipă de intervenţie care a încolţit un idiot în „Peştera lui Batman“.
Peştera, aflată în Bronson Canion, fusese folosită în timpul filmărilor serialului de televiziune „Batman“, din 1960.
— De ce îl vânează?
— Dublu asasinat în Texas. În urmă cu doi ani, a ucis doi paznici care însoţeau o maşină blindată şi l-au prins aici.
— Şi noi ce facem?
— Supraveghem mulţimea şi monitorizăm traficul.
Ballard ştia că era tipul de urmele căruia dăduse împreună cu Compton şi se întrebă dacă va scăpa de agenţii federali, în cazul în care aceştia vor reuşi să îl prindă. În acel moment, telefonul o anunţă că avea un apel în aşteptare. Se uită la ecran şi văzu că era Stanfield.
— Domnule locotenent, am un alt apel. Trebuie să închid.
— Bine, Ballard, închide.
Închise şi preluă apelul.
— Polly?
— Am un rezultat pentru amprentă. Este un poliţist. În ce m-ai băgat, Renée?

Ballard ieşi dintr-o sală de interogatoriu din Centrul Metropolitan de Detenţie, traversă coridorul lat şi intră în centrul de control. Se uită la monitorul care transmitea din sala de interogatoriu. Locotenentul Olivas stătea pe scaun cu faţa la camera de supraveghere de deasupra şi cu mâinile la spate. Ştia că ea se uita şi îşi ţinea capul lăsat pe spate. Privea încruntat la camera de supraveghere.
Ballard ridică telefonul şi fotografie monitorul. Apoi îi trimise poza lui Rogers Carr, însoţită de un mesaj:
„Am nevoie de ajutor. Nu vrea să discute cu mine“
După cum era de aşteptat, nu trecu mult timp până când Carr îi răspunse:
„Ce dracu’?!!! Unde eşti?“
Răspunsul ei fu concis. Nu era interesată să comenteze. Avea nevoie ca el să vină la închisoare:
„CMD. Vii? Vreau să-l descos.“
Nu primi niciun răspuns. Se scurseră câteva minute, iar ea ştia că se gândea dacă să meargă, dacă să îşi rişte cariera şi să devină duşmanul departamentului, pentru că se implica în încercarea de a elimina un locotenent bine văzut. Ballard încercă încă o dată să îl convingă:
„Am dovezi.“
Mai trecu un minut, care i se păru o veşnicie. Apoi, Carr îi răspunse:
„Vin.“

Ballard îşi dădu seama că îşi ţinuse respiraţia. Răsuflă uşurată şi, întorcându-se spre cei doi poliţişti care urmăreau monitoarele, le spuse că detectivul era pe drum.

Se afla tot în centrul de control când fu anunţată sosirea lui Carr, iar el intră pe hol cincisprezece minute mai târziu. Pe frunte avea broboane de transpiraţie. Însemna că mersese pe jos cele trei cvartale şi că plecase de la PAB fără nicio ezitare, după schimbul lor de mesaje. Aruncă o privire prin geamul pătrat al uşii sălii de interogatoriu A şi se uită la Olivas. Apoi îşi întoarse repede privirea, ca şi când nu suporta ce vedea. Îşi concentră atenţia asupra lui Ballard şi vorbi cu o voce joasă, controlată.

— Ce dracu', Ballard? Cum naiba l-ai adus aici?

— L-am ademenit afară de la PAB. I-am spus că aveam pe cineva aici, care era pregătit să mărturisească.

— Apoi l-ai arestat? În baza căror *probe?*

El rosti ultimul cuvânt prea tare, aproape ca un ţipăt. Îşi duse mâna la gură şi le aruncă o privire poliţiştilor din centrul de control, apoi continuă să vorbească în şoaptă.

— Ascultă-mă, te mişti prea repede, zise el. Toate indiciile pe care le am arată spre Chastain, nu spre Olivas. Nu spre un afurisit de locotenent de la RHD. Ştii ce faci aici? Îţi distrugi cariera. Trebuie să te opreşti imediat.

— Nu pot, spuse Ballard. Ştiu că n-a fost Chastain. El şi-a luat măsuri de precauţie, pentru că ştia că era implicat un poliţist. De aceea l-a omorât Olivas.

— Ce fel de măsuri? Ballard, ce dovezi ai? Te laşi afectată de problema ta cu Olivas şi...

— Kenny a luat dovezi de la locul crimei, din clubul The Dancers. Dovezi că a fost un poliţist.

— Despre ce vorbeşti? Ce-a luat?

— O bucată din tocul armei, care s-a desprins atunci când asasinul şi-a scos pistolul. Eram acolo. L-am văzut când a luat-o. Bucata aceea şi microfonul — ştia că era vorba despre un poliţist.

Pentru o clipă, Carr păru pierdut, dar reuşi să-şi adune gândurile. Apoi veni mai aproape de Ballard.

— Ascultă-mă! Tu l-ai văzut pe Chastain acoperindu-şi urmele. El a fost asasinul, iar tu ai dat-o în bară rău de tot. Voi intra în sala de interogatoriu şi voi vorbi cu Olivas. Voi încerca să remediez situaţia şi să-ţi salvez cariera.

Carr îi făcu semn unuia dintre poliţiştii din centrul de control să deschidă uşa. Apoi se uită la Ballard.

— Dacă vei avea noroc, te vei da cu bicicleta pe faleză, zise el. Dar măcar vei avea insignă.

— Nu înţelegi, protestă Ballard. Există dovezi. Am...

— Nu vreau să aud, o întrerupse Carr. Intru în sala de interogatoriu. Gardianul se duse la peretele pe care erau fixate câteva dulăpioare. Deschise unul şi scoase cheia din încuietoare.
— Vă rog să vă lăsaţi armele aici, zise el. Armă de rezervă, cuţit, totul. Carr se duse acolo şi le puse în dulăpior, scoţându-şi tocul de armă de la curea, apoi briceagul din buzunarul de la spate. Se rezemă cu o mână de perete, îşi ridică piciorul stâng, îşi trase în sus pantalonii şi îşi desfăcu tocul de la gleznă, în care se afla arma de rezervă. Gardianul închise şi încuie uşa dulăpiorului, apoi îi dădu cheia lui Carr. Aceasta era prinsă de o bandă de elastic pe care Carr şi-o puse în jurul încheieturii. Apoi se uită la Ballard.
— Sper ca treaba asta să nu mă tragă în jos odată cu tine. Gardianul deschise uşa sălii de interogatoriu şi se dădu la o parte. Carr trecu pragul şi se duse la masă, unde stătea Olivas.
Ballard îl urmă pe Carr, iar gardianul închise uşa, încuindu-i înăuntru.
Carr dădu să se întoarcă şi observă că Ballard se afla în spatele lui.
— Am crezut că...
Ballard îl apucă pe Carr de braţul drept şi, printr-o mişcare pe care o învăţase la academie şi pe care o practicase des de-atunci, i-o imobiliză la spate în timp ce îl împinse cu umărul ei stâng. Carr se înclină în faţă peste scaunul liber şi peste masă. În acelaşi moment, Olivas se ridică de pe scaunul lui, lăsând să se vadă că mâinile nu îi erau prinse cu cătuşe, şi îl trânti pe Carr cu pieptul pe masă.
Olivas se apăsă cu toată greutatea pe Carr până când Ballard îşi scoase cătuşele de la curea şi îi prinse încheieturile lui Carr cu ele.
— Bine! strigă ea.
Olivas îl trase pe Carr peste masă şi îl trânti pe scaunul pe care stătuse el. Îl apucă cu ambele mâini de gulerul sacoului şi îl ridică în poziţie de şezut. Apoi îşi ridică degetul mare deasupra umărului lui, spre colţul de sus al încăperii.
— Zâmbeşte la cameră, Carr, îi spuse el.
— Ce naiba înseamnă asta? vru să ştie Carr.
— A trebuit să-ţi luăm armele, răspunse Ballard.
Totul părea să se prăbuşească în jurul lui Carr. Scutură din cap.
— Am înţeles, am înţeles, zise el. Dar vă înşelaţi. Nu puteţi face asta.
— Ba da, putem, spuse Olivas. Avem un mandat pentru armele tale.
— Azi purta un toc de şold completă Ballard.
Olivas încuviinţă din cap.
— Bineînţeles. Tocul de umăr i s-ar fi desfăcut, fără capsa pe care a pierdut-o.
— Ascultaţi-mă, zise Carr. Nu ştiu ce credeţi voi că aveţi, dar nu aveţi nicio cauză probabilă. Vă înşelaţi complet...
— Avem o amprentă pe capsa de la tocul tău de armă, îl lămuri Olivas. Cum a ajuns la locul crimei, când tu nici măcar n-ai fost acolo?

— Prostii, spuse Carr. N-aveţi nimic.
— Avem suficient cât să-ţi analizăm armele, îl anunţă Olivas. Le comparăm şi vom avea un dosar solid pe care îl vom duce vizavi, la procurorul general.
— Şi-atunci, adios, ticălosule, adăugă Ballard.
— E ciudat cum meseria de poliţist s-a întors împotriva ta, spuse Olivas. Majoritatea indivizilor s-ar descotorosi de arme. E greu să faci asta când sunt înregistrate la locul de muncă. E greu să mergi la şefu' şi să-i spui că ţi-ai pierdut ambele arme. Pun pariu că le-ai păstrat, crezând că vei scăpa basma curată.
Carr părea şocat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Olivas se aplecă în faţă, îşi propti palmele pe masă şi îi aduse la cunoştinţă drepturile. Îl întrebă pe Carr dacă înţelegea care sunt acestea, însă detectivul îi ignoră întrebarea.
— Vă înşelaţi, spuse Carr. Greşiţi!
— L-ai ucis pe Chastain. Şi pe ceilalţi, zise Ballard.
Se apropiase de masă. Era încordată. Olivas îşi întinse braţul ca şi când ar fi vrut s-o împiedice să se năpustească asupra lui Carr.
— Ai ştiut că ţi-ai pierdut capsa de la toc. Aveai acces la arhivă şi ai verificat raportul privind probele. Capsa nu apărea în el, şi atunci ai ştiut că cineva se ocupa neoficial de caz, cineva care ştia că era implicat un poliţist.
— Eşti nebună, Ballard, spuse Carr. Şi, în curând, toată lumea va afla asta.
— De unde ai ştiut că era Kenny? îl întrebă ea. Pentru că era băiatul de aur al locotenentului, singurul care ar fi riscat să se ocupe pe cont propriu de asta? Sau n-a contat? Chastain a fost doar ţapul ispăşitor pentru că ai descoperit că avea un 92F şi că datora bani? Ţi-ai dat seama că puteai da vina pe el?
Carr nu răspunse.
— Vom descoperi noi şi asta, spuse Ballard. *Eu* voi descoperi.
Făcu un pas în spate şi privi cum realitatea se aşterne rece şi sumbră peste Carr, acoperindu-l ca o pătură neagră şi groasă. Văzu cum expresia încrezătoare îi dispăru, lăsând locul descurajării, când realiză că vorbele nu-l mai puteau salva şi era posibil să nu mai vadă niciodată lumina zilei.
— Vreau un avocat, zise el.
— Sunt convinsă, îl ironiză Ballard.

Pentru a doua oară în acea zi, Ballard ducea dovezile la analiză. De data aceasta nu mai avea nevoie de o persoană de contact la departamentul de arme şi balistică. Era un caz în care fusese ucis un poliţist de la LAPD, ceea ce însemna că, automat, cazul era prioritar. Ca să se asigure, Olivas sunase înainte şi se folosise de influenţa lui ca

să grăbească lucrurile. Un expert în balistică, pe care îl chema C.P. Medore, o aştepta la sosire.
Adevărul pe care Ballard îl ducea cu ea, pe lângă armele confiscate de la Carr, era că dosarul pentru procurorul general nu era atât de solid pe cât se lăudaseră ei. Având în vedere că procedura VMD era arareori folosită în procedurile criminalistice şi că, în acest caz, nu fusese folosită în mod oficial într-un laborator al poliţiei, aceasta putea fi atacată de orice avocat al apărării. „Detectiv, vreţi să le spuneţi juraţilor că această analiză importantă a dovezilor a fost efectuată de nişte studenţi în laboratorul de chimie? Vă aşteptaţi să credem că această aşa-zisă probă a fost furată practic de la locul crimei şi trimisă apoi prin curier la acest laborator de facultate?“
Problematică era şi chestiunea referitoare la protocolul probelor. Proba-cheie cu amprenta suspectului fusese luată de la locul crimei fără a fi raportată. Deoarece Chastain era mort, Ballard rămăsese singurul martor care putea lega capsa tocului de locul crimei. Însă, istoria ei personală cu departamentul şi credibilitatea ei ar fi contestate vehement.
Concluzia era că aveau nevoie de mai multe probe. Dacă oricare dintre armele confiscate de la Carr se potrivea cu cazul The Dancers sau cu asasinarea lui Chastain, atunci cazul era la fel de solid ca munţii Santa Monica, iar Carr ar fi zdrobit.
Cazurile erau pline de circumstanţe agravante, cunoscute drept circumstanţe speciale: „uciderea unui agent de poliţie“; „spargerea unei locuinţe“; „la pândă“. Oricare dintre acestea îi puteau aduce lui Carr condamnarea la moarte şi toate trei ar putea practic garanta acest lucru. Deşi în statul California nu mai fusese executat niciun puşcăriaş în ultimii zece ani, şi nici nu exista vreun semn că lucrurile s-ar schimba în viitor, atât poliţiştii, cât şi condamnaţii ştiau că pedeapsa cu moartea însemna biletul spre nebunie când anii petrecuţi în izolare — era permisă o oră pe săptămână afară din carceră — începeau să-şi pună amprenta. Pus într-o astfel de situaţie, Carr ar fi putut fi dispus să cadă la o înţelegere care să îl scape de pedeapsa cu moartea. Atunci, ar trebui să îşi recunoască crimele şi motivele pentru care le comisese. Şi va trebui să mărturisească totul.
Medore era acolo şi o aştepta, împreună cu un alt tehnician, la intrarea în unitate. Fiecare dintre ei luă de la Ballard câte o armă ambalată separat. Prima oprire fu în sala cu rezervoare, unde traseră un foc de armă în apă, obţinând astfel gloanţe nedeteriorate, ca să fie comparate cu cele recuperate din trupurile victimelor celor două cazuri. Apoi intrară în laboratorul de balistică, se aşezară în faţa unui microscop şi se puseră pe treabă.
— Vă puteţi ocupa mai întâi de arma Ruger? le ceru Ballard.
Voia să obţină cât mai repede posibil un răspuns în cazul lui Chastain.

— Nicio problemă, răspunse Medore.
Ballard rămase deoparte şi observă. Asistase la acest procedeu de nenumărate ori, prin urmare începu să se gândească la ceea ce se întâmplase în închisoarea districtului după ce Carr fusese arestat, iar Olivas distribuise sarcini referitoare la noua direcţie în care o luase ancheta. Ballard primise sarcina să se ocupe de testul balistic, în timp ce alţi trei detectivi primiseră sarcina să cerceteze viaţa lui Carr în cel mai mic detaliu, pentru a găsi o legătură între el şi bărbaţii din separeul de la The Dancers şi să afle motivele din spatele masacrului. Olivas urma să îl pună la curent pe comandant cu ceea ce se întâmpla şi să îi anunţe pe reprezentanţii media ai departamentului. Era puţin probabil ca arestarea lui Carr să rămână secretă, iar departamentul trebuia să iasă în faţă înainte ca ştirea să se răspândească.
După ce totul fu organizat, iar ceilalţi plecară în treaba lor, Olivas îi spuse lui Ballard să mai rămână o clipă. Când rămaseră singuri, îi întinse mâna. Gestul fu atât de neaşteptat, încât ea i-o strânse fără să se gândească. Olivas nu îi dădu drumul.
— Doamnă detectiv, vreau să îngropăm securea, zise el. Treaba aceasta demonstrează ce fel de anchetator eşti. Eşti deşteaptă şi neînfricată. Mi-ai fi de folos dacă ai veni în echipa mea şi m-aş putea asigura ca acest lucru să se întâmple. Vei lucra în tura de zi, ore suplimentare nelimitate. Ai multe motive întemeiate să te întorci.
La început, Ballard rămase fără cuvinte. Ţinea în mână pungile cu armele lui Carr.
— Trebuie să le duc la laborator, spuse ea.
Olivas încuviinţă din cap şi îi dădu într-un final drumul la mână.
— Mai gândeşte-te, îi zise el. Eşti un detectiv bun, Ballard. Aş putea întoarce celălalt obraz pentru binele departamentului.
Ballard ieşi din clădirea închisorii, mulţumită că se abţinuse şi nu-l lovise pe Olivas peste faţă cu pungile în care se aflau armele lui Carr.
În timp ce îl privea pe Medore lucrând la microscop, încercă să îşi mute gândul la caz.
Existau în continuare multe semne de întrebare şi aspecte nerezolvate. Cel mai important dintre ele era Matthew Robison. Odată ce află că amprenta de pe capsa tocului îi aparţinea lui Carr, Ballard începu să analizeze cazul dintr-un alt unghi, acela în care Carr era ucigaşul. Văzu legătura pe care o omisese înainte. Carr făcuse parte din echipa care îi arestase pe traficanţii de carne vie, în port, vineri dimineaţa. Îl văzuse şi ea la ştirile de la ora 17.00. Îşi dădea seama acum că era posibil ca Robison, care fusese văzut ultima oară de către iubita lui stând pe canapea în faţa televizorului, să fi văzut reportajul şi să îl fi recunoscut pe Carr din seara măcelului. Era posibil ca el să fi pus mâna pe telefon la 17.10 şi să îl fi sunat pe Ken Chastain ca să îi spună.

Acel apel telefonic pusese lucrurile în mişcare. Chastain avusese confirmarea că asasinul de la Dancer era poliţist. Trebuia să meargă şi să îl descoasă pe Robison ca să obţină această informaţie de la el şi să se asigure că era în siguranţă. Întrebarea era cine ajunsese primul la Robison, Chastain sau Carr?
În calitate de detectiv la Crime Majore, Carr avea acces atât la computerele RHD, cât şi în centrul de comandă al unităţii. Dacă citise rapoartele referitoare la cazul The Dancers, pe măsură ce acestea erau depuse vineri, i-ar fi putut lua urma lui Robison şi ar fi putut bănui că detectivul Chastain îl eliminase ca martor. În încercarea de a ascunde faptul că Robison îl văzuse bine pe asasin, Chastain îl etichetase drept DSS — martor care nu văzuse nimic. Era posibil ca eforturile lui să fi avut un efect complet diferit, iar Carr să fi crezut că detectivul încerca să ascundă un martor solid. Carr era asasinul, prin urmare ştia că existau şanse mari să fi fost văzut de cineva din club. Cu siguranţă verificase rapoartele privind martorii, ca să vadă dacă era adevărat.
Ballard se trezi la realitate când Medore se îndepărtă de microscop şi îl rugă pe celălalt tehnician să arunce o privire. Cerea o a doua părere, deoarece miza era foarte mare în acest caz.
Lui Ballard începu să îi vibreze telefonul. Era un număr ascuns, iar ea răspunse.
— Ballard, ai aflat ceva?
Era Olivas.
— Omul tău, C.R, verifică la microscop. N-ar trebui să dureze prea mult. Vrei să aştepţi? Acum cere o a doua părere.

— Sigur, aştept un minut.
— Pot să te întreb ceva?
— Ce anume?
— Carr ştia că l-am sunat pe Matthew Robison în încercarea de a da de urma lui. Când l-am întrebat de unde ştia, mi-a spus că după ce Chastain a fost împuşcat, RHD a cerut un mandat pentru desfăşurătorul apelurilor telefonice ale lui Robison, în încercarea de a-l găsi. Este adevărat sau Carr a încercat să ascundă faptul că avea telefonul lui Robison, pentru că îl ucisese?
— Nu, noi am făcut asta. La început, am încercat să îi localizăm telefonul, dar acesta era închis. Aşadar, am cerut un desfăşurător al apelurilor ca să vedem dacă vom descoperi ceva care să ne ajute. De ce, Ballard? Ce înseamnă asta?
— Înseamnă că ar putea fi în viaţă. Poate Chastain a ajuns la el şi l-a ascuns înainte să afle Carr despre el.
— Atunci, trebuie să îl găsim.
Ballard se gândi la asta. Avea o idee, dar nu voia să o împărtăşească încă, mai ales lui Olivas.
Tocmai în acel moment, Medore se întoarse spre ea. Îşi ridică degetul mare.
— Domnule locotenent, avem prima potrivire. Chastain a fost omorât cu arma de rezervă a lui Carr. L-am prins.
— Excelent. Vom începe să întocmim un raport pentru procurorul general. Anunţă—mă de îndată ce vei afla ceva despre cealaltă armă.
— Vreţi să mă ocup eu de raport?
— Nu, oamenii mei se vor ocupa de el. Te-ai gândit la propunerea mea de a reveni în echipa mea?
Ballard ezită înainte să răspundă.
— Ballard? insistă Olivas.
— Da, răspunse ea într-un final. M-am gândit la ea. Îmi place tura de noapte.
— Vrei să spui că refuzi? întrebă mirat Olivas.
— Refuz, zise Ballard. Azi-dimineaţă am venit la tine cu amprenta lui Carr, deoarece echipa ta se ocupă de caz şi n-am avut la cine altcineva să apelez. Şi am ştiut că mi-ai fi fost de ajutor să îl atrag pe Carr la MDC. Atâta tot. Nu voi mai lucra niciodată pentru tine.
— Faci o mare greşeală.
— Domnule locotenent, dacă le veţi spune tuturor ce mi-aţi făcut şi vă veţi asuma, atunci voi veni să lucrez pentru dumneavoastră.
— Ballard, tu...
Ea închise.

A doua comparaţie balistică dusese la o potrivire între arma de serviciu a lui Carr şi fragmentul de glonţ recuperat din creierul lui

Gino Santangelo. Mai târziu, în cursul zilei, Carr fu acuzat de şase crime cu circumstanţe agravante, adăugate în cazul uciderii lui Chastain.
În seara aceea, Ballard se întoarse în tura de noapte. După şedinţă, ea şi Jenkins luară maşina şi conduseră pe Wilcox spre hotelul Mark Twain. Parcară în faţă şi apăsară pe butonul de pe uşă ca să poată intra.
Pe vremea când fuseseră parteneri, Ballard şi Chastain lucraseră la un caz de crimă la comandă, în care fuseseră nevoiţi să ascundă victima-ţintă pentru câteva zile, astfel încât soţul ei să creadă că ea dispăruse, deoarece el plătise un poliţist sub acoperire să se ocupe de treabă. O cazaseră la hotelul Mark Twain. În anul următor, avuseseră un alt caz, în care folosiseră hotelul ca să ascundă doi martori aduşi din New Orleans să depună mărturie în instanţă într-un caz de crimă. Ei trebuiau să se asigure că apărarea nu îi va găsi şi nu va încerca să îi intimideze şi astfel să nu mai depună mărturie.
De ambele dăţi, Chastain fusese cel care alesese locul. „Twain“, cum îi spunea el, era ascunzătoarea lui.
Ballard îi spuse lui Jenkins despre teoria ei referitoare la faptul că Robison trăia, iar el fu de acord să o însoţească la hotel.
După ce ea îşi arătă insigna în faţa unei camere de supraveghere instalată deasupra uşii, Ballard şi Jenkins fură lăsaţi înăuntru. Când ajunseră la recepţie, Ballard îi arătă telefonul recepţionerului. Pe ecran se vedea o poză cu permisul de conducere al lui Robison.
— În ce cameră stă William Parker? îl întrebă ea.
William Parker era un faimos şef de poliţie LAPD din anii 1950 şi 1960. Chastain folosise numele pentru unul dintre martorii din New Orleans.
Recepţionerul nu părea să îşi dorească să fie implicat în problemele pe care le-ar fi putut provoca poliţia în toiul nopţii într-un hotel unde majoritatea clienţilor plăteau cu banii jos. Se întoarse spre un computer, tastă o comandă, apoi citi răspunsul cu voce tare.
— Şaptesprezece.
Ballard şi Jenkins străbătură holul de la primul etaj până când ajunseră în faţa camerei 17, postându-se de o parte şi de cealaltă a uşii. Ballard bătu la uşă.
— Matthew Robison, strigă Jenkins. LAPD, deschide!
Nimic.
— Metro, zise Ballard. Sunt detectivul Ballard. Am lucrat cu detectivul Chastain, cel care te-a adus aici. Am venit să-ţi spunem că s-a terminat. Eşti în siguranţă şi te poţi întoarce acasă la Alicia.
Aşteptară. După treizeci de secunde, Ballard auzi încuietoarea. Uşa se crăpă câţiva centimetri şi apăru faţa unui tânăr. Ballard îşi ţinea insigna în aer.

— Sunt în siguranţă? întrebă el.
— Tu eşti Matthew? îl întrebă ea.
—Da.
— Detectivul Chastain te-a adus aici?
— Corect.
— Eşti în siguranţă, Matthew. Te vom duce acasă acum.
— Unde este detectivul Chastain?
Ballard ezită şi îl privi îndelung pe Robison.
— N-a supravieţuit, răspunse ea într-un final.
Robison îşi coborî privirea în pământ.
— L-ai sunat vineri şi i-ai spus că l-ai văzut pe asasin la televizor, zise Ballard. Nu-i aşa?
Robison dădu afirmativ din cap.
— În regulă, te vom duce mai întâi la secţie, să te uiţi la nişte fotografii, spuse Ballard. După aceea, te vom însoţi până la apartamentul tău şi la Alicia. Eşti în siguranţă acum, iar ea îşi face griji în privinţa ta.
Într-un final, Robison se uită la ea. Ballard ştia că încerca să-şi dea seama dacă putea avea încredere în ea. Trebuie să fi văzut ceva în privirea ei.
— Bine, spuse el. Lăsaţi-mă un minut să-mi strâng lucrurile.

Ballard ajunse la apă târziu în dimineaţa aceea, deoarece condusese în susul coastei ca să-şi recupereze câinele. Până când îşi instală cortul pe plaja Venice şi se duse spre apă cu placa la subraţ, ceaţa dimineţii acoperise soarele şi era vizibil mai joasă. Păşi în apă fără teamă. Trecuse prea mult timp de când nu mai vâslise.
Îşi depărtă picioarele pe marginile plăcii şi îşi îndoi genunchii. Băgă adânc vâsla în apă şi începu să-şi lucreze muşchii.
Vâsleşte... vâsleşte... vâsleşte... alunecă.... Vâsleşte... vâsleşte... vâsleşte... alunecă...
Se îndreptă spre ceaţă şi, în scurt timp, se pierdu în ea. Aerul dens o izola de orice sunet care ar fi venit dinspre ţărm. Era singură.
Se gândi la Chastain şi la acţiunile acestuia. În acest caz, acţionase cu nobleţe. Se gândi că poate aceasta era izbăvirea lui. Pentru tatăl lui. Pentru ea. Deşi simţea un gol în suflet, era în continuare bântuită de ultima lor întâlnire. Şi-ar fi dorit ca, într-un fel sau altul, să se fi lămurit.
În scurt timp, simţi cum umerii o ardeau, iar muşchii începură să o doară. Se opri din vâslit şi se ridică în poziţie verticală. Folosi lama vâslei ca pe o cârmă, ca să întoarcă placa. Îşi dădu seama că nu vedea ţărmul şi că fluxul era în acel scurt moment în stază, înainte să se schimbe. Oceanul era liniştit, iar ea nu ştia sigur în ce direcţie să îndrepte placa.

Continua să se deplaseze prin lovituri lente de vâslă, încercând în acelaşi timp să zărească ţărmul sau să surprindă vreun sunet ce răzbătea de-acolo. Însă nu auzi nici valuri spărgându-se de ţărm, nici voci de oameni. Ceaţa era prea densă.
Scoase vâsla din apă şi o întoarse invers. Lovi tare cu mânerul în placă. Fibrele de sticlă produceau un sunet puternic, iar Ballard ştia că acesta putea răzbate prin ceaţă.
În scurt timp, o auzi pe Lola lătrând şi avu o direcţie. Începu să vâslească din nou repede şi să alunece pe suprafaţa neagră a apei, îndreptându-se spre locul de unde venea lătratul câinelui.
Când ieşi din ceaţă şi zări ţărmul, o văzu pe Lola la marginea apei, panicată şi alergând înnebunită şi nesigură spre nord, apoi spre sud. Lătratul ei se transformase într-un urlet de teamă faţă de ceea ce nu putea înţelege sau controla. Îi amintea lui Ballard de o fetiţă de paisprezece ani care făcuse acelaşi lucru pe o plajă în urmă cu mult timp.
Ballard începu să vâslească mai repede. Voia să coboare de pe placă, să cadă în genunchi pe nisip şi să o îmbrăţişeze pe Lola.

MULŢUMIRI

Autorul doreşte să le mulţumească mai multor persoane pentru contribuţia pe care au avut-o în crearea lui Renée Ballard şi elaborarea acestui roman. În primul rând, multe mulţumiri doamnei detectiv LAPD, Mitzi Roberts, care a servit drept inspiraţie pentru Renée. Autorul speră că Renée a facut-o mândră.
De asemenea, de mare ajutor au fost detectivul Tim Marcia şi foştii săi colegi, Rick Jackson şi David Lambkin.
Multe mulţumiri Lindei Jackson, lui Jane Davis, lui Terrill Lee Lankford, lui John Houghton, lui Dennis Wojciechowski şi lui Henrik Bastin pentru lecturile primare şi eficiente ale manuscrisului.
Asya Muchnick merită aprecierea şi recunoştinţa autorului pentru redactarea unei poveşti încâlcite şi pentru coordonarea răspunsurilor primite de la o serie de editori, inclusiv Bill Massey, Harriet Bourton şi Emad Akhtar. Nu în ultimul rând, aprecierile autorului merg către Pamela Marshall, care a făcut o treabă minunată în ceea ce priveşte corectarea.
Multe mulţumiri tuturor celor care s-au implicat.

Notes

[←1]

Clădirea Administrativă a Poliţiei (n.tr.)

[←2]

Poliţia din Los Angeles (n.tr.)

[←3]

Robbery Homicide Division — Brigada Furturi şi Omucideri (n.tr.)

[←4]

KMA — Keep Me Apprised (lb. engleză, n.tr.)

[←5]

Jerk — nemernic, ticălos, idiot, prostănac (n.tr.)

[←6]

Departamentul de criminalistică (lb.eng, n.red.)

[←7]

Biroul infracţiuni contra persoanei (n.red.)

[←8]

Sistem de urmărire a cazurilor.

[←9]

Lunea furtunoasă (n.tr.)

[←10]

Biroul Federal pentru Alcool, Tutun, Arme de Foc şi Explozibili.

[←11]

Departamentul de Analiză în Timp Real şi Intervenţie in Caz de Urgenţă (n.tr.)

[←12]

Trigger - trăgaci (în limba engleză)

[←13]

DMV — Departamentul de Autovehicule (n.tr.)

[←14]

Centrul de Informaţii privind Criminalitatea Naţională (n.tr.)

[←15]

Rapid (n.tr.)

[←16]

911— numărul unic pentru apeluri de urgenţă (n.red.)

[←17]

FID — Direcţia de Investigare a Incidentelor care implică un ofiţer de poliţie (n.red.)

[←18]

OCP — Office of the Chief of Police — Biroul şefului Poliţiei (n.tr.)

[←19]

LPU — (Latent Print Unit) — Laboratorul de Dactiloscopie Judiciară (n.red.)

[←20]

AFIS — Sistemul Automat de Identificare a Amprentelor (n.red.)